

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

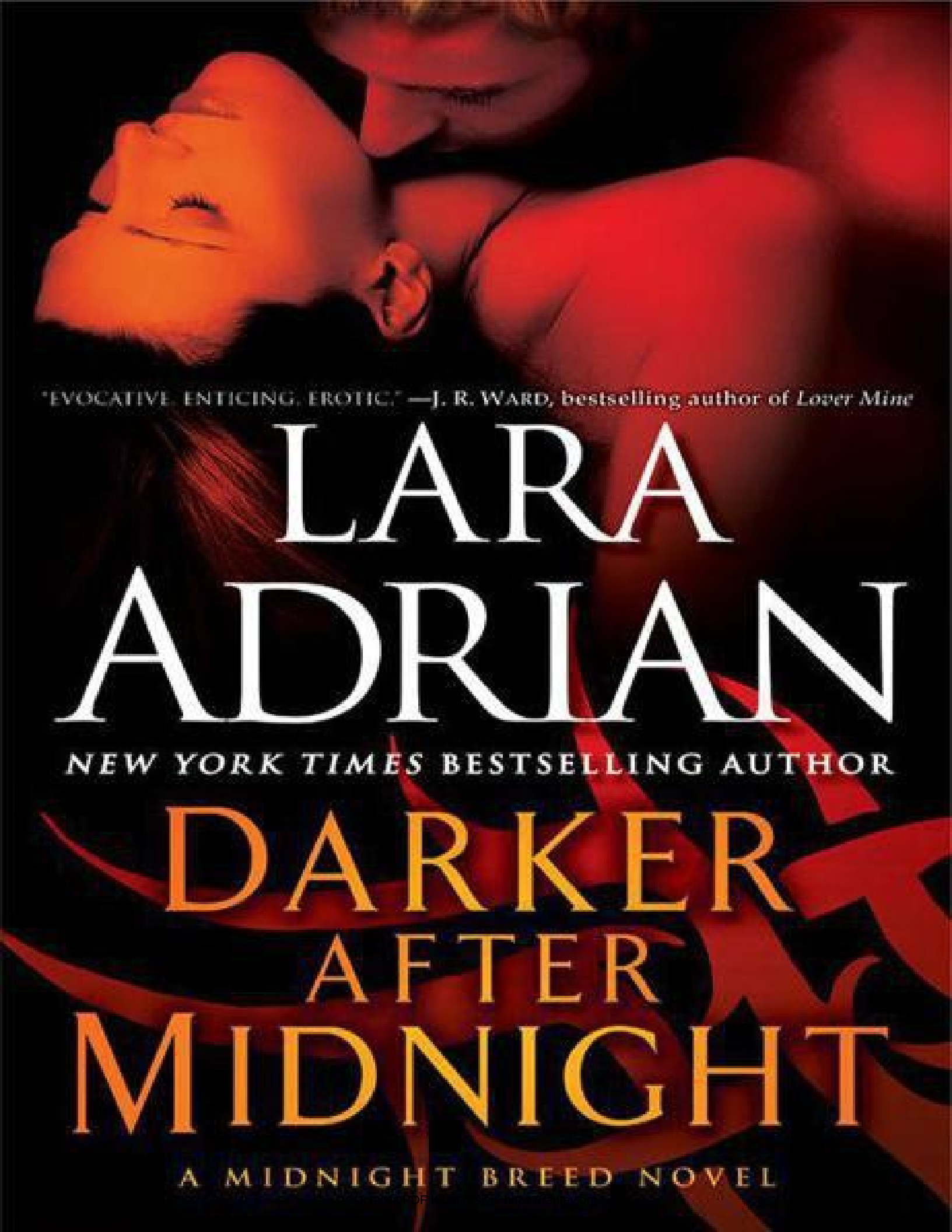
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"EVOCATIVE. ENTICING. EROTIC." —J. R. WARD, bestselling author of *Lover Mine*

LARA ADRIAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

DARKER AFTER MIDNIGHT

A MIDNIGHT BREED NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BİRİNCİ BÖLÜM

"ŞARJLAR HAZIR, Lucan. Sen ne zaman söylersen patlayıcılar hazır. Sen gittiğinde, her şey burada bitecek."

Lucan Thorne, kendisi ve küçük silah arkadaşları için uzun süredir bir operasyon üssü olarak hizmet veren Boston'daki malikânenin alacakaranlıkla dolu, karla kaplı avlusunda sessiz duruyordu. Yüz yıldan fazla bir süredir, sayısız devriye gezerek geceyi korumak için tam da bu noktadan yola çıkmışlar, gündüz saatlerinin sahibi olan gafil insanlar ile karanlıkta gizlice, bazen de ölümcül bir şekilde aralarında dolaşan yırtıcılar arasında kırılğan bir barışı korumuşlardı.

Lucan ve Tarikat savaşçıları hızlı ve ölümcül bir adaletle hareket ediyorlardı ve yenilginin tadını hiç bilmiyorlardı.

Bu gece dilinde acı bir tat vardı.

"Dragos bunun bedelini ödeyecek," diye hırladı dişlerinin ortaya çıkan uçlarının arasından.

Lucan geniş çimlerin üzerinden Gotik malikânenin soluk kireçtaşı cephesine bakarken gözleri kehribar renginde yanıyordu. O sabah yerleşkenin yüksek demir kapılarına çarpan ve tam Tarikat'ın ön kapısında kurşunlarla delik deşik olmuş bir şekilde duran polis kovalamacasından kalan bir dizi lastik izi arazide iz bırakmıştı. Boston'daki Birleşmiş Milletler binasını bombaladıktan sonra bir düzine polis ve bölgedeki tüm haber kanallarının yakın takibiyle olay yerinden kaçan üç teröristin kolluk kuvvetleri tarafından açılan ateş sonucu öldürüldüğü yer kana boyanmıştı.

Tüm bunlar -bir devlet tesisine yapılan saldırıdan, polisin şüphelileri yerleşkenin güvenli arazisinde kovalamasına kadar- medyaya yansdı -Tarikat'ın baş düşmanı olan Dragos adlı güç delisi bir vampir tarafından düzenlenmişti.

İnsanoğlunun hizmet etmek için yaşadığı ve korku içinde hizmet ettiği bir dünyanın hayalini kuran ilk Cins o değildi. Ancak kendisinden önce daha az kararlı olan diğerlerinin başarısız olduğu yerde, Dragos şaşırtıcı bir sabır ve inisiyatif göstermişti. Uzun yaşamının büyük bölümünde isyanının tohumlarını dikkatle ekmiş, Irk içinde gizlice yandaşlar yetiştirmiş ve sapkın hedeflerini gerçekleştirmeye yardımcı olabileceğini düşündüğü insanları köleleri haline getirmişti.

Geçtiğimiz bir buçuk yıl boyunca, Dragos'un planlarını keşfettiklerinden beri, Lucan ve kardeşleri onu kaçırmaya zorlamıştı. Onu geri püskürtmeyi, her hareketini engellemeyi ve operasyonunu sekteye uğratmayı başarmışlardı.

Bugüne kadar.

Bugün Tarikat geri püskürtülmüş ve kaçıyor ve Lucan bundan hiç hoşlanmamıştı.

"Geçici karargahın tahmini varış süresi nedir?"

Soru, Lucan'la birlikte Boston'daki işleri tamamlamak için geride kalan iki savaşçıdan biri olan Gideon'a yöneltilmişti; birliğin geri kalanı ise Maine'in kuzeyindeki acil durum güvenli evine gitmişti. Gideon avucundaki küçük el bilgisayarından gözlerini ayırdı ve gümüşü mavi gözlüklerinin kenarından Lucan'ın bakışlarıyla buluştu. "Savannah ve diğer kadınlar yaklaşık beş saattir yoldalar, yani yaklaşık otuz dakika içinde orada olurlar. Niko ve diğer savaşçılar da onların birkaç saat gerisinde."

Lucan başıyla onayladı, suratı asıktı ama ani yer değiştirmenin bu kadar iyi sonuçlanmış olmasından dolayı rahatlamıştı. Henüz halledilmesi gereken birkaç yarım kalmış iş ve detay vardı ama şu ana kadar herkes güvendedi ve Dragos'un Tarikat'a vermeyi planladığı zarar en aza indirilmişti.

Geride kalan diğer savaşçı Tegan son çevre kontrolünden dönerken Lucan'ın diğer tarafında bir hareketlenme oldu. "Herhangi bir sorun var mı?"

"Hiçbiri." Tegan'ın yüzünde hiçbir duygu yoktu, sadece acımasız bir amaç vardı. "Kapıların yakınındaki plakasız gözetim aracındaki iki polis hâlâ transa geçmiş durumda ve uyuyorlar. Bugün onlara verdiğim sert hafıza fırçasından sonra, önümüzdeki haftaya kadar uyanmama ihtimalleri çok yüksek. Uyandıklarında da akşamdan kalma olacaklar."

Gideon homurdandı. "Boston'ın en iyi adamlarından birkaçının zihninin yıkanması, şehrin yarısının ve federallerin karıştığı bir katliamdan daha iyidir."

"Aynen öyle," dedi Lucan, o sabah malikânenin bahçesini dolduran polis ve muhabir sürüsünü hatırlayarak. "Eğer durum tırmansaydı ve o polislerden ya da federal ajanlardan herhangi biri malikanenin kapısına dayanmaya karar verseydi... Tanrım, eminim ikinize de işlerin ne kadar hızlı ya da ne kadar kötüye gideceğini söylememe gerek yok."

Tegan'ın gözleri yükselen karanlıkta ciddiye. "Sanırım bunun için Chase'e teşekkür etmeliyiz."

"Evet," diye cevap verdi Lucan. Uzun bir süre yaşamıştı -dokuz yüz yıl ve daha fazlası- ama bu dünyada ne kadar uzun süre yürürse yürüsün, Sterling Chase'in malikânedan çıkıp ağır silahlı polisler ve federal ajanlarla dolu bir çimenliğin tam ortasına doğru ilerleyişini asla unutamayacağını biliyordu. O anda birkaç şekilde ölebilirdi. Bahçede toplanmış silahlı adamlardan herhangi birinin adrenalinle beslenen paniği onu oracıkta öldürmediyse bile, sabah güneşinin altında yarım saatten fazla zaman geçirmek öldürebilirdi.

Ancak Chase'in bunların hiçbirini umursamadığı, insan yetkililer tarafından kelepçelenip götürülmesine izin verdiği anlaşılıyordu. Onun teslimiyeti

-kişisel fedakârlığı- Tarikat'a değerli bir zaman kazandırmıştı. Dikkatleri malikânedan ve onun gizlediği şeyden uzaklaştırarak Lucan ve diğerlerine yeraltındaki yerleşkeyi emniyete alma ve güneş battıktan sonra sakinlerinin tahliyesini harekete geçirme şansı vermişti.

Bir dizi kötü karar ve kişisel hatadan sonra, son olarak da Dragos'a karşı başarısız bir saldırı gerçekleştirmiş ve Chase'in yüzünü istemeden ulusal haberlere taşımıştı, Lucan'ın cevap almak için başvuracağı son savaşçı oydu. Bugün yaptığı şey, intihar değilse bile, şaşırtıcı olmaktan başka bir şey değildi.

Yine de Sterling Chase bir süredir kendine zarar veren bir yol izliyordu. Belki de bu onun tabutu sonsuza dek çivileme yoluydu.

Gideon bir elini dikenli sarı saçlarının tepesinde gezdirdi ve bir küfür savurdu. "Lanet olası deli. Bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum."

"O ben olmalıydım." Lucan Tegan ve Gideon'a baktı, Avrupa'da Tarikat'ı ilk kurduğunda yanında olan ve yüzyıllar sonra Boston'da savaşçıların ana üssünü kurmasına yardım eden savaşçı. "Ben Tarikat'ın lideriyim. Eğer herkesi kurtarmak için bir fedakârlık yapılması gerekiyorsa, bunu yapacak kişi ben olmalıydım."

Tegan ona acımasızca baktı. "Chase'in kana susamışlığını daha ne kadar uzak tutabileceğini düşünüyorsun? İster insan gözetiminde olsun, ister sokaklarda başıboş dolaşsın, susuzluğu ona sahip oluyor. Kayboldu ve bunu biliyor. Bu sabah o kapıdan çıktığında bunu biliyordu. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı."

Lucan homurdandı. "Ve şimdi bir yerlerde polis gözetiminde oturuyor, etrafı insanlarla çevrili. Bugün bizi keşfedilmekten kurtarmış olabilir ama ya susuzluğu onu alt ederse ve sonunda tüm Irkların varlığını açığa çıkarırsa? Bir anlık kahramanlık yüzyıllardır süren gizliliği ortadan kaldırılabılır."

Tegan'ın ifadesi soğukkanlıydı. "Sanırım ona güvenmek zorundayız."

"Güven," dedi Lucan. "Bu, son zamanlarda birden fazla kez yetersiz kaldığı bir para birimi."

Ne yazık ki şu anda bu konuda pek fazla seçenekleri yoktu. Dragos, Tarikat'a olan düşmanlığını ne kadar ileri götürebileceğini oldukça etkili bir şekilde göstermişti. Ne insan ne de kendi türünün yaşamına saygı duyuyordu ve bugünden itibaren güç mücadelesini gölgelerden çıkarıp açık alana taşıyacağını göstermişti. Tehlikeli bir zeminde, inanılmaz derecede yüksek risklerle karşı karşıyaydı.

Ve bu artık kişiseldi. Dragos burada çizgiyi aşmıştı ve bunun geri dönüşü olmayacaktı.

Lucan Gideon'a baktı. "Vakit geldi. Patlatıcıları çalıştırın. Şu işi bitirelim."

Savaşçı hafifçe başını salladı ve dikkatini tekrar el bilgisayarına verdi. "Ah, siktir git," diye mırıldandı, İngiliz aksanının izleri küfürle noktalanıyordu. "İşte başlıyoruz o zaman."

Üç Cins erkek, keskin ve soğuk karanlıkta yan yana duruyordu. Üstlerinde gökyüzü açık ve bulutsuzdu, sonsuz siyahtı ve yıldızlarla doluydu. Her şey hareketsizdi, sanki Dünya ve gökler zaman içinde donmuş, mükemmel bir kış gecesinin sessizliği ile savaşçıların çizmelerinin yaklaşık üç yüz fit altında ortaya çıkan yıkımın ilk alçak gümbürtüsü arasındaki o anda askıya alınmış gibiydi. Sonsuza dek sürecekmiş gibi görünüyordu, öfkeli bir gürültünün, püsküren ateşin ve külün büyük bir gösterisi değil, sessiz ama kapsamlı bir yok oluş.

Gök gürültüsü azalmaya başladığında Gideon kasvetli bir sesle, "Yaşam alanları mühürlendi," diye bildirdi. Elindeki cihazın ekranına dokundu ve

Karla kaplı zeminin çok altından bir dizi derin hırıltı daha yükseldi. "Silah odası, revir... ikisi de gitti."

Lucan, Gideon'un parmağının küçük bilgisayar ekranına dokunmasıyla sistematik olarak patlatılan oda ve koridorlardan oluşan labirentin barındırdığı anılar ya da tarih üzerinde durmasına izin vermedi. Yerleşkenin bugünkü haline gelmesi yüz yıldan fazla sürmüştü. Bu kadar düzgün bir şekilde yıkıldığını hissetmenin göğsünde soğuk bir sızı yarattığını inkâr edemezdi.

Gideon dijital fünüye bir kez daha bastıktan sonra, "Şapel mühürlendi," dedi. "Geriye sadece teknoloji laboratuvarı kaldı."

Lucan savaşçının alçak sesindeki hafif takılmayı duydu. Teknoloji laboratuvarı Gideon'un gurur kaynağıydı, Tarikat'ın operasyonunun sinir merkeziydi. Her gece görevden önce toplandıkları ve strateji geliştirdikleri yerdi. Lucan'ın, laboratuvarın konferans masasının etrafında toplanmış, her biri bir diğeri için canını vermeye hazır, onurlu ve cesur Irk erkeklerinden oluşan iyi bir grup olan kardeşlerinin yüzlerini görmesi hiç de zor olmadı. Bazıları hazırды. Bazıları da muhtemelen önümüzdeki dönemde verecekti.

Patlayıcıların yumuşak sesi yerin altında gürlemeye devam ederken Lucan omzunda bir ağırlık hissetti. Yanına, Tegan'ın durduğu yere baktı, savaşçının büyük eli sabit bir varlık olarak kaldı, soğuk yeşil gözleri beklenmedik bir dayanışma gösterisiyle Lucan'ın bakışlarını tuttu, gök gürültüsünün sonuncusu sessizliğe gömülürken.

"Bu kadar," diye açıkladı Gideon. "Bu sonuncusuydu. Artık bitti."

Uzun bir süre hiçbir konuşmadı. Konuşacak bir şey yoktu. Artık boş olan malikânenin ve altındaki harabe yerleşkenin karanlık gölgesinde söylenecek hiçbir şey yoktu.

Sonunda Lucan bir adım öne çıktı. Uzun yıllar boyunca karargâhı - ailesinin evi- olan yere son bir kez bakarken dişleri dilinin kenarlarını ısırdı. Kehribar rengi ışık görüşünü doldururken, gözleri kaynayan öfkesinin içinde dönüştü.

İki kardeşiyle yüzleşmek için döndü ve sonunda konuşacak kelimeleri bulduğunda, sesi kararlılıkla sert ve çiğdi. "Burada işimiz bitmiş olabilir ama bu gece hiçbir şeyin sonu değil. Bu sadece bir başlangıç. Dragos Tarikat'la savaş mı istiyor? O zaman, Tanrı şahidim olsun ki, istediği olacak."

İKİNCİ BÖLÜM

Suffolk İlçesi Şerif Departmanı'ndaki nezarethane küf, idrar ve insan teri, endişe ve hastalığın keskin kokusuyla kokuyordu. Sterling Chase'in keskin duyuları, Boston hapishanesindeki nezarethanede kendisiyle birlikte kelepçelenip park edilmiş olan üç serseriye kapüşonlu bir bakış atarken geri tepti. Altıya sekiz penceresiz odada, karşısındaki bankta oturan meth-head, çizme topuklarını aşınmış beyaz muşamba zeminde sinirli bir şekilde zıplattı. Kolları arkasında bağlıydı, ince omuzları oduncu desenli flanel gömleğinin buruşuk kıvrımlarının altında öne doğru kamburlaşmıştı. Keşin koyu halkalı gözleri, gergin yüzünün oyuk yuvalarına gömülmüştü; bakışları duvardan duvara, tavandan yere ve tekrar geriye gidip geliyordu. Yine de tüm bu süre boyunca, tehlikeli bir yırtıcının yakınlarda olduğunu içgüdüsel olarak anlayan, kapana kısılmış ve korkmuş bir kemirgen gibi, doğrudan Chase'e bakmamaya dikkat ediyordu.

Uzun bankın diğer ucunda, kelleşmiş orta yaşlı bir adam taş gibi hareketsiz oturuyor, bolca terliyor, acınacak derecede seyrek tarak saçları yağlı alnına düşüyor ve sessizce nefesinin altında mırıldanıyordu. Chase'in kelimesi kelimesine duyduğu, zar zor duyulabilen bir fısıltıyla dua ediyor, günahlarının bağışlanması için Tanrı'sına yalvarıyor ve darağacıyla karşı karşıya olan bir adamın hararetiyle merhamet için pazarlık ediyordu. Aynı adam bir saat önce masum olduğunu söyleyerek feryat ediyor, kendisini tutuklayan polislere, çıplak çocuklarla poz verdiği yüzlerce fotoğrafın bilgisayarına nasıl girdiği hakkında hiçbir fikri olmadığına yemin ediyordu. Chase bu sübyancıya bakmayı bırakın, onunla aynı havayı solumaya bile katlanamıyordu.

Ama nezarethanedeki üçüncü adam, on dakika önce gelen, aile içi şiddetten tutuklanmış, kalın kaşlı, kaba saba bir adamdı.

Chase'in azı dişlerini bir mengene gibi birbirine kenetlemişti. Bol kot pantolonu, birkaç Super Bowl geçmişinden kalma Patriots sweatshirt'üne bürünmüş bira göbeğinin hamile şişkinliği altında sarkıyordu. Gri tişört omuz dikişinden yırtılmış, önündeki kırmızı-beyaz-mavi logosu rosto ve patates püresi yemeğinin bulaşmış kalıntılarıyla lekelenmişti. Adamın parçalanmış burnunun köprüsündeki düğüme ve yüzünün sol tarafında kayan kanlı tırnak izlerine bakılırsa, kadın kurbanı savaştan ölmemiş gibi görünüyordu. Chase'in burun delikleri alevlendi, boğazı gıdıklandı ve gözleri insanın yanağını tırmalayan dört uzun, kanlı yarığa takıldı.

"Orospu burnumu kırdı amına koyayım," diye yakındı Yılın Adamı, hücrenin beyaz camlı tuğla duvarına yaslanırken. "Bu saçmalığa inanabiliyor musun? Yemeğimi kucağıma düşürdüğü için ona küçük bir şaplak attım, nereye gittiğine dikkat etmesini söyledim ve o da çekip gitti ve bana soğuk vuruş yaptı. Büyük hata." Homurdandı, ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Yine de böyle bir numarayı bir daha deneyecek kadar aptal olmayacak. Ve lanet polisler, dostum! O kaltağın sözünü benimkine tercih edeceklerini bilmeliydim. Tıpkı geçen seferki gibi. Bir yargıcın bana karımdan uzak durmamı söyleyen bir kağıt parçası sallamasına izin mi vereceğim? Kendi lanet evimden uzak mı durmalıyım? Siktir et onu. Onun da canı cehenneme. Onu bir kereden fazla hastaneye gönderdim. Onu bir daha gördüğümde, o kaltağı öyle bir iyileştireceğim ki, bir daha asla polisleri üzerime salamayacak."

Chase hiçbir şey söylemedi, sadece sessizce dinledi ve karısını döven adamın çenesine doğru kayan sıvıya çok yoğun bir şekilde odaklanmamaya çalıştı. Taze kanın görüntüsü ve kokusu, Irkın herhangi bir üyesinin içindeki yırtıcıyı uyandırmaya yeterdi ama Chase için durum daha da kötüydü.

Başını göğsüne doğru eğdi, sık bir nefes aldı ve odanın bayat pisliğinin ve pıhtılaşan kırmızı hücrelerin bakırimsi kokusunun altında daha da rahatsız edici bir şeyin kokusunu aldı - çiğ ve vahşi, kuduzun eşiğinde bir şey.

Onu.

Bunun farkına varması ağzını buruşturmasına neden oldu ama diş etleri beslenme ihtiyacıyla zonklarken ironiyi takdir etmek zordu.

İtiraf etmek istemediği kadar uzun bir süredir ona eşlik eden şiddetli susuzluk sayesinde, duyuşal girdileri aşırı hızla kilitlenmişti. Etrafındaki havanın her dakika değiştiğini hissediyordu. Huzursuz hücre arkadaşlarının hareketlerindeki her seğirmeyi ve tiki gördü. Her endişeli nefesi duydu

her ritmik kalp atışı, odanın içinde kendisinden bir kol mesafesinden biraz daha uzakta olan üç insanın damarlarında dolaşan her kan akışı.

Bu düşünceyle ağzı hararetle sulandı. Yassılaştırmış üst dudağının arkasında, dişlerinin uçları dilinin yastığına ikiz hançer gibi saplandı. Gözbebekleri kapalı göz kapaklarının altındaki ince yarıklara doğru daralırken, görüşü kehribar renginde yanarak sıkılaşmaya başladı.

Hay sikeyim. Burası onun için kötü bir yerdi, özellikle de bu durumdayken.

Kötü bir yer, kötü bir fikir. Tüm bu durumdan herhangi bir şekilde, biçimde veya formda uzaklaşmak için kötü lanet olası olasılıklar.

O günün erken saatlerinde Tarikat'ın malikanesinin ön bahçesinde kendini polise teslim ettiğinde kötü fikirler ve lanetli sonuçlar umurunda değildi. Tek endişesi arkadaşlarını korumaktı. Onlara insan kolluk kuvvetleri tarafından keşfedilmekten kaçınmaları ve yerleşkeden çıkıp güvenli bir yere gitmenin bir yolunu bulmaları için bir fırsat - büyük olasılıkla tek şansları - vermektir.

Bu yüzden polisler kelepçeleyip karakola götürdüklerinde direnmemişti. Yedi saat süren sorgulama sırasında işbirliği yapmış, yerel polislere ve federallere bitmek bilmeyen sorgulamalarını tatmin edecek ve son birkaç gündür şehirde meydana gelen şiddet olaylarının baş sorumlusu ve beyni olarak sadece kendisine odaklanmalarını sağlayacak kadar bilgi vermişti. Şiddet olayları birkaç gece önce genç ve gelecek vaat eden bir politikacının North Shore'daki lüks evinde bir tatil partisinde yaşanan silahlı saldırıyla başlamıştı.

Başarısız suikast girişimi Chase'in işiydi ama polislerin ve federal ajanların inanmaya meyilli olduğu gibi, asıl hedef altın çocuk senatör ya da onun yüksek profilli onur konuğu ABD başkan yardımcısı bile değildi. Chase o gece Dragos adında bir vampirin peşindeydi. Tarikat bir yıldan uzun bir süredir Dragos'un peşindeydi ve Chase aniden bu piçin nüfuzlu, iyi bağlantıları olan insanlarla dirsek temasında olduğunu ve kendini onlardan biri gibi gösterdiğini fark etmişti. Chase bunun ne amaçla yapıldığını sadece hayal edebiliyordu ve hiçbirisi iyi değildi. Bu yüzden harekete geçme fırsatı bulduğunda, o orospu çocuğunun tetiğini çekmekte tereddüt etmedi.

Ama başarısız oldu.

Dragos saldırıdan kurtulmuş gibi görünmekle kalmamış, Chase sonraki saatlerde kendini ülkedeki tüm medya kuruluşlarının odağında bulmuştu. Senatörün partisinde görülmüş ve görgü tanığı emniyet güçlerine onun neredeyse fotoğraflık bir tarifini vermişti.

Buna bir de ertesi gün Boston'daki Birleşmiş Milletler'de meydana gelen bombalı saldırı ve polisin şüphelilerin peşine düşmesi - polisleri doğrudan Tarikat'ın ön kapısına götüren bir araba dolusu ağır silahlı taşralı huzursuz - eklenince Boston'un en iyileri büyük bir yerel terörist hücrelerini ortaya çıkardıklarından emin oldular.

Chase'in en azından şimdilik hoşgörüyü karşıladığı bir yanığı.

Gündüz saatlerini karakolda geçirmiş, polislerin işbirliği yaptığına ve kontrolleri altında olduğuna inanmalarına izin vermekten memnun olmuştu. Orada ne kadar uzun süre oturursa, son zamanlarda olan biten her şeyin suçu tamamen kendisindeymiş gibi davranırsa, onlara duymak istedikleri her şeyi söylerse, kolluk kuvvetlerinin malikaneyi gözetleme ya da baskın yapma konusundaki sabırsızlığı da o kadar azalıyordu. Dikkatleri yerleşkedeki arkadaşlarından uzaklaştırmak için elinden geleni yapmıştı. Zamanı akıllıca kullanıp şimdiye kadar tahliye etmemişlerse, bunu düzeltmek için yapabileceği fazla bir şey yoktu.

Ona gelince, onun da harekete geçmesi gerekiyordu.

Dragos'tan alacağı bir intikam vardı, hem de fazlasıyla. Piç kurusu son birkaç haftadır oyununu hızlandırmıştı ve Tarikat'ı neredeyse insanlığa ifşa eden bu son saldırıdan sonra, Chase Dragos'un bir sonraki adımında neler yapabileceğini düşünmekten korkuyordu. Chase ilk kez Dragos'un son zamanlarda gözüne girmeye çalıştığı senatörü düşündü. Chase'in onu son gördüğünden beri Dragos onu hizmete almadıysa, adam sırf bu yüzden bile tehlikede idi.

Ve eğer Dragos bir Birleşik Devletler senatörünü kölelerinden birine dönüştürseydi

-Özellikle de Robert Clarence'ın üniversiteden hocası olan başkan yardımcısıyla olan dostluğu sayesinde Beyaz Saray'a kişisel erişimi olan bir senatör? Bunun sonuçları düşünülemezdi. Böyle bir hamlenin sonuçları onarılamaz olurdu.

Buradan bir an önce uzaklaşmak için bir sebep daha. Senatör Robert Clarence'ın Dragos'un kontrolü altında olmadığından emin olmalıydı. Daha da iyisi, Dragos'u bulmalıydı. Tek başına yapmak zorunda kalsa bile onu sonsuza dek ortadan kaldırmalıydı.

Sırtındaki metal kelepçeler onu izin verdiğiinden daha fazla tutamazdı. Ne bu kilitli oda, ne de yoldan geçen polisler

koridorda durdu ve hücrenin kapısındaki küçük cam bölmeden ona bakmak için durakladı.

Gece çökmüştü. Chase bunu çıplak duvarlardaki saatten ya da binanın dışındaki caddeye bakan pencereden bağımsız olarak biliyordu. Bunu kemiklerinde, zayıf ve aç iliklerine kadar hissedebiliyordu. Ve geceyle birlikte açlığını, şu anda ona sahip olan vahşi susuzluğu hatırladı.

Bunu içinde derinlere itti ve düşüncelerini Dragos'la yarım kalan işi etrafında topladı.

Yılın Adamı ve sızan kedi tırmıkları küçük odanın köşesinde Chase'in koltuğuna doğru ağır adımlarla ilerlerken bunu yapmak zordu. "Siktiğimin polisleri, ha? Bizi burada aç susuz bırakıp hayvanlar gibi birbirimize bağlayabileceklerini mi sanıyorlar?" Alay etti ve kıcını Chase'in yanındaki bankın üzerine koydu. "Seni ne diye tutukladılar?

ne için?"

Chase cevap vermedi. Kavrulmuş boğazının arkasından yükselen hırıltıyı zapt etmek bile yeterince çaba gerektiriyordu. Başını eğdi, gözlerini kaçırđı, böylece insan onlardan yayılan açlık parıltısını yakalayamayacaktı.

"Ne o, sohbet edemeyecek kadar iyi falan mısın?"

Adamın kendisini ölçüp biçtiğini, Chase'in polisler onu getirdiğinde giydiğı eşofman ve tişörte baktığını hissetti; arkadaşlarını kurtarmak için kaçmadan önce yerleşkenin yeraltı revirinde giydiğı kıyafetlerin aynısı. O zaman da yalınayaktı ama şimdi Suffolk County hapishanesinin ikramı olan bir çift siyah plastik duş ayakkabısı vardı.

Kısa sarı saçları alnına dökülmüş ve bakışlarını kaçırmış olsa da Chase, insanın gözlerinin kendisine sabitlendiğini hissedebiliyordu. "Görünüşe göre biri seni de fena benzetmiş, delikanlı. Bacağın pantolonunun içinden kanıyor."

Demek öyleydi. Chase, sağ uyluğunu kaplayan gri kumaşın arasından sızan küçük kırmızı çiçeğe baktı. Kötüye işaretti, geçen gecedan kalan yaraları hâlâ iyileşmemişti. Bunun için kana ihtiyacı vardı.

"Polisler sana bunu yapar mı, yapmaz mı?"

"Ya da ne," diye mırıldandı Chase, sesi çakıl gibi pürüzlüydü. İnsana alçak sesle bir bakış attı ve üst dudağının sadece parmak uçlarından geriye doğru kıvrılmasına izin verdi.

Dışlar.

"Motherfu-" İri adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu ne lan!"

Beceriksizce bir geri adım atarak Chase'den uzaklaştı ve tam da bir çift üniformalı memur kapıyı açarken nezarethanenin kapısına çarptı.

İlk polis, "Yürüyüşe çıkma zamanı, beyler," dedi. Odaya baktı, her ikisi de kendi sefaletleri dışında hiçbir şeyden habersiz olan pedofil ve keşten, şimdi omurgasını karşı duvara dayamış, çenesi gevşemiş, maraton koşmuş gibi hava emen çürüğe kadar. "Burada bir sorun mu var?"

Chase çenesini sadece odanın öbür ucundaki hırıltılı insana dar bir bakış atacak kadar kaldırdı. Bu kez dudaklarını kapalı tuttu ve gözlerindeki kehribar rengi ışıltıyı donuk bir parıltıya dönüştürdü. Ama tehdit oradaydı ve iri yarı, sert karısını döven adam onu sınamaya niyetli görünmüyordu.

"Hayır, hayır," diye kekeledi ve başını hızlıca salladı. "Burada bir sorun yok memur bey. Her şey yolunda."

"Güzel." Ortağı kapıyı açık tutarken polis hücrenin içine doğru ilerledi. "Herkes kalksın. Beni takip edin." Chase'in önünde durdu ve çenesini dışarıdaki koridora doğru salladı. "Önce sen, pislik."

Chase banktan kalktı. Bir buçuk metre boyuyla memurun ve onunla birlikte hücrede kalan diğer insanların üzerinde yükseliyordu. Hayatında bir dakika bile spor yapmamış olmasına rağmen, Breed genetiği ve yüksek performanslı bir araç gibi çalışan metabolizması sayesinde, vücudunun kaslı cüssesi spor salonu faresi polisi cüceleştiriyordu. İnsan, Chase'in üzerindeki otoritesini göstermek istercesine göğsünü kaldırıp onu kapıya doğru yönlendirdi ve diğer elini kılıfındaki tabancasının kabzasına yerleştirdi.

Chase onun önünde yürüyordu ama bunun tek nedeni, kaçışını koridordan yapmanın hücrenin içinden yapmaktan daha az zahmetli olacak olmasıydı.

Arkasındaki pedofilin sesi yağlı ve aşırı kibardı. "Bizi nereye götürdüğünüzü sorabilir miyim, Memur Bey?"

"Bu taraftan," dedi diğer polis ve grubu koridordaki görevlinin yanından geçirerek istasyonun arka tarafına doğru uzun bir hat halinde uzanan koridora yönlendirdi.

Chase, yıpranmış sanayi tipi muşambanın üzerinde sinsice ilerliyor, mola verip istasyondan hızla çıkmak için en uygun anı kolluyordu

İnsanlardan herhangi biri gittiğini fark edemedi önce. Riskli bir hamleydi, ardında bir sürü soru bırakacağı kesindi ama ne yazık ki fazla seçeneği yoktu.

Özgürlüğe doğru ilk adımı atmaya hazırlanırken, koridorun en ucunda metal bir kapı açıldı. Soğuk gece havası içeri süzüldü, ince Aralık kar taneleri genç bir kadının uzun, ince formunun etrafında dans ediyordu. Kapüşonlu, uzun bir yün palto giymişti. Karamel-kahverengi saçları soğuktan kızarmış yanaklarına yapışmış ve sakın, zeki gözlerine doğru sarkmıştı.

Chase donakaldı, onun parlak deri çizmelerindeki taze karı ezmesini ve karakolda kendisine eşlik eden polis memuruna bir şeyler söylemek için dönmesini izledi.

Vay anasını. Senatörün partisinden bir tanıktı.

Ona içeride eşlik eden polis Chase'in bakışlarını yakaladı ve yüzü gerildi. Kötü zamanlanmış suçlu geçidini yöneten memurlara kaşlarını çatarak, Senatör Clarence'ın çekici kişisel asistanını koridorun dışındaki bir odaya ve gözden uzak bir yere yönlendirdi.

"Devam edin," dedi grubun arkasındaki polis.

Chase senatöre ulaşmak istiyorsa, Bobby Clarence'ın bu gece güzel yardımcısıyla birlikte karakolda olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşündü.

Öğrenmek için yeterince meraklı olan Chase, kaçma planını yeniden gözden geçirdi. Bunun yerine sıraya girdi ve polislerin onu koridorun ilerisinde, görgü tanığının gittiği odaya doğru götürmesine izin verdi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"LÜTFEN KENDİNİZİ RAHAT HALE GETİRİN, Bayan Fairchild. Bu uzun sürmez." Onu karakolda karşılayan polis dedektifi tanık izleme odasının kapısını açtı ve kadın onun önünden içeri girerken bekledi. Koyu renk takım elbiseli, asık suratlı birkaç adam ve bir avuç üniformalı memur içeride bekliyordu.

Tavia federal ajanları tanıdı, bu adamlarla senatörün partisindeki silahlı saldırıyı izleyen saatlerde tanışmıştı. Odaya doğru ilerlerken grubu selamlamak için başını salladı.

İçerisi sinema salonu karanlığındaydı, tek ışık diğer taraftaki boş sıraya bakan büyük boy cam bölmeden geliyordu. Tepedeki floresan paneller odayı, mekânı daha da davetkâr hale getirmeyen keskin beyaz bir parıltıyla yıkıyordu. Bir boy ölçüm çizelgesi arka duvar boyunca uzanıyordu ve 1'den 5'e kadar olan sayılar yedi ayak işaretinin üzerine eşit aralıklarla yerleştirilmişti.

Dedektif büyük pencerenin önüne yerleştirilmiş vinil döşemeli birkaç sandalyeden birini işaret etti. "Birazdan başlayacağız Bayan Fairchild. İsterseniz oturun."

"Ayakta durmayı tercih ederim," diye cevap verdi. "Ve lütfen Dedektif Avery, bana Tavia deyin."

Başını salladı, sonra uzak köşedeki su soğutucuya ve tezgah üstü kahve makinesine doğru yürüdü. "Size kahve ikram ederdim ama taze yapıldığında bile kötü oluyor. Günün sonunda böyle, ham petrolden bile daha kötü." Su soğutucusunun altına bir kâğıt bardak koydu ve kolu itti. Bardak dolarken berrak sürahi birkaç büyük kabarcık çıkardı. "Ev beyazı," dedi ve suyu ona uzatmak için döndü. "İstersen senin olsun."

"Hayır, teşekkür ederim." Kendisini rahatlatmak için gösterdiği çabayı takdir etse de, hoşluklar ya da gecikmelerle ilgilenmiyordu. Burada yapması gereken bir işi ve eve döndüğünde gözden geçirmesi gereken programlar, hesap tabloları ve sunumlarla dolu bir dizüstü bilgisayarı vardı. Normalde uzun çalışma saatlerinin aynı şekilde uzun gecelere yayılmasına aldırmazdı. Tanrı biliyor ya, sosyal hayatının araya girmesi konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Ama bu gece gergindi, doktorunun özel kliniğinde bir dizi tedavi ve muayeneden sonra onu her zaman rahatsız eden zihinsel aşırı yoğunluk ve fiziksel yorgunluğun garip bir karışımını hissediyordu. Günün büyük bir bölümünde uzmanının gözetimi altındaydı ve akşam karakola uğramak zorunda kalacağı için heyecanlanmasa da, bir yanı birkaç gece önce kalabalık bir salona ateş açan ve ardından bu sabah şehrin göbeğinde bir bombalama eylemi düzenleyen adamın aslında ait olduğu yerde, parmaklıklar ardında olduğunu ilk elden görmek için sabırsızlanıyordu.

Tavia izleme penceresine yaklaştı ve tırnağıyla deneysel bir dokunuş yaptı. "Bu cam oldukça kalın olmalı."

"Evet. Çeyrek inç güvenlik." Avery onunla orada buluştu ve bir yudum su içti. "Tek yönlü cam, diğer tarafı ayna gibi görünüyor. Biz onları görebiliyoruz ama onlar bizi göremiyor. Aynı şey ses için de geçerli; odamız ses geçirmez ama onların tarafını izlemek için ayarlanmış hoparlörlerimiz var. Yani kötü adamlar dışarıdaki duvarın karşısında dururken, sizi teşhis edebilecekleri ya da söylediklerinizi duyabilecekleri konusunda endişelenmenize gerek yok."

"Endişelenmiyorum." Tavia, orta yaşlı adamın gözleriyle Dixie bardağının kenarında buluştuğunda kararlılıktan başka bir şey hissetmedi. Diğer memurlara ve ajanlara baktı. "Bunu yapmaya hazırım. Bunu yapmak istiyorum."

"Tamam. Şimdi Şimdi, bir dakika içinde, birkaç memur dört ya da beş kişilik bir grubu şu odaya getirecek. Tek yapmanız gereken bu adamlara iyice bakmak ve içlerinden herhangi birinin geçen gece senatörün partisinde gördüğünüz adam olup olmadığını söylemek." Dedektif biraz kıkırdadı ve memur arkadaşlarına göz kırptı. "Vurulma olayının ardından kolluk kuvvetlerine verdiğiniz ayrıntılı eşkalden sonra, bu akşamki alıştırma başarılı olacağınıza dair bir his var içimde."

"Yardım etmek için elimden geleni yaparım," diye cevap verdi.

Suyunun geri kalanını yuttu ve kâğıt bardağı avucunun içinde ezdi. "Normalde soruşturmamızla ilgili gerçekleri ifşa etmezdik, ancak

Adam her şeyi itiraf etti ve avukat hakkından feragat etti, bu akşamki sıralama sadece bir formalite."

"İtiraf mı etti?"

Avery başını salladı. "Onu haneye tecavüz ve cinayete teşebbüs suçlarından yakaladığımızı biliyor. Verdiğin robot resimdeki detaylar ona tıpatıp uyarken ve kaçarken aldığı yeni kurşun yaraları varken bundan sıyrılması mümkün değil."

"Peki ya bugün şehir merkezindeki bombalama olayı?" Tavia onay almak için federal ajanlara bakarak sordu. "Bunun da sorumluluğunu kabul ediyor mu?"

Takım elbiselilerden biri onaylarcasına çenesini eğdi. "İnkâr etmeye bile çalışmadı. Her şeyi onun düzenlediğini söyledi."

"Ama işin içinde başkaları da var sanıyordum. Haber kanalları bütün gün polis takibini yayınladı. Polislerin üç bombacıyı da yerel bir özel mülkte öldürdüğünü duydum."

"Bu doğru," diye araya girdi Avery. "Şehrin BM binasındaki patlamayı düzenlemek için üç taşralı kötü niyetliyi görevlendirdiğini söyledi. Bizi doğrudan ona yönlendirdiklerine bakılırsa, barakadaki en keskin aletler olmadıkları açık. Karşı koyduğu da söylenemez. Evden çıktı ve polis olay yerine geldikten hemen sonra teslim oldu."

"Yani orada mı yaşıyor?" Tavia sordu. Haberlerde malikânenin ve geniş arazisinin görüntülerini görmüştü. Saray gibiydi. Yükselen dört katlı duvarları, siyah lake kapıları ve yüksek, kemerli pencereleriyle soluk kireçtaşı yapı, terörist eğilimleri olduğu belli olan vahşi bir manyaktan çok eski paralı, New England elitlerine uygun görünüyordu.

Dedektif ona, "Mülkün gerçekte kime ait olduğunu kanıtlayamadık," dedi. "Mülk yüz yıldan fazla bir süredir özel bir vakıfta tutuluyor. Mülkün tapusunun etrafında yaklaşık on kat avukat ve yasal mevzuat var. Failimiz burayı birkaç aydır kiraladığını iddia ediyor ama sahibi hakkında hiçbir şey bilmiyor. Eşyalı olarak geldiğini, kontratı olmadığını ve kirayı şehir merkezindeki en iyi hukuk firmalarından birine nakit olarak ödediğini söylüyor."

"Tüm bunları neden yaptığını söyledi mi?" Tavia sordu. "Silahlı saldırıyı ve bombalamayı itiraf ettiyse, yaptıkları için herhangi bir mazeret sunuyor mu?"

Dedektif Avery gevşek bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bir deli neden böyle şeyler yapar? Bunun için somut bir cevabı yoktu. Aslında, adam neredeyse yaşadığı yer kadar bir muamma."

"Nasıl yani?"

"Gerçek adının ne olduğundan bile emin değiliz. Bize verdiği kişinin sosyal güvenlik numarası ya da herhangi bir iş kaydı yok. Ehliyeti yok, otomobil kaydı yok, kredi raporu yok, seçmen kartı yok, hiçbir şey yok. Sanki adam bir hayalet. Bulabildiğimiz tek şey Harvard Üniversitesi Mezunlar Derneği'ne onun adına yapılmış bir bağış. İzler orada son buluyor."

"En azından bu da bir başlangıç," diye yanıtladı Tavia.

Dedektif homurdanarak bir kahkaha attı. "Olabilirdi, sanırım. Eğer kayıtlar 1920'lerden kalma olmasaydı. Belli ki bu bizim kötü adamımız değil. Yaşını en iyi ben bilemem ama doksan yaşına yaklaşmadığından eminim."

"Hayır," diye mırıldandı Tavia. Senatör Clarence'ın tatil partisinin olduğu geceyi ve evin ikinci katındaki galeriden ateş ettiğine tanık olduğu adamı düşününce, onu kendi yaşlarında, en fazla otuzlu yaşların ortalarında bir yere koyabilirdi. "Bir akraba, belki?"

"Belki," dedi dedektif. Diğer odanın kapısı açılıp üniformalı bir memur arkasındaki adamların önünden içeri girince başını kaldırıp baktı. "Tamam, işte başlıyoruz, Tavia. Gösteri zamanı."

Başını salladı, ardından şüphelilerden ilki sıralama odasına girdiğinde kendini tek yönlü camdan bir adım geri çekilirken buldu.

Bu oydu, karakola teşhis etmek için geldiği kişi.

Onu görür görmez tanımişti; yontulmuş, bıçak sırtı elmacık kemiklerini ve kare şeklindeki çene hattının sert, acımasız çıkıntısını hemen fark etmişti. Altın sarısı kısa saçları dağınıktı, bir kısmı alnına düşmüştü ama çelik mavisi gözlerinin delici rengini gizlemeye yetmiyordu. Ve adam muazzamdı; hatırladığı kadar uzun ve kaslıydı. Beyaz tişörtünün kısa kollarının altından pazıları kabarmıştı. Bol kesimli gri eşofman altı ince kalçalarından sarkıyor ve güçlü kaslara sahip kalçalarını ima ediyordu.

Elleri arkadan kelepçeli bir hapisanede olduğu gerçeğini önemsiz gösteren bir meydan okuma havasıyla -özür dilemeyen bir kibirle- alana doğru ilerledi. Uzun kolları ve insandan çok hayvanı andıran gevşek yürüyüşüyle diğerlerinin önünde yürüyordu. Bacaklarının normalde yumuşak olan hareketlerinde hafif bir aksama olduğunu fark etti. Sağ kalçasında bir kan lekesi vardı; koyu kırmızı bir leke, elbisenin içine işlemişti.

Eşofmanının daha açık renkli kumaşı. Tavia, onu diziliş alanının uzunluğu boyunca taşıyan her uzun adımda lekenin biraz daha büyümesini izledi. Kışlık paltosunun sıcaklığı içinde biraz ürperdi, midesi bulandı. Tanrım, kan görmeye hiçbir zaman dayanamamıştı.

Hoparlörlerden polis memurlarından biri adama 4 numaralı pozisyonda durmasını ve yüzünü öne dönmesini söyledi. Adam bunu yaptı ve camın önünde durduğunda gözleri doğrudan kadına dikilmişti. Hatasız bir şekilde.

İçinden bir farkındalık sarsıntısı geçti. "Yapamayacaklarına emin misin-"

"Söz veriyorum, burada tamamen güvendesin ve korunuyorsun," diye güvence verdi Avery.

Yine de o sert mavi bakışlar, diğer üç adamdan sonuncusu da sıraya sokulup öne doğru bakmaya zorlandıktan sonra bile onun üzerinde sabit kaldı. Diğer adamlar kamburlaşp yer değiştirdiler, endişeli gözlerini eğik başlarının altında tuttular ya da etrafa dalıp gittiler ve tek yönlü büyük cam bölmede kendi yansımalarından başka bir şey görmediler.

"Eğer hazırsanız," diye sordu dedektif yanından.

Başını salladı ve gerek olmamasına rağmen gözlerinin kalan üç adama doğru kaymasına izin verdi. Diğerleri ona hiç benzemiyordu. Şekillerin, boyutların ve yaşların hantal bir karışımıydılar. Adamlardan biri incecikti, tel tel kahverengi saçları omuzlarından sarkıyordu. Bir diğeri boğa büyüklüğündeydi, geniş omuzları ve büyük bir göbeği vardı. Kalın, koyu dalgalarla çerçevelenmiş kaba bir yüzü ve burnunun şişmiş kırmızı gagasının üzerinden dışarı bakan küçük gözleri vardı. Üçüncüsü, muhtemelen elli yaşlarında, kel bir adamdı ve spot ışıklarının parlak parıltısı altında bolca terliyordu.

Ve bir de o vardı... gözlerini hâlâ ondan ayırmayan yoğun, neredeyse zalimce yakışıklı tehdit. Tavia bir şeylerin onu sarsmasına izin verecek türden biri değildi, ama bu bakışın ağırlığına zorlukla dayanabilirdi - çeyrek inçlik güvenlik camının arkasındaki karanlık izleme alanında güvenli bir şekilde gizlenmiş ve yarım düzine silahlı kolluk görevlisi tarafından çevrelenmiş olsa bile.

"Bu o," diye ağzından kaçırdı ve 4 numaralı pozisyonu işaret etti. İmkânsız olmasına rağmen, elini kaldırıp onu işaret ederken adamın ağzının yarım bir gülümsemeye dönüştüğünü gördüğüne yemin edebilirdi. "Bu o, Dedektif Avery. O gece partide gördüğüm adam."

Diğer odadaki polisler adamlara teker teker öne çıkmalarını söylerken Avery onun omzuna hafifçe vurdu. "Bunun sadece bir formalite olduğunu söylediğimi biliyorum, ama yine de emin olmanı istiyoruz, Tavia-"

"Bundan kesinlikle eminim," diye cevap verdi, damarlarındaki kan doğuştan gelen bir tür alarmla vızıldamaya başlarken sesi netti. Tam 4 Numara iki adım öne çıkarken diğer odaya göz attı. "Burada devam etmeye gerek yok. Bu adam tetikçi. Yüzünü nerede görsem tanırım."

"Tamam o zaman. Bu iyi, Tavia." Kıkırdadı. "Sana ne demiştim? Kısa sürede bitti. Harikaydın."

Övgüyü gereksiz bularak reddetti ve memura başını hafifçe salladı. "Başka bir şey var mı?"

"Ah, hayır. Buradaki işleri tamamlamamız sadece birkaç dakika sürecek ve sizi yola çıkarabiliriz. İsterseniz sizi evinizde görebilirim-"

"Hayır, teşekkür ederim. İyi olacağıma eminim." Konuşurken gözleri bir kez daha Senatör Clarence'ın partisinde birini öldürmüş olabilecek adamlarla çakıştı. Eğer gerçekten de bu sabah şehir merkezindeki bombalı saldırının planlayıcısıysa, o zaman elinde birkaç masum insanın hayatı vardı. Tavia, adamın camın arkasından, gözlerinde ona karşı beslediği küçümsemenin derinliğini görebileceğini umarak, delici bakışını sürdürdü. Uzun bir süre sonra bakışlarını pencereden uzaklaştırdı. "Hepsi bu kadarsa, Dedektif, senatörün yarın sabah büyük bir sunumu var ve benim de bu gece yetiştirmem gereken bir sürü lojistik ve diğer işler var."

"Tavia Fairchild."

Derin bir hırıltı, adının bir yabancının dudaklarındaki beklenmedik sesi -Bir an durduğu yerde donakaldı. Kimin konuştuğunu merak etmesine gerek yoktu. Adamın sesinin alçak gürültüsü, geçen gece partiye katılan kalabalığın üzerine yağdırdığı kurşunlarla aynı soğuk kesinlikte içinden geçti.

Yine de olup bitenler karşısında şoke olan Tavia, dedektife ve diğer ajan ve memurlara sorgulayıcı bir bakış fırlattı. "Bu oda... Söylediğinizi sanıyordum-"

Avery özür diler gibi bir şeyler geveledi ve görüş penceresinin yanındaki duvara monte edilmiş telefona uzandı. Ahizeye konuşurken, 4 numarada duran adam onunla konuşmaya devam etti. Sanki onunla ölümcül odağı arasında hiçbir şey yokmuş gibi ona bakmaya devam etti.

Bir adım öne çıktı. "Patronunun başı büyük belada, Tavia. Tehlikede. Sen de olabilirsin."

"Lanet olsun! Şu orospu çocuğunu hemen kontrol altına alın," diye bağırdı federal ajanlardan biri telefondaki dedektife.

Sıra odasındaki memurlar hemen harekete geçti. "4 Numara, kapa çeneni ve sıraya geri dön!"

Emri görmezden geldi. İkinci polis odanın diğer tarafından içeri girerken bir adım daha attı. "Onu bulmam gerek Tavia. Dragos'un onu öldüreceğini ya da daha kötüsünü bilmesi gerekiyor. Artık çok geç olabilir."

Sessizce başını salladı. Söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu. Senatör Clarence hayatta ve iyiydi; onu o sabah, şehir merkezindeki toplantı ve iş görüşmeleri için ayrılmadan önce ofisinde görmüştü.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye mırıldandı, onu duyamaması gerektiği halde. Onu görememesi de gerekiyordu ama görüyordu. "Dragos adında birini tanımıyorum."

İki polis de ona doğru ilerledi. Her iki kolundan tuttukları birer polis onu duvara doğru çekmeye çalıştı. Hiçbir şey olmamış gibi onları savuşturdu, tüm dikkatini Tavia'ya verdi. "Beni dinle. O gece oradaydı. Partinin konuklarından biriydi."

"Hayır," dedi, artık onun yanıldığından emindi. Her bir 148 davetiyeyi bizzat kendisi el yazısıyla yazmış ve adreslemişti. Bu gibi konularda hafızası yanılmazdı. Sıkıştırılırsa, davetli listesindeki her ismi ve her yüzü ezbere sayabilirdi. O gece orada o isimde kimse yoktu.

"Dragos oradaydı, Tavia." Sıra odasındaki polisler onu bir kez daha yakalamaya çalıştı. "Oradaydı. Onu ben vurdum. Keşke o piçi ben öldürseydim."

Başının yavaşça bir o yana bir bu yana hareket ettiğini hissetti, söylediklerinin saçmalığı kafasına dank ettikçe kaşları çatıldı. Partide sadece bir kayıp vardı. O geceki şiddet olaylarında yaralanan tek kişi, Senatör Clarence'ın kampanyasına en çok katkıda bulunanlardan biri olan Drake Masters adında başarılı bir yerel işadamı ve hayırseverdi.

"Sen delisin," diye fısıldadı. Ancak bu sözleri söylerken bile kendisi de tam olarak inanmamıştı. Adam onun bakışlarını öyle inanılmaz bir şekilde -Camın arkasından hiç de çılgınca görünmüyordu. O görünüyordu

tehlikeli ve yoğun, ne söylediğinden son derece emin. Elleri arkadan kelepçeli olsa bile ölümcül görünüyordu.

Gözlerini kırpmadan kızın gözlerine kilitledi. Onu deli olarak kabul etmek, net bakışlarının ağırlığı altında midesinde oluşan soğuk dehşet düğümünü kabul etmekten daha kolay olurdu. Hayır, senatörün partisinin olduğu geceki niyeti ne olursa olsun, bunun delilikten kaynaklandığından çok şüpheliydi.

Yine de söylediklerinin hiçbirisi mantıklı gelmiyordu.

"Bu adamın akli dengesi yerinde değil," dedi federallerden biri. "Şu işi bitirelim ve tanığı buradan çıkaralım."

Dedektif Avery başını salladı. "Bunun için özür dilerim Tavia. Artık burada olmana gerek yok." Kadının önüne doğru ilerledi. Koridor kapısına doğru bir yol göstermek için kolunu uzatırken yüzü şaşkınlık ve kızgınlık karışımı bir ifadeyle gerilmişti. Diğer memurlar ve federal ajanlar da yavaşça toparlanıp arkalarından gelmeye başladılar.

Sıra odasında Tavia, sürmekte olan fiziksel bir mücadelenin itiş kakışlarını ve homurtularını duydu. Dedektifin etrafına bakmaya çalıştı ama dedektif onu çoktan pencereden uzaklaştırmıştı.

Görüş odasının kapısına ulaştıklarında, kapı önlerinde açılmadan önce diğer taraftan kısa bir vuruş geldi. Senatör Clarence koridorda duruyordu, düzgünce taranmış saçlarına ve lacivert yün ceketine kar taneleri yapışmıştı. "Daha erken gelemediğim için özür dilerim. Belediye başkanıyla toplantım her zamanki gibi gecikti." Tavia'ya baktı ve dostça ifadesi biraz karardı. "Bir sorun mu var? Tavia, seni hiç bu kadar solgun görmemiştim. Neler oluyor orada?"

Senatör, onun endişesini gidermeye fırsat bulamadan görüş odasına girdi. "Beyler," diye mırıldandı ve içeriye doğru ilerlerken diğer kolluk kuvvetlerini selamladı.

İzleme penceresine yaklaştığında, sıralama alanının içinden alçak bir hırıltı yükseldi.

İnsanlık dışı bir sestti. Tavia'nın damarlarındaki kanın soğumasına neden olan uhrevi bir hırıltıydı. Bir anda alarm durumuna geçti, tüm içgüdüleri uyarıyla çınladı. Korkunç bir şey olmak üzereydi. Odaya geri döndü. "Senatör Clarence, dikkatli olun-"

Çok geç.

İzleme penceresi patladı.

Devasa bir şey açıklıktan içeri girip izleme odasının ortasına bir yığın halinde düşerken camlar kırıldı ve paramparça oldu, her yöne küçük çakıl taşları saçıldı.

Sıradaki adamlardan biriydi, Patriots tişörtlü siyah saçlı boğa. Acı içinde inliyordu, uzuvları doğal olmayan bir şekilde bükülmüştü. Yüzündeki, boynundaki ve ellerindeki deri yırtılmıştı ve çarpmanın etkisiyle kanıyordu.

Tavia arkasından ürkek bir bakış fırlattı.

Tek yönlü güvenlik camının geniş bölmesinde artık havadan başka bir şey yoktu.

Havadan başka bir şey yoktu... ve kırık iskeletin önünde, sert kasları ve ölümcül niyetiyle yükselen bir tehdit duruyordu.

Onu sıraya dizmiş olan kelepçeler, her iki bileğinde birer tane olmak üzere işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu. Bir şekilde onlardan kurtulmuştu. Tanrım, sadece bunu yapmakla kalmayıp yetişkin bir adamı güvenlik camından aşağı atabildiğine göre ne kadar güçlü olmalıydı? Ve tüm bunları sıralama odasındaki memurlardan herhangi biri onu durduramadan önce yapabilmesi için ne kadar hızlı hareket etmiş olmalıydı?

Soğuk mavi gözler Senatör Clarence'a lazer gibi saplanmış, onun ötesine bakıyordu. "Lanet olası Dragos," diye homurdandı adam, bakışlarında ve sesinin alçak tıslamasında öfke kaynıyordu. "Seni çoktan ele geçirdi, değil mi? Sana çoktan sahip oldu bile."

Sağ kolu öne doğru fırladı ve pencerenin açıklığından içeri uzandı. Bir kobra saldırısı kadar hızlı bir şekilde Senatör Clarence'ın ceketinin kolunu avucunun içine aldı. Geriye doğru çekerek senatörü ayağından kaldırdı. Adamın tüm ağırlığını tek eliyle çekerek onu kırık camların ve enkazın arasından birkaç saniye içinde sürükledi.

Oh, Tanrım. Bu adam Senatör Clarence'ı öldürecekti, tam burada ve şimdi.

"Hayır." Tavia farkına varmadan hareket etmeye başlamıştı. Adamın bileğini saran metal kelepçeyi tuttu ve var gücüyle çekti. "Hayır!"

Onu durdurmak için yaptığı önemsiz girişim, adamın duraksamasına neden olmadı. Ama o bir saniye içinde bakışları onunkilere kaydı. O gözlerde doğaüstü bir şey vardı... kutsal olmayan bir ateşle çatırdayan bir şey. Bir bıçağın keskin kenarı gibi doğrudan varlığının merkezine saplanan bir şey, onu daha yakına çağıran karanlık bir merak uyandırırsa bile.

Kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. Nabzı kulaklarında bir davul sesi kadar gürültülü atıyordu. Tavia Fairchild hayatında ilk kez gerçek dehşeti tatmıştı. O garip, hipnotize edici mavi gözlere baktı ve çığlık attı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Çılgılığı dudaklarını yırtıp geçerken bile onu bırakmadı. İnce ama aldatıcı derecede güçlü parmakları bileğindeki metal kelepçeyi tutuyordu, sanki refleksleri kaosa boğulmuş odanın her yanından titreşen korku ve paniğe aldırmadan savaşmaya hazırdı.

Tavia Fairchild inatçıydı; Chase ona hakkını vermeliydi.

Senatörün partisinin olduğu gece ya da birkaç dakika önce, tek yönlü camdan gözlerinin içine bakıp onu izleme odasında kamp kurmuş polislere ve federallere mahkûm ettiğinde ondan korkmamıştı.

Bunun için onu suçlayamazdı. Hem o hem de kolluk kuvvetleri, tehlikeli bir adamı -itiraf etmiş bir katili- sokaklardan uzak tutmaya çalışarak doğru şeyi yaptıklarına inanıyorlardı. İnsan zihinleri Chase ve Tarikat'ın geri kalanının karşı karşıya olduğu türden bir kötülüğü kavrayamazdı.

Tavia Fairchild'ın da patronunun ölü bir adam olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Senatör Robert Clarence ölümlü gözlere değişmemiş gibi görünebilirdi, ama

Chase'in Irk duyuları Minion'un kokusunu izleme odasına girdiği anda almıştı. Adam artık Dragos'a aitti ve Efendisinden başkasına itaat etmiyordu. Chase, politikacının bakışlarındaki donuk parıltıda ve kendisi ya da odadaki diğer canlılar için hiçbir endişe duymamasında bu gerçeği gördü. Dragos onu karakola göndermişti. Chase, Minion'u o orospu çocuğuna parçalar halinde geri gönderecekti.

Bakışlarını Tavia Fairchild'dan ayırdı ve onun dikkat dağıtıcı pençesinden kurtuldu. "Dragos nerede?" Yumruğunu senatörün koluna doladı ve kemiklerin avucunda çatlayıp patladığını hissedene kadar sıktı. "Şimdi söyle bana."

Minion sadece acı içinde uludu.

Sıralama odasındaki polislerden biri arkasından "Geri çekilin!" diye bağırdı. Federal ajanlar ve içerideki memurlar Tavia'yı mücadeleden uzaklaştırmak için koşuştururken izleme odasında bir ayak itiş kakışı, bir hareket bulanıklığı oldu.

Chase senatörü daha sert sıkarak ön kolunu morarttı. "Onu bulacağım. Ve sen de bana nerede olduğunu söyleyeceksin, seni lanet olası atık-"

Omzuna arkadan keskin bir şey çarptı. Bir mermi değil, ince ikiz dikenlerin delici ısırığı. Balık oltası gibi, etinin derinliklerine battı. Kulakları şok tabancasının hızlı *tık tık tık sesiyle* doldu. Aynı anda vücuduna elli bin volt elektrik pompalandı. Akım şiddetli bir sarsıntıyla içinden geçti. Elektrik onu kafa derisinden topuğuna kadar aydınlattı ve kaslarının protesto çığlıkları atmasına neden oldu.

Chase acıdan çok öfkeyle kükredi. Bu darbe, kendi türünden biri için bir arı sokması kadar zayıflatıcı olmuştu. İleri doğru bir adım attı, bir eli hâlâ Senatör Clarence'ın üzerindeydi, diğeri ise daha iyi bir tutuş bulmak için sallanıyordu.

"Tanrı aşkına," diye bağırdı izleme odasındaki biri. "Bu adamda uyuşturucu olup olmadığını kontrol eden oldu mu? Ne kullanıyor bu adam?"

Koyu renk takım elbiseli federallerden biri yarı otomatik silahını kılıfından çıkarmıştı. "Şu piçi bir daha vurun!" diye emretti. "İndirin onu, lanet olsun, yoksa bunu burada ve şimdi kalıcı hale getireceğim!"

Bir şok tabancası atışı daha hedefini buldu. Dikenler bu kez omurgasının ortasına saplandı ve elli bin voltluk bir atış daha aldı. Çifte darbe işini yeterince iyi yaptı. Chase avı üzerindeki hakimiyetini kaybetti. Clarence kurtulur kurtulmaz, birkaç polis ve federal onu ve Tavia'yı odadan dışarı çıkardı.

Chase diğer omzunun etine saplanmış olan elektrotları sökmek için sol kolunu savurdu. İkinci atışın akımı hâlâ merkezi sinir sistemini etkilemeye devam ederken, kırık pencere pervazına hücum etti ve çatlak metal çerçevenin üzerine beceriksizce bir sıçrayış yaptı.

Federal ajan ateş açtı. Yanındaki izleme odasında bulunan üniformalı memurlardan biri de öyle yaptı.

Mermiler Chase'in göğsünü ve gövdesini kemirdi. Mermiler onu geriye, topuklarının üzerine savurdu. Sendeledi, aşağıya baktı

Her yerinde çiçek açan kırmızı bir karmaşa.

İyi değildi. Hem de hiç iyi değil ama o bir Breed'di. Hayatta kalabilirdi.

Ve hâlâ Dragos'un silahını ele geçirme şansı vardı.

Minion polisler tarafından karakoldan çıkarılmadan önce...

Federal boş silahını doldururken, neredeyse boş olan izleme odasındaki başıboş polislerden biri öne doğru eğildi, beylik tabancasını Chase'e doğrulttu. "Olduğun yerde kal!" Polis gençti ve sesi biraz çatallaşmıştı ama nişanı sabitti. "Sakin kıpırdama, göt herif."

Chase'in kanı elekten akan su gibi damlıyordu. Kan, ayaklarının etrafında ve yere dökülen kırık camların arasında birikiyordu. Bir adım geri çekildi, kim ve ne olduğunun bir parçası olan hız ve çeviklik için içine doğru uzandı. Ama güç onun çağrısına cevap vermedi.

Vücudu, aylardır peşini bırakmayan Kan Tutkusu yüzünden zaten zayıf düşmüştü.

Ve kan kaybediyordu. Çok fazla, çok hızlı.

Ama Dragos'un Minion'unun kokusunu hâlâ binanın içinde bir yerlerden alabiliyordu. Zihin kölesinin hâlâ ulaşabileceği bir yerde olduğunu biliyordu ve masum bir kadının Dragos'un ruhsuz hizmetkârlarından birine on adım yaklaşmasına izin verme düşüncesinden rahatsız olan başka bir yanı -içindeki bir parça şövalyelik duygusu- vardı.

Tavia Fairchild'ın bu tür bir kötülüğün yakınına bile yaklaşmasına izin vermeden önce Minion'ın öldüğünü görecekti.

Chase dönüp baktı, zayıflayan görüşü onu dışarıdaki koridora götürecek kapıyı arıyordu. Yavaş bir adım attı, ayakları altında sürükleniyordu.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı endişeli polislerden biri.

Arkasında bir silah sertçe tıkladı. Yine federalin sesi, tamamen işle ilgili. "Bir adım daha atarsan bu senin cenazen olur, pislik."

Chase bir askeri tanka zincirlenmiş olsaydı bile bacaklarının hareket etmesini engelleyemezdi.

Bir adım daha ilerledi.

Hissettiği tek kurşun ilkiydi. Diğerleri, zemin altından çıkana kadar birbiri ardına ona saplandı. Barut kokusu aldı ve adrenalin patlaması yaşadı. Bacakları çöktü ve vücudu dizilim odasının zemininde sert bir şekilde durdu,

Etrafındaki kirli beyaz muşamba alana pompalanan kendi kanının karanlık kokusunu her yönden duydu.

BREED ERKEĞİ, kaldırımda duran şoförlü limuzini ile dar bir Çin Mahallesi sokağının arkasına sıkışmış özel kulüp arasındaki kısa yürüyüşü yapmakta acele etmedi. Yanına hiç koruma almadı, kış sokaklarının kasvetine ya da dört bir yanında yükselen binaların gece karanlığındaki gölgelerine dikkatle bakmadı.

Bu gece olmaz.

Bu gece, Boston'un kalbine, Tarikat'ın etki alanının kalbine, hiç umursamadan adım attı. Muhafızlar yerine daha eğlenceli, daha kullanışlı yoldaşlar seçmişti. Bir çift nefis insan kadın ona ayak uydurmak için acele ediyor, yüksek topukları buz tutmuş kaldırımda hızla tıkırdıyordu. Adlarını bilmiyordu, umurunda da değildi. Onlar sadece birer oyuncaktı; uzun bacaklı kızıl saçlı ve taze yüzlü sarışın, birkaç dakika önce şehrin en gözde mekânı olan LaNotte'a girmek için sıra bekleyen reşit olmayan genç kadınları fark ettiğinde onun tarafından seçilmişti.

Özel kulübün kemerli girişinin ve metal kapısının yanında nöbetçi olarak duran iri cüsseli bir Breed erkeğine yaklaştığında, kıkırdayarak ve hevesle peşinden koştu. Taggart adında, o aciz örgütün en üst kademelerinde görev yaptığı süre boyunca onun için ufak tefek işler yapmış bir İcra Teşkilatı zalimi olan nöbetçi, kapının önünde yasaklayıcı bir duruş sergilerken ters ters bakıyordu. Ama sonra ağır kaşlarının altındaki boncuk gibi gözler şaşkınlık ve tanıma ile genişledi.

"Efendim," diye mırıldandı Taggart, kapıya uzanıp açarken başıyla selam verdi ve üçlünün kulübe girmesine izin vermek için kenara çekildi.

Kulübün özel eğlencesini sağlayan Breed erkekleri ve az giyimli insan erkek ve kadınlardan oluşan kalabalık odayı yarıp geçerken omuzlarında bir kral mantosu gibi taşıdığı özgürlük hissi gibi bu saygı da hoş karşılanmıştı. Orta sahnede koyu tenli bir güzel, çıplak vücudunu bir yılanın kemiksiz zarafetiyle Lucite bir direğin etrafına sarıyordu. Sahnenin yükseltilmiş platformunun altındaki masa ve banketlerde düzinelerce Breed erkeği pür dikkat onu izliyordu. Diğerleri ise kabinlerinde ve özel bölmelerinde uzanmış, bu Ajans tarafından işletilen yudumla ve soyun tarafından istihdam edilen insanlardan daha kişiselleştirilmiş hizmetlerin tadını çıkarıyordu.

Yine de kulübün zemininde gerçekleşen çeşitli seks eylemlerine ve kan içmeye rağmen, mekanda bir itidal havası vardı. Irk yasası insanların öldürülmesini yasaklıyordu ve özellikle de İcra Teşkilatı'nın çoğu üyesi için bu yasa dokunulmazdı. Gizlilik ilkesi kadar kutsaldı, Irkların insanlarla birlikte yaşamasına -onlardan beslenmesine- yüzyıllardır fark edilmeden ve itiraz edilmeden izin veren yemin.

O ve şimdi onu karşılamak için kulübe doğru ilerleyen diğer erkek gibi bazıları için bu pranga uzun zamandır yıpranmaya başlamıştı.

Dragos teğmeninin yaklaşmasını izledi. Dragos'un yakın çevresindeki bir avuç benzer fikirli, sadık üyeden biriydi - yol boyunca onu sürüden en zayıf üyeleri ayıklamak zorunda bırakan bir dizi başarısızlık ve başarısızlık sayesinde azalan bir avuç. Ama artık bunlar geride kalmıştı. İleriye, zafere doğru bakıyordu. O kadar yakındı ki, neredeyse dilinde tadını alabiliyordu. "İyi akşamlar, Müdür Yardımcısı Pike."

"Efendim." İcra Ajanı Dragos'un bakışlarıyla karşılaşmadan önce etrafına kaçamak bir bakış attı. "Bu... şey, efendim, sizi burada, şehirde görmek benim için beklenmedik bir zevk."

"O zaman neden altına işemek üzereymiş gibi görünüyorsun?" Dragos kısa bir gülümsemeyle dişlerini göstererek cevap verdi. Genellikle ondan habersiz, kişisel bir görünüm, bir kafanın yuvarlanmak üzere olduğu anlamına gelirdi. "Sakin ol, Pike. Bu gece buraya zevk için geldim, iş için değil."

"Yani bir sorun yok, öyle mi efendim?" "Hiç de değil," diye yanıtladı Dragos.

Teğmeni hâlâ rahat görünmüyordu. Sesini alçak tutuyordu, şüphesiz böyle halka açık bir yerde onunla çok samimi bir şekilde konuştuğunun görülmesinden korkuyordu. "Ama efendim, sizce şehre bu şekilde gelmek - ya da her yer dururken buraya gelmek- gerçekten akıllıca mı? Daha geçen hafta Tarikat iki savaşçısını sizin hakkınızda sorular sormak için bu kulübe gönderdi."

Dragos başını hafifçe salladı. "Tarikat için endişelenmiyorum. Şu anda elleri kolları dolu. Bugün bunu bizzat gördüm." Pike bir an için bakakaldı. "Söylentiler doğru mu? Tarikat'ın yerleşkesi hu tarafından ortaya çıkarıldı?"

Dragos'un iki ölümlü arkadaşına bakıyor, Pike aniden boğazını temizledi. "Yerel polis tarafından mı yakalandılar?"

Dragos sırtıttı. "Boston'un en iyileri bu konuda biraz yardım aldı diyelim."

Breed erkeği gülümsemeye karşılık verdi ama gözleri belirsiz bir şekilde Dragos'tan iki yanından ona yapışmış bir çift insan dışisine kaydı. Dragos temkinli teğmeninin gözlerindeki soru karşısında boş boş omuz silktili. "Rahatça konuş, Pike. Yolda onları o kadar çok içki ve kokainle besledim ki sabah adlarını bile hatırlamayacaklar. Tabii o kadar uzun süre hayatta kalmalarına izin verirsem," diye söylendi, tadına bakmak için sabırsızlandığı genç kadınlara bakarak.

"Bu sabah şehir merkezinde meydana gelen bombalama olayının ve ardından polisin şüphelileri kovalamasının-"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum, Pike." Dragos, teğmeninin etkilenmiş ifadesinin derinleşmesini izledi. "İşi yapmaları için işe aldığım Minyonlar tarafından patlamanın düzenlenmesinden, kolluk kuvvetlerini Lucan Thorne'un ön kapısına kadar götüren takibe kadar. Hepsi benim eserimdi."

"Savaşçılardan birinin gözaltında olduğunu duydum. Sterling Chase'i gerçekten tutukladılar mı?"

Dragos başını salladı. Savaşçının görünürde gönüllü olarak teslim olması, Tarikat'a karşı giriştiği tüm bu saldırıda ayarlamadığı ya da öngörmediği tek ayrıntıydı. Bundan ne anlam çıkarması gerektiğinden hâlâ tam olarak emin değildi ama en yeni minyon hizmetkârlarını şehir merkezindeki hapis hanedeki durumu incelemeleri için göndermişti. Aslında, senatörden tam bir raporla birlikte her an haber alabilirdi.

"Sokakta Chase'in neredeyse Rogue olduğu söyleniyor," dedi Pike. "Bunu duymak beni şaşırtmadı sanırım. Geçen hafta diğer savaşçıyla birlikte seni aramak için buraya gelişinden sonra - kaç Ajan'ı yaraladığına ve kuduz bir köpek gibi dövüştüğüne dair raporlar gördüm - Bloodlust onu sonsuza dek ele geçirmeden önce düşmesi gereken çok yol varmış gibi görünmüyor. Onun birkaç yıl önceki Sterling Chase olduğuna inanmak zor. O zamanlar, Teşkilat'ın en üst kademelerine doğru ilerlediği kabul edilen bir gerçektir."

Dragos bir iç çekti, Ajan Pike'ın anlamsız bir şekilde hafıza şeridinde dolaşmasından anında sıkılmıştı. "Orospu çocuğu ister Rogue'a gitsin, ister insan gözetiminde olsun, umurumda bile değil. Benim için önemli olan tek şey mücadele edecek bir savaşçının eksilmesi."

"Elbette efendim," diye cevap verdi Pike sertçe. "Daha fazla katılamazdım."

Dragos bu yaltaklanmayı sert bir el sallayışla savuşturdu. "Bir masaya ihtiyacım var, Pike." Konuşurken elini uzatıp ipeksi sarı saçlarını okşadı.

kadın arkadaşlarının. Kızıl saçlıyı ihmal etmemek için ona döndü ve boğazının uzun, ince sütununu okşadı. "Şuradakini alacağım, sahneye yakın olanı."

Evin en iyisiydi, büyük bir yarım ay deri banket ve masa, merkezi bir konumda, hem sahnedeki dansçıları hem de kulübün geri kalanını görüyordu. Ayrıca şu anda çoğu Müdür Yardımcısı Arno Pike ile eşit ya da daha yüksek rütbeli en az sekiz Breed erkeği tarafından işgal ediliyordu.

Teğmeni komuta konusunda pek rahat görünmese de, Dragos'un emrini yerine getirmek için koşarak uzaklaştı. Masadaki Ajanlardan birkaçının başı döndü, birkaçı küstahça baktı ve hoşnutsuzca kaşlarını çattı ama Pike adamları dışarı çıkardı, sonra Dragos'u yerine oturtmak için aceleyle geri döndü.

Dragos sanki buranın sahibiymiş gibi Ajans kulübünde sinsice dolaştı.

Aslında bu kulübe, şehre ve içindeki herkese sahip olması çok uzun sürmeyecekti - hem melez hem de insan.

Tüm dünya ayaklarının dibinde diz çökene kadar tatmin olmayacaktı.

Yakında, diye kendini temin etti. Planı uzun zamandır hazırlanıyordu; birkaç yüzyıldır temeli atılıyor ve her yapı taşı yerli yerine oturtuluyordu. Artık her şey bir araya geliyordu ve Tarikat bile onun hedeflerine engel olamayacaktı.

Yeni aldığı masanın görkemli deri koltuğuna kayd, güzel kızıl saçlı bir yanında, iri gözlü sarışın diğer yanında oturuyordu. "Bize katıl, Pike. Buradaki herkes senin bana olan bağlılığını çoktan gördü. Ayrıca, artık rol yapmana gerek yok. Bu sabahtan itibaren oyun değişti. Artık kuralları *ben* koyuyorum."

Pike sarışının yanına yerleşirken Dragos takdir dolu gözlerini diğer kadına çevirdi. Boğazının derisi ve cömertçe açıkta bırakılmış göğüs dekoltesi krem kadar soluk, neredeyse yarı saydamdı. Köprücük kemiğinin yanındaki ince mavi damarlar dişlerini diş etlerinden ayırmak için can atıyordu. Keskin köpek dişleri ağzında şişti. Tek bir yumruk darbesiyle kızın üzerine indi; kızın şahdamarını delip nabız gibi atan yaradan uzun, sert bir yudum çekerken nefes almaktan başka bir şey yapamayacağı kadar hızlıydı.

Birkaç açgözlü çekişten sonra, diğer tarafındaki arkadaşını denemek için döndü. Ona karşı daha da az nazikti, inlediğinde parmaklarını kollarına geçirdi, onu ısırırken tutuşundan kurtulmaya çalıştı.

Onu hafif bir transla sakinleştirebilirdi, türünün çoğu kan sahiplerine karşılıksız olarak sunduğu bir şeydi bu. Ama bunun neresi eğlenceliydi?

Dragos her iki kadından da açıkça beslenirken gözleri, bu kadar taze ve akan kanın ortasında içindeki vahşi yanı kontrol altında tutmak için deli gibi mücadele eden Arno Pike'ın üzerindeydi. Gözleri kor gibi parlıyordu, göz bebekleri ince dikey yarıklara kadar daralmıştı. Dudakları sıkıca kapalı olsa da Dragos, Pike'ın ağzının uzun dişleriyle dolu olacağını biliyordu.

Dragos güldü. Uzandı ve erkeğin İcra Teşkilatı standartlarına uygun siyah takım elbisesini ve beyaz gömleğini avuçlayarak onu daha yakına çekti. "Neden kendini inkâr ediyorsun? Tarikat'tan neden korkuyorsun?" Başını iki yana salladı. "Uğruna çalıştığımız şey buydu. Bu özgürlük. Bu tüm Irkların doğuştan hakkıdır."

Pike ciğerlerindeki havayı bir anda boşalttı. Nefes vermesiyle birlikte dudakları dişlerinden ve azı dişlerinden uzaklaşarak kıvrıldı ve taze kan kokusu banketi sararken aç bir hırıltıyla onları ortaya çıkardı. Pike kehribar rengi bakışlarını şimdi aralarındaki kabinde uyuşuk bir şekilde yatan sarışına çevirdi, uyuşturucu ve kan kaybı onu sersemletmiş ve olanlardan habersiz bırakmıştı.

Dragos teğmenine, "Al onu," dedi. "O senindir."

Pike bir hırıltıyla kadını masanın üzerine savurdu ve elbisesini önden yırttı. Kadının üzerine bir hayvan gibi çöktü ve oradaki tüm Breed gözlerini üzerine çeken bir gösteri ile beslendi.

Dragos röntgencilik zevkiyle izledi, sadece teğmenin serbest bırakılmış, çılgın şehvetini değil, aynı zamanda sahneden seken flaş ışıklarının acımasız vuruşunda yavaşça her taraftan yaklaşan, dişleri parıldayan, kehribar bakışları yanan diğer erkeklerin hevesli ilgisini de izledi.

Bu rahatlama hissini, saf, yırtıcı gücü bilmek ne kadar iyi hissettiriyordu. Tarikat'ın sürekli nefesini ensesinde hissetmeden, neredeyse her fırsatta onu rahatsız etmeden, toplum içinde bu kadar özgürce hareket edemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Lucan Thorne ve savaşçılarından kaçmayı bırakmıştı. Bugün onlara indirdiği darbe bunun için yeterli bir işaret olmalıydı. Şimdi yere yatma sırası ondaydı. Sırada nereye ve ne kadar derine saldıracağını merak etme sırası onlarda.

Şu anda yetki ondaydı.

Bu anın ve içinde gerçekleşecek her şeyin sahibiydi. Ve tatmin olmamıştı, henüz değil.

Kulağına fısıldadığı bir emirle kızıl saçlı kızı masanın üzerine gönderdi. Kız, adamın söylediği gibi soyundu, kulübün ses sisteminden gelen sert bas sesiyle birlikte dönmeye başladı ve ince parmaklarını boynundaki açık ısırik yarasından aşağıya doğru akan ikiz kan damlacıklarının arasında gezdirdi.

Saflar sıklaştı, köpekbalıkları öldürmek için toplandı. İlk vampir kalabalığın arasından sıyrılıp onunla birlikte masaya atlayana kadar sadece birkaç saniye geçti.

Kadının boğazını dişlerinin arasına alırken Dragos başıyla onayladı. "İçin," dedi ve kalabalığa hitap etmek için ayağa kalktı. "İstediğiniz kadar alın, hepiniz! Bu gece burada kanun yok. Kimse bizi gerçekte olduğumuz gibi olmaktan alıkoyamaz."

Onaylayan bir kükremeyle, başka bir erkek kızıl saçlı kadının bileğinden içmek için masaya atladı. Sonra bir başkası, ağzını diğerinin etrafına doladı.

Kulübün uzak bir köşesinde bir kadının çığlığı yankılandı ve ardından gölgelerin arasında bir başkası daha yerini alırken aniden sessizliğe gömüldü. Birdenbire aılıktan gözü dönmüş Breed vampir sürüsü tarafından vahşice katledilen insanların çığlıklarıyla noktalanan daha fazla beslenme başladı.

Dragos tüm bunları, arenasında evinde oturan bir barbar kralın memnuniyetiyle izledi.

Dökülen insan kanının bakırımsı kokusu her yerden yükseliyor, kulübü bir seks, vahşet ve kontrolsüz çılgınlık alemine dönüştürüyordu.

Dragos etrafında titreşen ham, şiddetli enerjinin tadını çıkardı. Bu güçtü. Sonunda bu özgürlüktü.

Ve bu anda -bu mükemmel, korkunç anda- Tarikat bile bunu ondan alamazdı.

Burada ne yaptığını öğrensinler ve onu durdurmak için orada olmadıkları için üzölsünler. Bırakın gizli müttefiklerini bulmak için öfkeli bir arayış içinde İcra Teşkilatını parçalasınlar. Tek umursadığı tüm organizasyonu dağıtabilirlerdi. Onun operasyonu sadece Teşkilat'ın dikkatinin dağılmasından fayda sağlayacaktı. Ve çok geçmeden, yaptıkları hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı.

Onlara sahip olacaktı, tıpkı bu önemsiz, masum dünyanın geri kalan köylülerine sahip olacağı gibi.

Damarlarında zafer duyguları kabaran Dragos başını geriye attı ve doğuştan bir canavar gibi kükredi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Onu öldürdüklerini mi düşünüyorsun?"

"Hmm?" Senatör Clarence, FBI'nın hızla hareket eden siyah Suburban'ının arkasında Tavia'nın yanındaki koltuğundan homurdandı. Şehirden çıkarken, kendisinin ve federal ajanların Tavia'nın eve sağ salim varmasını bizzat sağladıkları konusunda ısrar etmek dışında konuşmamıştı. Şimdi ona baktı, karakolda olanları düşününce ifadesi garip bir şekilde mülayimdi.

Belki de şoktandı. Tanrı biliyordu, kendisi de hâlâ inanamıyordu. "Bizi odadan çıkardıklarında o kadar çok silah sesi vardı ki... Sadece polisin o adamı vurup öldürdüğünü düşünüp düşünmediğinizi merak ettim."

"Öyle olsaydı şaşırmazdım." Senatör rahat bir omuz silkti. "Ben de umursamazdım. Senin de umurunda olmamalı Tavia. Dünyamızda onun gibi birine yer yok. Bana kalsaydı, o piçin beynini kurşunla ben doldururdum."

Bu sözlerin soğukluğu onu rahatsız etmişti. Bobby Clarence'ı yaklaşık üç yıldır tanıyordu; önce bölge savcısı yardımcısıyken yanında staj yapmış, sonra da Senato'ya adaylığını koymaya karar verdiğinden beri kişisel asistanı olarak çalışmıştı. Konu ulusal güvenlik ve terörle mücadele olduğunda Bobby'nin sert bir çizgi çizdiğini biliyordu; tüm kampanyasını bu platforma bağlılığı üzerine inşa etmişti. Ama onun başka bir insanın hayatı -ya da varsayılan ölümü- hakkında bu kadar duygusuzca konuştuğunu hiç duymamıştı.

Tavia arkasını döndü ve araç otoyol boyunca kuzeye doğru ilerleyip şehri kilometrelerce geride bırakırken koyu renkli camın önünden geçen karlı manzarayı izledi. "Dragos kim?"

Çok sessiz olduğu için ilk başta senatörün onu duymadığını düşündü. Ama ona bir kez daha baktığında, adam gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Görünüşe göre *tam içinden*. Patronunun yakışıklı yüzü hafif bir şaşkınlık ifadesiyle gevşerken, garip bir karıncalanma ensesine doğru ilerledi ve orada kayboldu. "Ne demek istediğini anlamıyorum Tavia. İsmi bilmeli miyim?"

"Senin yaptığını düşünüyor gibiydi - istasyondaki o adam." Senatörün yüzünde bir tanıma işareti aradı ama göremedi. "Siz odaya gelmeden önce bana Dragos adında biri tarafından tehlikeye atıldığınızı söyledi. İkimizin de tehlikede olabileceğini söyledi. Sizi uyarmak istedi-"

Senatör Clarence'ın gözleri kısıldı. "Bütün bunları size mi söyledi? Bu adamla mı konuştunuz? Ne zaman?"

"Onunla konuşmadım. Tam olarak değil." Hâlâ bu gece olan biten her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordu. "Beni izleme odasındaki pencereden gördü. Konuşmaya başladı, bir sürü garip şey söyledi."

Senatör yavaşça başını salladı. "Görünüşe bakılırsa paranoyak, çılgınca şeyler Tavia."

"Evet, ama bana deli gibi görünmedi. Rahatsız ve dengesiz görünüyordu ama deli değildi." Patronuna baktı, onun bileğini boş boş ovuşturmasını izledi - kelepçelerinden kurtulup yarım düzine polis memuru ve federal ajan durumu kontrol altına alamadan sözde güvenli bir tanık odasına giren adamın cezalandırıcı tutuşuyla ezilen aynı bilek. Tüm bunlar Senatör Clarence'ı ele geçirebilmek içindi. "Seni gördüğünde çok geç kaldığını söyledi. Dragos denen bu kişinin sana sahip olduğunu söyledi. Bununla ne demek istedi? Neden bu kişiyi tanıdığınızı ya da onu nerede bulabileceğinizi düşündü?"

Zayıf, yontulmuş çenesinde bir tendon kıpırdadı. "Bilmediğimden eminim, Tavia. Politikacılar pek çok düşman edinir -bazıları zararsız çatlaklar, diğerleri ise dikkat çekmek isteyen ve bunu elde etmenin en iyi yolunun şiddet ve terör olduğunu düşünen yıkıcı sosyopatlar. Kim bilir bu deli benim hangi günahlardan suçlu olduğumu düşünüyor. Tek bildiğim, evime cinayet işlemek için geldiği ve bunu başaramayınca militan arkadaşlarıyla birlikte bir hükümet binasını havaya uçurmaya ve bu sırada birkaç masum can almaya karar verdikleri. Bu gece herhangi birimizin karşı karşıya olduğu tek açık tehlike sadece ve sadece ondan geliyordu."

Tavia bu ayık gerçekleri sert bir baş hareketiyle kabul etti. Bunların hiçbirine itiraz edemezdi ve karakolun görüş odasında duyduklarını neden irdelemek ve incelemek zorunda hissettiğini de bilmiyordu. Adamı ve söylediği her tuhaf kelimeyi neden aklından çıkaramadığını bilmiyordu.

Ve gözleri...

Çelik mavisi renklerini ve adamın onu gözünü kırpmadan -inkar edilemez derecede aklı başında- bakışlarıyla tutuşundaki yoğunluğu hâlâ görebiliyordu.

Şok tabancalarının sondaları onu ısırmadan ve kurşunlar uçuşmaya başlamadan sadece birkaç saniye önce, bakışlarının çarpıştığı ve tutuştuğu o anda, o fırtınalı gözbebeklerinden yayılan tuhaf ısıyı hâlâ hissedebiliyordu.

O kadar derin düşüncelere dalmıştı ki, senatör avucunu hafifçe dizine vurduğunda biraz sıçradı. "Ah, kahretsin. Bir şey unuttuğumu biliyordum."

"Ne oldu?" diye sordu, SUV otoyoldan çıkıp evine giden birkaç millik kırsal asfalt yola girerken dönüp ona baktı.

Ona mahcup bir bakış attı; bu bakışı genellikle ondan tüm hafta sonu çalışmasını ya da etkilemesinin çok önemli olduğu bir sosyete davetine son dakikada bir hediye bulmasına yardım etmesini isteyeceği zamanlar için saklardı. "Yarın sabah çocuk hastanesi için yardım kahvaltısı var."

Tavia başıyla onayladı. "Copley Place'de saat sekizde. Kuru temizlemecinizi evinize gönderdim ve bu gece karakola gitmek üzere ofisten ayrılmadan önce konuşmanızı hem cep telefonunuza hem de ev bilgisayarınıza e-posta ile gönderdim."

Her zamanki gibi onun için her şeyi halletmişti ama adam tatmin olmuş görünmüyordu. Biraz yüzünü buruşturdu. "Konuşmada bazı değişiklikler yapmayı düşünüyordum. Aslında tamamen yeniden yazmama yardım edebileceğinizi umuyordum. Son zamanlarda olup bitenlerden dolayı seninle bu konuda konuşma fırsatım olmadı. Üzgünüm, Tavia. Muhtemelen çok yorgun olduğumu biliyorum ama bu gece bana bir saatini ayırabilir misin? Benim evimde çalışabiliriz, zaten Marblehead yolunu yarıladık-"

"Yapamam," diye cevap verdi, söyleyeceğini fark etmeden önce bile kelimeler ağzından dökülüvermişti. Bobby Clarence'ın ona verdiği hiçbir görevi reddetmemişti ama bu geceyle ilgili bir şey -Bobby Clarence'ın kendisiyle ilgili bir şey- içgüdülerini tuhaf bir temkinlilikle harekete geçirdi. Başını iki yana salladı.

Şaşkınlık yerini önce hayal kırıklığına, sonra da soğuk bir onaylamamaya bıraktı. "Keşke yardım edebilseydim ama teyzem çok hasta. İlacı yanımda." Elini çantasına attı ve beyaz haplarla dolu reçeteli bir şişe çıkardı. "Korkarım ilacını içtiğinden ve düzgün bir yemek yediğinden emin olmak için yanında olmazsam..."

"Elbette. Anlıyorum," diye yanıtladı senatör. Tavia'nın genel yaşam koşullarının farkındaydı; Sarah teyzesi Tavia'nın hayatının büyük bölümünde onu tek başına büyütmişti. Tavia'nın tanıdığı tek aile Sarah teyzesiydi ve Tavia'nın yaşlı kadına bakmak için her şeyi bırakacağı gerçeği hiç de zorlama değildi. En azından bu kadarı doğrudu.

Düzgün siyah panjurları, ön kapısındaki Noel çelengi ve neredeyse her penceresinden parlayan neşeli sarı ışığıyla küçük gri pelerinli eve yaklaştıklarında banliyö yavaşladı, lastiklerinin altında buz ve kar çıtırdadı. Tavia senatörün dikkatli bakışlarını geniş koltuğun üzerinden karşıladı. "Bu sefer yardımcı olamadığım için üzgünüm. Eminim değişiklikleriniz iyi olacaktır."

Başını salladı. "Sarah teyzene selamlarımı ilet. Ona yakında daha iyi hissedeceğini umduğumu söyle." Ağzı, gözlerindeki karanlık şüphe parıltısı olmasa sempatik görünebilecek bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sabah görüşürüz, Tavia. O zaman daha fazla konuşabiliriz."

Cipin kapısını açtı ve dışarı çıkmaya başladı.

Belki de dilini ısırmalıydı ama karakoldan çıktıkları andan beri aklını kurcalayan bir soru vardı; onu en az şu anda senatörün kendisi hakkında kafasında dönüp duranlar kadar rahatsız eden bir soru. Aslına bakılırsa, bu soru daha da uzun süredir kafasını kurcalayan bir soruydu... geçen hafta Bobby Clarence'ın en cömert destekçilerinden biriyle göz göze geldiği ilk andan beri.

Aracın dışında durdu ve dönerek senatöre baktı. "Drake Masters'ı ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

O zaman gördü. Dikkatli bir dış görünüşteki kaymayı.

"Drake Masters," dedi, bir sorudan çok bir talepti bu. Senatör boğazını temizledi ve yüz hatlarını hafif bir şaşkınlık maskesine dönüştürmeye çalıştı ama Tavia bunu çoktan geçmişti. "Drake Masters'ın herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

Sorunun uzayıp gitmesine izin verdi. Buna verecek bir cevabı yoktu. Henüz yoktu.

Ama bunu öğrenmeye tamamen niyetliydi.

"Artık gitmeliyim," dedi ve eve doğru kısa bir yürüyüş yapmak için döndü.

Sarah Teyze onu kapıda karşıladı, kırmızı kadife bir eşofman giymiş ve kalçalarına Noel temalı yeşil bir önlük bağlamıştı. Tatil müziği, taze pişmiş ekmek, tarçın ve ocakta kaynayan etli bir şeyin kokusuyla birlikte geceye yayılıyordu. "Nihayet buradasın," diye haykırdı yaşlı kadın. "Neden cep telefonuna cevap vermiyorsun? Bütün akşam sana ulaşmaya çalıştım."

"Özür dilerim. Zil sesini kapatmış olmalıyım." Tavia evin içine girdi ve siyah cipin yavaşça kaldırımından uzaklaşmasını izledi. "Uzun bir gün oldu Sarah Teyze. Aramam gerekirdi. Umarım endişelenmemişsindir."

"Elbette endişelendim. Seni seviyorum." Tavia'ya bakarken kahverengi gözlerinin kenarları kırıştı. "Dr. Lewis'le görüşmen nasıl geçti? Ona son zamanlarda yaşadığın gece korkularından ve baş ağrılarından bahsettin mi? İlaçlarını aldın mı?"

"Randevu iyi geçti, son on bin randevu gibi. Yeni ilaç stoğum burada." Tavia çantasını salladı, teyzesinin sıcak bakışlarıyla karşılaştığında ilaç şişesi takırdadı. Yaşlı kadına ve onun tüm sorularına ve endişelerine gülümsedi. Bütün gün yaşadığı ilk gerçek rahatlık, normallik duygusuydu bu. "Ben de seni seviyorum Sarah Teyze. Akşam yemeğinde ne var?"

• • •

Chase ilk başta cehennemde olduğunu düşündü. Bir kamyon tarafından ezilmiş gibi hissetmenin yanı sıra -tekrar tekrar- ağzı pamuk gibi kurumuştı ve kafası, yakınlarda bir yerdeki elektronik makinelerin durmak bilmeyen bip ve tıslama sesleriyle çınılıyordu.

Bir süre öylece yattı, gözleri kapalıydı, uzun ve boğucu bir uykunun ardından duyuları hâlâ kendine gelmeye çalışıyordu. Odada onunla birlikte biri vardı. İki kişi. İnsanlar, bir erkek ve bir kadın. İki yanından usulca konuşuyorlardı, kadın çıplak bacaklarını ince bir çarşaf ve battaniyeyle örterken, adam Chase'in başının üzerinden uzanarak şikayet monitörlerinden birinin düğmelerine basıyordu.

"Kan basıncı hâlâ çok yüksek," dedi adam, Boston'dan gelen gür sesi derin bir fıçı göğsünden çıkıyormuş gibi geliyordu. "Kalp atış hızı da son bir saat içinde pek düşmedi. Bu adamın vücudu lanet bir yarış arabası kadar hızlı rölantide çalışıyor."

"Hayatta olduğu için çok şanslı," diye cevap verdi kadın. "Vücudunda onca kurşun deliği varken, hayati fonksiyonları çoktan durmuş olmalıydı." Sesi orta yaşlı ve yorgun geliyordu, konuşurken çiğnediği naneli sakızı gürültüyle kırılıyordu. "Laboratuvarın kan tahlillerini yine berbat ettiğini duydum, bu yüzden her şeyi üçüncü kez yeniden yapıyorlar. Yemin ederim bu gece orada bir sürü palyaço falan var. Bu arada, bir sonraki vardiya değişiminden önce bir torba O negatif daha almam gerekecek gibi görünüyor."

Vay anasını.

Ölmemişti, cehennemde de değildi. İnsanlara ait bir tıbbi tesisteydi. Sağ bileğini tekerlekli yatağın rayına sabitleyen soğuk metal kelepçeye bakılırsa, Chase teknik olarak hâlâ ilçe hapishanesinde olduğunu tahmin ediyordu.

Oradan siktir olup gitmesi gerekiyordu.

İlk içgüdüğü, garip laboratuvar sonuçları ve olağandışı kan tahlilleri hiçbir insanın cevaplarını öğrenmeye hevesli olmayacağı soruları gündeme getirmeden önce ayağa fırlamak ve oradan uzaklaşmaktı. Sanki bu yeterli bir sebep değilmiş gibi bir de Dragos'un başka bir minyonu işe almış olduğu gerçeği vardı. Senatör Clarence'ın bakışlarındaki ruhsuz parıltıyı hatırladığında yaralarının kalın sisinin altında öfke alevlendi. Tavia Fairchild'ı, kendisine dokunacak kadar yaklaşan kötülüğün farkında olmayan masum bir kadını düşündüğünde daha da alevlendi.

Chase bir şeyler yapmak zorundaydı. Ama ayağa kalkacak ya da dışarı çıkacak gücü yoktu. Ağır göz kapaklarını kaldıracak gücü bile kendinde bulamıyordu.

Kana ihtiyacı vardı.

Hemşire Doublemint'in bahsettiği paketlenmiş türden değil, açık bir insan damarından alınan taze kırmızı hücrelerdi. Kan nakli muhtemelen vurulduktan sonra organlarının çalışmasını sağlamıştı ama gerçekten iyileşmesi ve tüm Irk gücünü ve kuvvetini yeniden kazanması için beslenmesi gerekiyordu.

Hem de çok.

Ve yakında.

Yatağın yanına yaklaşan erkek hemşire, Chase'in serbest koluna bağlı bazı tüpleri ve bağları yeniden düzenledi. "Bu gece nezarethanedeki olaydan sonra buraya getirdikleri diğer adamı duydun mu, bu adamın yıkım topu olarak kullanmaya çalıştığı adamı? Çok kötü yaralanmış."

Kadın keskin bir homurtu çıkardı. "Oh, onun hakkında çok şey duydum. Omurgası kopmuş, boynundan aşağısı tamamen felç olmuş. Bana sorarsanız şiirsel adalet."

"Ne demek istiyorsun?"

Chase'in göğsündeki yaralardan birini incelemek için eğildiğinde daha fazla sakız çiğnedi ve nane kokusu aldı. "Buraya gelmeden önce Mass General'da gece yarısı çalışıyordum. Karısı üzerinde çalıştıktan sonra onu birden fazla kez acile yatırdı, sonra bariz bir vicdan krizi geçirdi ve onu yamalanması için getirdi. Her zaman bir bahanesi vardı, duvara çarpmış ya da temizlik yaparken kafasını yarmış gibi. Onun gibi bir adam hayatının geri kalanını kış üstü yatarak, bebek maması yiyerek ve bir torbaya işeyerek geçirecek diye ağladığımı göremezsiniz."

"Hadi canım." Erkek hemşire kısık bir sesle kıkırdadı. "Karmaya boşuna kaltak dememişler."

"İki saatten fazla bir süredir sigara içmediğim için ben de öyleyim," dedi sakızını daha da sert çiğneyerek. "Ben aşağı inip hızlıca bir sigara içerken sen de buradaki işini bitirebilir misin?"

"Evet, tabii. Neredeyse bitirdim. Sadece Bay için küçük bir gece içkisi hazırlamam gerekiyor..." İsme bakarken bir duraksama oldu. "Bay Chase için. Bu gece sıralama odasında yaptığı kurşun zehirlenmesiyle intihar girişiminden sonra biraz rahatlasın diye."

Hemşire Doublemint, Chase'in kafasında gök gürültüsü gibi bir his uyandıran şiddetli bir şaklamayla lateks eldivenlerini çıkardı. "Sen bir bebedirsin, Mike. Burada işin bittiğinde ışıkları kapattığından emin ol, tamam mı?"

"Evet, evet. Git artık buradan. Ben seni korurum."

Chase, hemşire odadan çıkarken krep tabanlı ayakkabılarının çıkardığı sesleri dinledi. Kapı *fısıltılı* bir sesle kapandı. Chase'in hisleri harekete geçme, bu şanslı değerlendirme ve beslenme dürtüsüyle çarpmaya başladı.

Ayrılmış göz kapaklarının aralığından baktı. Erkek hemşire arkasını dönmüş, küçük bir plastik serum torbasından ince, şeffaf bir tüp çıkarıyordu. Sesinin de belirttiği gibi iri yarı bir adamdı; uzun boylu ve güçlü, gök mavisi önlüğünün altında kalın omuzları kabarıktı.

"Pekala, Bay Chase. Burada sizin için bir torba gece ilacı var." Torbayı yatağın yanındaki kancalı serum askılarından birine astı, sonra Chase'in üzerine eğilerek sol kolunu kaldırdı ve tüpün ucunu hazır bir hatta bağladı. "Sana söz veriyorum, bu gerçekten iyi bir şey..."

Chase'in gözleri artık tamamen açıktı.

"Yüce Tanrım!" Adam yataktan geriye sıçramaya çalışırken vücudu telaşla sarsıldı.

Fazla uzaklaşmadı. Chase elini insanın ensesine kenetledi ve ani bir güç patlamasıyla onu yere serdi. İçinde olan tek şey buydu ama yeterliydi.

Adamın boğuk haykırırları göğsündeki battaniyenin altında boğulurken, Chase dişlerini insanın boynuna geçirdi.

Hızla, derin derin, yudum yudum içti. Bakırımsı kan kavrulmuş diline ateş gibi çarptı, vücudunun tükenmiş hücrelerini tutuşturdu ve duyularını besledi. Anlık bir güç ve kudret seliydi bu; onu bu kadar bağımlılık yapan şey de buydu. Şu anda bunu düşünemezdi. Önemli olan tek bir şey vardı, o da buradan çıkmaktı.

Kendini tıka basa doyurmanın cazibesi, herhangi bir keş için olduğu kadar güçlüydü ama Chase gücünün doruğa ulaştığını hisseder hissetmez, dilini deliklerin üzerinde gezdirdi ve yarayı kapattı. Adam şimdi gevşekti, beslenmenin etkisiyle sersemlemişti. Chase, güvende olmak için, avucunun düz kısmını insanın alnına dayadı ve onu hızlı, ağır bir uykuya daldırdı. Chase boştaki koluyla adamın ağır cüssesini üzerinden itti. Diğer kolundaki kelepçe, zihinsel komut ve saf Irk gücünün birleşimiyle gevşedi.

Sargıları dışında çıplak olan Chase ayağa kalktı ve kollarındaki tüpleri ve ipleri çıkarmaya başladı. Kendini tıbbi cihazların karmaşasından kurtardı, sonra da erkek hemşirenin mavi önlüğünü çıkarmak için acele etti. Onları giydi, kendisine iki numara küçük gelen beyaz Crocs'lara geldiğinde kaşlarını çatı.

Yalınayak olan Chase, iri insanı onun yerine yatağa taşıdı ve makine alarm vermeye fırsat bulamadan kalp atış hızı monitörünü hemşirenin parmağına kenetledi. İnsanın "vampir" diye bağırarak uyanmadığından emin olmak için Chase, hafızasını hızlıca yokladı ve saldırıyı uyuyan zihninden temizledi. Chase, çarşafı ve battaniyeyi adamın çenesine kadar çektikten sonra, kapıya yönelmek için döndü.

Tam da Hemşire Doublemint önündeki kapıyı iterek açarken.

"Emin değilim, Darcy. Moladan yeni döndüm," diye omzunun üzerinden seslendi, odaya girmeye başlarken başını hemşire istasyonuna doğru çevirdi.

Chase kapının arkasındaki duvara doğru geri çekildi. Vücudu hâlâ beslenmenin güçlü etkisindeydi, tüm kasları gerilmiş ve onun emrini bekliyordu. Kadına zarar vermek istemiyordu ama eğer onu görürse...

Kapı aralığında oyalandı ve büyük erkek hemşirenin kıpırdamadan yattığı yatağa doğru baktı, hala derin bir uykundaydı. "Mike? Hâlâ burada mısın?" diye sordu, hastayı uyandırmamak için kısık bir sesle konuşuyordu.

O odaya doğru sessiz bir adım atarken, Chase açık kapının ardındaki gölgelerin derinliklerine doğru ilerledi. Gölgeleri etrafında topladı ve bazen türünün gücü ve kaba kuvvetinden bile daha etkili olan kişisel yeteneklerinden birini çağırdı. Kadın meslektaşını aramak için odanın etrafına bakarken, gölgeleri kendine yakın tuttu ve onları iradesine göre büktü.

"Michael?" Chase'in illzyonunun soğuğunda biraz titreyerek kaşlarını çattı. Beyaz hırkasının kumaşını daha sıkı sardı. "İşin bittiğinde ışıkları kapatmayı hatırlamak buraya kadarmış."

Topuklarının üzerinde döndü ve çıkarken ışık düğmesine basarak oradan ayrıldı.

Oda karanlığa büründü ve Chase, kendisini onun dikkatinden koruyan kasvet perdesini araladı.

Kadın koridordaki istasyona dönerken kapının penceresinden dışarı baktı ve orada çalışan iki genç hemşireyle sohbet etmeye başladı. Chase alıntı nlkleriyle odadan çıktı, kaçışa doğru koridora ilk adımını atarken çıplak ayakları sessizdi.

Onu görmediler.

Bir hayalet kadar sessiz ve sinsi bir şekilde, doğaüstü bir hızla uzun koridorun diğer ucuna doğru ilerlerken hiçbir insan gözü onu takip edemiyordu.

Chase dışarı çıktıktan sonra yaya olarak sokağa ıktı. Yanından geçtiği bira insan için o, karanlık gökyüzünden düşen gece yarısı isentileri arasında soğuk bir rzgardan başka bir şey değildi. Artık nereye gideceğini çok iyi biliyordu. Yırtıcı hisleri ona rehberlik ederken, ölümün kendisi kadar hızlı ve kesin bir şekilde Kuzey Kıyısı'ndaki belirli bir konuta yöneldi.

ALTINCI BÖLÜM

Öğleden beri gelen kutusunda **BEŞ** YÜZ OTUZ İKİ e-posta vardı; Tavia Fairchild'ın sabahki bağış toplama etkinliği için konuşma dosyasını gönderdiğini söylediği e-posta da buna dahildi.

Her zamanki becerikli asistanı, yardım kahvaltısına katılacak bazı kişiler hakkında anekdotlar içeren ayrı bir dosya hazırlama zahmetine katlanmıştı. Cana yakınlık ve zahmetsiz çekicilik konusundaki ününü korumasına yardımcı olacak bir sosyal kopya kâğıdı. Back Bay sosyetesinden bir grup insanın hayırseverlik girişimlerini ve gündemdeki konularını ya da davetli listesindeki her zengin şirket yöneticisinin mezun olduğu okulun takım sıralamasını önemsemekte zorlandığı için belgeye şöyle bir göz attı.

Çalışma odasındaki masa lambasının alçak ışığı altında takvimini açtı ve sayfaları dolduran toplantılar, komiteler, kamuoyu önüne çıkmalar ve sosyal faaliyetler denizine ilgisiz bir göz attı.

Artık bunların hiçbiri onun için önemli değildi.

Hiç olmuş muydu? Emin değildi. Her şeyden soğuk bir kopuş duygusu hissediyordu. Kendi adını görmekten, kendi varlığından bile.

Hâlâ yapması gereken bir işi vardı. Yükselen kariyer yörüngesini devam ettirmesi şarttı. Ancak tüm eski hayalleri ve arzuları - eskiden her dikkatli adımını yönlendiren kişisel hırsı - artık onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Hayatının yeni bir amacı vardı.

Drake Masters -şu anda hizmet ettiği tek dava olan Dragos- ona daha doğru bir yol göstermişti.

Son karşılaşmalarında her şeyi açıkça ifade etmişti. Sadece dün gece miydi? Tam olarak ne kadar zaman geçtiğini hatırlayamıyordu. Zaman, bir zamanlar olduğu kişinin kabuğuyla bağlantılı diğer her şey gibi, bir şekilde, bir yerlerde varlığını yitirmişti.

Ona göre, sanki sonsuza dek Efendisine aitmiş gibi hissediyordu. Ondan önce ya da sonra hiçbir şey yoktu. Onun zevkine hizmet etmek ve her şeyden önce onu korumak amacının ötesinde hiçbir şey yoktu.

Bu yüzden North Shore'daki evine döndükten sonra yaptığı ilk şey Efendisiyle iletişime geçmek ve polis karakolunda Breed savaşçısının gözaltında olduğu sırada yaşananlar hakkında onu bilgilendirmek oldu.

Efendisine Tavia Fairchild'dan ve onun tüm sorularından, dikkatsiz şüphelerinden de bahsetmişti. Efendisinin, kadını gözünün önünden ayırdığı için hoşnutsuz olmayacağını ummuştı, ama bir azarlama gelmemişti. Aslına bakılırsa, efendisi bu raporla neredeyse eğlenmiş gibiydi.

"Kadını bana bırakın," diye talimat verdi. "Meraklı Tavia Fairchild ile bizzat ben ilgileneceğim. Sana verilen emirler var, Minion. Onları gecikmeden tamamlamaya bak."

Ve öyle de oldu.

Yarın akşam için özel bir görüşme ayarlanmıştı bile; bu, ülkenin en yüksek makamlarından birine yükselmiş olan uzun süreli bir arkadaşaya yapılan kişisel bir iyilikti. Efendisi memnun olacaktı. Ve yarın bu saatlerde, saflarına bir sadık hizmetkâr daha eklenmiş olacaktı.

Minyon gülümsedi, Efendisinin onayını öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Bilgisayarını kapattı ve yatmak için kalkmak üzereydi ki çalışma odasının dışındaki koridorda boğuk bir ses duydu. Ayağa kalktı ve kapalı kapıya doğru yürüdü, sonra dikkatle dışarı baktı.

Güvenlik görevlilerinden biri koridordaki yolluk üzerinde hareketsiz yatıyordu. Kanı açık renkli halıyı ıslatmış, kesilen boğazından hızla dışarı sızıyordu. Minion başını eğerek çevresindeki doğal olmayan sessizliği dinledi. Görünürde başka muhafız yoktu. Büyük evin hiçbir yerinden alarm sesi gelmiyordu.

Bu gece silahlı nöbet tutan başka adamları da vardı. Şu anda içeride her kim varsa muhtemelen hepsini öldürmüştür.

Cins.

Minion'un damarları bu uyarıyla çınladı. Çalışma odasına doğru hızla geri çekildi ve tehlike ona ulaşmadan önce kapıyı kapatmak için döndü.

Ama bunun için artık çok geçti.

Ölüm çoktan onunla birlikte odadaydı ve arkasındaki gölgelerin arasından belirmişti. Minyon gözlerini kırptırdı ve yanılsamalı karanlığın dağıldığını gördü. Yerinde Efendisinin düşmanı duruyordu. Bu gece polisin elinde ölmüş olması gereken savaşçı.

Yalınayaktı, karla ıslanmış saçlarından ve vücudunu sıkıca saran ıslak mavi hastane önlüğünden su damlıyordu. Ön tarafına kan sıçramıştı ama bu kanın karakolda aldığı kurşun yaralarından mı yoksa buraya gelirken öldürdüğü adamların harcadığı hayatlardan mı kaynaklandığını Minion anlayamamıştı.

Breed savaşçısı ona doğru bir adım attı, gözlerinden vahşi kehribar rengi bir ışık yayılıyordu. Dişleri kocaman, ölümcül hançerlerdi ve bir bedeni parçalara ayırabilirdi.

Ama Minion korkmuyordu.

Kararlıydı.

Bu vampir ondan bilgi almaya gelmişti, en kötü işkenceler altında bile asla alamayacağı bilgiler.

Bu gece onu burada bekleyen şeyin bu olduğunu biliyordu. İşkence ve ölüm.

"Onu asla yenemeyeceksin," dedi Minion, Efendisinin gücüne olan inancıyla. "Kazanamazsın."

Ama ona yönelen yakıcı bakışta hiçbir belirsizlik yoktu, sadece cehennemi bir son vaat eden vahşi bir öfke vardı.

Ayakları altında hareket etmeye başladı, eski içgüdüleri vücudunu bu tehditten kaçmaya zorluyordu. Etrafında döndü ve ani bir kan akışının önündeki duvar ve kapı boyunca bir yay çizerek ilerlemesini izledi.

Onun kanı.

Onun cehennemi sonu, daha yeni başlıyor.

YANIYORDU.

Tavia yatağında kıpırdandı, uykuyu uyanıklıktan ayıran o kalın perdenin içinde asılı kaldı. Çarşaflar ve yorgan çok ağırdı, pamuklu kaşkol ve külotunun altındaki bedeni çok sıcaktı. Uykusunun verdiği sersemlikle yorganı itti ama sıcaklık onunla kalmaya devam etti.

İlaçlarını almadan çok uzun süre geçirdiğinde bazen derisini ve sinir uçlarını saran ani ateş değil, onun içindeydi,

ama başka tür bir sıcaklık. Yavaşça gelişen ve akışkan bir şey, onun derinlerinden gelen sıcak bir açılım.

Göğüsleri karıncalandı, tatlı bir sızı her bir meme ucunu ve şişliği dolaştı, sonra karnına doğru indi. Gözleri kapalıydı, uyku onu hâlâ ağında tutuyordu, hazzın içine doğru eğildi, hissin tek bir yerde kalmasını istiyordu ama aynı zamanda her yerinde hissetmeye de açtı. İçinin derinliklerinde, duyuları canlanıyor, ulaşıyordu, tıpkı vücudunun erotik taleplerine uyandığı gibi.

Sıcaklık, şimdi daha aşağılara inen, kalça kemiğinin çıkıntısında oynayan bir iz yaladı. Sonra çıplak kalçasının yumuşak etine indi. Kanı damarlarında ve atardamarlarında hızla akıyordu. Kalbinin her atışında kanın yükseldiğini hissedebiliyordu.

Sıcak, ıslak ısı bacaklarının arasındaki küçük bukle yuvasını karıştırdıkça beklenti kaynadı.

Evet. Sessiz yakarış, nabzının ağır vuruşlarında yankılandı. Yesss...

Bunun sadece bir rüya olduğunu biliyordu. Yarı bilinçli zihni, şu anda onu baştan çıkaran bu hayali sevgilinin gerçek olamayacağını anlamıştı. Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmamıştı. Vücudunda daha önce hiç arayış içinde, aç bir ağız hissetmemişti. Dudaklarında bile. Olamazdı. Gerçekliği çok kırılıyordu, korku ve utanç tarafından çok kısıtlanmıştı.

Ama şimdi değil.

Bu şekilde değil, ayrılmaya dayanamadığı bir rüyanın verdiği tahrikle başı dönerken.

Uyku ve zevk onu kalmaya ikna ederken, eriyen, hislerle yaşayan kısmına dokunmak için uzandı. Parmak uçları onun diliydi, ipeksi ve acımasız, onu tüm doğru yerlerinden öpüyor ve okşuyordu.

Bacaklarının arasındaki geniş omuzları hayal etti. Pürüzsüz bir ten ve çıplaklığına sürtünen yağsız, sert kaslar.

Teslim ol, her şeyi bırak. Alçak ses zihninin içinde konuştu, mırıldandığı cesaretlendirmeler o kadar baştan çıkarıcıydı ki, sıcak nefesinin canlanan teninde kaydığını hissedebiliyordu. *Seni görmek, tatmak istiyorum, her şeyini. Sana adımı haykırmak istiyorum.*

Ama onun adını bilmiyordu, mantığı rüyanın pamuk ipliğine dolanmıştı. Vicdanının müdahalesini elinin tersiyle itti ve fantezisine daha da gömüldü. Teslim olmaktan başka çaresi yoktu, çünkü

Zevk şimdi daha sıkı sarılıyordu, teni karıncalanıyordu, her santimi yanıyordu... parçalanmanın eşiğindeydi. Daha fazla dayanamayarak yatakta kıvrandı.

Ve sonra sesi kulağının dibindeydi. Ağzı boynunda ıslak ve sıcaktı, sesi iliklerine kadar hissettiği derin bir titreşimdi.

Seni tatmama izin ver, Tavia ...

"Evet," diye fısıldadı yatak odasının karanlığına. "Oh, Tanrım. Evet."

Adamın ağzının boynunda açıldığını, dilinin ve dişlerinin hassas ete bastırarak onu deldiğini hissetti. Keskin ısırığın acısıyla haykırdı, şok ve zevk aynı anda patladı ve içindeki selin kıyılarına çarpmasına neden oldu.

Şimdi rüyanın içinde boğuluyordu, hayali sevgilisi yükselip altında yattığı yerden ona bakarken çaresizce sürükleniyordu.

Bu oydu.

Polis sırasındaki adam. Senatörün partisindeki tetikçi. Yüzünü ilk gördüğü andan beri peşini bırakmayan çelik gözlü, ölümcül tehdit.

Şimdi rüyasında tepesinde dikilen bakışları daha az acımasız değildi, hâlâ gözünü kırpmadan, merhametten yoksundu. Dudakları ayrılmıştı ve geniş, şehvetli ağzı -ona böylesine zevk veren ağzı- kanla kayganlaşmış ve kararmıştı.

Onun kanı.

Farkına vardığı şey, tenine değen bir bıçak kadar ürkütücüydü. O zaman gülümsedi, güzel ve korkunç, jiletin inci gibi uçlarını göstererek Keskin dişler.

"Hayır!" Tavia onları görünce sarsılarak kendine geldi, dehşet dolu çığlığı boğazında düğümlendi. Nefes nefese ve sarsılmış bir halde doğruldu, vücudu hâlâ serbest bırakılmanın etkisiyle titriyordu.

Yatak odasının kapısının çalınmasıyla kendini korumak için çabalamaya başladı. "Tavia, iyi misin?" diye seslendi yaşlı kadının sesi. kapalı kapı. "Bir sorun mu var?"

"Ben iyiyim, Sarah Teyze. Bir şeyim yok."

Bir tereddüt oldu ama sadece bir anlığına. "Uykunda ağladığınızı duydum. Başka bir gece terörü değil, değil mi?"

Hayır, daha da kötü bir şey, diye düşündü. Gece korkuları hiç bu kadar hoş başlamamış, sonunda bu kadar korkunç bir hal almamıştı. "Hiçbir şey değildi,

Gerçekten." Bir şekilde sıkıntısını sesinden uzak tutmayı başarmıştı. "Ben iyiyim. Lütfen endişelenmeyin. Yatağına dön."

"Emin misin? Size bir şey getireyim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim." Tavia odasının karanlığında gözlerini kapadı, zihninde hâlâ olgunlaşmış olan, teninde ve nabzının vuruş ritminde hâlâ canlı olan rahatsız edici rüyayı unutmaya çalıştı. "İyi geceler Sarah Teyze. Sabah görüşürüz."

Endişeli teyzesi ve bakıcısı odasının dışında beklerken daha fazla sessizlik.

Sonra, nihayet, "Pekala. Madem öyle diyorsun. İyi geceler, tatlım."

Tavia uzun bir süre orada oturdu, geri çekilen ayak seslerini ve koridorun sonundaki teyzesinin yatak odasının kapısının yumuşak gıcırtısını dinledi.

Ayaklarını yere doğru salladı. Halının üzerinden banyosunun soğuk fayanslarına doğru yürüdü. Ecza dolabının aynasında yüzü solgun ve kederliydi. Cam kapağı kaydırarak açtı ve devasa hap şişelerinden birini çıkardı; Dr. Lewis'in, hayatının büyük bölümünde onu rahatsız eden anksiyete ataklarıyla mücadele etmek için reçete ettiği haplardan birini.

Tavia büyük beyaz kapsüllerden birini silkeleyip ağzına attı ve banyodaki musluktan hızlıca bir yudum suyla yıkadı. Double yapsa iyi olacaktı. En yüksek dozu almak için daha iyi bir nedeni olmamıştı. İlacı ve bir ağız dolusu suyu daha yuttuktan sonra yatağına döndü.

Yirmi dakika sonra ağır, ilaçlı bir uykuya dalacaktı. Yorganın altına girdi ve güçlü ilaçların, tehlikeli bir suçlu olduğunu kanıtlamış gibi rüyalarını işgal eden adamla ilgili tüm düşüncelerini yok etmesini bekledi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Çin Mahallesi'ndeki İCRA DAİRESİ mekânı bir savaş alanından çıkmış gibi görünüyordu.

Teşkilat'ın şu anki bölge müdürü Mathias Rowan, katliamı incelemek için özel kulübün içinde biraz daha ilerlerken yeni çıkan dişlerinin donuk zonklamasını görmezden gelmeye çalışıyordu. Yerlerden duvarlara, koltuklardan masa üstlerine ve sahnenin yükseltilmiş platformuna kadar her yer kanla kaplıydı; lanet olası tavan bile kanla kaplıydı.

Yanındaki Ajan, "Sizi buraya çağırmak için çok kötü bir saat Direktör Rowan, ama kendi gözlerinizle görmeniz gerektiğini düşündüm," dedi.

Birazdan şafak sökecekti, güneş doğmak üzereyken kendi türlerinden herhangi birinin Darkhavens'larından uzakta olması için uygun bir zaman değildi. Ama böyle bir şey bekleyemezdi. Böyle bir şey - böylesine pervasız, tarif edilemeyecek kadar vahşi bir anarşi - tüm türlerini tehlikeye atıyordu.

"Ekibimle birlikte durumu öğrenir öğrenmez sizinle temasa geçtim efendim." Ajan'ın cilalı ayakkabıları kırık camlar ve etrafa saçılmış çöpler arasında çtırdarken, Rowan'ın yanında, cesetlerle dolu sessiz mekânda durdu. "İnsanların hepsi ölmüştü ve biz geldiğimizde burası çoktan boşaltılmıştı. Mekânın görünüşüne ve kokusuna bakılırsa, sanırım birkaç saat önce bitmiş."

Rowan'ın bakışları, o gece kulüpte kontrolsüzce devam eden şiddet ve ölümün kanıtları üzerinde gezindi. Bu cinayetlerin Irk üyeleri tarafından işlendiği aşikârdı ama yüz küsur yıllık hayatında insan hayatının böylesine acımasızca hiçe sayıldığını hiç görmemişti. Cinayetlerin neredeyse kesinlikle İcra Ajanı arkadaşları tarafından gerçekleştirilmiş olması gerçeği onu ruhen hasta ediyordu.

"Peki burada olanlara tanıklık eden kimse çıkmadı mı?" diye doğruladı. "Peki ya Taggart; çoğu gece kapıya o bakmıyor mu? Bir şeyler görmüş olmalı. Ya da burayı modası geçmiş gibi sık sık ziyaret eden diğer bir düzine Ajandan herhangi biri?"

"Bilmiyorum, efendim."

Tüm bunlara öfkelenen Rowan Ajan'ın üzerine yürüdü. "Bu gece burada olup olmadıklarını ya da Boston'ın ortasında bu insanları katletmekten sorumlu olup olmadıklarını bilmiyor musun?"

"İkisi de değil efendim." Ajan'ın yüzü amirinin bakışları altında biraz beyazlaştı. "Böyle bir durumda nereden başlayacağımı bilemedim. İlk aradığım kişi sizdiniz."

Rowan sinirli bir şekilde iç çekti. Ajan gençti, görevinde yeniydi. Genel rütbelerden yeni terfi etmişti, çizginin dışına çıkmaktan ya da hata yapmaktan korkuyordu. Ve kendini adalete adanmıştı, bugünlerde Teşkilat'ta nadir görülen bir durumdu bu, Rowan kabul etmek zorundaydı. Çocuğun bu parlaklığını daha ne kadar sürdüreceğini merak ediyordu.

"Sorun yok Ethan." Gencin omzuna hafifçe vurdu. "Burada doğru olanı yaptın. Ekibini çağıralım ve bu pisliği temizlemeye başlayalım."

Ajan hızlıca başını salladı. "Evet, efendim."

Diğerlerini çağırarak için dışarı çıkarken Mathias Rowan etrafını saran kan ve ölüme bir kez daha uzun uzun baktı. Burada olanlar iğrençti. Affedilemezdi. Ve bu katliamın artık çok iyi tanıdığı bir caninin damgasını taşıdığını düşünmeden edemiyordu.

Dragos.

Rowan'ın gizlice Tarikat'la işbirliği yaptığı birkaç ay boyunca, Dragos'un neler yapabileceğini ilk elden öğrenmişti; çok sayıda masum Irkdaş dışının kaçırılıp istismar edilmesinden, yakın zamanda yerel bir Darkhaven'a yapılan ve önde gelen Irk ailesindeki neredeyse herkesin hayatını kaybettiği saldırıya kadar.

Bir de yirmi dört saatten kısa bir süre önce insan kolluk kuvvetleri tarafından Tarikat'ın gizli karargâhına yapılan baskın vardı.

Dragos tarafından kışkırtılan daha fazla tahribat. Şimdi de bu.

Rowan bu gece burada olup bitenlerin kökeninde Dragos'un olduğundan emindi. Şeytanın ortaya çıkıp oyun oynaması için, Tarikat'ın yerleşkelerinin zorla başka bir yere taşınması ve

Kendi içlerinden birinin polis gözetimine teslim edilmesi mi? Rowan böyle bir şeyi beklemeliydi. Bu gece Lucan ve savaşçılarının yerine geçmeye hazır olmalıydı, hem de Teşkilat'ın yarısını arkasına alarak.

Elbette bu, Teşkilat'ın yarısının hâlâ hizmet yeminlerine sadık olduğunu varsayıyordu. Rowan bundan gerçekten emin değildi, artık kesinlikle emin değildi. Teşkilat var olduğu uzun yıllar boyunca sorunlardan payını almamış değildi. Bürokratik, yavaş hareket eden, zaman zaman fazlasıyla politik olan bu kurum, Tarikat'ın hem Soy'un hem de insanlığın koruyucuları olarak yalın, cerrahi olarak hassas etkinliğinin şişirilmiş, iktidarsız kuzeniydi.

Rütbeler arasındaki yolsuzluk, yüzeyin altında iltihaplanmış olsa da, yaygındı. Kime güvenilebileceğini bilmek her geçen gün daha da imkânsız hale geliyordu. İyi adamlar kalmıştı ama Rowan'ın kabul etmek istemediği kadar kötü niyetlerini Teşkilat görevi ve otorite maskesinin ardına saklayan başkaları da vardı. Dragos da bunlardan biriydi; Teşkilat onu ifşa edip yaklaşık bir yıl önce saklanmaya göndermeden önce teşkilattaki en yüksek mevkilerden birine kadar yükselmiş ve hiç şüphesiz bir grup sadık yandaş toplamıştı.

Hayır, diye düşündü Rowan acımasızca. Bu gece İcra Teşkilatı'nın sahasında yapılan toplu katliamın Dragos'un hem Tarikat'ı hem de Teşkilat'ı aynı anda kızdırma yöntemi olduğuna şüphe yoktu.

"Orospu çocuğu," diye hırladı kulübün mezar gibi sessizliğinde.

Sabah olmak üzereyken ve Tarikat Boston'un beş saat kadar kuzeyinde geçici kamp kurarken yapılacak bir şey yoktu ama Lucan'ın durumdan haberdar edilmesi gerekiyordu.

Rowan katliamdan uzaklaşıp dışarı yöneldi ve aracına giderken ceset torbaları ve temizlik ekipmanlarıyla donanmış Ajan ekibinin yanından geçti. Sedanın içine oturduktan sonra, Emir tarafından kendisine verilen şifreli bir erişim hattını aradı. Telefon çaldı.

"Gideon, ben Mathias Rowan," dedi hat diğer uca bağlandığında. "Burada bir sorunumuz var. Lucan bundan hiç hoşlanmayacak. Haberler kötü dostum ve her yerinde Dragos'un adı yazıyor."

"KAHRETSİN, KAHRETSİN, KAHRETSİN." Tavia saatini tekrar kontrol etti, sabırsızlıkla önündeki sabahın erken saatlerinde işe gidenlerin Boston Hükümet Merkezi İstasyonu'nda trenden inmesini bekliyordu.

Saat neredeyse sabahın sekiziydi ve işe geç kalmıştı.

Onun için kesinlikle bir ilkti, ancak iyi bir mazereti de yoktu. Görünüşe göre son birkaç günün stresi onu etkiliyordu. Karakoldaki olay ve sonrasında Senatör Clarence'ın garip davranışları yüzünden hâlâ gergindi.

Rahatsız edici rüya da sınırlarına bir şey yapmamıştı. Antianksiyete ilaçlarını iki katına çıkarmak uyumasını sağlasa da, bu sabah alarmının erteleme düğmesine çok fazla basmasına neden olmuştu.

Yavaş hareket eden kalabalığın arasında bir açıklık gördü ve hızla içeri daldı. Hızlı adımlarla yürüyerek terminalin dışındaki karla kaplı tuğlaları geçti, kırmızı ve beyaz Atatürk çiçeği ve yaprak dökmeyen çelenklerle dolu bir çiçekçi standının yanından hızla geçti. Sokakta sert ve soğuk bir rüzgâr esiyor, yakınlarda bir yerden gelen Kurtuluş Ordusu çanının tekrarlayan şingirtisini ve köşedeki Starbucks'tan gelen kahve çekirdekleri ve unlu mamullerin dumanlı kokusunu taşıyordu. Tavia'nın midesi guruldasa da ters yöne doğru ilerledi.

Senatörün cep telefonunu aradı ama şehre gelirken aradığı diğer iki seferde olduğu gibi doğrudan sesli mesaja yönlendirdi. Şimdiye kadar yardım kahvaltısında olmalıydı. Normalde etkinlik için gereken her şeyi aldığından emin olmak için ilk iş olarak onunla iki kez kontrol ederdi. Normalde en az bir saattir ofiste olur, o dışarıda halkına kur yaparken günün işlerine hızlı bir başlangıç yapardı.

Normalde...

Son birkaç günle ilgili hiçbir şey normal görünmüyordu. Yakınından bile geçmiyordu.

Tavia Belediye Binası meydanından senatörün ofisine doğru yürürken başı öne eğik, yüzü örgü atkısının kıvrımlarına gömülmüştü. İki kule ve yanlarındaki bodur hükümet binasının arasından geçti, köşeyi dönüp kargaşayı görmeden önce bile toplanan kalabalığın kakofonisini duydu.

Her yerel kanaldan ve birkaç ulusal kablolu kanaldan haber minibüsleri ve kamera ekipleri New Sudbury Caddesi'nde akbabalar gibi sıralanmıştı. Caddenin tam karşısında büyük bir karakol varken devlet dairelerinde alışılmadık bir görüntü olmayan polis araçları giriş ve çıkışları kapatıyordu,

Bina kapılarının önünde ve kaldırımdaki kemerli yangın şeridi boyunca park etmiş siyah federal plakalı ciplerin gölgesinde.

Dehşet midesini sıktı ve onu karnında buz gibi bir yumruğa dönüştürdü.

"Affedersiniz." Tavia, sarı saçlarından oluşan hareketsiz kaskını kabartıp ses kontrolü yapan Kanal Beş muhabirine yaklaştı. "Burada neler oluyor?"

"Sıraya gir tatlım," diye cevap verdi kadın. "Hepimiz bunu öğrenmek için bekliyoruz. Polis müdürü az önce saat sekizde bir basın toplantısı düzenledi."

Tavia, etrafta gezinen muhabir gruplarının ve tüm bu gürültü ve hareketlilik nedeniyle komşu sokaklardan gelen aval aval bakanların arasından geçti. Polis ve federal ajanların çoğunun kümелendiği bina girişine yaklaşmaya çalışarak ceset denizinin arasından sıyrıldı.

Biri kolunu keskin bir şekilde tuttu. "Bayan Fairchild."

"Dedektif Avery," dedi, yaşlı adamın ayık bakışlarıyla karşılaştığında göğsündeki tekme biraz gevşedi. "Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

"Benimle gelin lütfen." Onu kalabalığın arasından geçirip binanın ön girişine götürdü. Lobi daha fazla üniformalı memur ve SWAT teçhizatı giymiş silahlı adamlarla doluydu. Dedektif onunla birlikte durakladı, yüzündeki yorgunluk onu daha da yaşlandırmıştı. "Senatör Clarence ile en son ne zaman konuştun ya da görüştün, Tavia?"

Karnındaki soğuk düğüm daha da sertleşti. "Dün gece, beni eve bıraktığında."

"Saatin kaç olduğunu hatırlıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Emin değilim. Biz karakoldan ayrıldıktan hemen sonraydı. Ona bir şey mi oldu? Bütün bunlar bununla mı ilgili?"

Dedektif Avery yumruklarını kalçalarına dayadı ve derin bir iç çekti. "Korkarım bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Biri gece evine girmiş ve... ona saldırmış. Öldürüldü, Tavia. O ve birkaç güvenlik görevlisi de."

"Ne?" İçgüdüleri onu çoktan korkunç bir şey olduğu konusunda uyarmış olsa da, haberi algılamakta zorlanıyordu. Şok onu sardı -şok ve inançsızlık. "Bu gerçekleşiyor olamaz. Senatör Clarence ölmüş olamaz. Bugün bir hastane yardım kahvaltısında konuşma yapması gerekiyordu..."

Avery elini teselli edercesine onun omzuna koydu. "Bu adamı yakalayacağız. Bunun için endişelenme, tamam mı?"

Sessizce başını salladı ve bu korkunç haberden bir anlam çıkarmaya çalıştı. Açıklamalar, cevaplar arıyordu. "Dün gece istasyondaki adam -Senatörün tehlikede olduğu konusunda uyardı. Ne dediğini duydunuz, değil mi? Birinin Senatör Clarence'ı öldürmek istediğini söyledi. Dragos adında biri."

Yanından sert bir alay sesi geldi. Tavia başını çevirdi ve Dedektif Avery'yle konuşurken yanına gelen üniformalı bir polisin sert bakışlarıyla karşılaştı. Sol kaşındaki koyu renkli yara izi kaşlarını daha da çatmasına neden olmuştu. "O piçten saçmalıktan başka bir şey çıkmadı. Kafatasını kurşunla doldurmalıydım. Belki bu onu aşağıda tutabilirdi."

Tavia'nın şaşkın bakışları karşısında Avery, "Gözaltında tuttuğumuz adam... dün gece revirden kaçtı," dedi.

"Kaçtı," diye mırıldandı. "Anlamıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bunu kendimiz çözmeye çalışıyoruz. Sıra odasından çıkarıldığında adamı gördüm. Kötü durumdaydı. Her nasılsa iki yüz kiloluk bir erkek hemşirenin üstesinden gelmeyi başardı ve fark edilmeden binadan çıkmadan önce onu bayılttı. Demek istediğim, adam Marblehead'e gidip senatörün peşine düşmek şöyle dursun, oradan kendi motoruyla bile çıkamazdı. Hiç bu kadar vahşi bir şey görmemiştim. Bu kadar kanlı."

Tavia boğazına düğümlenen hüznün ve korku yumrusunu yutkundu.

Dedektif Avery ona endişeyle bakarak, "Özür dilerim," dedi. "Muhtemelen çirkin detayları duymaya ihtiyacınız olmadığının farkındayım. Son zamanlarda siz de çok şey yaşadınız."

"Her şey yolunda." Soğukkanlılığını yeniden kazanarak hızlı bir nefes aldı. "Ben iyi olacağım."

"Kendinizi iyi hissediyorsanız karakola gelmenizi istiyoruz. Size birkaç sorumuz daha var ve federaller de sizinle konuşmak isteyecektir."

."

"Tabii ki."

İçeriye girdiğinden beri gazetecilerin çoğalmış gibi görüldüğü binanın kapısını işaret etti. "Artık gidebiliriz,

burası gerçekten bir hayvanat bahçesine dönüşmeden önce."

Tavia başını salladı, o ve küçük bir grup üniformalı polis memuru onu bekleyen bir polis sedanına kadar eşlik ederken arkasına düştü.

Dışarıda soğuk sabaha adımını attığında, bir an için farklı bir dünyada, kendisine ait olmayan bir dünyada yürüyormuş gibi hissetti. Her şeyde gerçek dışı bir nitelik vardı, sanki bir tülün arkasından bakıyor, hiçbir şeyi net göremiyordu.

Ya da belki de sadece görmek istemiyordu.

Senatör Clarence'a Dedektif Avery'nin ima ettiği şeyi yapmak için ne tür bir adamın -insanlık dışı bir ölümcüllüğün- gerektiğini hayal bile edemiyordu. Senatörün son anlarını düşünmek istemiyordu. Yıllarca onun için çalışmıştı, bir fark yaratabileceğine inanan iyi bir adam olduğunu biliyordu. Elbette, son zamanlarda biraz garip davranıyor gibiydi. Bir şekilde kopmuştu. Dikkati dağınıktı. Birkaç gece önce evindeki silahlı saldırıdan sonra kim olmazdı ki? Bir kurşun kolayca ona isabet edebilirdi ama onun yerine VIP konuklarından birine isabet etmişti.

Drake Masters.

İsim kafasında dönüp durdu ve tekrar hapisanedeki adamın söylediklerine döndü: Partide Dragos olarak tanıdığı kişiyi vurmuştu. Senatör Clarence'a zarar vermek ya da onu öldürmek istediğinden emin olduğu kişiyi. Muhtemelen hayal gücü dışında var olmayan birini.

Şimdi düşüncelerinde bile bu ona çılgınca geliyordu.

Gözaltındaki aynı adamın, Senatör Clarence'ı izleme odasında görür görmez nasıl da şiddetle üzerine atladığını düşündükçe daha da artıyordu.

Ve bugün Bobby Clarence öldü.

Akli dengesinin yerinde olmadığı açıkça belli olan bir katil serbestti.

Birdenbire, dün gece onu uyandıran rahatsız edici rüya, günün ürpertici ışığında daha da rahatsız edici geldi.

Polis arabası kaldırımdan uzaklaşırken Tavia sadece zihninde hâlâ çok canlı bir şekilde görebildiği kavurucu mavi gözlerin ve acımasız yüzün kâbuslarında kalmasını umabilirdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

LUCAN'IN BOKTAN GECESİ daha da boktan bir sabaha dönüşüyordu.

Her şey birkaç saat önce, gün ağarırken Mathias Rowan'dan gelen ve Teşkilat'ın işlettiği bir gece kulübünde yaklaşık bir düzine insanın toplu olarak katledildiğini bildiren telefonla başlamıştı. Neyse ki Rowan, cinayetler halkın dikkatini çekmeden önce durumu temizlemişti ama bu, Teşkilat'ın karşı karşıya olduğu kötü haber ve bela fırtınasının ortasında pek de teselli edici değildi.

Ve Lucan işlerin iyiye gitmeden önce daha da kötüye gideceğinden emindi. Kahretsin, *eğer iyileşirlerse*.

Şimdi, insanlık sabahın en yoğun saatlerinde başka yerlere doğru yola çıkarken -gece yaşayan Irkların çoğunun uyumak ve günü beklemek için Darkhavens'larına kapanacağı aynı saatte- Lucan ve Boston'daki eski yerleşkenin diğer sakinleri hâlâ yeni çevrelerine alışmaya çalışıyorlardı.

Lucan otuz altı saatten fazla bir süredir uyumamıştı, diğer savaşçılardan hiçbiri de uyumamıştı. Kuzey Maine ormanlarındaki geniş Darkhaven sığınağının derme çatma savaş odasında toplanmış olan Lucan ve Gideon son birkaç saattir tesis envanterlerini ve sistem durum kontrollerini gözden geçiriyorlardı. O zamandan beri onlara diğerleri de katılmıştı ve eski yemek odasının elle yontulmuş büyük ahşap masasının etrafındaki konuşmalar görev stratejilerine ve Dragos'un devam eden ve giderek artan suçlarına karşı misilleme yapma ihtiyacına yönelmişti.

"Biliyor musun," dedi Dante, "tüm bunların iyi bir tarafı da var." Büyük masanın kenarına oturdu, kara kaşları viski rengi gözlerinin üzerine kıvrıldı. "Eğer İcra Dairesi'nin kışını tekmelemek için bir lisansa ihtiyacımız oluyorsa, şimdi kesinlikle var."

"Aynen öyle." Yakınlarda duran Rio yaralı yüzünü eğdi ve Dante'yle yumruk yumruğa gelmek için yumruğunu kaldırdı. İspanyol aksanı öfkesine karışırken, "Bu gece şehirdeki her yudum ve şeridi ağır bir intikamla vuracağız," diye ekledi. "Dragos'u ve Teşkilat'ı birlikte alaşağı etme şansından daha tatlı bir şey olamaz."

Dante sıırttı. "Buzlanma, pastayla tanış."

"İcra Teşkilatı'nın bu özel kulüplerden kaç tane var?" Bu kez konuşan Lazaro Archer'dı. Breed yaşlısı odadaki tek sivildi ve normal şartlar altında Teşkilat işlerine katılmasına izin verilmezdi. Ama o aynı zamanda savaşçıların geçici karargâhları olarak el koydukları kuzey Maine'deki mülkün sahibiydi ve bu koşullar normal olmaktan çok uzaktı.

"Mathias Rowan'a göre," diye yanıtladı Gideon, "Boston'da bilinen beş kulüp var, Çin Mahallesi'ndekiye birincil yer."

"Peki, Dragos'un bu yerlerden birinde tekrar ortaya çıkma ihtimali nedir?" Archer sordu.

Lucan homurdandı. "Hiç yok denecek kadar az."

Masanın öbür ucunda, sandalyesinde arkasına yaslanmış ve doğaçlama toplantının büyük bölümünde düşünceli bir halde oturan Tegan başıyla onayladı. "Dün gece bir noktaya değinmek istedi ve bunu olabildiğince aleni bir şekilde yaptı. Dragos'u yakın zamanda bir daha Teşkilat'ın rütbelileriyle takılırken bulamayacağız. Bunu bizim için bu kadar kolay yapacağını sanmıyorum."

Dante kaşlarını çatdı, düşündü. "Ben yine de Teşkilat'la birlikte çalışanları karıştırıp ne bulacağımıza bakmaktan zarar gelmez diyorum. Dragos'u ortaya çıkaramayabiliriz ama birkaç kirli Ajan yakalamak çabamıza değecektir. Özellikle de içlerinden birini konuşturabilirsek." Başparmağı kalçasındaki deri kılıfta boş boş gezindi. Bir saniye sonra, ikiz kavisli bıçaklarından biri elindeydi, silahı parmaklarının arasında dans ettirirken titanyum parlıyordu. "Harvard şu anda burada olsaydı, eminim o da aynı şeyi söylerdi."

Lucan, Dante'nin haklı olduğu konusunda hemfikirdi. Sterling Chase'e gelince - Harvard, eski İnfaz Ajanı bir buçuk yıl önce Tarikat'ın yerleşkesine ilk adımını attığı andan itibaren Dante tarafından alaycı bir şekilde vaftiz edilmişti - on yıllarını Irk'ın kolluk kuvvetleri teşkilatında geçirmişti. Bazılarını görecektik kadar uzun

etkisizlik ve yolsuzluk. Onun sayesinde Tarikat birkaç ay önce Mathias Rowan'da bir müttefik bulmuştu. Rowan, Teşkilat'ta çalıştığı süre boyunca Chase'in güvendiği iş arkadaşlarından biriydi ve Lucan ve diğer savaşçılar için değerli bir varlık ve aynı zamanda bir dost olduğunu kanıtlıyordu.

Bir zamanlar Lucan da Chase için aynı şeyi söylerdi. Harvard'ın son zamanlardaki hatalarına ve başarısızlıklarına rağmen hâlâ böyle hissediyordu. Lucan onunla arasına sert bir çizgi çekmek zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Chase'in savaştığı canavarı çok iyi anlıyordu. Kendisi de aynı yolda yürümüş, ailesini, uzun zaman önceki arkadaşlarını ve neredeyse kendisini yok ettiğini görmüştü.

Kan Tutkusu'nun yıkıcı gücünü tattığı ve türünün en güçlülerine bile neler yapabileceğini gördüğü için Lucan, akrabalarını onun zararlarından korumak söz konusu olduğunda daha az affediciydi. Chase'in düşüş sarmalından kurtulma konusundaki yetersizliği ya da isteksizliği, yerleşkedeki herkesi riske atmıştı.

Yine de Lucan, Tarikat'ın Chase'e sahip olduğu için çok daha iyi olduğunu itiraf etmekten çekinmezdi. Ve şimdi onsuz çalışmak -özellikle de Boston yerleşkesini boşaltmak için çok ihtiyaç duydukları fırsatı onlara kazandırmak için yaptıklarından sonra- Tarikat bir uzvunu kaybetmiş gibi hissettiriyordu.

Lucan, Chase'i polis gözetiminden almak için şehre geri dönmenin uygun olup olmadığını ilk kez düşünmüyordu. Bir yoldaşı arazide yalnız ve savunmasız bırakmak pek de doğru bir davranış değildi. Tarikat şehitlerine her zaman büyük özen göstermişti ve Chase hâlâ hayatta olsa da -bildikleri tek şey buydu- Lucan için Boston'dan ayrılıp Chase'i geride bırakmak şimdiye kadar verdiği en zor kararlardan biri olmuştu.

Dün sabah gözaltına alındığından beri kendisinden haber alınamaması da işe yaramamıştı. Gideon haber kanallarını ve kablolu yayın kaynaklarını izleyerek gelişmeleri takip ediyordu ama rapor edilecek bir şey yoktu.

Telsiz sessizliği Lucan'ı en çok rahatsız eden şeydi. Chase'in bir insan tecridinin içinde istediğinden daha uzun süre kalacağını bir an bile beklemiyordu. Ve kana susamışlığının onu beslenmeye itmesi için fazla zaman geçmesi gerekmeyecekti. Tanrı korusun, kendini kaybedip istasyondaki herhangi birine saldırabilirdi.

Bunu düşünmek bile Lucan'ın hafif bir küfür savurmasına neden oldu.

"Tek ihtiyacımız olan bir çift gevşek dudak," diyordu Rio şimdi, onu elimizdeki konuya geri çekerek. "Bir Ajan bize Dragos hakkında bilmediğimiz bir şey söyleyecek ve sonunda o piçi öldürmeye çok daha yakın olacağız."

"Bunların hiçbirini tartışmayacağım," dedi Lucan. "Teşkilat -hatta tüm Breed ulusu- ciddi bir temizlikten geçerse daha iyi olur. Ama birincil hedefimiz olan Dragos'tan gözümüzü ayıramayız. Her ne kadar o kutsal Teşkilat koridorlarında fırtına gibi esip kelleleri uçurmak istesem de, İcra Teşkilatı'na bir bütün olarak topyekûn savaş ilan etmeden de elimiz kolumuz yeterince dolu."

Tegan onun bakışlarını yeşil gözlerini düşünceli bir şekilde kısarak karşıladı. "Bu tam da Dragos'un yapmamızı umduğu şey olabilir. O başka planlar yapmakla meşgulken bizim dikkatimizi biraz dağıtmak."

Gideon homurdandı. "Böl ve fethet. Bu silahı kullanan ilk megaloman olması zor."

Ve başka bir yerde, başka bir zamanda, Lucan böyle bir taktik tuzağa düşecek kadar kibirli olabilir, kendini başarısızlıktan üstün görebilirdi. Bir zamanlar yanılmazdı, uzun süre yenilmezdi.

Tarikat onun kılıcının keskinliği ve inançlarının cesareti üzerine kurulmuştu. O zamanlar hiçbir şeyden korkmaz, kimseye boyun eğmezdi. Her savaşa savaşçı arkadaşlarıyla birlikte at sürmüş, ölüme meydan okumaya kararlı ama o an geldiğinde onu kabul etmeye de istekli olmuştu.

O zamandan bu yana neredeyse yedi yüz yıl geçmişti. Ama sadece son zamanlarda -yaşadığı yüzyıllara kıyasla birkaç ay, göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir zaman- sadece bir lider olarak kendine olan güvenine ve adamlarının savaş becerilerine dayanmayan kararlar almaya başlamıştı.

Kendisinden başka hiç kimsenin iyiliğini düşünmemişti. Buna gerek yoktu. Ama şimdi?

Cehennem...

Artık çatısı altındaki herkesin hayatının sorumluluğunu hissediyordu ve bu, Boston'dan aniden tahliye edilmesinden bu yana daha da ağırlaşan bir yükü.

Öfkesinin bir kısmının kaynağının -küçük bir kızın parlak kahkahası ve neşeli ciyaklaması- başka bir odadan içeri süzüldüğünü duydu. "Aman Tanrım! Aman Tanrım, Rennie! Yapacağını söylemişti ve gerçekten de yaptı!"

Lucan'ın şaşkın şaşkın kaşlarını çatması üzerine Gideon açıkladı. "Görünüşe göre Mira, Niko'nun bu sabah gün ağarmadan önce ormandan kendisi için getirdiği Noel ağacını yeni keşfetmiş."

Lucan hafif bir kızgınlıkla, "Noel ağacı," diye yineledi. Nikolai'nin sekiz yaşındaki kızın yeni karargâhta yılbaşı süsleri istemesiyle ilgili bir şeyler söylediğini hayal meyal hatırlıyordu ama lanet olası bir ağaç getirmekten hiç söz edilmemişti.

Lucan ayağa kalktı ve büyük taş ve ahşap evin ortasındaki tonozlu büyük odada devam eden aptallıkla yüzleşmek için toplantı odasından dışarı çıktı. O oraya vardığında, yerleşkenin yarısı yedi metrelik çamı hayranlıkla seyretmek için toplanmıştı bile. Nikolai ve eşi Renata, Rio'nun eşi Dylan'la birlikte durmuş ağacın yerleştirilmesine yardım ederken, savaşçılar Kade ve Brock da Alaska'dan yeni gelen eşleri Alexandra ve Jenna'yla birlikte onları izliyordu.

Lazaro Archer'ın ergenlik çağındaki torunu Kellan etrafta kara kara düşünüyordu. Henüz on dört yaşında olan bu sırık gibi çocuk Dragos sayesinde çoktan cehennemi yaşayıp geri dönmüştü. Geriye kalan tek akrabası büyükbabasıydı ve genç olan biten her şey hakkında iyi olduğu konusunda ısrar etmeye çalışsa da Lucan, Kellan Archer'ın ya bir atom bombası gibi patlamasının ya da kendi içinde patlamasının an meselesi olduğunu tahmin ediyordu.

Breed genci odanın arka tarafında sıkılmış bir seyirci gibi duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, bir tutam uzun kızıl kakülü alnına düşmüştü ve şu anda önünde devam eden tüm prodüksiyondan çok etkilenmiş görünmemeye çalışıyordu. Lucan bunu anlayabilirdi.

Mira'nın böyle bir kısıtlaması yoktu. Mor pijamaları ve yünlü süet terlikleriyle sevinç içinde zıplıyordu. "Rennie, bu şimdye kadar gördüğün en harika ağaç değil mi?"

"Bu oldukça harika, Mouse." Niko ve Renata, savaşçı ikisini de geçen yaz Montreal'deki bir görevden Boston'a getirdikten sonra Mira'yı kendi çocukları gibi benimsemişlerdi. Koyu renk saçlı Renata, Tarikat'ın savaşçılarından herhangi biri kadar ölümcüldü ama serin yeşim gözleri, Nikolai'nin ağacın diğer tarafında, onu dengede tutmaya çalışırken yüzünde beliren çarpık gülümsemeye takılınca yumuşadı. "Mükemmel, bebeğim."

Mira aniden, "Durun, oraya değil," dedi. "Onu şöminenin çok yakınına koyacaksınız, çocuklar!"

Niko omzunun üzerinden kıza alaycı bir bakış attı. "Elbette. Noel Baba'nın tüm hediyelerinizle birlikte bacadan inmesini engellemek istemeyiz."

Kellan Archer odanın arka tarafına yakın bir yerde oturduğu yerden alay etti. "Noel Baba bir efsane. Ona sadece bebekler inanır."

"Kellan!" Renata'nın nefesi kesildi.

"Sorun yok, Rennie." Sarı saçları dalgalanan Mira çocuğa doğru döndü ve çok kırgın görünüyordu. "Beş yaşımdan beri Noel Baba'ya inanmıyorum. Sadece ağacın ocağa çok yakın olması durumunda alev almasını istemedim." Gözlerini devirdi. "Kellan benim bir bebek olduğumu düşünüyor."

"Ağacı nasıl süslemeliyiz, Mira?" Bu kez konuşan Kade'in Cins Arkadaşı Alex'ti. "Yaptığın süsleri getirdin mi?"

Mira'nın ağzı asık suratlı bir çizgiye dönüştü. "Sadece birkaç tanesini paketleyecek vaktim oldu. Geri kalanını Boston'daki yerleşkede bırakmak zorunda kaldım."

Ah, Tanrım. Lucan içten içe inledi. Buradaki neşeyi bastırmak buraya kadarmış. Bunu daha odaya girmeden önce yapmıştı.

Kendini garip ve yersiz hissederek arkasını dönüp odadan çıkmak üzereydi ki Niko onu otobüsün altına attı. "Hey, Mira, Lucan'a da teşekkür etmeyi unutma. Bu ağacı ormandan getirmek tamamen onun fikriydi."

"Hayır," diye sertçe reddetti Lucan. "Benim bununla hiçbir ilgim yok-"

Ama küçük kız çoktan kendini ona doğru fırlatmıştı. Lucan'ı belinden sımsıkı kucakladı, tatlı masum yüzünü Lucan'ın bakışlarına çevirdi. "Teşekkürler Lucan. Bu şimdye kadarki en güzel Noel olacak."

Tanrı aşkına.

Orada kıpırdamadan durdu, çocuğun kucağında çaresizdi.

"Belki patlamış mısırdan çelenkler yapabiliriz?" Mira yüksek sesle merak etti ve bir sonraki anda onu bırakarak ağaç kurulumunu denetlemeye devam etmek için geri döndü. "Öyle mi düşünüyorsun, Rennie?"

"Elbette," diye yanıtladı Renata.

Brock'un arkadaşı Jenna, Mira'nın yatağa düşmüş saçlarını karıştırmak için yanına geldi. "Bugün ormandan biraz çam kozalağı toplayabiliriz. Güzel süs eşyaları olur, sence de öyle değil mi?"

Kız heyecanla başını salladı. "Harika olacak!"

"Ne düşünüyorsun?" Lucan yanına yaklaştığı somurtkan Breed gencine sordu.

Kellan omuz silkti. "Ağaç bana biraz kısa ve dağınık görünüyor."

"Kısa ve budaklı mı?" Niko cevap verdi. "Sen öyle diyorsan öyledir."

Ağacı Mira'yı tatmin edecek şekilde yerleştiren Breed savaşçısı ellerini çalıların arasına soktu ve orada tuttu. Uzun bir süre sessiz kaldı ve Lucan, Rus doğumlu vampirin kendisine özgü duyu ötesi yeteneğini çağırdığını biliyordu. Her Irk erkeği, ister bir lütuf ister bir lanet olsun, Irkdaş annesinden bir tür güç miras alırdı. Lucan'ın durumunda, hipnotik telkin yoluyla bir insanın zihnini istediği şeyi görmesi ve inanması için manipüle edebiliyordu.

Nikolai'nin yeteneğine gelince, Lucan bir şeyleri havaya uçurmaya meraklı bu dişli kafalı silah uzmanının sadece Tabiat Ana'nın kendisine rakip olabileceği bir yeteneğe sahip olmasında eğlenceli bir ironi buluyordu. Niko'nun sessizliği ve konsantrasyonu içinde, çamın ortasında bir şeyler olmaya başladı. Yumuşak bir hışırtı duyuldu, sonra sanki yeni bir hayatla dolmuş gibi ağacın dalları ve iğneleri gelişmeye ve uzamaya başladı. Daha da dolgunlaştı, uzadı ve büyük odanın tavanının tonozlu kirişlerine doğru bir metre daha ilerledi.

Mira, odadaki diğer herkesin üzerine çöken sessizlik karşısında kıkırdadı. "Harika!" diye bağırdı ve ağaç daha da yükselirken heyecanla alkışladı.

Kellan Archer ise ağzı bir karış açık kalmıştı. "Bu da ne..."

Niko ellerini ağacın çekirdeğinin içinden çıkardı ve bir Eski Batı silahşörü gibi parmaklarının ucuna üfledi. Sarı saçlarının altından Niko'nun buz gibi Sibiryalı gözlerinin kenarları kırışarak gence kemerli bir bakış fırlattı. "Burada kısa ve dağınık olan tek şey sensin evlat."

Herkes gencin şakasına kıkırdadı, Lucan bile. Kellan'ın yanaklarının kısa bir süreliğine kızarmasını izledikten sonra rengi birkaç gündür normal olan solgun rengine döndü. Lucan, Breed gencinin ince gövdesine ve zayıf, neredeyse solgun yüzüne değerlendirci bir göz attı. "Son zamanlarda beslendin mi?"

Kellan kayıtsız bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Hiç gelmedi," diye gönüllü oldu Mira. "Boston'daki yerleşkeye ilk getirildiğinden beri bir kez bile."

Kıza gönderdiği bakışlar öldürücü olmaktan başka bir şey değildi. "Bu doğru mu?" Lucan sordu.

Bir omuz silkme daha, baş aşağı, Lucan'ın gözleriyle buluşmayı reddederek. "Sanırım öyle."

Bu kadar kansız görünmesine şaşmamalı. Gencin Dragos'un emriyle kaçırılmasının üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti. Tarikat tarafından kurtarılıp büyükbabasıyla birlikte Boston'daki karargâhta Tarikat'ın korumasına alınmasının üzerinden ise sadece birkaç gün geçmişti; ikisi de Dragos'un aileleri Darkhaven'a düzenlediği saldırıdan sağ kurtulan tek kişilerdi.

Cinsin bir yetişkininin bir hafta ya da daha uzun süre kansız kalması bir şeydi; hatta o oldu itmek o. Ama bir ergen gerekli

Gelişmekte olan bedenini beslemek ve doğaüstü güçlerini maksimum potansiyellerine çıkarmak için düzenli olarak beslenmek.

Lucan'ın türünden kan bağı olan Cins Eşleri olanlar için beslenme, ilkel olduğu kadar kutsal da olan bir yakınlık eylemiydi. Çiftleşmemiş erkekler ve avlanma çağındaki çocuklar için beslenmek bir insan Ev Sahibi gerektiriyordu. Kellan ilk birkaç gününü yerleşkedeki revirde geçirmişti ama bir süredir ayaktaydı ve

Vücudunun ciddi bir şekilde beslenmeye ihtiyacı vardı.

Lucan gence baktı. "Beslenmeyeli çok uzun zaman oldu. Bunun icabına bakmalısın Kellan. Er ya da geç."

"Yapacağım," diye cevap verdi, gözleri kısıktı.

Lucan uzanıp gencin çenesini kaldırdı, ta ki genç Lucan'ın bakışlarıyla buluşmaktan başka çaresi kalmayana dek. "Bu gece yapacaksın. Bu bir emirdir evlat."

Kellan kaşlarını çattı. Vücudu, aniden köşeye sıkışan bir hayvan gibi hissedilir bir zihinsel geri tepme gösterdi. "Büyükbabam benimle geleceğini söyledi. Vakit bulmasını bekliyordum ama Jenna'ya yardım etmekle o kadar meşguldü ki..."

Lucan başını iki yana sallayarak bu yorumu bir bahane olarak görmedi. "Gerekirse seni kendim götürürüm. Bu gece, Kellan. Anlaştık mı?" Sonunda başını salladı ve Mira'ya sert bir bakış daha attı.

"Evet. Temiziz."

Bu sorun çözüldükten sonra Lucan Jenna'ya baktı. Eski Alaska Eyalet Polisi, Tarikat'ın kadın nüfusuna en son katılan kişiydi. Diğer savaşçı kadınların ve küçük Mira'nın aksine Jenna bir Melez değildi ama temel *Homo sapiens* soyundan geliyordu. Diğer dişiler kendilerine özgü DNA ve kan özellikleriyle donatılmışlardı ve bu da onların Soydaş erkeklerle yaşamı uzatan bir kan bağına paylaşımlarını ve onların yavrularını taşımalarını sağlıyordu. Ölümlü kız kardeşleri arasında nadir bulunan Irkdaşlar

Eşsiz ESP yetenekleri ve kişisel kan kokularının yanı sıra vücutlarının herhangi bir yerinde hilal beşiğine düşen bir gözyaşı damlası şeklinde küçük kırmızı bir doğum lekesi ile tanımlanabilirler.

Jenna insan olarak doğmuş olmasına rağmen, şimdi ona ölümlü demek pek doğru olmazdı.

"Gideon bana son kan tahlillerinin iyi görüldüğünü söyledi. Hücre sayımlarında birkaç dalgalanma var ama büyük sürprizler yok."

Uzun boylu esmer kadın alaycı bir kahkaha attı. "Çok sıra dışı bir şey değil. Hâlâ devam eden bir siborg ucube."

"Bana sorarsanız acayip seksi," diye ekledi arkadaşı Brock. Devasa siyah savaşçı ona dişlerini gösteren geniş bir gülümseme fırlattı. "Kendi kişisel RoboCop'uma sahip olmak hoşuma gidiyor."

"Ah, evet," diye cevap verdi, onunla birlikte gülümseyerek. "Vampir kışını tekmeleyecek kadar güçlü olduğum gün bunu sana hatırlatacağım."

Brock abartılı bir iç geçirdi. "Lanet olsun, kadın. Seninle ilgilenirken beni zaten dizlerimin üzerine çöktürdün. Şimdi de kışımın üstünde mi istiyorsun?"

Odanın öbür ucunda Nikolai güldü. "Hey, benim dünyama hoş geldin, dostum."

Bu şaka Renata'nın omzuna şakacı bir şaplak atmasına neden oldu. Mira'ya doğru uzandı ve kızın kulaklarını kapattıktan sonra sessizce ekledi "Kışlarının üstünde ya da sırtlarında, hepsi iyi. Değil mi Jen?"

Jenna'nın kıkırdayarak onaylaması üzerine Brock onu kendine çekti ve ağzına bir öpücük kondurdu. Avuçlarını Jenna'nın boynunun arkasına doladı, sahiplenici ama şefkatli bir tavırla eşinin kahverengi gözlerine baktı. "Bana sahip olduğunu biliyor, beni nasıl isterse öyle. Sonsuza kadar, eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa."

Parmaklarının Jenna'nın ensesinde durduğu yerde, derisinin altına gömülmüş pirinç büyüklüğünde bir uzaylı biyoteknoloji maddesi vardı. Dünya'daki Irk'ın ilk neslinin babası olan sekiz vampir öteki dünyalının sonuncusu olan bir Kadim'in uzun süreli saldırısının ardından uyandığı istenmeyen bir hatıra. Jenna o çetin sınavdan mucizevi bir şekilde sağ çıkmıştı ama pek çok açıdan değişmişti. *Hâlâ* değişiyor, hem fiziksel hem de genetik olarak evrim geçiriyordu.

Vücudu, Gideon'un uyarlanabilir yenilenme olarak tanımladığı bir şeyle, yaralanmalardan sonra kendini iyileştirebiliyordu; bu, Irkların iyileşme şekline benziyordu, ancak Jenna'nın durumunda, sürece yardımcı olmak için kan yutması gerekmiyordu. Dişleri ya da kana susamışlığı yoktu ama herhangi bir insandan daha güçlü ve hızlıydı, herhangi bir Cins kadar

doğüstü bir çevikliğe sahipti. Gideon tam olarak emin değildi,

Ama ilk testler biyoteknolojik çipin içindeki Kadim DNA'sının bir kısmının Jenna'nın genetik yapısıyla bütünleştiğini gösteriyordu. Çeşitli seviyelerde onu geçiyordu.

Bunun bir kısmı sıradan bir gözlemci için bile aşıkrdı.

İmplantın bulunduğu boynunun arkasından omuzlarına doğru kıvrılarak büyüyen bir *dermaglifin* kıvrımlı kavisleri ve süslemeleri vardı. Deri işaretleri Lucan'ın türüne ve onlara babalık eden diğer dnyalılara özgüdür ama bu insan kadın şimdi kendi işaretlerini taşıyordu. Jenna'nın *glifi* hiçbir zaman Lucan ve Irk kardeşlerinin aşırı duygusallık ya da açlık anlarında yaptığı gibi renk değiştirmemiş ya da titreşmemişti. *Glifinin* rengi sabit kalmış, açık teninden sadece bir ton daha koyu olmuştu.

Bir de Jenna'nın uyurken Kadimlerin dilinde konuşma eğilimi meselesi vardı. Kbuslar yeni bir gelişmeydi ve son birkaç gün içinde iyice artmıştı. şiddetli savaş ve felaket rüyaları.

Tarikat hâlâ Jenna'nın dönüştüğü her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordu ve öyle görünüyordu ki bu soruyu çözmenin anahtarlarından biri, Jenna'nın bilinçaltını rahatsız eden yabancı sözcükleri ve görüntüleri deşifre etmekte bulunabilirdi. Lazaro Archer bu konuda yardımcı olması için kendisini görevlendirmişti. Bin yaşına yaklaşan ve Lucan ile Tegan gibi birinci nesil bir Cins olan Archer, Kadim efendisinin yanında çoğu kişiden daha fazla zaman geçirmiş olmanın faydalı deneyimini de beraberinde getirmişti. Öteki dnyalıların diline dair hafızasına güvenen Archer, yazıların bazı cevaplar verebileceği umuduyla Jenna'nın elinden geldiğince günlük tutmasına yardımcı oluyordu.

Lucan tam son durumu soracaktı ki arkasından gelen eşinin sesi tüm dikkatini üzerine çekti. "Umarım o Noel ağacını biz olmadan süslemeyi planlamıyordun."

Gabrielle kolunu adamın beline doladı ve adam onu koluyla sararken ona gülümsedi. Onun kendisine yakın olduğunu hissetmek, erimiş çikolata gibi yumuşak kahverengi gözleri, nabzının daha sert bir ritme girmesine neden oldu.

"Ohh, çok güzel," dedi Dante'nin eşi Tess, o da odaya girmişti.  günlük bebeklerini kucağına almıştı; pembe tenli, kundaklı bir bebektir ve minik bedenini saran soluk mavi battaniyenin içinde mırıldanıp duruyordu. Sesini şefkatli bir şekilde alçalttı

yüzünü çocuğuna doğru eğerken fısıldadı. "Şuna bak, Xander. Senin ilk Noel ağacın."

O konuşurken, Gideon'un uzun süredir eşı olan Savannah ve Tegan'la sadece geçen yıl çiftleşmiş olan Elise de büyük odaya girdi. Mira da dahil olmak üzere tüm kadınların Tess ve bebeğin etrafında kümelenmesi bir dakikadan fazla sürmedi. Gabrielle bile bundan muaf değildi. O da Lucan'ı tek kelime etmeden terk etti, görünüşe göre diğerleri gibi görünmez, kadınları büyüleyen bir işaret tarafından böylesine küçük bir masum yaşam paketinin varlığına çekilmişti.

Lucan bebeği ve ona hayran olanları sadece görmezden geldi, o da isteksizce. Tarikat'ın operasyon merkezinin çocuklara, hele hele çaresiz bebeklere göre bir yer olmadığını uzun zamandır düşünüyordu. Ayrıca, Gabrielle ile tanışıp ona aşık olana kadar, yerleşkede ayak altında dolaşan kadınlardan da pek hoşlanmamıştı.

Burası tam olarak bir yerleşke sayılmazdı. Ya da uygulanabilir bir komuta üssüne yakın bir şey, en azından şimdi, Tarikat'ın Dragos'la olan bu savaşta elde edebileceği her taktik avantaja ihtiyacı varken.

Etrafına, تنها bir ormanın ortasındaki ödünç alınmış Darkhaven'a, şöminesi ve yükselen kirişleriyle rahat büyük odaya ve onlara doğru uzanan, açık havanın yaprak dökmeyen kokusuyla kokan devasa çamlara baktı. Orada etrafında duran insanlara baktı, çoğu silah arkadaşı ve onların sevgili dostlarıydı. Hiç istemediği ama bir şekilde sahip olduğu ailesine.

Ve sonra Gabrielle'e baktı.

Onun karşı konulmaz işaretiydi. En büyük gücü ve en savunmasız zayıflığıydı. Onun kalbiydi. Ve Tess'in kucağındaki bebeğin kadifemsi yanağını okşayışını izlerken içinde bir sıkıntının büyüdüğünü hissetti. Yüzünü eğip bebeğin narin yuvarlak alnını öptü ve o andaki saf güzellik Lucan'ın kalbinin etrafındaki yumruğun daha da sıkılmasına neden oldu.

Vücuduna sızan bu şeyi kabul etmek istemiyordu.

İçinin derinliklerindeki bu tuhaf sızı, özellikle de şu anda, iyi bir anlama gelmiyordu.

Koridora vuran botların ani, uzun adımlarını duymak rahatlatıcıydı. Acil vuruşlar onu bir anda savaş moduna soktu, Tegan ortaya çıkmadan önce bile, savaşçının sert yüzünde sorun yazıyordu. "Boston'dan yine kötü haberler var."

"Chase?" Odanın geri kalanı aynı derecede ciddi bir sessizliğe gömülürken Lucan cevaptan korkarak sordu.

Tegan başıyla onayladı. "Gideon az önce bir internet haber kaynağından öğrendi. Senatör Clarence ölmüş, Lucan. Evinde vahşice saldırıya uğramış ve birkaç güvenlik görevlisiyle birlikte öldürülmüş. Ve tahmin et dün gece karakoldan iz bırakmadan kim kayboldu?"

Lucan'ın damarları öfkeyle patladı. "Orospu çocuğu. Harvard'ın nesi var böyle?"

Ama bunu sormasına gerek yoktu ve Tegan da cevap verme zahmetine girmedii. İkisi de Chase'in şu anda muzdarip olduğu bağımlılıkla omuz omuza vermişlerdi. Ve eğer Kan Tutkusu'nun onu öldürmeye ittiğı ortaya çıkarsa -özellikle de bu kadar bariz bir şekilde ve ölümü tüm Irk ulusu için geri dönölmez sonuçlar doğurabilecek böylesine görünür bir kişiyi- o zaman Chase kendi ölüm fermanını imzalamış olacaktı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

CHASE, şehrin karanlık bir yan sokağından köşeyi dönüp akşam saatlerinde yayaların ve iş çıkış saatindeki yolcuların oluşturduğu kalabalığın içine doğru ilerlerken ceketinin yakasını kaldırdı. Kurşun yarası yine kanıyordu. Bayram bağışlarıyla dolup taşan bir kilisenin ikinci el eşya kutusundan aşırıldığı bol kot pantolonu ve oduncu pazen gömleğinin kumaşından sızan kendi kanının sıvı sıcaklığını hissedebiliyordu. Taba rengi inşaat botları tam bir numara dar geliyordu ve koyu renk yün karışımı paltosu hafif bir naftalin kokusu taşıyordu ama sıcaktı. Aslında çok sıcaktı. Cildi ateş gibi yanıyor, etrafını çok sıkı sarıyordu.

Onu çağıranın açlık olduğunu biliyordu.

Yaklaşık bir saat önce karıncalanma şeklinde başlamıştı, vücudunun ona gecenin çöktüğünü ve beslenme zamanının geldiğini söyleme şekliydi.

Başı zonkluyor, damarları çalar saatten daha ısrarlı bir şekilde şingirdiyordu, Minion senatörünün evine habersiz ziyaretini yaptıktan sonra gittiği Malden'deki terk edilmiş bir değirmende uyandı. Dün gece sığınağı bulduğu için şanslıydı. Daha da şanslıydı ki yorgunluğu bağımlılığının açgözlülüğünü bastırmıştı. Kan tutkusu yüzünden aptallaşan ve sabah kendini kül eden türünün ilk örneği olmayacaktı.

Ama henüz o uçuruma düşmemişti.

Midesi kendi kendine dönerken, kan deliliğine dalmanın aslında sonunda bir rahatlama olup olmadığını merak etmek zorunda kaldı. Tanrı biliyordu ki, uyanık olduğu her saniye onunla savaşmak kendine has bir cehennemdi.

Hemşireden aldığı kan ona revirden kaçmak ve Dragos'un zihin kölesinin icabına bakmak için ihtiyaç duyduğu desteği vermişti ama şimdi bunun bedelini ödüyordu. İhmal edilmiş bir sevgilinin aniden kısa ama geçici bir ilgi göstermesi gibi, kana susamışlığı tüm dikkatini ona vermesini gerektiriyordu.

dikkatini çekti. Bu onu sokaklarda dolaşmaya, doğru bir amaç ya da görev duygusundan çok bencilce, kölece bir ihtiyaçla şehrin kalabalığına geri dönmeye sevk etti.

Kukuletalı bakışları bir insandan diğerine kayıyor, bir hayalet gibi aralarında dolaşırken her yeri ayartıyordu. İstemedi de olsa, alışveriş poşetleri ve uzun ambalaj kâğıtları taşıyan bir grup genç kadının arkasına takıldı. Birbirleriyle sohbet edip gülerек caddede ilerleyen bu kadınları rahatça takip etti. Açlığı onları sokağın sonundaki kötü aydınlatılmış otoparka doğru yönlendirirken, kadınlar bunun yerine aniden sağa dönüp bir İrlanda barının gürültüsüne girdiler.

Onlar kalabalık mekânın içinde gözden kaybolurken, Chase dışarıdaki adımlarını yavaşlattı. Dışleri diline karşı sivriydi ve başını eğdiğinde, barın çelenklerle süslü, ışıklarla bezenmiş penceresinden kendisine yansıyan iki kehribar renginin zayıf ışıltısını görebiliyordu.

Kahretsin.

Kendini tutmalı, bu şeyi kontrol altına almalıydı. Onu nereye götürdüğünü biliyordu elbette. Bunun kendisinden daha iyi adamların başına geldiğini görmüştü. Yakın zamanda kendi ailesinde, önünde koca bir dünya olan, gelecek vaat eden genç bir çocukta da görmüştü. Kan tutkusuna yenik düşmüş ve o zamandan beri Chase'in peşini bırakmayan tek bir lanetleyici eylemle sonsuza dek alıkonulmuştu.

Camden.

Tanrım, yeğeninin ölümünün üzerinden gerçekten bir yıldan fazla zaman geçmiş miydi?

Bazen birkaç gün gibi geliyordu. Diğer zamanlarda, şimdi olduğu gibi, kendi vahşi yansıması ona bakarken, yüzyıllar geçmiş gibi hissediyordu.

Çok eski bir tarih.

Ve geçmişi yad edip durmayı göze alamazdı. Hareket etmeye devam etmeliydi; yapabileceği en iyi şey buydu. Ve eğer bu gece açlığını yenmek için bir kartopu kadar şans istiyorsa, kışını genel insan nüfusundan uzaklaştırıp tek başına ter dökebileceği bir yer bulsa iyi ederdi. Canının yanma şekli ve yaralarının iyileşme sürecinin taze kırmızı hücrelere ihtiyaç duyacak kadar uzun sürmesi göz önünde bulundurulduğunda, halka açık bir yerde olması akıllıca olmazdı.

Chase arkasını dönmeye başladı ama barın pencerelerinden duvara monte edilmiş televizyon ekranlarından birinde beliren bir hareket gözüne çarptı. O gün erken saatlerde bir haber sunan sarışın bir haber muhabirinin arkasında

ipeksi karamel kahverengi saçları ve hemen tanıdığı güzel bir yüzü bir anlığına gördü.

Tavia Fairchild, o sabah birkaç polis memuru ve federal ajan tarafından Boston'daki bir ofis binasından çıkarılıyor.

Chase ekrandaki görüntüsüne baktı. Kolluk kuvvetleri onu hükümet binasının dışında bekleyen bir araca doğru götürürken yanakları gevşemiş, bakışları şok ve kederden donakalmıştı. Haber videosunun alt kısmında yer alan bir işaret, senatörün öldürüldüğünü ve şüphelinin hâlâ kayıp olduğunu doğruluyordu. Video, zanlının sabıka fotoğrafını göstermek için bölünmüş ekrana geçti ama Chase sadece baktı. Dikkati başka bir şeye odaklanmıştı; damarlarındaki kanı donduran bir şeye.

Tavia'yı binadan çıkaran polislerden birine daha yakından baktı. Karakoldaki dedektif değil, üniformalı, siyah saçlı ve bir akıl kölesinin düz bakışlarına sahip başka bir adamdı. Vay canına. Dragos'un eli ne kadar derine uzanıyordu?

Ve eğer Minyonları Tavia Fairchild'ı yakın markajlarında tutuyorlarsa bu onun için ne anlama geliyordu?

Bu iyi olamaz.

Chase, Minion polisin onu araca bindirmek için ellerini üzerine koymasını izlerken öfkesi daha da arttı; tıpkı karakolun görüş odasında Senatör Clarence'ın yanında durduğunu gördüğünde olduğu gibi. Kimsenin kahramanı olmaktan çok uzak olmasına rağmen, Chase onun Dragos'un ya da ruhsuz hizmetkârlarının yakınında olduğunu düşündüğünde, eski onur duygusunun zedelenmiş kırıntılarının içinde canlandığını hissetti.

Sabah haberleri kolaylıkla sekiz saat öncesine aitti. Tavia'nın, kendisi ve polis dedektifiyle birlikte arabaya binip uzaklaşan Minion polisiyle aynı havayı soluduğu sekiz saat. Dragos kadına zarar vermek istediye, bunu yapmak için bolca zamanı vardı. Onu kurtaracak kişi Chase olmamalıydı. İşin aslı, kendisini bile kurtarabileceğinden şüpheliydi.

Ama bu, kanının yeni bir amaçla kabarmasını engellemedi.

Bu, ayaklarının hareket etmesini, bardan uzaklaşmasını ve caddenin karşısındaki gölgelere doğru ilerlemesini engellemedi. Karanlığın içinde kayboldu, tüm yırtıcı odağı tek bir hedefe odaklanmıştı: Tavia Fairchild'ı bulmak.

ON BEŞ DAKİKA SONRA Chase, Suffolk İlçesi Şerif Departmanı'nın çatısının kenarında bir çirkin yaratık gibi çömelmiş, gözlerini aşağıdaki çalışan otoparkına dikmişti. Üniformalı memurların ve ayaklarını sürüyen ofis tiplerinin vardiya sonu geçit töreninden sonra sabrı tükenmişti ve aradığı polisi bulmak için oraya saldırmasına iki saniye kalmıştı. Ama sonunda baltayı taşa vurdu. Orta yaşlı polis dedektifini, insan binadan çıkar çıkmaz tanıdı.

Bu adam Tavia Fairchild ile birlikte tanık izleme odasında bulunan adamdı. O sabah basın toplantısında televizyon haber kameralarının önünden geçerken ona eşlik eden adam. Chase, insanın otoparkta arabasına doğru ilerleyişini izledi. Elindeki küçük anahtarsız uzaktan kumandayı doğrulttu ve paslı gümüş renkli Toyota sedan sıranın yarısına kadar cıvıladı.

Chase çatıdan aşağı indi, kilise bağış kutusu botları soğuk asfalta ses çıkarmadan indi.

"Sohbet için vaktiniz var mı, Dedektif?" İnsan sürücü kapısını açıp direksiyonun arkasına geçtiğinde Chase çoktan aracın yolcu koltuğuna oturmuştu.

"Yüce Tanrım!" Yerinden sıçradı, panik çelimsiz yüzünü kapladı. Aynı anda polis içgüdüleri de devreye girerek ellerini kalçasında kılıfında duran beylik tabancasına götürdü.

Chase, "Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye uyardı.

Görünüşe göre daha iyi düşünen memur, yanındaki kapı koluna doğru hamle yaptı. Sanki kaçma şansı varmış gibi. Kolu çekiştirdi ama diğer eliyle elektronik kilitleri çalıştırmayı defalarca denemesine rağmen kol açılmadı. "Lanet olsun!"

Chase hiç şaşırmadan ona baktı. "Bunun da sana bir yararı olmaz." Yine de Avery kilitlere ve kapı koluna bir tur daha attı, Chase'in Breed iradesinin gücüyle onları kapalı tuttuğundan habersizdi. Sonra yaşlı polis aniden umutsuzluğa kapıldı ve dirseğini kornanın üzerine bıraktı. Neşeli Japon melekesi, Chase insanın kolunu yakalayıp onu kendine getirmeden önce bir çılgılık gibi yükseldi. "Bu akıllıca değildi."

"Ne yapacaksın? Beni burada, otoparkta mı öldüreceksin?" "Ölmeni isteseydim, burada oturmuş işiyor olmazdın. kendiniz, Dedektif."

"Oh, Tanrım," diye inledi Avery. "Neler oluyor böyle? Yüzünün nesi var böyle?"

Chase, sürücü tarafındaki camdan kendisine yansıyan ışıkta, aracın karanlığında kehribar rengine parlayan gözlerinin ikiz kömürlerini gördü. Canavar gibi, vahşi görünüyordu. Bağlantısız. İnsana yakın bir şey değildi. Çenelerini birbirine geçirdi ve dişlerinin uçlarının diline keskin bir şekilde sürtündüğünü hissetti.

Yansımasının bir anlık görüntüsü, zihnini yakın geçmişindeki benzer bir ana geri götürdü. O zamanlar, bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce, Chase karanlık bir araçta oturuyor, gözleri parlıyor ve dişlerini öldürmek için çekmiş, yeğeni Camden'ı narkotik kaynaklı bir kan bağımlılığına sürükleyen insan uyuşturucu satıcısının dehşete düşmüş yüzüne bakıyordu.

Chase o zamanlar kendini o kadar beğenmişti ki, Camden'ı kurtarabilecek tek kişi, belki de tek kişi olduğundan o kadar emindi ki. Oysa onu yok eden kendisi olmuştu. Zihninde o gece çocuğun göğsünü yaran silah sesi yankılanıyordu. Elindeki metalin acımasız soğukluğunu ve ardından gelen ani sessizlikte pazularının yankılanışını hâlâ hissedebiliyordu. Bir zamanlar kendisi için istediği bir kadının kederli çığlığı geceyi bölerken, kullanılmış mermilerin ve dökülen kanın pis kokusu havada yükseliyordu.

Ve şimdi acı çeken, lanetli olan Chase'di. Geçen sonbaharda genç Cam'in ve bazı arkadaşlarının hayatını mahveden Crimson'ın pervasızca tadına bakması yüzünden değil, kendi ihmalkârlığı ve zayıflığı yüzünden. Bir ömür boyu süren başarısızlıkların doruk noktası. İçindeki boşluğu doldurmaya yönelik bencil, doymak bilmez, lanet olası ihtiyacı sonunda onu bütünüyle yutuyordu.

Polis dedektifi dehşet içinde onun dönüşmüş yüzüne bakarken midesi bulandı. İnsanın gözleri fincan tabağı gibi açılmıştı ve boğazından boğuk bir inilti çıkmadan önce ağzı dilsiz bir şaşkınlıkla açık kalmıştı. "Tanrım, *nesin* sen? Benden ne halt istiyorsun?"

Chase sert bir küfür savurdu. İnsan polisin onu gerçekte olduğ u gibi görmesine izin vermek, bu şekilde olmasını istemediği bir şeydi ama bunun için artık çok geçti. Aradığı bilgiyi aldıktan sonra bununla ilgilenecekti.

"Nerede o?" Chase yakınına eğildi, içindeki canavar çiğ korkunun kokusuyla irkildi. "Tavia Fairchild'ı bulmam gerek."

Dedektifin bakışlarını kaplayan korku ve kafa karışıklığına rağmen, bir koruma kıvılcımı alevlendi. "Bunu sana onu da öldürebilesin diye mi söyleyeceğimi sanıyorsun? Siktir git."

Chase bunun için adama saygı duymak zorundaydı. Polis olsun ya da olmasın, onun türünden olup da hiç tanımadığı birine böyle bir bağlılık gösterecek pek kimse yoktu. Özellikle de karşılarında yürüyen bir kabus varken. Chase'in deneyimlerine göre, sadece Minyonlar bu kadar derin bir sadakat gösterebilirdi ve onlarınki de kendi ruhları pahasına olurdu. Buradaki Dedektif Avery çok canlıydı ve çok korkuyordu, ama yine de Chase'e sadece dokunulmaz bir onur duygusuyla bakıyordu.

Chase bu duyguyu bir zamanlar kendisi de yaşamıştı. O kadar uzun zaman önceydi ki, artık onu zar zor tanıyordu.

Artık bir önemi yoktu. Gerçekte olduğu adam, bu düzgün insanı önünde sinmeye gönderen kişiydi. "Bu sabah seni onunla gördüm," dedi Chase. "Yanında başka bir polis vardı, üniformalı. Koyu renk saçlı, kaşlarından birine doğru uzanan kötü bir yara izi. Adı neydi? Onu da bulmam gerek. Konuşmaya başlayın, Dedektif."

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim. En azından Murphy'nin onu nereye götürdüğünü." Vay anasını. Demek hâlâ Minion'la birlikteydi. "Nerede o, lanet olası?" "Güvenli bir yerde." Avery neredeyse kelimeleri tükürüyordu.

Chase adamın üzerine yürüdü. "Neyden güvende?"

"Senden, seni orospu çocuğu!" Dedektif titremeye başladı, buruşuk beyaz gömleğinin ve yarım çözülmüş kravatının yakasını tutuyordu. "Yüce Tanrım... sen gerçek olamazsın. İnsan olamazsın. Tüm o silah seslerinden bu şekilde kurtuldun. Dün gece revirden bu şekilde çıkabildin..."

Chase, sonunda idrak, insanın çarpılmış yüzünde tam anlamıyla kök saldığı anda, adamdan yayılan dehşeti hissetti. Şimdi ağzı açık kalmıştı, sanki her an Chase'in olduğu canavar tarafından parçalara ayrılmayı bekliyordu.

Irk'ın varlığının sırrını bunca zaman korumasının nedeni buydu. Hepsi de tamamen gerçek dışı olmayan efsaneler ve acımasız folklorla beslenen bu derin korku, Irk'ın insanlarla hiçbir zaman barış içinde bir arada yaşamayı bekleyememesinin nedeniydi. İnsanoğlunun geceleri ortaya çıkan şeylere karşı duyduğu korku çok köklüydü. Güvenilemeyecek kadar tehlikeliydi.

Chase şimdi bu dehşeti kendi lehine kullanmaktan çekinmiyordu. Almaya geldiği cevapları almak için bu adama zarar vermekten de çekinmeyecekti. Eğer Avery şu anda Tavia Fairchild'a eşlik eden şeytanın türünü bilseydi, zorlamaya ihtiyacı olmazdı.

Öte yandan, bu insan ya da başka herhangi biri Dragos ve takipçilerinin insanlığın yaşam biçimine karşı oluşturduğu tehdidin yarısını bile anlasaydı, hiçbirisiyle anlaşmak mümkün olmayabilirdi.

Yine de Chase gerçeği olduğu gibi söylemeyi tercih etti.

Dedektif Avery'ye açık sözlülükle her şeyi anlattı.

İşi bittiğinde ve yaşlı subay Tavia Fairchild'ın yerini yorgun bir şekilde açıkladıktan sonra Chase, korkunç bilgisini o andan öteye taşıma yükünden onu kurtardı.

Adamın hafızasını her şeyden temizledi ve onu Toyota'sının karanlık kokpitinde zihinsel olarak uyuşmuş ama zarar görmemiş bir şekilde tek başına otururken bıraktı.

TAVIA otel süitinin duşunda, çökmekte olan, rahatsız edilmeyen yalnızlığı bırakmak istemeyerek DİNLENDİ. Tam olarak yalnız olmaması onu çok fazla rahatsız etmiyordu. Bir çift federal ajan ve onu o gün oraya getiren üniformalı memur kısa koridorun sonunda, geniş odanın oturma odasındaaydı.

Kendisinden iki kapalı kapıyla -özel banyosu ve yatak odası- ayrılan erkekler, o duş almak ve oda servisi akşam yemeğini getirene kadar biraz kestirmek için izin istemeden birkaç dakika önce açtıkları basketbol maçına dalmışlardı. Suyun ılık fışkiyesinin altında, oturma odasındaki televizyonun cızırtılı sesini duyuyor, buna arada bir maçı izleyen adamların dehşet dolu bağırışları ya da zafer çığlıkları eşlik ediyordu.

Memur Murphy geceyi otelde -muhtemelen birden fazla- silahlı gözetim altında geçireceğini söylediğinde çok şaşırmıştı. Kaşında uğursuz bir yara izi olan sert bakışlı polis, Dedektif Avery'yle birlikte onu o sabah Senatör Clarence'ın ofisinden aldıkları andan itibaren bütün gün onun en yakın arkadaşı olmuştu. Tanrım, her şey çok gerçeküstüydü. Bırakın açıklanmayan bir yerde polis korumasına ihtiyaç duymayı, bir suçun görgü tanığı olma konusunda bile hiçbir deneyimi yoktu.

Gerçekte, her zamanki ev hayatından pek de farklı görünmüyordu: asla tamamen kendi başına bırakılmıyordu, biri sürekli onun iyiliğini kontrol ediyordu,

İstedikleri zaman mahremiyetine tecavüz ediyorlardı ve bunun sadece onun iyiliği için olduğunu düşünüyorlardı. Dr. Lewis ve Sarah Teyze ne düşünürse düşünsün, kendini hiçbir zaman çaresiz ya da güçsüz hissetmemişti. Kuşkusuz, vücudu zaman zaman ona isyan ediyordu, ister gizemli durumu için yeni tedavilere tepki olarak, ister stresin arttığı durumlarda olsun. Tavia, Sarah Teyze'nin deyiimiyle "büyülerinin" saldırısını nasıl tahmin edebileceğini hiçbir zaman tam olarak çözememişti. Dr. Lewis, Tavia'nın alışılmadık bir epilepsi hastası olduğunu ve bebekliğinden beri uzman gözetiminde olmasını gerektiren bir dizi başka tuhaf rahatsızlıkla komplike hale geldiğini söyledi.

Gümüş saçlı doktor onun için bir baba figürü olduğu kadar Sarah Teyze de tanıdığı tek anneydi. Tavia öz anne ve babasının bir fotoğrafını bile görmemişti, her ikisini de mucizevi bir şekilde canını bağışlayan korkunç bir ev yangınında kaybetmişti.

Ona kaybettiği geçmişini hatırlatan tek şey, vücudunun neredeyse tamamını kaplayan yara izleriydi.

Tavia küçük otel sabununu köpürterek kollarında ve gövdesinde gezdirdi, sonra da bacaklarına kadar indi. Yara izleri neredeyse dokunduğu her yerde, hatta hatırlayabildiği kadarıyla acısız olan boynuna kadar bile iz bırakıyordu. Vücudunun ne kadarını kapladıklarına bakılırsa, yara izlerinin olduğundan daha şiddetli görünmesi gerekirdi. Görünüşe göre Dr. Lewis'in tedavileri onlar üzerinde bir çeşit sihir yaratmıştı.

Elbette ona hâlâ iğrenç geliyorlardı, sadece balıkçı yaka, uzun kollu ve pantolonların altında gizlenebilen pembemsi ten renginden oluşan amansız bir ağ.

Senatörün yanındaki işinin muhafazakâr kıyafet kuralları bir lütuftu; senatör bile Tavia'nın kapsamlı kusurlarından ya da karmaşık tıbbi durumlarından haberdar değildi. Tavia ona ve temas ettiği diğer herkese karşı çekingen, profesyonel ve titizdi. İş hayatı gerçekten kontrol altında olduğunu hissettiği tek şeydi ve mümkün olan her şekilde mükemmel olmayı kendine görev edinmişti.

Tanrı biliyordu, endişelenecek özel bir hayatı yoktu.

Sadece Sarah Teyze, kendini ölen kardeşinin çocuğuna bakmaya adanmak için kendi özel hayatından vazgeçmişti. Yaşlı kadın geçmişinden ya da genç bir kadinken kurmuş olabileceği hayallerden hiç bahsetmedi.

Hiç evlenmemiştii, bir ailesi ya da kendi çocukları olmadan gittiğı için hiç pişmanlık duymamıştı.

Tavia sık sık teyzesinin neden kendisini yeğeninin ömür boyu vasisi ve bakıcısı olarak atadığını merak ederdi. Bu soruyu birden fazla kez sormadığı da söylenemezdi. Sarah Teyze bu tür sorular sorulduğunda sadece sakin bir şekilde gülümser ve Tavia'nın elini nazikçe okşayarak tüm soruları geçiştirirdi. "Benim için endişelenme canım. Önemli olan sensin. Ve ben de tam olarak olmam gereken yerdeyim."

Sarah Teyze'nin Tavia'nın her hareketini ve düşüncesini incelemek konusunda aynı şeyi hissetmemesi çok kötüydü. Her zaman her şeyi bilmek isterdi. Ama Tavia'nın onu tanıdığı onca zaman boyunca hiç kızmamış ya da sabırsızlanmamıştı. Hiç şikâyet etmezdi, bu da Tavia'nın Sarah Teyze'nin sürekli ilgisinden uzakta birkaç saat geçirdiğı için kendini biraz suçlu hissetmesine neden oluyordu.

Yirmi yedi yıl boyunca, senatörle yaptığı iş gezileri ve Dr. Lewis'in özel bakım kliniğinde ara sıra acil olarak gecelediğı gözlem ve tedavileri saymazsak, evden uzakta geçirdiğı süre bir aydan azdı. Sarah Teyze bu gibi durumlarda hiçbir zaman ilgisiz kalmamıştı ama Tavia bu akşam onunla telefonda konuştuğunda, haber kanalları ve kablolu yayınlar Senatör Clarence'ın öldürüldüğü haberini günün büyük bölümünde neredeyse her kanalda yayınladıktan sonra, kadın Tavia'nın onu hiç duymadığı kadar üzgündü.

Onu Tavia'nın güvende olduğuna ikna etmek sadece on beş dakika sürmüştü, özellikle de federal ajanlar ve memurlar nerede kaldığını kimseye söylemesini yasaklamışken. Tavia, Sarah Teyze'ye otelin adı ya da adresi verilseydi, oraya varır varmaz kapıyı çalacağından emindi. Tavia'nın ona her şeyi anlatmadığından endişe ediyordu, ki anlatmıyordu.

"Anlamıyorum canım. Başın bir çeşit belada mı? Polis neden gece bir yerde kalmanı istesin ki?"

"Bana daha soracakları çok soru var, Sarah Teyze. Soruşturmadan sorumlu dedektif şehirde kalmamın daha uygun olacağını düşündü, böylece bu gece biraz daha konuşabilir ve sabah erkenden yeniden başlayabiliriz."

"Ama senin durumunu bilmiyorlar. İyi değilsin Tavia. Evde olmalısın, onların rahatı için bir yere tıkalıp kalmamalısın."

"Ben gayet iyiyim," diye ısrar etmişti ama Sarah Teyze'nin buna tam olarak inanmadığı açıktı.

On dakika daha Tavia'nın gerçekten de ilaçlarını -böyle bir acil durumda eve ulaşmasını geciktirebilecek küçük bir zulayı da içeren tüm ilaçlarını- cüzdanında bulundurduğuna dair onu temin etmekle geçti.

Tavia'nın bir geceden fazla kalabileceğini açıklayacak enerjisi yoktu. Dedektif Avery'yi, Tavia'nın içinde olabileceği tehlikenin yaşayan tek akrabasına sığmadığından emin olmak için Sarah Teyze'nin mahallesine plakasız bir ekip arabası göndermeye ikna ettiği gerçeğini de açıklamadı.

"Benim için endişelenme Sarah Teyze," demişti yaşlı kadına elinden geldiğince nazik bir şekilde. "Ben iyi olacağım. Gerçekten iyi olacağım."

Bu konuşma onu korunmaktan çok boğulmuş hissettirmişti. Sarah Teyze'nin ilgisini küçümsemekten nefret ediyordu ama Tavia'nın hayatında teyzesinin olmadığı bir geleceği hayal edemediği zamanlar oluyordu. Aynı çatı altında. Kendini kapana kısılmış, bunalmış hissediyor, aynı zamanda kendisi için en iyisini istediği belli olan bir kadına duyduğu bu küçük kızgınlıktan bile utanıyordu.

Tavia başını ılık spreyin altına soktu ve uzun saçlarına bir topak şampuan sürdü. Kafa derisini ovaladı, ensesinden saç çizgisine kadar uzanan eski yara izlerinin kıvrımlı hatlarını neredeyse fark edilmeyecek şekilde hissetti. Sabunu duruladıktan sonra avuçlarının içine biraz saç kremi sıktı ve saçlarına sürdü.

Süitin diğer odasındaki televizyonda maç kornası çalıyor ve şut saatinin bittiğini gösteriyordu. Son oyunu tartışan ve şehir dışından gelen takım hakkında iğneleyici sözler söyleyen erkeklerin sesleri duyuluyordu.

Tavia durulanmak için zaman harcadı, saçlarını ve vücudunu ıslattı, tadını çıkardığı sıcak, ıslak huzuru bırakmak istemedi. Ama midesi guruldamaya başlayınca ve adamlar o da yemeye hazır olana kadar kendilerine yemek sipariş etmek için bekleyince, sonunda uzanıp küvetin ve duşun su kaynağının kolunu çevirdi. Bir gıcırtyla kesildi.

Ve sonra... sessizlik.

Doğal olmayan, uğursuz bir sessizlik.

Çıplak ve sırlıklam, plastik perdenin arkasından dışarı baktı.

Uzun bir süre dinledi.

Sessizlikten başka bir şey yoktu; artık televizyonun sesi bile duyulmuyordu. "Alo?" diye seslendi endişeyle. "Memur Murphy?"

Banyo paspasının üzerine çıktı. Havluyla uğraşacak vakti olmadığından, kapının arkasındaki kancadan havlu otel bornozunu kaptı ve kendi etrafına sardı. Belindeki kemeri aceleyle bağlayıp elini kapı koluna koymak için ilerlerken ıslak saç telleri yüzüne döküldü.

Bir şeyler yanıştı. Çok yanlış. Bunu varlığının her zerresinde hissedebiliyor, sinir uçları ani ve kesin bir alarmla sarsılıyordu.

Boş yatak odasından çıktı ve koridorun hemen aşağısındaki süitin yaşam alanına açılan kapalı kapıya doğru sessizce ilerledi.

Yaklaştığında, diğer odadan gelen boğuk bir inilti kısa kesildi ve ardından çıplak tabanlarının altındaki zemini titreten sert bir gümbürtü duyuldu.

Tavia dondu kaldı.

Diğer tarafta ölümün beklediğini bilmek için kapıyı açmasına gerek yoktu ama elini sessizce tokmağı çevirmekten alıkoyamadı. Cesaret edebildiği en küçük aralıktan dışarı baktı. Gözleri koridorun diğer ucunda hareketsiz yatan Memur Murphy'nin görmeyen bakışlarıyla karşılaştı. İri bir adamdı ama boynu bir oyuncak bebeğinki gibi bükülmüş ve kırılmıştı, başı yerde ürkütücü bir açıyla dönüyordu.

Tavia'nın kalbi göğüs kafesine sertçe çarptı.

Davetsiz misafir hepsini öldürmüş müydü?

O olduğunu, damarlarında zonklayan içgüdüsel bir kesinlikle biliyordu.

İçgüdüleri hemen oradan çıkması gerektiğini haykırıyordu. Topuklarının üzerinde döndü ve yatağın uzak tarafındaki perdeli sürgüye doğru koştu. Kolun kilidini kurcalayarak sonunda cam kapıyı ve perdeyi açtı. Kış rüzgârı içeriye süpürdü ve gözlerine ince buzlu kar taneleri savurdu. Soğuk beton balkona iki adım attıktan sonra kısa bir süre durdu ve tıslayarak lanet okudu.

Oda caddeden on kat yüksekteydi.

Buradan çıkış yoktu. Yatak odasının dışındaki süitte her ne oluyorsa, onun ortasında kapana kısılmıştı.

"Kahretsin." Tavia açık sürgüden geri çekildi. Arkasını döndü... ve nefesi kesildi.

Kâbuslarındaki adam -Senatör Clarence'ı soğukkanlılıkla öldüren ve şüphesiz şimdi de onun işini bitirmek isteyen dengesiz psikopat- yüzüne iki santimden daha yakın bir mesafede duruyordu.

Çığlık atmak için ağzını açtı ama en ufak bir ses bile çıkaramadan adamın bir eli ensesinde kenetlendi ve diğeri hızla dudaklarına indi. Kavrayışı güçlü ve kırılmazdı. Vahşi gözlü, dehşete kapılmış bir halde adamın parmaklarını yakalamak için uzandı ama parmaklar demir gibi direndi.

"Kıpırdama," diye homurdandı, sert bir emirdi bu. Sesi sert ve derindi, dün gece karakolda olduğundan çok daha güçlüydü. Ağzının acımasız yapısında da daha dolgun bir şeyler vardı ve gözlerinde hiç de doğru olmayan bir şeyler.

İlk başta onların kor gibi tuhaf parıltısını paniklemiş zihninin bir oyunu olarak görmezden geldi. Gözbebekleri bir şekilde bozulmuş gibiydi, yanan gözbebeklerinin ortasında ince ve dar bir şekilde uzanıyordu. Bunun hayalden başka bir şey olması imkânsızdı.

Ama hayır... bunu görmesini sağlayan şey sıkıntı değildi. Bu gerçektir. Ellerin üzerindeki amansız sıcaklık kadar gerçektir, parmakları ensesini yakıyor ve ağzına sıcak bir şekilde bastırıyordu.

Bir kez daha konuşmak için dudaklarını ayırdığında parlayan dişlerinin keskin, uzun beyaz uçları kadar gerçektir. "Sana zarar vermeyeceğim, Tavia."

Oh, Tanrım.

İşte kâbusu, gerçek hayatta karşısında duruyordu.

O insan değildi; olamazdı. Zihni, Sarah Teyze'nin çocukken okuduğu için onu azarladığı korku hikâyelerinden ve karanlık kurgulardan fırlayan bu kelimeyi reddetti.

Tavia onun ne olduğundan emin değildi ama senatör ve diğer odadaki adamlara yaptığı gibi onu da hemen o anda öldürmeyeceğine bir an bile inanmadı. Şimdi tüm gücüyle ona karşı mücadele ediyor, bükülmeye ve kurtulmak için savaşıyor çalışıyordu. Ama onu kendisinden uzaklaştıramadı.

Güçlüydü, bir canavarın olması gerektiği kadar güçlüydü.

Adrenalinin kan dolaşımına aniden karışmasıyla Tavia, ilaçlarının sağladığı zoraki sükûnet altında vücudunun isyan etmeye başladığını hissetti. Kalp atışları hızlandı ve nabızı zonklamaya başladı.

Şakaklar. Ağzını kapalı tutan parmaklara karşı inledi, bir yandan da kendini kaygı kuyruğundan kurtarmaya çalışıyordu.

Kadının etrafında manevra yaptı ve onu yatağa doğru itti.

"Hayır!" diye bağırdı zihni, fiziksel ıgııı boğazında düğümlendi.

Kadın sırtüstü yatmış boş yere debeleniyordu, adamın eli hâlâ dudaklarının üzerindeydi. Diğeri hızla boynunun arkasından dolaşıp alnının üzerinde duruyordu. Burada ona hafifçe dokundu, geniş avucunun sıcaklığı teninin yüzeyini zar zor sıyrıyordu.

"Rahatla, Tavia," dedi, o alçak, çakıllı hırıltısı artık tehditkâr değil, ikna ediciydi. "Gözlerini kapat."

Başını eğdi, onun sözlerinin tuhaf rahatlığı altında başını salladı. Adam onun itaat etmemesine şaşırılmış görünüyordu. O insanlık dışı gözler daraldı ve onu sert bir kehribar ışıltısıyla kısırdı.

"Uyu." Bu sefer bir emirdi, eli hâlâ kızın alnındaydı.

Meydan okurcasına ona baktı ve öfkesini kendi bakışlarından okumasına izin verdi. Bacaklarıyla mücadele ederek, yumruklarını boş yere adamın sırtının ve omuzlarının kaya gibi sağlam kaslarına çarparak, kurtulmak için umutsuzca bir girişimde daha bulundu.

Yer değiştirip mücadele ederken, göğsünün çıplak tenine serin havanın çarptığını hissetti. Otel bornozu aşağı doğru geniş bir V şeklinde açılarak onu boğazından göbeğine kadar adamın bakışlarına maruz bıraktı. Teninin en kötü kusurlarını ortaya çıkarıyordu.

Gözlerini dikti.

Sonra küfretti. "Lanet olsun..."

Tavia inledi, aşağılanma korkusunu daha da korkunç bir şeye dönüştürdü. Saldırıya uğramak ve hayatından endişe etmek yeterince korkunçtu. Şimdi bu şaşırtıcı derecede insanlık dışı varlık *ona* sanki bir ucubeymiş gibi bakıyordu.

Avucunu ağzına bastırması, daha canlı bir başka lanetin üzerine düştü. Başını hayvani bir açıyla eğen adamın vahşî kehribar rengi gözleri, bariz bir inançsızlıkla tekrar kızın yüzüne baktı. "Bu da ne böyle?"

ONUNCU BÖLÜM

HALÜSINASYON GÖRÜYORDU.

Öyle olmalıydı.

Chase, Kan Tutkusu'nun kendi türünden birine neler yapabileceğini biliyordu. Hastalığın mantığı nasıl aşındırdığını, en sağlam akıldan bile geriye hiçbir şey kalmayana kadar duyuları ve mantığı nasıl soyduğunu anlıyordu. Son günlerde kendi akıl sağlığını da kemirdiğini hissetmişti.

Dedektifi karakolun otoparkında bıraktıktan sonra kana susamışlık onu iyice sarmıştı. Bilinci yerinde olmayan iki federalle ve diğer odada yatan ölü Minion'la girdiği göğüs göğüse çarpışma durumu daha da kötüleştirmişti. Kötü bir durumda olduğunu biliyordu ama hastalığı hiç bu kadar çılgınca bir zihinsel hileyle ortaya çıkmamıştı.

Çünkü Tavia Fairchild'ın çıplak teninde gördüğünü sandığı şey imkânsızdı.

Yoğun ama narin işaretlerden oluşan bir desen boynundan gövdesine kadar vücudunu takip ediyordu. Açık renkliydi, açık ten renginden biraz daha koyu, soluk bir leylak rengiydi. Açlığının kehribar rengi ışığına boğulmuş görme bozukluğuna rağmen, birbiriyle bağlantılı süslemelerden ve kıvrımlı girdaplardan oluşan ağ örgüsü, yakından tanıdığı bir şeye benziyordu.

İşaretler Breed *dermagliflerine* çok benziyordu.

"İmkânsız," dedi, sesindeki vahşi hırıltıda kendi kafa karışıklığını duyuyordu.

Bunun gibi deri tasarımları sadece onun türünde görülürdü. Ve ırkın genetik bir anomalisi sayesinde, Kadimler yavrularını Soydaşlar üzerinde çiftleştirip Soy'u yarattıklarında, Chase'in türünün tamamı -bu gezegende var oldukları binlerce yıl boyunca- erkek olarak doğmuştu.

Şüpheli mantığının sisi içinde, Kadimlerin sonuncusu tarafından uğradığı saldırının ardından Alaska'dan Tarikat'a gelen Jenna Darrow'u hatırladı. Brock'un insan eşinde de şimdi buna benzer izler vardı ama bunlar kıyaslandığında önemsizdi ve Kadim'in çilesi sırasında ona yerleştirdiği pirinç büyüklüğündeki biyoteknoloji parçasında bulunan uzaylı DNA'sından kaynaklanıyordu.

Bu tamamen farklı bir şeydi.

Kalın havlu bornozun Tavia'nın belinde hâlâ gevşekçe bağlı olduğu yerde, karmaşık deri deseni kumaşın kıvrımlarının altında kayboldu. Tavia yatakta ondan kaçmaya çalışırken kalçasında bir an için daha fazlasını gördü.

Tanrım, ne kadar uzandılar?

Kemerli kravatına uzandı, açmak üzereydi.

"Hayır!" diye bağırdı, kenarları titreyen yumruklarıyla kapatırken gözleri dehşet içinde ona dikilmişti. "Uzak dur! Dokunma bana!"

Kadının korkusu onu aklından geçen delice şeylerden uzaklaştırdı. Oraya onu korkutmak için gelmemişti. Amacı onun güvende olduğunu görmek ve ona eşlik eden Minion polisinin ona zarar vermediğinden emin olmaktı. Aynı zamanda Dragos'un neden zihin kölelerinden birini onun koruması olarak görevlendirdiğini de merak ediyordu.

Hayatı buna bağılıymış gibi vücudunu saran bornozu kavrayan beyaz parmaklı ellerine bakarken bu soru daha da şiddetlendi.

Chase bir kez daha avucunu kızın alnına koyarak onu transa geçirmeye çalıştı ama kızın kolay pes etmek istemeyen güçlü bir zihni vardı. Birkaç dakika içinde onu uyuşturması gereken ve Chase'in ona ne yapacağına karar vermesini kolaylaştıracak olan sükûnete karşı savaştı. Uzun boylu, aldatıcı derecede atletik vücudundan dalga dalga yayıldığını hissedebildiği korkuya rağmen teslim olmayı reddederek itti ve savaştı.

Ve şimdi karıştırdığı başka sorunları vardı.

Dışarıdaki odada, Chase'in bayılttığı federal ajanlardan biri uyanmaya başlamıştı. İkisinden biri uyanıp da onu orada, gözlerinden kehribar rengi kıvılcımlar saçarken ve dişleri jilet gibi sivri uçlara uzanmış halde görürse, birkaç dakika önce onlara yaptığı zihin fırçalaması boşa gitmiş olacaktı. Ve yeniden yapmak için zamanı yoktu.

"Ayağa kalk," diye hırladı Tavia Fairchild'a. Çalıntı paltosunu çıkardı ve cübbesiyle birlikte onun üzerine örttü. Sonra elini yünlü yakalara soktu ve onu yataktan kaldırdı. "Benimle gel."

Ona çok az seçenek bıraktı. Onu kısa koridor boyunca çekerek otel süitinin oturma odasına götürürken, boğuşmanın izlerini ve yerde buruşuk yığınlar halinde yatan üç iri yarı kolluk kuvvetini gördüğünde nefesinin kesilmesine aldırmadı. Nefesi şimdi hızlı ve sert geliyordu, hiperventilasyonun eşliğindeydi.

"Onları sen öldürdün," diye bağırdı. "Tanrım... bırak beni!"

"Ben sadece öldürülmesi gerekeni öldürdüm," dedi onu odanın içinde sürükleyerek ölü Minion'un yanından geçirirken. Federallerden biri inledi ve yakınlarda yerde yattığı yerde hareket etmeye başladı. Kendine gelmesi sadece birkaç saniye alacaktı ve Chase'in bu gerçekleşmeden önce gitmesi gerekiyordu.

"Lütfen," diye boğuldu Tavia. "Lütfen, bunu yapma. Benden ne istediğini söyle!"

Tanrı yardımcısı olsun, şimdi buna nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Tek bildiği oradan çıkması gerektiği idi ve onu geride bırakamazdı. Yani onunla geliyordu.

Kadın nefesini içine çektiğinde ve çığlık atmaya hazırlandığını hissettiğinde, Minion polisin silahını itiş kakıştan sonra sakladığı pantolonunun arka kemerinden çıkardı. Silaha bir kez bakması yetti ve kadın sustu. Adam bunu onun üzerinde asla kullanmazdı; o bir Breed'di ve bu da onu susturmak için tehdit edebileceği bir düzine başka yol sunuyordu. Ama tabanca onun ölümlü hassasiyetlerine en ikna edici şekilde hitap eden şeydi.

"Bu taraftan," diye emretti ona. "Çabuk ol."

Şok olmuş ve kafası karışmıştı ama direnmedi. Chase onu süitin dışındaki boş otel koridoruna itti, sonra da arka merdiven boşluğuna doğru sürükledi.

Duştan yeni çıkan Lucan, Gabrielle'le birlikte Maine yerleşkesindeki özel yatak odalarının Fransız kapılarından çıktı ve ahşap güvertede tek başına durdu. Çıplaktı, su tanecikleri hâlâ tenine yapışuyordu ve kırılgan gece havasına doğru yürürken etrafındaki dallarda buharlaşıyordu. Bu kadar kuzeyde ve kışın bu kadar derinlerinde hava çok soğuktu, cezalandırıcı derecede. Nefes aldı, zihnini temizlemesine ve düşüncelerini görev hedefleri ve görev etrafında kristalleştirmesine izin verdi. En iyi bildiği şeyler - sahip olduğu yükler

Yüzyıllar önce Tarikat'ı kurduğunda tek başına omuzlarında taşımayı seçti.

Bu seçimine hiç kızmamıştı ve şimdi de kızmaya başlarsa lanetlenirdi.

Mırıldanarak lanet okudu ve gün boyunca onu rahatsız eden garip ağrıyı bastırmaya kararlı bir şekilde, canlandırıcı soğuktan bir ciğer dolusu daha soludu ve derinlere itti. Kabul etmek zorundaydı ama Gabrielle'ı Dante ve Tess'in bebeğiyle görmesi, rahatsız edici ağrının -istenmeyen boşluğun-kendisine bir isim vermesini sağlamıştı.

Özlemli.

Kemik derinliğinde ve
inkar edilemez. Tanrım, bu
onu hasta ediyordu.

Sevgili eşini küçük Irk bebeğinin yanında gördü ve onun kendi oğullarıyla birlikte şiştiğini görmek için anında yoğun bir özlem duydu. İçindeki erkek olan her şey, onu en ilkel, en temel şekilde sahiplenme ihtiyacıyla kükremişti. Bugün erken saatlerde o anda, bunu şimdiye kadar bildiği her şeyden daha çok istemişti.

Ve bu, şu anda hissetmeyi göze alamayacağı bir şeydi.

Dünyaları Dragos ile savaşın ortasındayken ve herkes liderlik etmesi için Lucan'a bakarken olmazdı. Savaşa girmek için Gabrielle'i her geride bıraktığında onun için endişelenmesi yeterince kötüydü. Çocuğunu tek başına büyütmesi için onu terk etme ihtimalini düşünmeye dayanamıyordu.

Bu yüzden savaşçıların eş almasını her zaman hoş karşılamamış, herhangi birinin Tarikat'a hizmet ederken bir aile kurmasını yasaklamıştı. Daha iki yaz önce, yüz yıldan uzun bir süredir Tarikat'ın üyesi olan Conlan, Boston yerleşkesinde bir Minion'u takip ederken bomba şarapneli ve C-4 patlayıcılarının ölümcül patlamasına maruz kaldığında, bu düşüncesi trajik bir şekilde kanıtlanmıştı. Conlan'ın kederli dul eşi Danika, ilk çocuklarına hamileyken ölü eşini güneşe bırakmak zorunda kalmıştı. Kısa bir süre sonra yıkılmış ve perişan bir halde Boston'dan ayrılmaya karar vermişti.

Bu acı ders diğer savaşçıları duygusal bağlardan kaçınmaları için yeterince uyarmamıştı. Her nasılsa, iki yıldan kısa bir süre içinde, neredeyse hepsi -Lucan'ın kendisi de dahil olmak üzere- Soydaş edinmişti. Niko ve Renata, sekiz yaşındaki Mira'yı kendi çocukları gibi yanlarına aldıkları anda işler daha da karmaşık hale gelmişti.

Altı ay kadar önce eşleşmişlerdi ve şimdi Dante ile Tess'in yeni doğan Xander Raphael'i vardı.

Lucan yüzünü yukarı kaldırarak tepesinde yükselen çamların arasından görünen soluk gri hilale baktı. Dragos'la olan bu durum Lucan'ın gelmesinden korktuğu felakete dönüşürse, olası kayıplar listesine bir masum can daha eklemeyi düşünmek için aptal olması gerekirdi.

Bir elini nemli saçlarında gezdirdi ve soğuk, karanlık geceye bir küfür savurdu.

"Çoktan döndüğünü fark etmemiştim."

Gabrielle'in sıcak sesi onu kendine getirdi. Onunla yüzleşmek için döndü ve her zaman olduğu gibi, ne kadar güzel olduğuna çarpıldı. Bu gece uzun kumral saçları narin ensesinden gevşek bir şekilde toplanmıştı, kıvrılan dallar güzel yüzünü ve huzur veren kahverengi gözlerini çerçeveliyordu. Tamamen siyah giyinmişti - normalde giydiği yumuşak renkler ve rahat çizgiler değil, göğüslerinin hemen arasına kadar açılmış dekolte bir ipek bluz. Kumaş, kaymaktaşıdan teni ve dantelli siyah sütyeninin üzerinde kayıyordu. Eteği her kıvrımını sarıyor, kalçalarının kıvrımlarını ve uzun, ince bacaklarını ima ediyordu. Sivri burunlu, parlak deri botları ince topuklu ayakkabılarının üzerinde onu beş santim kadar yükseltiyordu.

Kahretsin, çok ateşliydi.

Onu ilk gördüğü andan beri lanetlenmiş olmasına şaşmamalı.

Lucan boğazını temizledi. "Yaklaşık bir saat önce döndüm. Harika görünüyorsun."

Gülümsedi ve onu karşılamak için dışarı çıktı, soğuktan korunmak için kollarını kavuşturdu. Konuşurken nefesi hafif bir bulut halinde pufluyordu.

"Bir saattir evde misin? Burada ne işin var?"

Lucan omuz silkti ve onu koruyucu kolunun sıcaklığının altına aldı. "Sadece biraz hava alıyorum."

"Hava buz gibi," diye belirtti. "Ve sen çıplaksın."

Ağzını onun şakağına dayadı. "Birden senin de öyle olmanı diledim."

Sessiz kahkahası kulağa geldiği kadar hafif görünmüyordu. "Bu gece Kellan'la nasıl gitti?"

"Avlandı," diye yanıtladı Lucan.

"Beslendi." "Bu iyi haber."

Lucan homurdandı. "Bunu yapmasının söylenmesine ya da gerçekleştiğinden emin olmak için bir refakatçiye ihtiyaç duymadığında bu iyi bir haber olacak."

"O çok şey yaşadı," diye hatırlattı Gabrielle ona. "Ve o sadece bir çocuk. Ona zaman verin."

Lucan onun haklı olduğunu tahmin ederek başını salladı. Kellan, Lucan'ın o gece bir Kan Sahibi bulmak için kendisini bizzat dışarı çıkarma konusunda ciddi olduğunu öğrendiğinde hiç de memnun olmamıştı, eğer Lazaro bu görevi yerine getirmek için kesin planlar yapmamış olsaydı. Akşam karanlığında Lucan genci Tarikat'ın derme çatma silah odasında, bir çift uzun hançer kullanarak tek başına sahte bir dövüş yaparken bulmuştu. Pek iyi sayılmazdı -gergin kollar ve sırık gibi, iş birliği yapmayan bacaklar- ama Darkhavens'ta yaşarken savaş konusunda fazla pratik yapmamış olmalıydı. Lucan o anda sadece ikisinin birlikte ava çıkacağını söylediğinde beceriksiz bir bıçakla neredeyse ayağını kesecekti.

Lazaro Archer çocuğu kendi başına götürebilecek kadar yetenekli ve hazırды ama Lucan merak etmişti. Kellan'ı Bangor'a götürmüştü; iyi bir nüfusa ve "uzaklardan" gelen turistlerden başka bir şey olarak fark edilmeden seçilebilecek yeterince halka açık toplanma yerine sahip en yakın şehir.

Kellan şehir merkezindeki parkta alem yapan yaşlı bir sarhoşu seçmişti; kolay bir avdı ama bu geceki alıştırmaya meydan okuma ya da teknikle ilgili değildi. Lucan çocuk hızlıca beslenirken geride durmuş, sonra da kan sahibini huzurlu, transa geçmiş bir halde bırakmıştı. Kellan merkeze dönerken ona iki kelime bile etmemişti ama gözlerindeki koyu halkalar kaybolmuş, teni beslenmenin etkisiyle al al, sağlıklı bir pembeye bürünmüştü.

Gabrielle ona sorgulayıcı bir bakış attı. "Bunca zamandır geri döndün ama beni bulup haber vermek için gelmedin mi? Bu sen değilsin." Onun çatık kaşlarını öptü. "Tess'le birlikteydin. Dinleniyorlardır diye rahatsız etmek istemedim. Ayrıca Gideon'dan bir sistem istemiştim. bugün erken saatlerde kontrol etti ve benim dönmemi bekliyordu."

Gabrielle'in merakı şüpheli bir hal almıştı. "Eğer daha iyi bilmeseydim, benden kaçmaya çalıştığını düşünebilirdim."

Bu fikirle alay etti ama bir yanı onun haklı olup olmadığını merak ediyordu. Gece gökyüzüne ve o lanet olası ay parçasına karanlık bir bakış attı

içinde asılı kalmıştı. Bu Gabrielle ve Lucan'ın türünden biriyle kan bağı olan her Soydaş için doğurganlık zamanıydı.

Yeni Irk yaşamının kıvılcımını yaratmak için kan ve tohumun birlikte verilmesi, salıverilme anında - hilal döngüsü sırasında - karşılıklı beslenme gerekiyordu.

Bu eylem kutsaldı, en ufak bir kuşkuya yer verilmemeliydi.

Gabrielle sessizlik içinde ona baktı. İleri doğru küçük bir adım attı ve onun kolunun altından çıkarak, siyah kadife gökyüzüne kendi gözleriyle baktı. Sözsüz ama anlayışla dolu küçük bir iç çekti. Sırtını aya verdi ve güvertenin bel hizasındaki korkuluklarına yaslanarak ona döndü. "Bu gece Hunter'dan haber geldiğini duydum. O ve Corinne kuzeye mi gidiyorlar?"

Lucan başını salladı, onun önerdiği dolambaçlı yoldan konuşmayı kabul etmeye fazlasıyla istekliydi. "Pennsylvania'da gün ışığını beklemek zorunda kaldılar ama bu gece tekrar yola çıkıyorlar. Gün ağarmadan New England'a ulaşmayı ve yarın gece buraya varmayı umuyorlar."

Hunter'ın Tarikat'ın bir parçası olduğunu düşünmek bazen hâlâ garip geliyordu ama bir zamanlar Dragos'a suikastçı olarak hizmet etmiş olan ölümcül Gen Bir, savaşçılarla birlikte olduğu kısa süre içinde hayati bir varlık olduğunu kanıtlamıştı. Şimdi New Orleans'taki bir görevden dönüyordu - Dragos'un operasyonunun kilit bir bölgesinden Tarikat'a değerli bilgiler sağlayan bir görevden. Hunter bu bilgiyi de yanında getiriyordu.

Başka bir şey daha getiriyordu: Corinne, yeni eşi ve on üç yıl kadar önce Dragos'un genetik laboratuvarlarından birinde tutsakken doğurduğu çocuk.

"Hunter ve Corinne'in birlikte olmalarına şaşırdığımı söyleyemem," dedi Gabrielle, sanki Lucan'la olan kan bağı onları duygusal olarak birbirine bağlamış gibi Lucan'ın düşüncelerine de uyum sağlamıştı. "İkisi de Dragos'un kötülüğünden kurtulanlar. Şimdi birlikte yeni bir başlangıç yapacaklar. Nathan da öyle, zavallı çocuk."

Lucan, Corinne'in, Dragos'un birinci nesil Breed suikastçılarından oluşan kendi özel ordusunu yaratmak için kullandığı, hapsedilmiş çok sayıda Breedmate'in soyundan gelen oğlu olduğunu düşünüyordu. Bu Birinci Nesil yavruların hepsi aynı baba DNA'sını paylaşıyordu - Dragos'un yüzyıllar boyunca gizli ve saklı tuttuğu Kadim'den alınmış, öteki kadim Alaska'nın vahşi doğasına kaçana kadar onun emirlerini yerine getirmek için köleleştirilmişti. O Kadim artık ölmüştü,

Jenna'ya yapılan ve onu sonsuza dek değiştiren saldırıdan önce oradaki bir dizi yerleşim yerini kana buladıktan sonra Tarikat tarafından öldürüldü.

Ancak laboratuarda yetiştirilen yavruları, Minyonlar tarafından yalnızlık içinde yetiştirilerek ve Dragos tarafından öldürme sanatında eğitilerek yaşamaya devam etti. Onlara Avcı deniyordu, doğdukları andan itibaren kimliklerinden ve tüm insanlıklarından arındırılmışlardı. Corinne'in oğlu Nathan gibi çocuklar. Ve Tarikat'ın kendi Avcısı, hapsedilmiş Melez annesi tutsaklığından kurtulacak kadar uzun yaşamamış ya da Corinne'in yakın zamanda yaptığı gibi kayıp çocuğunu arama fırsatı bulamamıştı. Gabrielle ve Tarikat'ın diğer kadınlarının inatçı çabaları sayesinde Corinne ve hayatta kalan az sayıdaki Melez, gizli hapishanelerinde bulunmuş ve hayatlarına yeniden başlamaları için serbest bırakılmıştı.

"Sence Nathan gibi kaç çocuk vardır?" Gabrielle sordu.

Lucan başını salladı. "Çok fazla. Dragos elli küsur yıl önce Hunter ile başlayarak on yıllardır suikastçılarını yetiştiriyor."

"Ve sanırım Dragos'un deneylerinin üreme laboratuvarlarıyla sınırlı kalmasını beklememeliyiz," diye ekledi, ses tonu ciddiye. "Hastalıklı çalışmalarının boyutunu ancak Tanrı bilir."

"şansımız yaver giderse," dedi Lucan, "Hunter'ın New Orleans'tan beraberinde getirdiği laboratuvar bilgileri bize bu konuda bir fikir verecektir."

Gabrielle'in ağzı kıvrıldı. "Eminim Gideon bilgisayar dosyalarını ele geçirmek için sabırsızlanıyordur. Dragos'un soğuk hava deposunda tuttuğu genetik örneklerden bahsetmiyorum bile."

Lucan başıyla onayladı. "Hunter bizimle ilk temasa geçtiğinden beri Gideon'dan duyuyorum, kriyo tankları ve laboratuvar kayıtları elindeymiş ve yakında bize doğru yola çıkacakmış."

Laboratuvar istihbaratının ele geçirilmesi Tarikat'ın Dragos'un operasyonuna indirdiği son darbeydi. Bu aynı zamanda büyük olasılıkla onu uçurumun kenarına iten, Boston'daki binanın bombalanmasında tetiği çekecek kadar çaresiz bırakan ve insan kolluk kuvvetlerini doğrudan Tarikat'ın ön kapısına teslim eden şeydi.

"Dragos'la olan bu şey bitmiş olmaktan çok uzak," dedi Lucan, rahatsız edici düşüncelerini Gabrielle'le paylaşarak. "Daha işi bitmedi, hem de hiç bitmedi. Düzeltilemeyecek bir şey yapacak. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Asla eskisi gibi olamayacağız."

Gabrielle ona doğru adım attı. Kollarını onun çıplak beline doladı ve yanağı sıcak bir şekilde göğsüne yaslandı. "Elinden geleni yapıyorsun. Hepimiz öyle, Lucan. Dragos'u şimdilik aklından çıkar."

Azı dişlerini birbirine geçirdi, ona o piçi aklından çıkarmanın bir yolu olmadığını söylemeye hazırdı. Dragos şimdi içinde bir hayalet gibi yaşıyordu, alaycı ve iğrenç, tehditle yağlanmış.

Gabrielle uzandı ve onun gergin çenesini şefkatli ellerinin arasına aldı. Ağzını kendi ağzına yaklaştırdı ve dudaklarına yavaş bir öpücük kondurdu. "Onu bir süreliğine unutmaya çalış," dedi. Gözleri bir parça muziplikle ona doğru parlıyordu. "Ne de olsa bugün senin doğum günün. Yoksa unuttun mu?"

Hatırlatma karşısında şaşırarak homurdandı. Parmak uçlarıyla boğazının zarif çizgisini okşarken, "O günü hiç düşünmedim," dedi.

"Evet, var," dedi. "Ve senin için bir şeyim var."

Kadın adamın kollarından kurtuldu ve yatak odalarına doğru yürüdü. Adam onun arkasından gitti ve gözlerini, çivili siyah topuklu ayakkabılarıyla attığı her uzun adımda daha da inanılmaz görünen mükemmel poposunun sallanışından alamadı. Odanın diğer tarafındaki büro çekmecesinden bir şey çıkardı ve yüzünü ona dönerken arkasında tuttu. "Fazla bir şey değil, sadece hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şey."

"Bana bir şey almana gerek yoktu," diye cevap verdi, dişleri kadınına duyduğu arzuyla diş etlerinden fırladığı için sesi biraz kalın çıkıyordu. Onu o yapışkan eteğinden sıyrıp çıkarmak ve parlak botlarının burnundan, dantelli siyah sutyeni ve bluzunun tüllü ipeği arasından bastıran meme uçlarının şeftali gibi uçlarına kadar yalamak istiyordu. "İsteyebileceğim her şeye zaten sahibim."

Hediyeyi getirdi, kırmızı saten bir kurdeleyle bağlanmış büyük, katlanmış bir kumaş karesi. Gabrielle hediyeyi onun ellerine bıraktı. "Aç onu."

Fiyongu çekerek gevşetti ve kurdeleyi çözdü. İşlemeli parçayı açmaya başladığında bunun ne olduğunu hemen anladı. Goblen eskiydi.

-Yüzyıllar öncesine ait bir Ortaçağ tasvirinde at sırtında bir kara şövalye, arkasında uzakta için için yanan bir tepe kalesi. Lucan o anı çok iyi hatırlıyordu; o anı yaşamıştı. Gobleni, Tarikat'ı kurduktan kısa bir süre sonra yaptırmış, tasarımında saklayacağı sırlardan ya da bunları ne kadar süre saklayacağından hiç şüphelenmemişti.

Goblen onun için pek çok nedenden ötürü önemliydi ama en çok da şimdi, Breedmate'i bu parçanın Boston'dan sağ salim çıkmasını sağladığı için.

"Sen savaş teçhizatı ve ekipmanı toplamakla o kadar meşguldün ki, ben de sana daha önceden kalan birkaç eşyani getirmeye karar verdim."

Lucan sevgilisinin bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı. "Teşekkür ederim. Daha önce hiç bu kadar güzel bir hediye almamıştım."

Gobleni yatağın yanına bıraktı ve Gabrielle'i kollarına çekti. Ağzları derin bir öpücükle buluştu, telaşsız, şehvetli. Lucan onu içine çekti, çıplak tenine bastırıldığı vücudunun sıcaklığını hissetti, onu kendine yaklaştırıp dilini dudaklarının ıslak yumuşaklığında gezdirirken aralarında ipek kayıyordu, arzu içinde benzinle buluşan bir alev gibi kıpırdanıyordu.

Ellerini omurganın zarif çizgisi boyunca gezdirip, sonra sırtının güçlü kıvrımına doğru indirirken nefesi sert bir hırıltıyla çıktı. Adam onu okşayıp öperken inledi, dilinin kaygan ucu dişlerini ve azı dişlerini iterek ağzına girdi. Parmakları onun sikini buldu ve sıkıca kavradı. Adam zaten granit kadar sertti ama kadının dokunuşu adamın kanının güneye doğru akmasına ve imkânsız bir acıya doğru ilerlemesine neden oldu. Ağzı onunkine kilitlenmişti, onunla oynadı, shaftını hafifçe okşadı, sadece parmaklarının uçlarıyla taşaklarıyla alay etti.

Lucan elini aralarına götürüp kadının göğsünü avuçladı ve başparmağını, onu sınırlayan dantel ve ipeğe karşı zorlanan göğüs ucunun çakıl taşı boncuğunun üzerinde gezdirdi. Bluzunun küçük düğmelerini hızla ilikledikten sonra omuzlarından indirdi ve ayaklarının dibine, yere düşmesine izin verdi. Sütyenin ön kapağına uzanmaya başladığında, Gabrielle onun elini tuttu ve kalçalarına doğru yönlendirdi.

"Dokun bana," diye fısıldadı baş döndürücü öpücüklerin arasında. "Seni ne kadar istediğimi hisset."

Hemen itaat etti ve elini altından geçirene kadar eteğinin uzun örtüsünü kaldırdı. Kadının sıkı kalçaları ipek çoraplarla kaplıydı ve bu çoraplar, adam onları okşarken sertleşmiş parmak uçlarını törpülüyordu. İpek çorap aniden sona eriyor, dantel bir bantla taçlanıyordu. Kalçaları ve poposu çıplaktı.

İç çamaşırı
yok. Ah,
Tanrım.

Adam ellerini onun pürüzsüz, çıplak teninde gezdirirken kadın ürpertici bir iç çekiş bıraktı. Parmaklarını onun ıslak saten teninin arasından geçirdiğinde, cevap niteliğindeki iniltisinin kendi boğazının derinliklerinde titreştiğini hissetti. Onun içinde olma ihtiyacıyla uyarılmışlığı zonkluyordu. Kanı erimişti, arzu damarlarında sıcak ve sahiplenici bir şekilde dolaşıyordu. Eteğinin yan tarafındaki fermuarı buldu ve aşağı doğru çekti. Eteği kalçalarının üzerinden iterken elleri beceriksiz ve hoyrattı ve kadınının siyah dantelli bir sutyen, uyluk ve pırıl pırıl deri çizmelerden başka bir şey giymeden karşısına çıkmasını izledi.

"Vay canına," diye mırıldandı, bakışlarıyla ona ziyafet çekerken.

Gülümsedi, öpücükten şişmiş ağzı kedi gibi kıvrılmıştı. "Goblen şimdiye kadar aldığın en iyi hediye olmayabilir."

Kadın yavaşça önündeki ince topukların üzerine çöküp sertleşmiş sikini ellerinin arasına alırken Lucan sadece pür dikkat ayakta durabiliyordu. Gözlerini Lucan'ın gözlerinden ayırmadan sikini okşadı ve taşaklarını avuçladı, başparmağı alt tarafını okşarken parmakları Lucan'ın uyarılmışlığıyla kayganlaşmıştı. Tanrı yardımcısı olsun, kadının ağzı adamın başının etrafında kapandığında, adam neredeyse kendini kaybediyordu.

Adam artık dayanamayacak hale gelene, tek yapabildiği onu ayağa kaldırmak ve ayakta durdukları yerde kendini iliklerine kadar gömmek olana kadar onu emdi. Bir an sonra açık Fransız kapılarının yanındaki duvara nasıl ulaştıklarını bilmiyordu, bu ateşli sevişmeyi durduracak ve onu yatağa, onunla düzgün bir şekilde sevişebileceği yere getirecek kadar kontrolü yoktu.

Bunun uygun hissettirmedüğinden değil. Hayatında, Gabrielle'in onu tamamen içine almasından, vücudunun kollarına yapışmasından, ağzının aç ve talepkâr olmasından daha uygun bir şey hissetmemişti.

"Besle beni," diye fısıldadı şimdi Lucan'ın dudaklarına, körelmiş küçük dişleriyle onu ısıırıyordu. "Senden içmeme izin ver, Lucan."

Onu reddedemezdi. Paylaştıkları bağdan daha samimi bir şey yoktu. Eşine sunabileceği, ona ölümsüzlük veren ve ikisi de nefes aldığı sürece onu kendisine bağlayan yaşam kanından daha değerli bir şey yoktu. Ve ondan içmek şu anda aldığı zevki başka hiçbir şeyin alamayacağı kadar artıracaktı.

Lucan, Gabrielle'in ağırlığını bir kolunda toplayarak onun sıcak bedenine girmeye devam ederken, diğer bileğini ağzına götürdü ve dişlerini orada nabız gibi atan damarlara batırdı. Gabrielle onu kendine çekti ve

sertçe. Adamın kanının ilk damlaları diline çarptığında coşkuyla inledi.

Onun doruğa ulaştığını hissedebiliyordu. Kendisi de onun hemen arkasındaydı, bileğini emdikçe ve ona daha sıkı sarıldıkça güç kazanıyordu. Güzel boğazındaki damarlarda nabzının güçlü bir şekilde attığını görebiliyordu. Bu ritmik davul onun içinde de çalıyor, onu serbest kalmaya doğru itiyor ve güzel Irk Arkadaşının boynunun narin etinin hemen altında bekleyen zevki alması için onu çağırıyordu.

Gabrielle'in gözleri açıktı, onu izliyor, ona yalvarıyordu. Başını eğerek, bir sunağın üzerindeki bir adak gibi kendini ona sundu.

Lucan baştan çıkarıcı gücün etkisiyle hırladı. Ama serbest kalması çok yakındı. Ve bu gece hilal şeklinde bir ay vardı. Bakışları açık Fransız kapılarının arasından ona doğru kaydı ve hırıltısını bastıramadı.

Gabrielle'in ağzı bileğindeki küçük yaralardan uzaklaştı. Yüzüne dokunmak için uzandı, gözleri anlayışla doluydu. "Bu çok mu kötü olurdu, Lucan? Bunu ben de istiyorum."

Konuşamıyordu. Onun sevgi dolu bakışlarına baktı, özlem ve korkuyla parçalandı, şimdi görevinde başarısız olursa oğullarının nasıl bir geleceğe sahip olacağından korkuyordu. Bunu riske atabilir miydi?

Gabrielle ile paylaştığı oğullarının kendi yarattığı bu savaşta doğabileceklerini ya da daha kötüsü bu savaşın kurbanları olabileceklerini bilmeyi göze alabilir miydi?

Gabrielle ona hiç merhamet göstermedi. Dudakları bir kez daha bileğindeki açık damara yapıştı, bacakları kalçalarını daha sıkı sararken, çivili çizme topukları onu kendine doğru çekip orgazmının ilk sarsıntılarıyla haykırdı. Lucan zevk bedenini sarsarken kükredi, seksinin kılıfı onu sertçe kavırıyor, küçük kaslar onu geri dönüşü olmayan noktaya doğru ikna ediyordu.

"Yap şunu," diye fısıldadı sertçe, ense kökünü avucunun içine almak için uzanırken dudakları adamın kanıyla kırmızıya boyanmıştı. Adamın yüzünü savunmasız boğazına doğru yönlendirdi. Ağzını zonklayan şahdamarına bastırırken, ince bedeni onun altında serbest kalarak tepetaklak olmaya başladı. "Oh, Tanrım, Lucan. Lütfen... şimdi yap. Bunu senin de ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum."

Lucan'ın orgazmı shaftının dibinde sertçe kıvrıldı. Kalçalarının hareket etmesini engelleyemiyor, tohumunun taşma isteğine engel olamıyor, patlamanın eşiğinde salıveriliyordu.

Dişlerinin tenine değmesi. Tek gereken buydu. Dilinin ucunda onun kanının tek bir tadı ve onu tamamen almadan duramayacaktı. Gecenin sonuna kadar onun çocuğuna hamile kalacaktı.

Ah, lanet olsun.

"Hayır," diye hırladı, kadının ondan istediği şeyi reddetmekten çok kendi kendine. Daha da derine inerken siki titredi, kontrolünü kaybetmeye başlamıştı. "Yapamam... Bunu sana yapmayacağım."

Vücudu onun içinde patlamadan önce kelimeleri ancak çıkarabilmişti. İçinden fışkıran salıverme, aceleci ve sonsuz bir akıntıydı. Lucan yüzünü Gabrielle'in hızlı hızlı atan damarlarının cazibesinden çevirdi, tohumu Gabrielle'in içine doldu ve Gabrielle ona karşı kıpırdamadan durdu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı sonunda sesini tekrar toplayabildiğinde. Bileğini onun gevşek kavrayışından nazikçe çekti ve dilinin bir hareketiyle delikleri kapattı. "Gabrielle... özür dilerim."

Kendini bir korkak ve piç gibi hissederek başını onunkine eğdi ve uzun ve korkunç bir sessizlik içinde ona sarıldı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Onu nereye götürdüğünü bilmiyordu. Oda karanlıktı, pencereler ikiz camlar arasına sıkıştırılmış panjurlu çelikle kapatılmıştı. Dışarıdaki caddeden ışık gelmiyordu ama Tavia oraya getirilmesinden bu yana geçen saatler içinde, şafakla birlikte artan trafiğin boğuk gürültüsünü duyabiliyordu. Gecenin sessizliği gitmiş, sabah işe gidiş gelişlerin gürültüsü, ara sıra çalan bir araba kornası ya da yavaşlayan bir toplu taşıma otobüsünün tıslaması, donmuş asfalt üzerinde hızla ilerleyen lastiklerin ritmik uğultusunu bölüyordu.

Bir çeşit evdeydi. Muhtemelen hâlâ Boston'da, hatta belki de şehrin göbeğinde.

Şimdiye kadar ölmüş olmayı bekliyordu. Silah zoruyla otelden çıkarıldıktan, süitin içinde yaşadıklarına tanık olduktan sonra -tamamen silahlı üç kolluk görevlisi etkisiz hale getirilmiş ve açıkça akli dengesi yerinde olmayan, ölümcül bir adamın ellerinde kıpırdamadan bırakılmıştı-kendisini kaçırın kişinin ona zarar vermeyeceğine dair verdiği söz bir yana, canının bağışlanacağını düşünmesi için hiçbir mantıklı neden yoktu. Tetikteydi ve ölümün her an gelmesini bekliyor, adamın onu getirdiği tuhaf yerin içindeki sessizliği dinliyor, yatak odasının kilitli kapısının dışında uyuyup uyumadığını ya da ondan en iyi nasıl kurtulacağına karar verip vermediğini merak ediyordu.

Şimdi bile, gece şafağa dönmüşken ve hâlâ nefes alıyorken, bu durumdan sağ çıkabileceğine hiç ikna olmamıştı. Birkaç parça örtülü mobilya dışında boş olan bir odada çıplak bir kral yatağının kenarına oturmuş, onu bir sonraki görüşünün muhtemelen son görüşmesi olacağından korkuyordu.

Ona nereye gittiklerini söylememiş, sadece otelin arka merdivenlerinden aşağıya, cadde seviyesinin altındaki otoparka doğru koşturmuştu,

onu federal ajanların sedanının bagajına attı ve onunla birlikte hızla uzaklaştı. Bir saatten fazla araba kullanmış gibi görünmelerine rağmen Tavia şehirden hiç ayrılmadıklarına yemin edebilirdi. Sesler ve kokular, dar sokak ağının tümsekleri ve dönemeçleri, genel hareketlilik çatırtısı; duyuları tüm bunları biliyordu, sanki bagajın sıkışık karanlığının içinden şehri neredeyse hayal edebiliyordu.

Ona tanıdık geliyordu. Dışarıda özgürlük vardı, keşke bu kilitli odadan çıkış yolunu bulabilseydi.

Bu cansız, örtülü hayalet evden uzakta.

Tavia bornozunu daha sıkı sararak yataktan kalktı ve bir kez daha pencereye doğru yürüdü. Görecekt hiçbir şey yoktu, panjurları açmanın hiçbir yolu yoktu. Elektronik olarak kontrol ediliyor ve bir banka kasası kadar güvenli görünüyorlardı. Cam bölmeler kalın, sabit panellerdi. Camların kırılabileceğini varsayarsak, tek yol onları parçalayarak dışarı çıkmaktı. Ve üzerinde kullanabileceği herhangi bir alet bulabileceğini varsayarsak.

Gözleri uzun zamandır ışısız kasvete alışmış olan Tavia, yatak odasının etrafında soluk çarşafarla örtülü duran mobilyalara baktı. Sağlam, erkeksi şekiller, dört direkli yatağın karşısındaki uzun bir büro ve aynalı şifonyeri işaret ediyordu. Oraya doğru yürüdü ve çekmeceleri hızlıca incelemek için örtüyü kaldırdı. Çekmecelerin katlanmış çoraplar ve iç çamaşırlarıyla dolu olduğunu ve bunların askeri bir hassasiyetle gruplandırılmış renk aralıklarına ve kumaş stillerine göre düzenlendiğini görünce şaşırdı.

Gömme dolapta da aynı beklenmedik keşifle karşılaştı: Çok sayıda pahalı görünümlü takım elbise ve smokinden on binlerce dolar değerinde muhafazakâr gündelik giysiye kadar eksiksiz bir erkek kıyafeti gardırobu. Devasa dolabın en alt sırasını, hepsi siyah ve titizlikle cilalanmış ve bakımı yapılmış on dört numara ayakkabılardan oluşan bir koleksiyon kaplıyordu. Burada yaşayan her kimse, çok güzel şeylerle çevrili ayrıcalıklı bir hayatın tadını çıkarıyordu.

Ve görünüşe göre her şeyi geride bırakmışlar.

Yatak odasının tamamı eski paranın ve köklü bir geçmişin izlerini taşıyordu. Tavia on metrelik tavanı çerçeveleyen kartonpiyerlere, boyanmamış ya da kâğıtla kaplanmamış ama narin fildişi ipekle kaplanmış lambri duvarlara baktı. Geniş odanın diğer tarafına geçti, çıplak ayaklarını zeminin neredeyse tamamına yayılan koyu desenli bir Doğu halısıyla yastıkladı.

Geniş bir masa, yatağın karşısındaki duvar alanının çoğunu kaplıyordu. Keten örtüyü çekip çıkardı ve görkemli deri koltuğa oturdu. Masanın üstü temizlenmişti ama çekmeceleri, tıpkı büro ve şifonyer gibi, kesintiye uğramış ve terk edilmiş bir hayatın özenle düzenlenmiş içeriğini barındırıyordu.

Tavia kalemleri ve ofis aletlerini karıştırdı, kendisini kaçırana karşı bir silah olarak kullanabileceği ya da hapsedildiği yerden kurtulmak için bir araç olarak kullanabileceği bir şey arıyordu. Çekmecenin arkasına doğru ilerlerken parmak uçları, sık gümüş bir tepside diğer hatıra eşyalarla birlikte toplanmış bir yığın basılı fotoğrafı bozdu.

Tepsiyi çıkardı ve masanın cilalı ahşap yüzeyinin üzerine koydu. Üzerinde kulağa seçkin gelen bir isim kazınmıştı: Sterling Chase. Onun mu? diye merak etti.

Başparmağı büyüklüğünde küçük bir metal şişe fotoğrafların üzerinde ileri geri yuvarlandı. Tavia şişeyi alıp inceledi ama içinde ne olduğunu anlayamadı. Elinde hafif hissediyordu ve salladığında ses çıkarmıyordu ama mantar tıpası kırmızı balmumuyla dikkatlice kapatılmıştı. Gözleri fotoğraflara takılınca onu bir kenara bıraktı.

Toplamda bir düzine kadar vardı. On yıllık bir zaman dilimini belgeleyen rastgele olaylar ve konular: Lüks bir şehir kulübünde resmi bir resepsiyon. Yatak odasındaki dolapta bulduğu koyu renk takım elbiseleri giymiş devasa bir erkek kalabalığının katıldığı bir ödül töreni. Parlak balonlar, flamalar ve bir yığın hediye paketiyle göz kamaştıran genç bir çocuğun doğum günü partisi, kutlama tam da bu evde yapılmış gibi görünüyordu.

Ve son bir fotoğraf, yığının en altına gömülmüş.

Tavia ona baktı ve başındaki kanın bir kısmının aktığını hissetti...

Bu onu esir alan kişiydi.

Dengesiz tehdit - içgüdülerinin insandan daha fazlası olduğu konusunda uyardığı adam. Pahalı görünen bir kanepenin arkasında durmuş, kaslı kollarını kanepenin arkasına doğru açarak minyon sarışın bir kadının ve doğum günü partisinde çekilen fotoğraftaki genç çocuğun ince omuzlarının etrafında koruyucu bir kemer oluşturmuştu. Çocuk büyümüştü; artık elinde fiyonklu dev bir kutu tutan, sırtan, asık suratlı bir çocuk değil, Harvard Üniversitesi tişörtü giymiş, dünyayı kuyruğundan yakaladığını söyleyen ukala bir gülümsemeye sahip yakışıklı bir gençti.

Kadın göz kamaştırıcıydı. Narin ve güzel, mükemmel oval yüzü onu çevreleyen duvarlardaki fildişi ipek kadar kusursuzdu, uzun sarı saçları mısır ipeği rengindeydi, geniş lavanta gözleri koyu kirpiklerle saçaklanmıştı. Genç adamdan sadece birkaç yaş büyük görünmesine rağmen ona gururlu bir anne gibi gülümsüyordu.

Tavia'yı kaçıran adam da gülümsüyordu, geniş ağzının ince, pratik kıvrımı onu hem çekici hem de yıkıcı gösteriyordu. Çekici ifadesi, yüzünün yalın açılarını ve çenesinin kararlı, kare kesimini tanımlamaya yaklaşıyordu bile.

Ama gülümsemesinin prova edilmiş ve poz verilmiş gibi görüldüğü yerde, bakışları silahsızlandırarak kadar çıplaktı. Acı veren bir arzu ile yanıyordu.

Hepsi de kolunun altında gevşekçe tuttuğu genç ve güzel kadını hedef alıyordu.

Tavia fotoğrafların geri kalanını bir kez daha gözden geçirdi. Çoğunda o vardı, önemli görünen toplantılara katılıyor, kusursuz takım elbiselerini giyiyor, etrafı zenginlik, ayrıcalık ve kibarlıkla çevriliydi.

Aman Tanrım.

Kim olursa olsun, neye dönüşmüş olursa olsun, geldiği hayat buydu.

Bu onun ailesiydi.

Onu getirdiği bu yer mi? Burası

bir zamanlar onun eviydi.

CHASE kafasının içinde şiddetli bir gürültüyle uyandı.

Gırtlaktan gelen bir hırıltıyla kendine geldi; kana susamışlık, önceki geceden kalma pençelerini zar zor gevşeten keskin pençelerle onu parçalıyordu. Kafatası zonklıyor, ağzı pamuk gibi kuruyordu. Varlığının her zerresi çiğ ve gergin hissediyordu. Bir düzeltme için açlıktan ölüyordu.

Gözlerini açmadan, birkaç saat önce yığıldığı yerden kendini yukarı itti, efor ve yaralanma nedeniyle zayıflamıştı ve umutsuzca beslenmeye ihtiyacı vardı. Bağımlılığı bir dahaki sefere onu daha da çok arzulayacakken, almayı göze alamayacağı bir beslenme.

Dışarıda şafak söktüğünü hissetti. Oteldeki kadınla birlikte buraya geldiğinden beri saatler geçmişti.

Tavia Fairchild.

Adı artık bir yabancından ziyade çözülmesi gereken bir bulmaca gibi görünüyordu. Ona mantıklı gelmeyen ama görmezden gelemeyeceği bir gizemdi.

Bu yüzden onu buraya, bir daha dönmeyi hiç beklemediği bu yere getirmişti.

Düşünmek için zamana, onu gözlemlemek için zamana ihtiyacı vardı. Polis tarafından korunan otel süitine girdikten ve Boston'da uygun bir sığınak aramak için dolaşarak harcadığı değerli zamandan sonraki acil anlarda, sonunda artık gidebileceği tek bir yer olduğunu kabul etmişti. Ağabeyinin Irkın İcra Teşkilatı'na hizmet ederken ölmesinin ardından ailesinin yerleşim bölgesinin lideri olduğu eski Darkhaven.

Chase, bir buçuk yıl önce Tarikat'a katıldığında, bir daha arkasına bakmadan oradan uzaklaşmıştı. O zamanlar sorumlu olduğu düzineye yakın akrabası, genç kuzenleri, aile dostları ve uzak akrabaları, o zamandan beri bölgedeki diğer Darkhaven'lara taşınmıştı. Artık eski evi, geçmiş günahlarının ve başarısızlıklarının anılarını barındıran boş bir mezardan başka bir şey değildi.

Boston'un Back Bay bölgesindeki bu kahverengi taşlı malikâne olmak isteyeceği son yerdi ama Tavia için yeterince güvenli ve kendisi için yeterince uzakta olabilecek başka bir yer düşünemiyordu. İnsan kolluk kuvvetlerinin bildiği kadarıyla, tek ikamet yeri Tarikat'ın malikanesiydi. Onlara vermeye istekli olduğu şeyler dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.

Bunların hepsi yalan ve yarı doğrulardan başka bir şey değildir.

Chase inledi, şakaklarının arkasına bir darbe daha inerken göz kapaklarını açmak istemiyordu. Tüm vücudu acımasız *patlamanın* altında geri tepti! ... *bang!* ... *bang!* ... etraftan ve içinden yankılanıyor gibiydi.

Sonra, ani bir cam kırılma sesi.

Chase bir anda ayağa kalkmış ve yatak odasının kilitli kapısına varmıştı.

Kapıyı açtı ve Tavia'nın beyaz otel bornozuyla panjurlu pencerenin önünde durduğunu gördü, ağır masa sandalyesini kaldırıp tekrar cama çarpmak için durakladığında nefesi kesiliyordu. Parçalanmış camdan içeri giren son derece parlak bir güneş ışığı huzmesi onu kör etti. girdim.

Chase güneşin saldırısı karşısında tısladı, öfkesinden dişleri diş etlerinden dışarı fırladı. Gözlerini korumak için kolunu alına doğru kaldırdı ve

başka bir darbe indiremeden kolunu tuttu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Bırakın beni!" Adam sandalyeyi elinden çekip alırken kadın çığlık attı. "Buradan çıkıyorum!"

Chase onu kolundan tutup kendisiyle birlikte odadan çıkardı ve kapıyı arkalarından çarparak kapattı. Onu, geceyi geçirdiği bitişikteki çalışma odasına itti. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Onu kendisinden çok da nazik olmayan bir şekilde uzaklaştırdı, bağını koparmak için herhangi bir neden arayan vahşi tarafını zar zor kontrol edebildi. Kadın şöminenin yanında yerde yatıyordu ve bornozu, mükemmel bir göğsünün daha büyük bir kısmını ortaya çıkaracak kadar açıktı. Chase yemin etti. Görüşü ateşli bir kehribar rengine bürünmüştü, derisi canlı *dermagliflerinin* çalkantısıyla karıncalanıyordu.

Normalde gözlerini kaçırmaya, kendini meraklı insan gözlerinden saklamaya çalışırdı ama kadın gözlerini kırpmadan ona baktı, zeki bakışları onun insandan canavara dönüşümüne şaşmaz bir şekilde kilitlenmişti.

"Nesin sen? Gözlerinin nesi var? Dün gece otele dışlerini gördüm. Sende-" Kelimeyi söylerken biraz boğuldu. "Dışlerini gördüm. Şimdi de görebiliyorum. O yüzden bana gerçeği söyle. Nesin sen?"

"Sanırım biliyorsun Tavia," diye cevap verdi açıkça.

"Hayır," dedi. Kısa bir kahkaha attı. "Hayır, sana söz veriyorum, bilmiyorum. Bilmek istediğimden bile emin değilim."

Şimdi titriyordu, ayağa kalkmaya başlarken bacakları altından titriyordu. Başını eğmiş, onu izliyordu. Ona kim ve ne olduğu hakkında daha fazla bilgi verecek bir tepki için onu inceliyordu. "Korkuyorsun."

Yüzü biraz daha solgunlaştı. "Korkuyorum, seni hasta orospu çocuğu! Patronumu öldürdün. Birkaç polisi ve federal ajanı öldürdün-"

"Sana söyledim, ajanlar çoğunlukla zarar görmedi," diye hatırlatmak için araya girdi.

"Ne söylediğin umurumda değil. Sana inanmıyorum," diye cevap verdi ateşli bir şekilde. "Sen soğukkanlı bir psikopatsın. En iyi ihtimalle, sen busun. En kötü ihtimalle, ne olabileceğini düşünmek bile istemiyorum. Sen bir canavarsın!"

Chase ona doğru bir adım attı ve ayaklarının üzerinde durmak için çabaladıkça göğsünün, onu zar zor örten bol havlu kumaştan bornozun altında kabarışını izledi. "İşte şimdi kızdın."

"Benden uzak dur," dedi adam yaklaşırken.

Kadının açıkta kalan tenine baktı. Bornozunun daralan V kısmı ona göğsünü ve gövdesini kaplayan işaretlerin geniş bir dilimini gösteriyordu. Bu izler hâlâ dün gece otel süitinde ilk gördüğü zamanki tozlu leylak rengindeydi.

şimdi fark etti ki bunlar *glif* olamazdı. Kendisinininkiler nabız gibi atıyor ve renklerle canlanıyordu -artan duygusal durumuna içgüdüsel bir tepkiydi bu- ama onunkiler, şu anki korkusuna ve öfkesine rağmen, durağan, tamamen değişmeden kalmıştı. "Senin bu işaretlerin... nasıl oluyor da sende olabiliyor?"

"Sen hiç yanık izi görmedin mi?" Yanaklarına renk gelirken onları gizlemek için bornozunu çektişirdi. "Seni ilgilendirmez ama ben bebekken bir kaza geçirdim. Vücudumun her yeri yanmıştı."

Hikâye akla yatkın görünse ve kendisi de buna inanıyor gibi görünse de Chase ikna olmamıştı. "Daha önce de yanık izleri görmüştüm ve böyle görünmüyordı."

"Benimki de öyle," dedi. "Ve sanırım benim de ciddi bir sağlık sorunum olduğunu bilmelisiniz. İyi değilim. İlalarıma ihtiyacım var."

Alay etti, saçmalığın bu kadar açık olmasından etkilenmemişti. "Bana hasta gibi görünmüyorsun."

"Size doğruyu söylüyorum," diye ısrar etti. "İlaçlarım cüzdanımda, otelde. Onları almadan sekiz saatten fazla duramam. Bu benim için ölümcül olabilir."

Ona doğru bir adım daha attı, turunç yeşili gözlerindeki çaresizliği görecek kadar yaklaştı. şömine aletlerine doğru bir göz attı, sonra demir bir demiri aceleyle kaptı. Demir çubuğu önünde bir bıçak gibi tutuyordu ve onunla adama sert bir darbe indirmek üzereydi.

Chase sadece zihninin gücüyle metal parçasını onun ellerinden alıp odanın diğer ucuna fırlattı. Çenesi düştü, demir çubuk havalanırken gözleri kocaman oldu. Sarsıcı bir takırtıyla parke zemine çarptı ve kayarak yirmi metre ötede durdu.

"Çok güçlü değilsin, Tavia." Chase, Tavia hareket ettiğini bile fark edemeden ona doğru yaklaştı. Chase ellerini kızın omuzlarına hafif ama sıkı bir şekilde indirdiğinde, kız telaşla gözlerini kırptıştırdı. "Çok hızlı da değilsin."

Ona karşı mücadele etti ama adam onu kolayca tuttu. Ölümlü beyni tanık olduğu şeyi işlemeye çalışsa bile, içgüdüleri onu alt etmeye hemen hazırды. Gözleri alev alev yanıyor, çenesi meydan okurcasına yukarı kalkıyordu. "Senin için mesele bu mu? Sonunda onu öldürmeden önce birinin senin için mücadele etmesini mi istiyorsun?"

Bu kadar yakından, ne kadar güzel olduğunu fark etmemek imkânsızdı. Karamel-kahverengi saçları parlak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor, yüksek elmacık kemiklerini, zarıfçe kıvrılmış çenesini ve zarıf boğazını çerçevesliyordu. Parlak yeşil bakışları, öfke ve korkuyla dolup taşsa bile keskin bir zekâ yayıyordu. Mürekkep siyahı kirpikleri gözlerini çevreliyor, keskin zekâsını masumiyetle yumuşatıyordu. Ağzı cömert, koyu pembe, öpüşmek için yapılmış dolgun dudaklardı. Diğer şeylerin yanı sıra.

Chase onu içine çekti, daha önce ona karşı duyduğu şüphe, daha az güçlü olmayan başka bir tür ilgiye dönüştü. Yasak, istenmeyen bir arzu o anda onu iğneledi, şimdi onu ağızından sadece bir nefes uzakta tuttuğu için yoğunlaştı ve karardı.

Narin bir çelimsiz değildi bu; zayıf, atletik yapılı bir kadındı ve onun altı buçuk metrelik boyundan sadece birkaç santim daha kısa duruyordu. Bir yüzücünün vücuduna sahipti, mükemmel orantılı kasları vardı, tonlanmış, güçlü ve çevikti. Doğal olarak formda görünüyordu, kişisel bir antrenörün ve sıkı bir diyetin zorluklarıyla şekillenmemiştir. Her bir kıvrım ve aç, kadın anatomisinin kusursuz bir yapısıydı -büyük bir havlu kumaş parçasıyla örtülmüştü- ve erkek bedeni buna yükselen bir onayla karşılık verdi.

Onu incelerken endişesinin arttığını hissedebiliyordu. Burun delikleri onun korku ve öfkesinin kokusuyla karıncalandı, damarlarında basit bir *Homo sapiens* adrenalininden daha fazlası vardı. Kaşlarını çatarak, duyularının ona ne söylediğini anlamaya çalıştı.

Başını ona doğru eğdi, yüzü boynunun yan tarafına yaklaştı. Adam tenine doğru uzun bir nefes çekip onu sertçe koklarken kadın tamamen hareketsiz kaldı. "İnsan gibi kokmuyorsun."

"Oh, Tanrım," diye inledi, sesi adamın içinde titreşiyordu. "Lütfen bunu yapma."

Zonklayan şahdamarına bu kadar yaklaşmakla hata ettiğı için açlık onu kamçılardı. Yumuşak ete nüfuz etmeyi hayal etmek çok kolaydı. Açık damarından içmeyi.

Tadının neye benzeyeceğini merak etti. Kanı keskin, sıradan bir bakır mı yoksa daha egzotik bir şey mi olacaktı?

Damarını almak muhtemelen onun gerçekten insan mı yoksa başka bir şey mi olduğunu anlamanın en hızlı yoluydu. Ama bir yudumun çok fazla olacağını biliyordu. İçindeki bu susuzluğu gidermesi gerekiyordu, bağımlılığı beslemesi değil. Ve Tavia Fairchild'ın gerçekte kim ve ne olduğunu öğrenene kadar ona tamamen yasaktı.

Chase onun bakışlarını aradı. "Bana gerçeği söyle, Tavia. Olmaya çalıştığın kişi olmadığını biliyorsun."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye ısrar etti. "Sen delisin."

"Hayır," dedi sert, esprisiz bir kahkaha atarak. "Tam olarak deli değilim, henüz değil. Bir sır sakladığını anlayacak kadar aklım başımda. Öyleyse söyle bana ne olduğunu. Bana ne olduğunu söyle. Bunu sana Dragos mu yaptı?"

Adamın elinden kurtulmak için nafile bir girişimde daha bulundu. "Sen bir delisin! Sen karakolda söyleyene kadar Dragos adını hiç duymamıştım."

Kız ona arkasını döndüğünde Chase uzandı ve yüzünü tekrar kendi yüzüne doğru kaldırdı. İzledi, bekledi, onun gözbebeklerinin de kendisinininkiler gibi ince dikey yarıklar halinde daralmaya başladığını görmeyi bekledi. Ama ona bakan yuvarlak siyah havuzlarda hiçbir değişiklik yoktu. İçgüduları onu başka hiçbir şeyin açıklayamayacağından ne kadar emin olursa olsun, o Breed olamazdı.

Dürtüsel olarak parmağını dudaklarına götürdü ve dişlerinin varlığını kontrol etmek için yumuşak, ıslak ağzına zorla girdi. Elbette hiç diş yoktu. Sadece düz bir sıra halinde, küt insan inci beyazları vardı.

Parmaklarıyla adamın parmağını sıkıştırdı ve kan akıtacak kadar sert bir şekilde ısırdı.

Chase keskin bir küfürle elini geri çekti.

Küçük yaraya baktı, gözleri ona kilitlenmişti ve öfke doluydu. Vücudu şimdi titriyordu, sanki kırılmak üzereymiş gibi her yeri titriyordu. Chase'in kanından bir damlacık alt dudağına damladı.

"Tanrım," diye mırıldandı, onu ne kadar zorladığını ancak şimdi fark ediyordu. Bir yanı ona yaşattığı dehşetten utanç duyuyordu ama diğer yanı, hâlâ zonklayan ve açlıktan çılgına dönmüş olan yanı, pençelerini kıcına geçirmiş, tasmasından kurtulmayı talep ediyordu.

Chase'in içindeki tüm cinsler onu bu dişiye yakalamaya ve susuzluğunu onun üzerinde gidermeye teşvik ediyordu. Arzu, şüphe ve çiğ kan ihtiyacı tehlikeli bir şeydi.

Ne kadar dayanabileceğinden emin olmadığı bir kombinasyon. Siyah bir dalga halinde üzerine yükseldi, neredeyse karşı koyamayacağı kadar güçlüydü. Kan tutkusu onu tamamen ele geçirmeden önce bu dişiyle arasına biraz mesafe koyması gerekiyordu.

Bir hırıltıyla Tavia'yı etrafında döndürdü ve ellerini arkasına çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Cevap vermedi. Artık sesi çıkmıyordu, açlığı içinde yeniden kükrüyordu. Zihninden gelen bir komutla, yakındaki panjurlu pencereden avucuna örgülü ipek bir perde bağı süzüldü. Kravatı kadının bileklerine doladı, sonra da onu şöminenin yanındaki üstü örtülü sandalyeye oturttu.

"Lütfen," dedi, ses tonu korku ve öfkeden çaresiz pazarlık. "Lütfen, gördüklerimi kimseye anlatmayacağım. Söz veriyorum. Sadece gitmeme izin verin."

Adam onun önünde çömeldi, yüzleri aynı hizadaydı. Kadın titriyor ve sarsılıyordu, gergin alnından ter damlaları akıyordu. Şimdi ona baktığında, tıbbi durumu hakkında ona doğruyu söyleyip söylemediğini merak etmek zorunda kaldı. Onu ısırdığından beri hasta ve solgun görünüyordu, bayılmanın eşiğindeydi.

Chase kendini pek iyi hissetmiyordu. Akşam karanlığının çökmesine sekiz saat vardı. Öfkesini biraz olsun dindirmek için oradan çıkma fikrini aklına getirmesine bile sekiz saat vardı. Sekiz saat boyunca, onu düşünmek istediğinden çok daha fazla düzeyde baştan çıkaran bir kadınla yakın bir yerde sıkışıp kalmıştı.

Dudaklarındaki kırmızı lekeyi silmek için uzandığında, parmakları artan kan açığının gücüyle titriyordu. Gözleri ondan merhamet diliyordu ama içindeki canavarın artık hiç merhameti yoktu.

Ayağa kalktı ve tek kelime etmeden ondan uzaklaştı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"*POLIS TODAY, dün gece şehir merkezindeki Hyatt Regency'de meydana gelen olayın Senatör Robert Clarence'ın öldürülmesiyle herhangi bir bağlantısı olup olmadığı sorulduğunda yorum yapmadı. Kanal 5, olay yerinden en az bir ceset çıkarıldığına dair doğrulanmamış haberlere sahiptir. Ancak emniyet yetkilileri tam bir araştırma yapılana kadar daha fazla ayrıntı vermek istemiyorlar.*"

Dragos büyük düz ekran televizyonu susturdu ve kumandayı arkasından yatağın üzerine fırlattı. Çıplaktı, *glifle kaplı* teni hâlâ ter ve dökülen insan kanıyla parlıyordu, pantolonunu birkaç saat önce yere düştüğü yerden aldı ve içine adım attı.

"Giyinin," dedi son zamanlarda hem temel hem de cinsel ihtiyaçlarını karşılayan iki dişiye. İki insan genç ve aptaldı, dün gece anakaradaki yerel stoktan koparılmış ve denizden birkaç mil açığındaki gizli ada inine getirilmişlerdi. Zavallı küçük kasabalarında kırmızı ışıktaki bekleyen şoförlü arabasına şöyle bir bakmışlar ve adam onları davet etmek için parmağını kıvrır kıvrırmaz arabaya atlamışlardı.

Bu onların son hatası olacaktı; tüm oyuncaklarında olduğu gibi, ikisinin de ininden tek parça halinde çıkmayı başaracak kadar yaşamasına niyetli değildi.

Onları düşünmekten vazgeçerek odadan dışarı çıktı. Bir aydan daha uzun bir süre önce Maine kıyılarındaki ücra kaleye taşındığından beri, operasyonlarının çoğunu tekrar çevrimiçi ve işlevsel hale getirmeyi başarmıştı. Sistemler yıllardır yedekli olarak çalışıyordu ve teknoloji ve laboratuvar uzmanlarından oluşan Minion ekibi her şeyin sorunsuz çalışmaya devam etmesi için gece gündüz çalışıyordu.

Boston ve başka yerlere yerleştirilmiş, gözleri ve kulakları -ve bazen öldürücü elleri- sadece ona sadık olan insan zihin kölelerinden oluşan gerçek bir lejyon olan başka Minyonları da vardı. Dün geceki otel soygununu, yerel televizyon kanalındaki haber köpekleri olayı araştırmaya başlamadan saatler önce ona bildirenler de bu Minyonlardı.

Dragos süitte öldürülen polisin kendisine ait olduğunu biliyordu. Ayrıca bunun Tarikat'ın, özellikle de Sterling Chase'in işi olduğunu da biliyordu. Savaşçının polis gözetiminden kaçması Dragos'a şimdiden birkaç Minion piyonuna mal olmuştu, bunlardan en önemlisi de Senatör Robert Clarence'ın kendisiydi.

Dragos, senatörün seçim kampanyasına ilk katkı çekini yazdığı andan itibaren, yükselişte olan bu insanın siyasi bağlantılarını hızlı ve ihtiyatlı bir şekilde kullanmamış değildi. Aslında senatör ölürken, nefes alırken olduğundan çok daha faydalı olabilirdi.

Ancak Tavia Fairchild'ı oyunun bu kadar erken saf dışı bırakmak yazık oldu.

Bir gecede kaybolduğu haberi pek de sürpriz olmamıştı. Minion'un ve oteldeki iki federal ajanın gözetimi altındaydı. Sterling Chase'in süite yaptığı baskınla birlikte, kadının artık Tarikat'ın elinde olduğu neredeyse kesin gibiydi.

Ne olduğunu anladıklarında onu öldürecekler miydi? Önemli değildi. O türünün ne ilki ne de sonuncusuydu. Ve bir kez Emir bunu anladığında, zaten bilgiye göre hareket etmeleri için çok geç olacaktı.

Dragos komuta merkezine girerken gülümsüyordu. Minyon personelinin yaklaşırken başlarını öne eğmelerine aldırmadan operasyon odasının kalbine doğru ilerledi ve teknisyenlerden birinin aceleyle boşalttığı koltuğa oturdu. Bilgisayarlardan birinde şifreli bir dosya dizini açtı ve monitörün çok sayıda hükümet ve altyapı tesisi için bina şemaları ve güvenlik izni kodlarıyla dolmasını gururla izledi. Ekrana daha fazla bilgi yüklendi: hem Birleşik Devletler'deki hem de yurtdışındaki enerji santrallerinin, askeri operasyonların ve ulaşım kontrol odalarının planları. Siyasi ve kurumsal organizasyon yapıları.

Sadece üstün yetenekli ve yıllarını adamış bir köstebeğin sağlayabileceği çok gizli belgeler.

Dragos insanlığı içten dışa doğru devirmenin yollarını arıyordu. Yapması gereken tek şey kapıyı açmaktı.

Kendi dehasının meyvelerine hayranlıkla bakmak için durakladığında, pantolonunun cebindeki cep telefonu çalmaya başladı. Sadece özel işleri için kullandığı bir hattı bu.

-Aslında özel numarayı sadece iki kişiye vermişti. Senatör Clarence'ın iki gece önce katledilmesiyle geriye tek bir seçenek kalmıştı.

"Drake Masters," diye duyurdu telefonu açarken, arayan kişinin duymayı beklediği ismi söyleyerek.

Birleşik Devletler'in ikinci komutanı boğazını temizledi. "Günaydın Bay Masters. Umarım kötü bir zamanda aramıyorumdur."

"Hiç de değil," diye cevap verdi Dragos yumuşak bir sesle. Sesi sakın ve profesyonel olmasına rağmen nabızı, şüphelenmeyen bir avın üzerine atılmak üzere olan bir tuzağın vaadiyle yükseliyordu. "Ve lütfen efendim, bana Drake deyin."

"Teşekkür ederim Drake," dedi şu anda dünyanın tartışmasız en yüksek iktidar koltuğundan sadece bir kalp atışı uzakta olan eski üniversite profesörü. Aynı zamanda Robert Clarence'ın uzun süredir arkadaşı ve akıl hocasıydı ve kederinin ağırlığı, yaşlanan insanın sesindeki hafif törpüde açıkça görülüyordu. "Bobby'nin başına gelenler korkunç, çok korkunç bir şey. Ülkemiz gerçek bir vatanseveri, en iyilerden birini kaybetti. Ve bence bilmelisiniz ki sizden çok övgüyle bahsederdi."

Dragos hafifçe kıkırdadı ve ardından kölesinden bahsederken uygun bir şekilde ağırbaşlı bir ton takındı. "Senatör ve ben bir fikir alışverişinde bulunduk. Bu ülke için ortak bir hayali paylaştık. Aslında, tüm dünya için."

"Bundan hiç şüphem yok," diye onayladı başkan yardımcısı. "Bobby'yi çok uzun süredir tanımadığının farkındayım ama onun üzerinde büyük bir etki bıraktın Drake. Son zamanlarda, özellikle de son birkaç gündür neredeyse tek konuştuğu sendin. Seninle birlikte oturup ülke için çıkarlarımızın nasıl örtüşebileceğini tartışma şansına sahip olmamızın çok önemli olduğunu düşünüyordu. Çocuk takvimimde sana da yer açmam için epey ısrar etti, ben kim oluyordum da reddediyordum?"

Dragos, "Bobby inandığı şeyler için kampanya yürütme konusunda oldukça ikna edici olabiliyordu," dedi. "Ama zaten cazibesinin bir parçası da bu değil miydi?"

İnsan kıkırdadı. "Haklısın, Drake. Haklısın. Dinle, dün gece Bobby'nin istediği gibi bağlantı kuramadığımız için özür dilemek istedim.

o ölmeden önce yapmamızı ayarladı..." Ses bir an için kesildi. "Belli ki son birkaç gün içinde çok şey değişmiş."

"Elbette. Özür dilemenize gerek yok." Ancak Dragos önemli bir politikacıyla yüz yüze görüşme fırsatının elinden kayıp gitmesine izin verecek değildi. "Zamanınızı çalmayı düşünmezdim efendim, özellikle de yakın bir dostunuzu kaybettikten sonra." Kendini toparlamak istercesine durakladı. "Siz de ben de iyi bir dostumuzu kaybettik. İş başka bir zamana kalabilir."

"Aslında," dedi insan, "yarın öğleden sonra Bobby'nin cenazesi için Boston'da olmayı planlıyorum. Belki törenden sonra konuşmak için biraz zaman bulabiliriz."

"Elbette," dedi Dragos, hevesini sesinden uzak tutmaya çalışarak. Tek ihtiyacı olan insanla birkaç dakika baş başa kalmaktı ve ona tamamen sahip olacaktı. Dragos'un dudakları büyüyen gülümsemesiyle aralandı, az sonra gelecek zaferin beklentisiyle dişleri ağzını doldurdu. "Yarına kadar, efendim."

• • •

CHASE, Darkhaven'ın ana süitindeki banyo lavabosunun önünde durmuş, önceki geceden kalan son kurşun yarasını dikiyordu. Kullanılmış pamuk topları ve gazlı bezler lavabonun derin siyah leğenini dolduruyordu, hepsi ıslanmıştı ve antiseptik ve kan kokuyordu. Karakolda yaralandığından beri yaklaşık yetmiş iki saat geçmişti. Yaraların şimdiye kadar iyileşmiş olması gerekirdi. Yaraların hâlâ geçmemiş olması hiç de iyiye işaret değildi.

Ne de iliklerine kadar işleyen, onu avlanmaya zorlayan kemirici ağrı. Beslenmeye. Yakında sonsuz, bastırılmaz olacak boşluğu doldurmak için.

Parmakları eczaneden aldığı dikiş seti iğnesinin etrafında titriyordu. Görüşünün kenarları bulanıklaşıyor, banyo ışıklarının sarı parıltısı altında odaklanmakta zorlanıyordu. Duyularının rahatsız edici titremesini gözlerini kırıştırarak uzaklaştırdı, iğneyi ve dört kat dikiş ipliğini sol göğüs kasının üzerindeki yıpranmış deriden geçirirken dişlerini sıktı. Son dikişi sıkıca çekti, ardından dikişleri bağlamak için ilkel bir düğüm attı.

İpliğin kuyruğunu ısırarak kurtarıırken aynadaki yansımasını yakaladı. Bitkin, koyu halkalı gözler camdan ona bakıyordu. Solgun bir cilt ve

Sönük yanakları onu yaşlandırmıştı -gerçek yaşı olan yüz küsur yıl kadar olmasa da, Irk'ın yetişkin bir üyesi olarak normal görünümü olan canlı otuzun rahatlıkla on yıl ötesindeydi. Yorgun ve yıpranmış görünüyordu, yenilginin eşiğindeydi.

Kahretsin, o da hissetti.

Mırıldandığı bir lanetle iğneyi diğer çöplerle birlikte lavaboya fırlattı. Uzun bir nefes aldıktan sonra hırıltılı bir sesle nefesini dışarı verdi. Bu Allah'ın belası yerde saklanıp, bir kadını rızası dışında diğer odada tutarak ne halt ediyordu? Kadın görüldüğünden daha fazlası olduğunu kanıtlasa bile - Dragos'un kendisiyle bir şekilde bağlantılı olduğunu kanıtlasa bile - o kimdi ki onun yargıcı ve jürisi oluyordu? O artık Tarikat'ın bir parçası değildi. Uzun zamandır İcra Teşkilatı'nın da bir parçası olmamıştı.

Şimdi durduğu yerden, Tavia'nın korku dolu gözlerinden kendini görmek o kadar da zor değildi. Dengesizdi, tehlikeliydi... bir canavardı.

Gözleri ilk kez siyah granit tezgâhın kenarında duran küçük gümüş şişeye takıldı. Şişeyi yatak odasında, eski masasının üzerinde, Darkhaven'li evi olarak gördüğü zamanlardan kalma bir avuç basılı fotoğrafla birlikte bulmuştu. Lanet olası içeriği içinde mühürlü olan ince kabı eline almaktan kendini alamamıştı.

Şimdi bile eli sanki görünmez bir ip tarafından çekiliyormuş gibi ona doğru hareket ediyordu.

Chase şişeyi avuçladı, metal tenine karşı soğuktu. Mantar tıpayı kapatan kırmızı balmumu başparmağının altında pürüzsüz bir his uyandırıyor. Gümüş kapsülün içinde, geçen sonbaharda yeğeni Camden'inki de dahil olmak üzere pek çok hayatı mahveden imal edilmiş bir maddeden geriye kalan tek şey vardı.

Laboratuar ve ilacı yaratan insan çoktan gitmişti ama Chase bu son dozu, yok edilmesine yardım ettiği kötülüğü kendisine hatırlatması için saklamıştı. Ve şimdi baktığında, zehirli örneği başka bir nedenle sakladığını da kabul etmek zorundaydı. Bu onun son çıkışıydı. Kan Tutkusu'na karşı koyma mücadelesi dayanamayacağı bir hal alırsa, bunu bir anda sona erdirebileceğinin garantisiydi.

Crimson'ın tadına bakmak onu bir anda akılsız, kan delisi bir Haydut'a dönüştürmeye yetmişti. Tıpkı Camden'a ve diğer pek çok Irk'a yaptığı gibi.

geçen yıl gençlerin masum arkadaşlarına verdi. Ancak zararsız, cilalı gümüş şişenin içinde ölümcül dozda ilaç vardı. Öldürmeye yetecek kadar.

Chase ince silindiri avucunun içinde yuvarladı ve onun gerçekte ne olduğunu gördü: intihar hâpı.

Yolun yarısını geçmişti, tek başınaydı. Crimson'ın en iyi seçenek gibi görünmesi için daha ne kadar kötüleşmesi gerekiyordu?

Diğer odadaki bir kıpırtı düşüncelerini daha acil sorunlara geri çekti. Tavia uyanıyordu. Nihayet gün batımından hemen önce uykuya dalmış, bitkin bir halde, Chase'in onu bıraktığı sandalyeye yığılmıştı. Artık gecenin derinliğiydi ve Chase o uyurken çoktan erzak almaya gitmiş ve geri dönmüştü. Crimson'ı banyo tezgahının üzerine bıraktı ve çalışma odasına doğru yürüdü.

Şimdi oturuyordu, otel bornozu bir battaniye gibi etrafını sarmıştı, elleri hala arkasında bağlıydı. Adam odaya girdiğinde başını yavaşça kaldırdı, hareketleri ağır ve cansızdı. Çaba sarf etmekten inledi. Dili kuru dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı. "Saat kaç?"

Chase ona yaklaşırken omuz silkti. "On civarı, sanırım."

Tekrar inledi ve başını acınası bir şekilde salladı. "Çok uzun. İlaçlarım olmadan hiç bu kadar uzun süre kalmamıştım."

"Yemek yedikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin." Chase yanındaki sehpayı işaret etti; masanın üzerinde kâğıttan bir şarküteri poşeti ve bir şişe su duruyordu. "Sana bir sandviç getirdim."

Sanki bu fikir bile onu tiksindiriyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Aç değilim. Başım dönüyor. Buradan çıkmam gerek. Vücudumun her yeri ağrıyor ve cildim... her yerim çok sıkı hissediyor."

Chase homurdandı. Neredeyse şu anda nasıl hissettiğini tarif ediyordu, vücudu gün boyunca ve gecenin büyük bir bölümünde onu ele geçiren kana susamışlık dalgasından zar zor kurtulmuştu. Acı çok yoğundu. Bu gece dışarıdayken avlanıp beslenmenin cazibesi neredeyse onu yenecekti.

"Öne doğru eğil," dedi Tavia'ya, sandalyede onun önünde çömelirken. Gözlerindeki güvensizlik ifadesine rağmen, adam bileklerini arkadan bağlayan perde ipini çözmek için ona doğru uzandığında Tavia ona doğru eğildi.

Yüzüne bu kadar yakınken ne kadar güzel koktuğunu, teninin ve saçlarının hala otel sabunu ve şampuanının hafif kokusunu taşıdığını fark etmek istemedi.

ve sadece ona ait olan daha ilgi çekici bir koku. Alnının çıplak omzundaki ağırlığını ve vücudunun ona dokunduğu her yerde duyularının anlık farkındalıkla yandığı gerçeğini görmezden gelmeye çalıştı. Ellerindeki bağlar çözülüp kollarına daha da gömüldüğünde, yumuşak nefes verişini ateş gibi yaktı.

Chase avucunu onun ensesinde dolaştırdı ve yüzüne bakmak için geri çekildi. Kızarmış yanaklarında ve parlayan yeşil gözlerinde hastalık belirtileri aradı. Yorgun olduğunu, fiziksel ve duygusal olarak yıprandığını görebilmesine rağmen, onda hâlâ bir güç, bilinçli bir güçten çok içgüdüsel gibi görünen sessiz bir meydan okuma vardı. Çok güzeldi, narin ama gururlu yüz hatlarında güzellik ve zekâ vardı.

Ve şimdi de onu inceliyordu.

Bakışları yüzünde dolaştı, gözleriyle buluşmak ve onları tutmak için kalkmadan önce ağzında oyalandı. "Şimdi normal görünüyorsun," diye mırıldandı. "Öncekinden farklı. Şu anda insan gibi görünüyorsun... ama değilsin, değil mi?"

"Hayır," dedi basitçe, onu zaten en kötü halinde görmüşken bunu inkâr etmenin anlamsız olduğuna karar vererek.

Yutkundu ama büzülmedi ya da histeriye kapılmadı. Sakin ve soğukkanlıydı, onun itirafını temkinli bir sessizlik içinde değerlendirdi. "Ailen biliyor muydu? Seni bu yüzden mi terk ettiler?"

Kaşlarını çattı, şimdi kafası karışmıştı. "Benim ailem. Sen neden bahsediyorsun?" "Bu ev," dedi kadın. "Ve fotoğraflar... Onları evdeki masada buldum.

diğer odada. Çekmecenin içinde gümüş bir tepsi vardı. Üzerine bir isim kazınmıştı. Senin adın, değil mi? Adın Sterling Chase."

"Benim hakkımda ne kadar az şey bilersen o kadar iyi, Tavia."

"Ama Sterling senin adın," diye ısrar etti, bu işin peşini bırakmayı reddederek.

"Chase," diye mırıldandı. "Kimse bana Sterling demez. Artık değil."

Şimdi onu izliyordu, onun hoşuna gitmeyecek kadar yakından inceliyordu. "Ailene ne oldu, Chase? Genç bir kadın ve bir çocukla çekilmiş fotoğrafını gördüm. Acaba karın-"

Chase, nefesinin altından tısladığı bir küfürle onun sözünü kesti. "O kardeşimin eşi idi. Benim değil."

"Ah." Tavia'nın gözleri onu bıraktı, aşağıya doğru hızlı bir bakış atarak olması gerekenden daha garip hissetmesine neden oldu. "Fotoğrafta ona bakma şeklinden anladığım kadarıyla-"

"Yanlış düşünmüşsün," diye cevap verdi, bilmiş bir tavırla. Onun yargılaması için geçmiş günahlarını ortaya dökmek şöyle dursun, onları deşecek bile değildi. Konu bu Darkhaven ve barındırdığı anılar olduğunda kendi vicdanının yükünü taşıması yeterince kötüydü. "Burası bir zamanlar benim evimdi," dedi ona. "Ama terk eden bendim. Burayı bir daha asla görmek istemedim."

"Ne zamandır yoksun?"

Sorusu onu hazırlıksız yakalamıştı, sorulması bu kadar basit bir şeydi. Yeniden yaşamak istemese de, cevabın dilinden kolayca döküldüğünü fark etti. "Geçtiğimiz sonbaharda, bir yıl önceydi. Cadılar Bayramı'ndan hemen sonra."

Kulaklarında çınlayan silah sesini hâlâ duyabiliyordu. Kardeşinin eşi Elise'in, oğlu -tek çocuğu- cansız bir şekilde yere düşerken attığı yıkılmış çığlık gecenin içinde yankılanıyordu. Crimson'a düşman olan ve Chase'in tabancasından çıkan titanyum mermilerle vurularak öldürülen güzel bir genç çocuk.

"Ona aşık mıydın?"

Chase kasvetli anılarından sıyrıldı ve kaşları çatıldı. "Sana söyledim, o benim kardeşime aitti."

"Seni duydum," dedi Tavia sakın bir sesle. "Ama ben bunu sormadım."

"Daha önce kimseyi sevdiğimden emin değilim," diye mırıldandı. "Tanrım, bunu yapabileceğimden bile emin değilim."

Bu asık suratlı bir ifade değil, yalın bir gerçektir. Bunu daha önce hiç düşünmemişti. Şimdiye kadar bu kelimeleri hiç yüksek sesle söylememişti.

Tavia'nın bakışlarını tuttu, tam o sırada avucunun hâlâ boynunun arkasına sarılı olduğunu fark etti. Nabızı parmak uçlarına çarpıyor, boğazındaki ince tendonlar gevşek ama amansız bir kavrayışla onu tutarken geriliyordu. Dudaklarının nefes nefese ayrılışını izledi ve onu öpmek için ani, şiddetli bir dürtü hissetti. Çılgınca bir dürtü ama son zamanlarda pek de akli başında sayılmazdı. İstenmeyen arzuyu bastırmak için yutkundu, boğazı kül gibi kurumuştı. "Artık yemelisin," dedi ve aniden ayağa kalkması için onu serbest bıraktı. "Sana birkaç giysi de getirdim. Biraz yemek yedikten sonra onları giyebilirsin."

"Sana söyledim, aç değilim," dedi sandviçi iterek. Chase omuz silkti. "Sen bilirsin."

Aralarına olabildiğince mesafe koyarak çalışma odasının uzak tarafına geçti ve yüksek pencerelerin yanında tedirgin bir şekilde yürümeye başladı. Elektronik panjurlar kapalıydı ve Darkhaven'ın

sakinleri geçen yıl taşındı. Ama Chase'in vücutu elik ve camın diğeri tarafında gece olduğunu biliyordu. Damarları bu bilgiyle zonklıyor, nabzının her sert atışı inkar etmek için çok uğraştığı susuzluğu hatırlatıyordu.

"Sen de iyi değilsin," dedi Tavia, odanın öbür ucundan onun adımlarını ve gezinmesini izleyerek. "Olmasan bile... gerçekten ne olursan ol, tıbbi yardıma ihtiyacın olduğunu görebiliyorum. Benim de öyle."

Alay etti, boğazında çiğ bir hırıltı vardı. "Benim için endişelenmene gerek yok. Kendine gelince, inanmamı istediğın kadar hasta görünmüyorsun."

"Ama öyleyim," diye ısrar etti. "Bana inansanız da inanmasanız da, beni burada bu şekilde tutarak hayatımla oynuyorsunuz. Zaten birkaç masum insanı öldürdün. Gerçekten başka bir hayatın daha ellerini kirletmesini istiyor musun?"

"Hiçbiri masum değildi," diye sertçe cevap verdi. "Hepsi Dragos'un köleleriydi. Ruhsuz. Akılsız. Ben herhangi birine ulaşmadan çok önce ölmüş sayılırlardı."

"Minyonlar," dedi onu dikkatle izleyerek. "Ne demek onlar Dragos'un köleleri? Karakolda beni senatörün tehlikede olduğu konusunda uyarmaya çalıştın. Ama sonra onu gördüğünde artık çok geç olduğunu, Dragos'un ona çoktan sahip olduğunu söyledin. Bununla ne demek istediniz?"

Gerçekten kafası karışmıştı, bu da onun hakkındaki şüphelerini daha da derinleştirdi. Ya Dragos ve entrikalarından gerçekten habersizdi ya da çok iyi bir oyuncuydu. Chase elinin ters bir hareketiyle onu başından savdı. "Boş ver. Zaten çok fazla şey söyledim."

Ama o bunun peşini bırakmadı. "Bana bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu söyle. Sadece anlamaya çalışıyorum-"

"Bunu yapmazsan senin için daha iyi olabilir."

"Belki de bunu beni bu işin ortasına atmadan önce düşünmeliydin."

Ses tonunda zehir yoktu, sadece saygı duyması gereken cesur bir açık sözlülük vardı. Chase ona baktı ve haklı olduğunu fark etti. Şu anda çok zor durumdaydı, hepsi onun sayesindeydi. Senatör ve otelde onunla birlikte olan Minion polisine müdahale etmemiş olsaydı hâlâ hayatta olacağından emin olamasa da, hayatının bir daha asla eski haline dönmeyeceğini garantilediğini kabul etmek zorundaydı.

Bu statüko bir yalan olsa bile.

Hâlâ bir parçası, kendisi bilse de bilmese de, onun iddia ettiği kişi olmadığına ikna olmuştu. Onun bir insandan daha fazlası olduğu hissini yok sayamıyordu. *Başka bir şey. Ama ne?*

Dragos bu cevabı verebilir mi?

Bu düşünce daha önce de aklından geçmişti ama şimdi onu rahatsız ediyordu. Onun farkında olarak ya da olmayarak Dragos'la bir şekilde bağlantılı olabileceğini düşünmek içini ürpertiordu. Ve derinlerde bir yerde, Tarikat'ın davasına hâlâ bağlı olan - Dragos'un yok edildiğini görmeye hâlâ kararlı olan - bir parçası, Tavia Fairchild'ın yok etmek istediği düşmana yaklaşmasına yardımcı olup olamayacağını merak etti.

Kendi hayatını çoktan kaybetmişti. Dragos'u sonsuza dek yenmek için gereken buysa, onunla birlikte alevler içinde kalmaya tamamen hazırdı. Ne de olsa kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Bu kadının hayatıyla da kumar oynayacak kadar alçalmış mıydı? Bu sorunun cevabını bilmek istediğinden emin değildi.

Çalışma odasının diğer tarafında Tavia sessizce inledi ve başını ellerinin arasına aldı. "Oh, Tanrım... daha da kötüleşiyor. İlaçlarıma gerçekten ihtiyacım var. Buradan çıkmam gerek ..." O zaman ona baktı ve gözlerindeki gerçek acıyı görmezden gelmek mümkün değildi. "Lütfen," dedi. "Lütfen... gitmeme izin vermeyecek misin?"

Chase onun oyununu anlamaya çalışarak baktı. Ama burada kurnazlık yoktu, sadece sefalet, korku ve kafa karışıklığı vardı. Doğru olanın onun istediğini yapmak ve onu serbest bırakmak olduğunu biliyordu.

Ve eğer daha iyi bir adam olsaydı, olabilirdi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TAVIA karanlıkta çığlık atarak uyandı.

Cildi parçalanmış ve çiğ hissediyordu, bir an ateşler içindeydi, bir an sonra ise iliklerine kadar üşüyordu. Büyük bir yatakta sırtüstü yattığını, bileklerinden ve ayak bileklerinden diğer odadaki perdelerin kalın, örgülü ipleriyle bağlandığını fark etmek için çırpındı ve debelendi. Yiyecek ve içeceği reddettikten sonra yatak odasına geri getirildiğini hayal meyal hatırlıyordu, ikisini de midesi kaldıramayacak kadar hastaydı. Kendisini kaçırın kişiye kaçmaya çalışmayacağını söylemeye çalışmıştı; vücudu isyan etmeye başladıkça buna teşebbüs edemezdi.

Gitmesine izin vermesi için ona yalvarmış, merhamet etmesi için yalvarmıştı. Adam ona hiç merhamet göstermemişti.

Tavia kendisini yatağın üzerinde tutan bağlarla savaşımaya çalıştı ama gücü kalmamıştı. Uzuvarları ağırlaşmıştı, başı dönüyordu, midesi sarsılıyor ve çalkalanıyordu.

Tanrım... Ona ne oluyordu?

Şimdi çok hastaydı, daha önce hiç olmadığı kadar hastaydı. Her yeri ağrıyor, iliklerinin derinliklerinden geliyor gibi görünen bir titremeye tüm vücudu sarsılıyordu. Duyuları kendileriyle savaş halinde gibiydi, bitkin ve güçsüzden aşırı tetikte olana doğru salınıyordu. Nabzının şakaklarında ve boynunun yanlarında attığını hissetti. Kalbi göğüs kafesine çarpıyor, o kadar hızlı ve sert atıyordu ki organın patlamaması bir mucizeydi.

Gözleri kapalı, ellerini yatak başlığına sabitleyen kordondan kurtarmak için nafîle bir girişimde daha bulundu. Çekiştirip durdu, bileklerindeki hassas deri yara olmaya başladığında sertçe inledi.

"Sakin ol." Sıcak, güçlü parmaklar her iki bileğini de sıkıca kavradı. Onu kaçırın Chase. Onun odaya girdiğini bile duymamıştı ama işte oradaydı, kasvetli gölgelerin içindeydi. Dokunuşu sert ama nazikti.

Sesi sert bir fısıltıydı ve alnının üzerinde kayıyordu. "Sakin ol Tavia. İyisin."

Gözleri onunkileri aradı, çatık kaşlı bakışlarında kehribar rengi ateş parçaları yanıyordu. Adamın derin sesinin onu yatıştırmasını istemiyordu, büyük avucunun onu bağlayan bağlardan kaynaklanan yanmayı biraz olsun hafifletmesini de istemiyordu.

Yine de onun alçak sesle mırıldandığı sözlerde biraz teselli buldu. Başparmağıyla boş boş bileklerini okşaması pürüzlü nabzını sakinleştirdi. İradesi dışında sustu, duyuları ona ayla buluşmak için uzanan gelgit gibi tepki verdi.

"Bırak beni," dedi, hâlâ hissettiklerini inkâr etmek istiyordu. Bedeni şu anda kendisine ait değildi ama aklının kontrolünü tamamen kaybetmemişti. En azından henüz.

En azından artık giyinmişti. Chase, onu hapishanesi haline geldiği anlaşılan yatak odasına geri götürmeden önce, ona Back Bay'deki bir giyim mağazasından bir alışveriş çantası vermiş ve banyoyu kullanıp tazelenmesine ve otel bornozunu çıkarıp siyah bir eşofman giymesine izin vermişti. Ona bir sütyen ve külot da almıştı ve Chase'in o gün uyurken onu ne kadar yakından incelediğini ve bedenini ne kadar mükemmel ölçtüğünü bilmek istemiyordu.

Ama onun güvencelerine rağmen iyi değildi. İçinde bir şeylerin gevşediğini, bir parçasının koptuğunu, ulaşamayacağı bir yere sürüklendiğini hissetti. Çaresizlik hissine karşı mücadele etti, panik yükseldi, nefesi daraldı.

"Bırak beni," diye nefes nefese kaldı. İniltisini ya da dudaklarının arasından sızan çaresiz sızlanmayı bastıramıyordu. Hastalığının gelgitleri onu yeniden dibe çekiyordu. Buna daha ne kadar karşı koyabileceğini bilmiyordu. "Lütfen... Sanırım ölüyorum. Buradan çıkmalıyım..."

Sesi, hislerini bastıran sisin içinde kaybolurken, Chase'in alnına nazikçe dokunduğunu hissetti. Onun gibi bir canavardan beklenmeyecek bir şefkatle, alnına yapışmış nemli saçları bir kenara itti. Dokunuşu, yanağının kıvrımı boyunca hafif bir iz bırakarak oyalandı, sonra sertçe tuttuğu çenesinin çizgisini izledi.

"Lütfen," diye fısıldadı ama sesi neredeyse kesilmişti. Bilinci ağır göz kapaklarının ardında kararıyor, onu geriye çekiyordu.

Kaçınılmaz bir uykuya doğru.

Zihni karanlığa gömülmeye başladığında, adamın gözlerinde bir anlık insanlık belirtisi gördüğünü, kendisine bakarken ağzının hafifçe bükülmesinde bir pişmanlık notası olduğunu düşündü.

Ama hiçbir şey söylemedi.

Ve sonra kendi gerçekliğinden daha da uzaklaşıyordu, karanlık onu almak için yükseliyordu. Başını ondan yana çevirdi, adam yavaşça yanından çekilip gölgelerin içinde kaybolurken yanakları sıcak gözyaşlarıyla ıslanıyordu.

HUNTER o gece, sert bir kış fırtınasının hemen öncesinde Tarikat'ın yeni yerine varmıştı. Lucan ve diğer savaşçılar, New Orleans'ta ele geçirdiği ve Dragos'un ölen teğmenlerinden birinden alınan zengin istihbaratı taşıyan kapalı kasa kamyonu boşaltmasına yardım etmek için acele etmişlerdi.

Yanmaz bir kasada basılı laboratuvar kayıtları ve şifrelenmiş bilgisayar verilerinin bulunduğu çok sayıda depolama sürücüsü vardı. Bir çift büyük, paslanmaz çelik varil vardı, ağır piçler, cilalı metalle taçlandırılmış, direksiyon simidine benzeyen hidrolik olarak kapatılmış kapaklar. Kriyojenik kaplardan sadece birinde canlı genetik örnekler bulunuyordu; diğerinin kapağında büyük bir çukur ve hasar vardı, kurumuş kan tankın yan tarafına sıçramıştı.

Lucan'ın hasarın nasıl oluştuğunu tahmin etmesine gerek yoktu. Hunter ayrıca savaş sırasında takan kişiden kopan ultraviyole yüklü polimer itaat tasmaının parçalanmış parçalarını da getirmişti. Dragos'un kendi yetiştirdiği suikastçı, laboratuvarı canı pahasına korumak için gönderilmişti. Hunter'ın ölümcül yetenekleri sayesinde suikastçı başarısız olmuştu. Ve şimdi el konulan laboratuvar bilgilerinin nimeti Tarikat'a aitti.

Hunter başka bir kırık UV tasmanın parçalarını da teslim etmişti; bu seferki on üç yaşında bir çocuğun boynundan kurtulmuştu. Corinne'in oğlu Nathan. Tüm Irklar gibi bu genç de göz ve saç rengini annesinden almıştı. Bu çocuğun abanoz saçları kafatasının üzerinde sadece bir gölgeydi ve tipik suikastçı yöntemiyle tıraş edilmişti. Dragos'un bireyselliği ortadan kaldırmak ve suikastçıları çocukluklarından itibaren duygusuz birer yıkım aracı olarak yetiştirmek için kullandığı pek çok yöntemden sadece biriydi ve içlerinde en acımasız olanı da buydu.

Lucan ölümcül gence çekingen bir tavırla bakarken, Nathan'ın yeni binanın içinde toplanan grubun geri kalanından nasıl uzak durduğunu fark etti

Hunter ve Corinne'i karşılamak için karargâha geldi. Çocuk, annesinin Tarikat'ın diğerk Cins Arkadaşları tarafından çabucak sıcak bir şekilde kucaklanmasını taş suratla izledi. Deniz suyu bakışları düz ve okunaksızdı; Tess, bebek ve gevezelik eden diğerk kadınlardan, Nikolai, Brock, Dante ve Tegan'la birlikte yeni gelen bilgileri incelemek için kriyo konteynırlarının etrafına toplanmış olan Gideon, Rio ve Kade'e doğru tarafsız bir gözlemlle hareket ediyordu.

Lucan dikkatini büyük odada yanında duran Hunter'a çevirerek, "Bu çocuk bir sorun olabilir," dedi. O da Nathan'ı sessizce izliyordu. "Küçük katil ne kadar genç olursa olsun, Dragos'un piyadelerinden birini evime getirme fikrinden hoşlanmıyorum."

Hunter neredeyse belli belirsiz başını eğdi. "Hatırladığım kadarıyla benim hakkımda da benzer çekinceleriniz vardı. Şimdiye kadar kimseyi uykusunda öldürmedim. Chase'i bile."

Lucan tipik olarak soğukkanlı olan eski suikastçıya baktı. "Senden mizah mı? Vay anasını!" Omuzlarındaki ağırlığın bir kısmını hafifletmeyi başaran bir kıkırdama çıkardı. Birazını, hepsini değil. "Çocuğun kötü bir durumdan koparılıp başka bir duruma düşürölmesi beni endişelendiriyor. Böyle berbat bir çocuğun duygularıyla tekrar temasa geçmesine yardımcı olacak donanıma sahip değiliz."

Hunter başını salladı. "Onun için tüm kişisel sorumluluğru üstleniyorum. Nathan'ı yönetmek benim sorunum olacak, Tarikat'ın değil."

"Senin için o kadar önemli mi?"

Hunter tekrar başını salladı, bu sefer daha ciddi bir şekilde. "Öyle. Çünkü onun için çok şey ifade ediyor."

Lucan savaşının altın bakışlarını minyon, güzel Corinne'e doğru takip etti. İkisinin gözleri buluştu ve birbirlerine kenetlendi; Lucan aralarındaki elektriklenmeyi neredeyse hissedebiliyordu. "Peki ya Dragos'un emirlerini yerine getiren diğerk suikastçılar?" Bu acımasız bir hatırlatmaydı ama hiçbirinin göz ardı edemeyeceğri bir gerçektir. "Tarikat'taki görevinizin bir parçası da Dragos'un söz konusu olduğru tüm varlıkları avlamamıza ve etkisiz hale getirmemize yardımcı olmak. Emrindeki en genç suikastçılar bile çok gerçek, çok ölümcül bir tehdit oluşturuıyor."

Hunter'ın dikkati tekrar Lucan'a döndüğünde soğuk ve inançlıydı. "Onun operasyonunun çökertildiğini görme görevim değışmedi,

Sana ve Tarikat'ın geri kalanına ettiğim yemin de öyle. Şu anda yaptığım şeyi Corinne için yapıyorum. Ve onun oğlu için."

Lucan homurdandı. "Ve onun kendisi gibi olan diğerlerinden farklı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Hunter düşünceliydi ve cevap vermesi biraz zaman aldı. "Nathan'da hiçbirimizin bilmediği bir şey var. Ya da çok uzun zamandır. O seviliyor. Bu muhtemelen Dragos'un eğitiminin en kötü yanlarını ortadan kaldıracak kadar güçlü olan tek şey."

Bu gözlem -aşkın mucizevi gücüne dair insani kavrayış- Lucan'a şok etkisi yaratmıştı, özellikle de bu erkeğin dudaklarından dökülenler. Ama buna karşı çıkamazdı. Gabrielle'in sevgisi olmasaydı, nerede olacağını sadece hayal edebilirdi. Chase'in şu anda üzerinde olduğu kana susamışlığa doğru giden aynı karanlık yolda hızla ilerlediğinden hiç şüphesi yoktu.

Lucan elini Hunter'ın iri omzuna koydu. "Umarım bu konuda yanılmıyorsunuzdur, dostum. Onun ve çocuğun iyiliği için."

"Ben hata yapmam," diye cevap verdi, neredeyse robotik bir ifadeyle, doğup büyüdüğü kusursuz askerin bir anlık görüntüsünü sergiliyordu. Ama Lucan'ın bakışlarıyla karşılaştığında, gözlerinde kişisel olmayan bir kararlılık vardı. "Bu karar için kendi hayatımı tehlikeye atıyorum, Lucan. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Nathan da öyle."

Sayısız potansiyel riski ve Hunter'ın kendisinden istediği güveni düşünürken Lucan'ın çenesinde bir tendon kıpırdadı. Sonunda sertçe başını salladı. "Çocuğu buraya getirin."

Hunter birkaç dakika içinde onu öne doğru itmiş, iri elini genç katilin zayıf, atletik omzuna koyarak onu Lucan'ın beklediği yere doğru yönlendirmişti.

"Nathan. Bu Lucan. Tarikatın lideri ve kurucusudur."

Çocuğun gözleri boştu, sessizce orada dururken gözlerini kırpmıyordu. Lucan elini uzattı. "Nathan," dedi ve çocuğun cevap vermesini beklerken başını eğerek selamladı. Elinin kabul edilmeyeceğini düşündü ama son anda Nathan da kendi elini uzattı. Bu harekette bir belirsizlik vardı, çocuğun hareketi kendisinden bekleneni anlamaktan çok Lucan'ınkini taklit ediyordu. Ama bu bir başlangıçtı. Lucan soğukkanlı, şaşırtıcı derecede güçlü parmakları kısa süreliğine kavradı. "Burada güvendesin evlat. Buraya hoş geldin."

Gözleri onun içine dikilmiş gibi görünen Nathan elini geri çekip yumruk yaptı.

"Hunter!" diye bağırdı küçük bir kızın sesi, kaotik bir koşuşturmanın ortasında, ince sarı saçları zıplayarak odaya dalarken. "Hunter, sonunda geri dönebildin!"

Mira bir mini siklon gibi toplantının ortasına daldı, enerjik ve gürültülü, neşesinde tamamen sınır tanımıyordu. Kendini büyük Gen One'ın kollarına attı, onu kaldırıp yüzü kendi yüzüyle aynı hizaya gelecek şekilde tuttuğunda kıkırdadı. Gülümsemesi sevecendi, ölümcül erkeğin çoğu kişiye gösterdiğinden daha sabırlıydı.

Öte yandan, Hunter'ın Tarikat'a katılmasına vesile olan kişi de Mira'ydı. O zamandan beri, ikisi pek olası olmasa da gerçek birer dost olmuştu.

"Neredeyse Noel'i kaçırdığının farkında mısınız?" diye bilgilendirdi onu, yarı azarlayarak, yarı kız gibi inanmayarak. Dikkati geldiği gibi hızla dağıldı, minyon yüzü aralarına yeni katılan kişiyi incelemek için döndü. "Kim o?"

"Corinne'in oğlu," diye yanıtladı Hunter. Sonra, anlamlı bir duraksamayla: "Adı Nathan."

Hunter'ın kollarından sıyrıldı ve genç suikastçının yanına gitti. "Merhaba Nathan. Ben Mira."

Hiçbir şey söylemedi, sadece sanki daha önce hiç karşılaşmadığı yeni bir türmüş gibi ona baktı. Lucan çocuğun annesinden başka bir dişiyle, hatta Mira gibi ufak tefek biriyle bile bu kadar yakın olup olmadığını merak etti. Kellan Archer'a yaptığı gibi onu da kişisel projelerinden biri haline getirmeye karar verirse zavallı çocuk neye uğradığını şaşıracaktı.

Çocukları garip tanışma faslıyla baş başa bırakan Lucan, Hunter'a kendisini takip etmesini işaret ederek laboratuvardan elde edilen bilgiler etrafında dönen sohbete katılmak üzere ilerledi. "Yedek bataryaları bitmeden şu kriyo tanklarına biraz enerji verelim. Hunter, sahipsiz birkaç yatak odası var, Corinne'le birlikte seçip yerleşmek isterseniz, buyurun."

Nathan'ın şu anda şöminenin yanındaki devasa yaprak dökmeyen ağacı gösterdiği yere baktı, Mira heyecanla onun için süslemeler yaptığını ve asma zamanı geldiğinde onun yardımından hoşlanacağını açıklıyordu.

Onlar. Lucan başını salladı ve sempatik bir kıkırdama çıkardı. Hunter'a ekledi, "Mira'ya söyle Nathan'a Kellan'ın odasını gösterebilirsin. İki çocuk birlikte yatabilir."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SABAH ona kafatasının tepesine inen bir çekiç gibi çarptı.

Chase'in göz kapakları kırpışarak açıldı, vücudunun her zerresi anında alarma geçti.

Evde yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Çok sessizdi. Bir mezar kadar sessiz.

Hay sikeyim. Ne zamandır dışarıdaydı? Gece boyunca kana susamıştı ama Darkhaven'ı terk edip avlanma dürtüsüne direnmişti. Hatırladığı son şey o açlıkla savaşıyordu, zar zor kazandığı bir savaş. Şimdi çalışma odasında ayağa kalkmış, kana susamışlığının ürpertisini ve çıplak zemine düştüğü için kemiklerinde oluşan donuk ağrıyı zihinsel olarak silkeliyordu. Yatak odasının kapalı kapısına doğru hızlı ama ağır adımlarla yürürken kana susamış her kası protesto çığlıkları atıyordu.

O kilitli, yüz yıllık ahşap levhanın diğer tarafından çıt çıkmıyor.

Dün gece kötü durumdaydı. Birkaç saat önce onu kontrol etmeye gittiğinde, ona öleceğini düşündüğünü söylemişti. Adam bundan kuşkulandı ama kadın o kadar perişan görünüyordu ki neredeyse yalvarması üzerine onu oradan çıkaracaktı. Kadının acısı ona, boyun eğmek bir yana, kabul etmeye bile hazır olmadığı bir düzeyde çekici geliyordu.

Ama şimdi onun ne kadar hasta olduğu konusunda yanılıp yanılmadığını merak ediyordu. Tanrım, eğer yanıldıysa-

"Tavia?" Sesi kuru boğazında çakıl taşı gibiydi. Kapıyı çalmaya zahmet etmedi, sadece kilidin açılmasını istedi ve kapıyı sonuna kadar itti. Odaya adımını attı.

Boştu.

Onu zapt etmek için kullandığı perde kordonları yatağın üzerinde yıpranmış bir şekilde duruyordu. Tavia hiçbir yerde görünmüyordu.

"Vay canına." Chase pencereye bir göz attı, kırık pencereyi kapatmak ve kızın kaçmasını engellemek için parçaladığı masanın parçalarıyla hâlâ kapalıydı. İçeriye doğru ilerledi.

Ve sonra onu duydu.

Büyük yatağın diğer tarafından küçük, korkmuş bir hayvanın gibi yumuşak, hızlı bir soluma geliyordu.

"Tavia." Topuklarının üzerinde kamburlaşmış, başı öne eğilmişti. Adamın sesine cevap vermedi, sadece oturduğu yerde sık ve hızlı bir tempoda nefes alıp veriyordu. Vücudunun her yeri titriyordu. Ter, gevşek saçlarını ıslatıyor ve siyah eşofmanının kumaşının omurgasının kavisli kemerine yapışmasına neden oluyordu. "Tanrım... Tavia, iyi misin?"

Uzandı ve elini hafifçe kadının sırtına koydu. Temas anında irkilerek uzaklaştı, şiddetli bir hamleyle aralarına iki ayak girdi. Başını çevirdi, saçları kalın bir perde halinde yüzüne döküldü... ama gözlerindeki parlak kehribar ışıltısını gizlemeye yetmedi.

Ah, lanet olsun. Chase'in gördüğü şeyin gerçekliği damarlarındaki kanın donmasına neden oldu. *Bu olamazdı.*

Dudakları vahşi bir hırıltıyla geriye kıvrılırken sadece bakabildi. Kesik kesik bir nefes aldı, sonra dişlerinin arasından ve pırıl pırıl parlayan sivri dişlerinin arasından şiddetli bir tıslama çıkardı.

Onun görüldüğünden daha fazlası olduğundan şüphelenmiş olsa da, şimdi bunu kesin olarak görmek onu tamamen şaşırttı.

Tavia Fairchild bir şekilde -imkânsız bir şekilde- melezdi.

Kısıtlamaların onu tutmamasına şaşmamalı. Onun türünden biri üzerinde ipten daha etkili değillerdi. Bu dişinin de öyle olduğu açık.

Alçak bir yere çömelmiş ve öfkeden kudurmuş bir halde, aynı anda hem ürkütücü hem de şaşırtıcı bir bakışla onu süzüyordu. Daralmış gözbebekleri en ince yarıklara dönüşmüş, irislerinin ateşli korları tarafından yutulmuştu. Ona doğru hırladı, başı hafifçe eğikti, ölümcül bir dişi canavar avını ölçüp biçiyordu.

Bu, kız topuklarından fırlayıp hızlı ve şiddetli bir saldırıyla onu yere sermeden önce sahip olduğu tek uyarıydı.

Sertçe yere indiler, Chase'in omurgası ağırlıklarının altında yere çarptı. Tavia'nın çığlığı kafatasında yankılanırken, nefesi bir hışım ve iniltiyle kesildi. Yere düşer düşmez dövüşmeye başladı.

Sert odun. Hızlı ve güçlü bir şekilde adamı pençeledi, adam onun çılgınca saldırısını savuşturmaya çalışırken çığlık attı ve hırladı.

Eşofmanının kapüşonunun *fermuarlı* önü, göğsüne ve boğazına yayılan *dermaglif* ağına düzgün bir şekilde bakmasına yetecek kadar açıktı. Artık onların ne olduğundan hiç şüphesi yoktu: Cinsin deri izleri renkten renge girmiş, koyu mor, kan şarabı ve siyahın alacalı tonlarına bürünmüştü. Öfkeli ve açlıktan acı çekiyordu, *glifleri* bunu ona ilk bakışta gösteriyordu.

Genetik işaretler şimdiye kadar nasıl uykuda kalmıştı?

Gerçek doğasını bastırmak için ona ne yapılmıştı?

Chase'in bunu merak etmesi uzun sürmedi. Tavia kolunu geri çekti ve yüzüne doğru bir yumruk savurdu. Adam darbeyi savuşturdu, sadece deneyim ve eğitim sayesinde ondan daha hızlıydı. Tavia eğitimsizdi ve kontrolden çıkmıştı, ham, doğal bir güç açıkça ilk kez ortaya çıkıyordu. Zarif, kadınsı bir formda vahşi bir Cins gücüydü.

Ve lanet olsun ki Chase hayatı boyunca daha ateşli bir şey tanımamıştı.

Ona karşı biraz daha mücadele etti, her darbesini savuştururken homurdandı, sonunda onu bileklerinden tutup kollarını üzerinde açtığında kükredi ve hırladı. Nabızı ince boynunun yanlarında sert ve sabit bir şekilde atıyordu. Güçlü bileklerini tuttuğu parmak uçlarına çarptığını hissedebiliyordu. Ve onu belinin etrafındaki demir bantlar gibi kavrayan, şaşırtıcı bir güçle altına sabitleyen uyluklarının iç kısımlarındaki o katı, gümbür gümbür zonklamayı da hissedebiliyordu.

Nefes alıp veriyordu, parlak kehribar rengi gözleri ve sivri dişleri ona mücadelenin henüz bitmediğini söylüyordu.

Yakın bile değil.

"Tavia, beni dinle." Kasları, saldırmak üzere olduğuna dair bir uyarıyla seğirdi. Chase bir küfür savurdu, dişleri kızın gergin kollarını tutma çabasıyla gıcırdıyordu. "Tavia, Tanrı aşkına, sakın ol-"

Kendisini ikna etmeye çalışan adama kükredi ama adamın elinden kurtulmaya çalışmadı.

Hayır, onu ısırdı.

Kadının dişleri sol bileğinin etine ve tendonlarına derinlemesine batarken Chase sözsüz bir çığlık attı. Onu sarsan ısırığın acısı değil, kanının kadının ağzına doğru serbestçe fişkırdığını aniden, endişe verici bir şekilde fark etmesi oldu.

Adını söylemeye çalıştı -durması için onu uyardı- ama ağzından çıkan tek şey boğuk bir inlemeydi. Kadının ısırtığının verdiği zevk ve acı, varlığının her zerresine yayılan bir akım gibi içinden geçti.

Tanrım, çok iyi geldi.

Çok iyiydi, özellikle de kanının ona ne yapacağından bile emin değilken. O bir şekilde Breed'di; bunu şimdi anlıyordu. Ama vücudu onun kırmızı hücrelerinin içine akmasına nasıl tepki verecekti?

Bir saniye bile geçmeden cevabı aldı.

Tavia gırtlaktan gelen bir çığlıkla onu serbest bıraktı. Gözleri şimdi daha parlak yanıyor, için için yanan kömürler kadar sıcak kehribar rengi bir ışık saçıyordu. Dişlerinden çenesine ve göğsünün kabarıklığına kan -onun kanı- damlıyordu. *Glifleri* nabız gibi atıyordu, canlı ve değişkendi, teninin pürüzsüz kreminde karşı çok seksiydi.

Delinmiş bileğini yaraları kapatmak için ağzına götürürken Tavia hevesle onu izledi. Dudaklarını yaladı, koyu pembe dili ağzına bulaşan kanın her damlasını yalayıp yuttu. Bir an için başını arkaya eğdi, elleri dalgınca boynuna doğru hareket etti, sonra fermuarlı kapüşonunun üstünden göğüslerinin kıvrımlarını okşadı. Bu şehvetli bir hareketti, bilinçsizce, şu anda hücrelerini besleyen kana içgüdüsel bir tepkiydi. Ona tekrar baktığında, için için yanan bakışları boğazına odaklanmıştı. Nefes alış veriş hâlâ sert ve çılgıncaydı, vücudu hâlâ sarmal bir saldırganlıkla titreşiyordu.

Ve çok ateşliydi. Chase, birleştikleri yerde vücudunun onunkine doğru yayıldığını hissedebiliyordu, naylonla kaplı kalçaları onun çıplak karnına biniyordu. Kendi pantolonu çok dar geliyordu, kadının arka tarafının kasıklarına çok hoş bir şekilde sürtündüğü yerde ereksiyonu yükseliyordu.

Tanrım, muhteşemdi. Güzelin de ötesinde.

Ve içindeki erkek olan her şey hızlı, istenmeyen -oldukça bariz- bir ilgiyle karşılık veriyordu.

Onu itmek için gerekli iradeyi toplamaya fırsat bulamadan kadın tekrar üzerine düştü, öncekinden daha hızlıydı, o kadar hızlı hareket ediyordu ki onu takip etmekte zorlandı. Isırığı bu sefer daha sertti. Şahdamarına ölümcül bir darbe indirdi.

Dişleri boynunu delip derinlere battığında Chase'in vücudu şiddetle kasıldı, her kası ve tendonu kablolar gibi gerildi. Onu emdi.

Damarlarını uzun uzun çekerek sikini öyle bir kaldırdı ki, oracıkta patlayacağını sandı.

Yaşadığı zevki kabul etmek istemiyordu ama bunu inkâr edebileceğini de sanmıyordu. Sertleşmesi yeterince kanıttı ama Tavia bir ağız dolusu daha kanını emerken *gliflerinin* onaylanarak *parladığını* hissedebiliyordu.

"Tanrım," diye tısladı, boğazındaki ağzının talebine uymaktan başka bir şey yapamıyordu. Bu his daha önce bildiği hiçbir şeye benzemiyordu.

Çiftleşmemiştı, hayatı boyunca sadece insanlarla beslenmişti. Ve hiçbir zaman bir kan Sahibinin kendisinden içmesine izin vermemiştı. Körelmiş küçük dişler Tavia'nın dişlerinin jilet gibi keskin hazzıyla kıyaslanamazdı, açgözlülükle damarından beslenirken onu ağzına sıkıca bastırıyordu.

Kalbinin her atışında, enerjisinin içinden, uzuvlarından, özünden ve duyularından çekildiğini ve ona aktığını hissetti. Onu besliyordu. Onun gücünün arttığını hissedebiliyordu. Yaralarını her sert çekişinde açlığı daha da derinleşiyordu. Biraz daha içerken tenine karşı inledi, zevkinin uğultusu kendi arzusunu daha da sıkılaştırdı.

Tavia'nın kalçaları ona doğru sürtünerek hareket etmeye başladı. Onun da kendisiyle aynı uyarılmayı hissettiğini biliyordu. Bunu vücudunun sıvı çalkantısında görebiliyordu. Ciğerlerine çektiği her sert nefeste onun arzusunun kokusunu tadabiliyordu.

Aleti kadının dalgalı kalçalarının altında taş gibi sertleşmişti. Arzusunun acısı acımasızdı, saf, lezzetli bir ıstıraptı.

Ve eğer onun ihtiyacı dayanılmazsa, onunki daha da kötü olabilirdi.

Genetik olarak bir Konukçuyu ısırıldığında daha esnek hale getirecek niteliklerle geliştirilmiş olan Cins kanı, yutulduğunda daha da etkiliydi. Irkdaş olarak doğan bir dişi için bu, en ilkel haliyle tahrik ediciydi.

Tavia'ya mı?

Bilemezdi. Tek cevabı, kalçalarının onunkileri daha da sert bir şekilde gıcırdatması şeklinde geldi. Ellerini kadının sırtına doğru uzattı, kadın kendini adamın vücudunda aşağıya doğru kaydırırken delirmenin eşiğindeydi, göbeğinin sıcaklığını adamın kasıklarının sert çıkıntısıyla aynı hizaya getiriyordu.

Daha ileri gitmeden buna bir son vermesi gerektiğini biliyordu. Ama onu reddetme düşüncesi, zaten lekelenmiş olan onuruna yapılan şehvetli saldırının altında hızla zemin kaybediyordu.

"Tavia," diye mırıldandı kalın bir sesle, vücudu kendini gerçekte olduğu şeyin karanlık doğasına teslim ederken, kendi dişlerinin dilinin yumuşak etine bastırıldığını hissediyordu. "Ah, lanet olsun..."

DAHA FAZLASI.

O anda bildiği tek şey buydu, önemli olan tek şey buydu.

Daha fazla.

Boğazı olan çölü serinleten söndürücü sıvıdan daha fazla. Varlığının her zerresine yayılan, çatlamış kemiklerinin ve kaslarının ağrısını dindiren, onu gece uykusundan uyandıran ve odanın zemininde titreyerek ve kafası karışmış bir halde bırakan öfkeyi -hayvansal öfkenin şiddetli fırtınasını- yatıştıran güçten daha fazla.

Dilinin üzerinden egzotik bir başka dünyadan gelen sıvı kadife gibi akan baharatlı koyu iksirin ilk tadıyla başlayan zevkin daha fazlasını istiyordu. Bu kandı. Zihninin hâlâ gerçekliğe bağlı olan kısmında bunu biliyordu.

Onun kanıydı. Sterling Chase. Korkması ve muhtemelen hor görmesi gereken adam. Hiç de insan olmayan, tehlikeli ve vahşi bir şey olan adam.

Ondan daha fazlasını istiyordu.

Bu düşünceyle nabzı hızlandı, damarlarında daha sert atmaya başladı. Kanının her organına ve kasına sıcak ve canlı bir şekilde pompalandığını hissetti. Vücudundaki hücrelerin, onun karanlık gücünü içlerine çekerek, kendilerininmiş gibi sahiplendiklerini duyabiliyordu.

Ve oh, iyi hissediyordu.

Temas ettikleri her yerde, teni uyarılmışlıkla uğulduyordu. Bu zevki inkâr edemezdi, hayatı boyunca içinde birikmiş gibi hissettiği susuzluğu giderme ihtiyacını da inkâr edemezdi.

Daha önce kendini çok hasta hissetmişti - ölmek üzere olduğundan emindi. Ama şimdi hiçbir hastalık hissetmiyordu. Titreyen bir güçsüzlük ya da onu sık sık ilaçla rahatlamaya iten endişe yoktu. Artık yaşadığını hissediyordu. Sonsuz, güçlü bir şekilde canlı.

Açık damarını aceleyle içti, nazik davranmadı. Etrafını saran diğer arzuyu da dizginleyemiyordu; tenini yalayan ve yükselen duyularına işleyen için için yanan bir ihtiyaçtı bu.

Şimdi her şey daha canlı görünüyordu. Baş adamın teninin koyu kokusuyla ve dilinin üzerinde güçlü bir şekilde titreşen kanla doldu. Onu içine çekti, vahşi tadının tadını çıkardı. Altındaki bedenin sert gücünden, çıplak göğsünün kaslı düzlemlerinden, parmak uçlarının altındaki sıcak ve saten pürüzsüzlüğünden hoşnuttu.

Kalbi onunki kadar sert atıyordu, bir şekilde kendi damarlarında da zonkladığını hissedebiliyordu. Adamın arzusunun gücünü hissedebiliyordu; bu ihtiyaç, çekirdeğindeki erimiş havuzun daha da yoğun bir şekilde yanmasına neden oluyordu.

Tavia, elinde kalan azıcık kontrolü de kaybederek inledi.

"Daha fazla," diye mırıldandı onun tenine karşı. Kalçaları kendi kendine hareket ediyordu, deneyimsizliğine rağmen ahlaksızdı. Tek bildiği, bakir bedenini yayılmış kalçalarının arasına yerleşen büyük, inatçı çıkıntıya doğru hareket ettirirken onu tüketmek için kabaran özlem ve acıydı. Lezzetli sürtünmeyle birlikte içinde bir zevk patlaması oldu ama bu onu doyurmaya yetmedi. Neredeyse yetmiyordu.

Sonunda ağzını adamın boğazında açtığı ikiz delikten ayırdığında nefes nefese kalmıştı. Onun üzerine çıktı ve işkence görmüş yüzüne baktı. Gözleri kızgın kömür gibi parlıyordu. Ayrılmış dudaklarının ardında, dişleri kar beyazı ve hançer gibi keskin parlıyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı, yeni bilincinin talepleri dışında her şeye kendini kaptırmıştı. Ne demek istediğini açıklığa kavuşturmak için pelvisini onun üzerinde salladı ve doyurulmayı bekleyen açlık hissiyle tısladı. "Lütfen... bu ağrıyı dindir."

Reddetme eşiğindeki cevap iniltisi boğazında düğümlendi.

Ama sonra yukarı uzandı ve iri elini onun ensesinde kavradı. Vahşi bir hırıltıyla onu ağzına çekti ve vahşi bir öpücüğe boğdu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

TAVIA_{NIN} AĞZI onunkinin üzerinde sıcak, duyarlı ve istekliydi, dilini onun ayırık dudaklarının arasından derin, acımasız bir öpücükle geçirdi. Ağız biraz beceriksiz, dili biraz eğitimsiz olsa da, dişlerinin uzun uçlarıyla çarpışarak onu içine aldı ve aynı vahşilikle onu öptü. Ama çok çabuk öğreniyordu; bunu ona vermeliydi.

Hâlâ onun üstünde oturan kadın, dilinin agresif hamlelerine uygun olarak kalçalarını hareket ettirdi ve kısa süre sonra ağzının cüretkârlığıyla eşleşerek vücudunu ona karşı zorlu bir ritimle gıcırdatmaya başladı. Kadının dişlerinin adamın iri dişlerini sıyırması, daha önce hiç bilmediği erotik bir duyguydu. Kız öpücüğün derinliklerine doğru bastırdıkça keskin uçlar dudaklarını aşındırıyor, ısıyor ve dürtüyor, onu çılgına çeviriyordu.

Bir hırıltıyla teması kesti, ciğerleri kesildi, nefesi kalp atış hızı kadar hızlıydı. Ensesindeki tutuşunu bıraktı, sadece üstünün fermuarlı ön kısmına uzanmak için. Fermuarı çekiştirerek açtı ve tenini takdir dolu bakışlarına sundu.

Glifleri koyu renklerle *parlıyordu*. Güzel girdaplar ve kavisler köprücük kemiği boyunca ve göğsünün üzerinde oynuyor, kıyafetleriyle birlikte aldığı mütevazı siyah sütyenin altında kayboluyordu. Bu şeyi aceleyle seçmiş, ona uyacak gibi görünen basit bir pamuklu olanı almıştı. Sütyen dantel ve satenden yapılmış olsaydı, onun üzerinde daha seksi duramazdı. Küçük, dolgun göğüsleri sütyeni mükemmel bir şekilde dolduruyordu.

Chase parmağı ve başparmağıyla ön tokayı hafifçe açtıktan sonra kumaşı sıyırdı. Koyu şarap rengi ve çivit mavisi tonlarıyla titreşen güzel süslemeler, koyu, pembe meme uçlarının etrafında izleniyordu. Arzunun renkleri, bir ressamın elinden çıkmışçasına kremi teninin her tarafına yazılmıştı. Gördüğü manzara karşısında içti.

ve içinde hızla gidip gelen nefes şimdi düzensiz bir iç çekişle ayrılıyordu.

"Çok güzel," diye fısıldadı, sözcükler boğuk, sesi kalın ve kavruktu. Sonra o enfes tomurcuklardan birini ağzına alabilmek için omuzlarını yerden kaldırdı. Onu elinden geldiğince dikkatle emdi, dişleriyle narin deriyi sıyırmaktan çekiniyordu. Ne onu incitmek ne de kazara bir yerini kesip kanamasına neden olmak istiyordu. Zaten bu erotik açlıkla, onun dökülen kanının en ufak bir damlasıyla bile başa çıkamayacak kadar ileri gitmişti.

Sadece bu fikir bile ereksiyonunun hevesle tekmelenmesine neden oldu.

Adam dilini meme ucunun çakıllı düğümünün etrafında döndürürken Tavia acı dolu bir ses çıkardı. İhtiyacının içinde titreştiğini hissedebiliyordu. Isı, giysilerinin içinden onu boğuyor ve kalçalarının her yavaş sürtünmesi, şüpheli öz kontrolünün daha da ulaşılmaz hale gelmesine neden oluyordu.

Gözleri kapalıyken, adam onu biraz daha emip bir tatlı meme ucunu diğeriyle değiştirirken başını hafif bir iniltiyle geriye attı. Tutkunun teninde oynaşmasını, mücevher gibi koyu renk tonlarının susturulmasını ve taşmasını, göğüslerine ve düz karnına yayılan canlı bir renk dansını izledi. Kızın beli o kadar mükemmel sivrilmişti ki, muhtemelen elleriyle çevresini sarabilirdi.

Bir an sonra bunu yaptı, kaldıraç gücünü kullanarak onu üzerinden yuvarladı ve kendisi üstte olana kadar onunla birlikte hareket etti, pelvisi tam uyluklarının arasına sıkışmıştı. Nazik olmayan bir hamle yaptı, yakında olacakların tadına baktı. Adam yavaşça geri çekilirken kadın inledi. Göz kapakları kalktığında, bakışları onu kehribar rengi bir ateşle kavurdu. Adamın başını ellerinin arasına aldı ve onu ilkel taleplerle olgunlaşmış bir öpücükle kendine çekti.

"Daha fazla," diye geveledi açık ağzının içine. Ve sonra onu tekrar ısırdı, sert, dürtücü bir kıştırma, doğrudan horozuna lezzetli bir acı gönderdi.

Bir hırıltıyla ondan ayrıldı ve dizlerinin üzerine çöktü. Elleri titreyerek eşofmanının kemerini yakaladı ve tek bir sert çekişle iç çamaşırıyla birlikte kalçalarından aşağı çekti.

Ve, ah, Tanrım. Burada, kalçalarının kıvrımlarını okşayan ve seksinin tümseğindeki koyu renkli buklelerin narin yuvasını vurgulayan daha sanatsal *işaretler* vardı. Parmaklarını bacaklarının arasına kaydırды ve onu ıslak, sıcak ve sıkı buldu. Çok sıkı.

Onun hem topraksı hem egzotik, hem masum hem de vahşı kokusunu içine çekerek inledi. Tadına bakmaya karşı koyamadı. Gözleri onunkilere kilitlenmişken parmaklarını ağzına götürdü ve onun tatlılığını ağzına götürüp yaladı.

Altında kıvranıyor, nefes nefese kalıyor ve ona tutunmaya çalışıyordu, bakışları için için yanıyordu. Yüzü ısırapla çarpılmıştı. Kadının kokusu yoğunlaştı ve adamın kendi ihtiyacını daha da alevlendirdi.

Pantolonunu çıkarıp kalçalarından aşağı itti ve ilk soğuk hava çıplak sikine çarptığında tısladı. Yeterince hızlı içine alamıyordu. Doğru düzgün soyunmaya vakti yoktu, ihtiyacı çok fazlaydı.

Tavia adamın omuzlarına tutunurken, adam cinsel organının başını kadının vücudunun kaygan yarığı boyunca kaydırdı. Kör tırnakları, adam pozisyonunu alırken etini çizdi, sonra derin bir hamleyle içine gömüldü. Sonra haykırdı, adamın omuzlarındaki tutuşu daha da sıkılaştı.

Kadının gerçekten ne kadar sıkı olduğunu belli belirsiz fark etti. Arzudan sırlıklam olmuş beyninde endişe verici bir düşünce titreşti: Bakire olması mümkün değildi, değil mi?

Ama sonra çığlığı kısık bir iniltiye, zevk ve acının karıştığı bir sese dönüştü. Ve şimdi onun içinde olduğu için, hareket etmekten kendini alamıyor, onun çekirdeğinin sıcak, ıslak yumruğuna girip çıkıyordu.

Adam her darbeye daha derine inerken göz kapakları yavaşça aralandı. Adam kalbinin hızlı atışını karşılamak için temposunu artırırken, kehribar rengi gözleri delici ve ateşli bir şekilde ona sabitlendi. Dudakları titrek bir iç çeekişle aralandı, dişleri parıldıyordu.

Kadının doruk noktasının yükseldiğini hissetti. İlk küçük spazm içinden geçerken, kılıfı boyunca uzanan ince kasların yumuşak dalgalanmaları onu kavradı. Keskin bir nefes aldı, adam daha derine inip onu daha sert iterken altında gerildi. "İşte bu," diye mırıldandı kısık sesle. "Bunu sen istedin. Şimdi al onu."

Vücudu titrerken boğuk bir çığlık attı, elleri hâlâ adamın omuzlarında ikiz vizörler gibi kenetlenmişti. Çığlığının patlamasıyla boğazı gerildi, vahşı bir salıverilme haykırışı. Adam onun içinde hareket etmeye devam etti, etrafına sıkıca sarılmış çekirdeğinin erotik geriliminde kayboldu, orgazmının küçük spazmları onu sağdı, dişlerinin ve dişlerinin arasından çiğ bir laneti sürükledi.

Kendi ihtiyacının da merhameti yoktu. İlkel, acil bir dürtüye kendini kaptırmış bir halde kendini onun sıcaklığına doğru daha da derine çekti. Yoğun hisler üzerine çarptı

ve hazzının yüzeyinin altında için için yanan, yavaş yavaş kaçmakta başarısız olduğu o karanlık özlemin uyandığını hissetti. Açlık şimdi ona doğru uzanıyordu, onu en zayıf anında hisseden bir yırtıcı. Dikkatinin en dağınık olduğu anda.

İradesi dışında Chase'in gözleri Tavia'nın boğazının savunmasız uzunluğuna takıldı. Yüzünü çevirdi, öyle bir güç harcadı ki tüm vücudu sarsıldı.

Belki de onu titreten şey seksti.

Birini becermeyeli o kadar da uzun zaman olmamıştı ama işine geldiğinde becerdiği insan dişiler ona hiç zevk vermemişti. Rahatlama, elbette. Ama aynı rahatlamayı iyi bir dövüşten de alıyordu. Acıyla başa çıkabilirdi. Aslında ne kadar acımasız olursa o kadar iyiydi. Bağımlılığının en kötü olduğu son birkaç ayla bu şekilde başa çıkmıştı. Kan tutkusunu saldırganlık ve dövüşle bastırmış, bir kötü kafayı diğeriyle takas etmeyi ummuştu. Tehlikeli bir danstı ama bildiği tek danstı.

Zevk, uzun zamandır hoşlandığı bir şey değildi. Acı ve vahşet onun için çok daha güvenli bir seçenektir. Onu temiz ve topraklanmış tutuyordu. Şimdiki gibi değil.

Tavia'nın bedeninden aldığı zevk ve kana susamışlığının hançerleri ruhu için savaşırken artık doğru düzgün düşünemiyordu.

Ona bir kez daha bakma riskini göze aldı ve onun kendisini dikkatle izlediğini gördü. Doruk noktası azalmıştı ama bir diğeri eşliğinde dengede durduğunu hissedebiliyordu. Buna bir son vermesi gerektiğini biliyordu - yükselen kana susamışlığının cezalandırıcı kırbacı dayanamayacağı kadar fazla gelmeden önce. Ama libidosunun başka fikirleri vardı. Kalçaları öne doğru sallandı, güçlü bir itiş onu kabzasına kadar oturttu.

Daha derine bastırdı, ona bakıyordu, sesi boğazının arkasındaki külden biraz daha iyiydi. "Daha fazla mı?"

Tavia'nın cevabı kesik dişleri ve parıldayan azı dişleri arasından gelen tıslamaydı. "Evet."

İzin vermesi başlı başına bir işkenceydi. Çünkü Chase şu anda duracak kadar kontrolü olduğunu düşünmüyordu. Ona yalvarsa bile.

Parlak bir coşku dalgası bir kez daha üzerine çökerken TAVIA onun kalın omuzlarına yapıştı. Dalga dalga tüm duyularını kaplıyor, hissettiği her şeyin yoğunluğuyla onu kendi derisinden dışarı fırlatıyordu. Konuşamıyordu.

Nefes alamıyordu, sadece gözlerini kapatıp varlığının en derininden geliyormuş gibi görünen keyifli bir iç çekişten başka bir şey yapamıyordu.

Kendini elektriklenmiş hissetti, her bir sinir ucu patlamış ve yırtılmıştı, duyularla karıncalanıyordu.

Bacaklarının arasında donuk bir acı vardı ama tüm kişiliğinin ezici dönüşümüne kendini kaptırdığı için bunun sadece belli belirsiz farkındaydı. Tüm varlığı acı ve zevk, netlik ve kafa karışıklığından oluşan bir girdaba dolanmıştı.

Gözlerini açtı ve her şeyin kaynağını gördü.

Chase. Eşsiz, şeytani bir yakışıklılığa sahip olan adam, vücudu adamın hamlelerinin darbelerini emerken onun üzerinde süzülüyordu. Bakışlarını ondan ayıramıyordu, bilinçli zihninin ince ipliği, onun ateşli gözlerinin ve göğüs kaslarının üzerinde ve her iki yanında duran kalın kollarında yayılan deri işaretlerinin kutsal olmayan güzelliğiyle büyülenmişti.

Tıpkı kendisinininki gibi koyu renklerle dalgalanan deri işaretleri.

Her şey bir tür karanlık rüya gibi görünüyordu ama o bunu yaşıyordu. Bunu vücudunun uyanmış her hücresinde ve lifinde hissediyordu. Onun acil ritmine karşı çaresiz, altında sallanıyordu. Gerginlik vahşi yüz hatlarından omuzlarının sert kütesine ve iri vücudunun sert çizgisine yayıldı.

Alçak bir hırıltıyla temposunu artırdı ve hançer gibi uzayan dişleri ayrık dudaklarının arkasında daha da uzadı. Bakışları daha aşağılara kayarak kadının boğazına yerleşirken, kedi gözü gözbebekleri en ince yarıklara kadar inceldi. Bu vahşi bakışlardan yayılan ısı, boynuna bastırılan sıcak bir bıçak gibiydi. Ağzı gerildi, dolgun dudakları geriye doğru sıyrıldı ve acımasız, artan bir saldırganlıkla kızın içine girdi.

Korkması gerektiğini biliyordu. Bunların hiçbirinin olmaması gerektiğini biliyordu - kavrayabileceği herhangi bir gerçeklikte değil.

Ama artık korku nedir bilmiyordu. Sadece içgüdüsel bir beklentiyle vücudu onunkini yastıklıyor, başı sanki görünmeyen iplerle çekiliyormuş gibi yana yatıyor ve ona boynuna tam erişim sağlıyordu.

"Evet," diye fısıldadığını duydu adamın vuruşları daha da çılgınlaşırken. Adamın gözleri boğazına sabitlenmişti, gözlerini kırpmadan, açgözlülükle. Tavia yutkundu, adamın dişlerinin yumuşak etine nüfuz etmesi için karşı konulmaz bir ihtiyaç hissediyordu. Kavrulmuş dudaklarını yaladı, yine onun için acıkmıştı.

Kadın uzanıp adamın başının arkasını tuttuğunda, adam kaskatı kesildi ve sanki onu yakmış gibi tısladı. Öfkeli bir sesle homurdandı, adımları daha da hızlanırken yüzü acıyla buruştu. Bakışları daha da ısındı ve açıkta kalan boğazını, şimdi tüm benliğini sardığını hissettiği bir sıcaklıkla yaktı.

Basınç artıyor, muazzam ve görkemli bir şeye doğru yükseliyordu. Tavia da onunla birlikte, şaşkınlık ve bir başka sarsıcı boşalmanın ani, kabarık çiçeklenmesiyle çalkalanıyordu. Adam başını onunkinin yanına bıraktı, nefesi Tavia'nın canlanan teninde ve boynunun açıkta kalan sütununda gezindi. En küçük bir an için ağzı omzunun hassas kıvrımına değdi. Dudaklarını etinin üzerinde hissetmek için bekledi. Zevki doruklara çıkmaya başladığında ve dişlerinin etine battığını hissetme ihtiyacı damarlarında sağır edici bir vuruşa dönüştüğünde nefesini tuttu.

"Hayır," diye sertçe homurdandı. "Lanet olsun. Hayır."

Ve kulağına üflenlen karanlık bir lanetle her şey sona erdi.

Adam geri çekildi, o kadar ani bir şekilde ondan uzaklaştı ki, yokluğunun ona bir tokat gibi çarptığını hissetti. Ayaklarının üzerinde dönerken geniş sırtı esnedi ve dalgalandı, acelesinde belirgin bir öfke vardı. Pantolonunu nazik olmayan bir çekişle yukarı çekti ve kadının nefessiz, şaşkın ve garip bir şekilde yoksun bir şekilde yattığı yerden uzaklaştı. Aşağılanmış olduğundan bahsetmiyorum bile.

Adamın arkasına bile bakmadan bitişikteki banyoya girmesini izlerken yanakları yeni bir sıcaklıkla kızardı. Sanki ondan yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi. Kapı onun ardından çarparak kapandı, ancak kapalı panelin arkasından çıkan alçak gürültüyü bastıracak kadar yüksek değildi.

Tavia dilsiz ve şaşkın bir sessizlik içinde yerden kalktı.

Vücudu hâlâ hislerle dolup taşıyordu, reddedilmeye tepki vermesi diğer organlarına göre daha yavaştı. Damarları hâlâ zonkluyor, nabızı artık şakaklarını ağrıtmaya başlayan sabit, güçlü bir vuruşla atıyordu. Ve derinlerinde, içinde uyanan güç henüz azalmamıştı.

Kendini bildi bileli onu kaplayan yanık izleri nabız gibi atıyor ve canlanıyordu. Görmeye alışık olduğu koyu renk değil, kendisi hakkında inanmak için yetiştirildiği tüm mantığa meydan okuyan çiçekli, değişken tonlar. Bunlar yara izi değildi. **O l a m a z l a r d ı .**

Onlarla ilgili hiçbir şey -vücutuyla ve içinden akan bu güçle ilgili hiçbir şey- normal değildi. Bunu artık biliyordu.

Kendisi de normal değildi.

Dişlerinin keskin baskısını dilinin üzerinde hissettiğinde dudaklarının arasından sefil bir inilti sızdı. Hayır, kendini düzeltti. Dişleri değil, dişleri.

"Oh, Tanrım." Göğüslerine ve karnına bulaşmış kana baktı. Adamın kanı, onu ısırıldığı zamandan kalma koyu ve yapışkandı.

Bacaklarının arasında daha fazla kan vardı ama kalçalarındaki soluk pembe lekeler ona ait değildi. Tavia inledi, burada yaptıklarının ağırlığı -son birkaç gün içinde olan her şeyin çarpıcı gerçekliği- üzerine çökerken boğazının arkasından bir panik sancılarının yükselmeye başladığını hissetti.

Seks en kötü kısmı değildi. Tanrım, yakınından bile geçmedi. Muhtemelen hayatının geri kalanını bunun yaptığı en aptalca şey olduğuna kendini ikna etmeye çalışarak geçirecekti -daha da iyisi, hiç yaşanmamış olduğuna. Ama şu anda, sinir uçları çatırdarken ve geri kalanı yüzen, hoş bir kemiksizlik içindeyken, seksin inanılmazdan daha az bir şey olduğunu iddia edemezdi.

Ve korunmasız.

Oh, Tanrım.

"Aptal, aptal, aptal," diye kendi kendine söylenirken, kıyafetlerini tekrar giymek için çabaladı, pantolonunu çekip sütyenini ve fermuarlı kapüşonunu düzeltirken gözlerini kapalı banyo kapısından ayırmadı.

Hayır, bekâretini umursamazca bir kenara atmaktan çok daha rahatsız edici olan şey, ikisinin de ... Tanrım, kelime zihninde bile şekillenmiyordu, çok saçma geliyordu.

Yine de saçma değildi.

Yara olmayan yara izlerine bakmak için kolunu çekiştirdi, renkleri hala canlı ve çalkantılıydı, gözlerinin önünde menekşe ve bordonun mürekkep tonlarından koyu kırmızı bir bronza dönüşüyordu. Ağzında, köpek dişlerinin sivri uçları hâlâ uzamıştı ama eskisi kadar şiddetli değillerdi. Görüşü hâlâ kehribar rengindeydi ama o da azalmaya başlamıştı.

Hayır, diye düşündü, şaşırmış ve dehşete düşmüş bir halde. Hiç de saçma değil.

Mantık ve akıl bunu kabul etmeyi reddetse de vücudu bunu biliyordu.

Her şeyi görmezden gelmeye çalıştı ama hayatı boyunca hiç bu kadar farkında ya da mevcut olmadığı hissinden kurtulamadı. Vücudu -sonunda-sanki ona aitmiş gibi hissediyordu.

Sanki bilincinden bir örtü kalkmış gibi, ilk kez yaşadığını hissetti.

"Hayır," diye inledi usulca, şaşırtıcı gerçeği kendinden uzaklaştırmaya çalışarak.

Bunların hiçbirisi olamazdı. Birkaç saat önce çok hastaydı. Belki de tüm bunlar büyük bir halüsinasyondur. Ne de olsa Dr. Lewis onu defalarca uyarmış, ilaçlarına ara vermesinin -hatta tek bir doz atlamasının bile-öngörülemeyen ama çok ciddi komplikasyonlara yol açabileceğini söylemişti.

Belki de olan buydu. Belki de bunların hiçbirisi gerçek değildi. Belki de o ilk hapları kaçırır kaçırmaz zihni ve bedeni ona karşı komplo kurmuştu. Belki de korktuğu gibi ölüyordu, onu otelden kaçırdıktan sonra bu odaya kilitlediği andan beri ölüyordu. Bu, rahatsız edici alternatiften daha iyiydi. Zihni ve bedeni ölüyordu, onu evindeki yatak odasında kan, seks ve hiç de erkek olmayan bir adamla uyandıran kâbusla başlayan korkunç bir fantezinin içinde çalışıyordu.

Yatağın yanında duran ayakkabı kutusundan bir çift spor ayakkabı almaya giderken çaresiz bir ihtiyaçla bu mantığa sarıldı.

Gerçek değil, dedi kendi kendine, yepyeni Nike'ları kutudan çıkarmak için kâğıt mendili yırtarken. *Gerçek değildi. Sadece ilaç almamış, muhtemelen ölmekte olan zihninin esrarengiz bir şekilde dokunsal, ayrıntılı bir numarası.*

"Ne yapıyorsun?" O farkına varmadan banyodan çıktı.

Gerçek değil, diye hatırlattı kendine. Ona cevap vermesine ya da varlığını kabul etmesine bile gerek yoktu. Tamamen spor ayakkabısının bağcıklarını çözmeye odaklanarak, onu görmezden gelmek için umutsuz bir girişimde bulundu.

İşe yaramıyordu.

Halüsinasyon değildi. Etten ve kemikten, bir buçuk metre boyunda kaslı, neredeyse çıplak bir erkekti. Şimdi daha sakın görünüyordu ama gözlerinin kor parlaklığındaki ışıltısından kaçmak mümkün değildi. Dişlerinin jilet gibi keskin uçlarından bahsetmiyorum bile. Yükselen panik boğazının arkasında bir baloncuk oluşturdu.

"Tavia, konuşmamız gerek."

"Hayır, yapmayacağız. Yeterince yaptık, sanırım." İlk ayakkabıyı giydi ve hızla bağladı.

Kadının yanına geldi, alnındaki kahverengi kaşları o insanlık dışı gözlerinin üzerine düşmüştü. "Anlaman gereken bazı şeyler var. Tanrım, senin hakkında anlamam gereken şeyler var-"

"Kapa çeneni," diye tersledi, endişesi birkaç dakika önceki ani gidişinden duyduğu utanç ya da şaşkınlıktan bile daha sıcak yanmaya başlamıştı. Ayağını diğer ayakkabının içine soktu ve bağcıklarını sıkıca çekti. "Peki ya ben senin yerinde olsaydım? Benden uzak durmayı planlardım, yoksa sana söz veriyorum, suç duyurusunda bulunacağım. Eyaletteki tüm polisleri beş dakika içinde kapına yığabilirim. Federal ajanlardan oluşan bir filo da."

Aslında pek espri içermese de kıkırdama cüretini gösterdi. "Suç duyurusunda bulunmak mı? Polisleri mi çağırayım? Tatlım, ben hiçbir insan kolluk kuvvetinin senin için çözemeyeceği bir sorunum. Az önce aramızda geçenlerden sonra, ikimizin de büyük sorunları olduğu senin için oldukça açık olmalı."

Ayağa kalktı ve adamın ciddi bakışlarıyla karşılaştı. "Beni bulmaya çalışma. Bir daha asla yanıma gelme. Sadece tüm bu olanları unutmak istiyorum. Sadece eve gitmek istiyorum."

Etrafindan dolaşmak için bir adım attı ama adam onu kolundan yakaladı. Parmakları onu sıkıca tutuyor, kadın kolunu kurtarmaya çalışsa bile bırakmıyordu. "Bırak beni, lanet olsun."

Başını salladı, gözleri asıktı. "Gidecek hiçbir yerin yok."

"Ben eve gidiyorum!" Adamın elinden kurtuldu, öfkesi damarlarında asit gibi yükseliyordu. Bu öfke içinde birikiyor, tenini sıcaktan karıncalandırıyordu. Yara izlerini -daha doğrusu göğsündeki ve kollarındaki açıklanamaz izleri- görmesine gerek yoktu, şimdi daha da renklendiklerini anlaması için. Öfkesine bir tür duygusal barometre gibi tepki veriyordu. Onu atlattı ve açık yatak odası kapısına yöneldi. "Beni rahat bırak."

Kendisi daha eşiğe ulaşmadan o eşikte durdu.

Tavia ağzı açık kaldı, adamın çıplak göğsünün birkaç santim ötesinde durdu. "Çekil yolumdan."

"Hiçbir yere gitmiyorsun." Yüzü artık ciddiden de öte bir hal almıştı. Ufuk ötesi gözlerinde bir tehdit, bir uyarı vardı.

gerekli gördüğü süre boyunca kalması için onu fiziksel olarak zorlamaktan çekinmedi.

Tavia bu tehdit karşısında irkildi. "Çekil dedim. Teyzemi görmem gerek. Doktorumu aramam gerekiyor - neden iyi olmadığımı anlayamıyorsunuz?"

"Her ne isen," diye mırıldandı derin sesi, "hasta değilsin. Korkmuş ve kafan karışmış. Kahretsin, şu anda ben de tam olarak sağlam bir zeminde durmuyorum. Her ne yaşadıysan -her neysen- cevaplara ihtiyacımız var Tavia. Onları bulmana yardım edeceğim."

Onu duymak istemeyerek başını salladı. Hâlâ yaşadıklarının hiçbirisiyle uzlaşmıyordu. "Tek ihtiyacım olan eve gitmek. Hemen şimdi."

Kadın tekrar onun yanından geçmeye çalıştığında, adam iki kolunu da kapının pervazlarına dayayarak onu bedeniyle odanın içine hapsetti. "Gece olur olmaz seni güvenli bir yere götüreceğim. Her şeyi anlamlandırmana yardımcı olabilecek tanıdığım insanlar var. Sana bakmak için benden çok daha uygun insanlar."

"Kimsenin bana bakmasına ihtiyacım yok. En azından senin ya da tanıdığın herhangi birinin."

Alaycı bir nefes verdi, kollarını indirdi ve ilerlemeye başladı. Sadece yaklaşan varlığıyla onu geri çekilmeye zorluyordu. "Bana güvenmiyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Burada neredeyse neler olduğunu düşünürsek, bu muhtemelen akıllıca."

Neredeyse mi? Olanlar hakkında yeterince endişeliydi. Tavia topuklarının üzerinde geriye doğru bir adım attı, ondan korkmaktan çok öfkelenmişti. Öfkesi karnında düğümleniyor, hâlâ canlı olan ve damarlarında dolaşan gücün kalıntılarıyla karışıyordu. "Yaptığın her şey yüzünden sana güvenmiyorum. Burada gördüğüm her şey yüzünden. Artık kendime bile güvenebileceğimden emin değilim. Bunların hiçbirisi bana mantıklı gelmiyor."

"Öyle," dedi sakın bir sesle. "Sadece öyle olmamasını diliyorsun."

"Kapa çeneni." Başını şiddetle salladı, öfke ve korku boğazını zorluyordu. "Daha fazlasını duymak istemiyorum. Sadece buradan defolup gitmek istiyorum."

"Böyle bir şey olmayacak, Tavia."

Adam ona tekrar uzanmaya başladığında, içinde bir şey patladı. Bu, fiziksel bir refleksle içinden fıskıran öfke ve panikti. Bunu düşünmeden - kolunun hareket ettiğinin bile farkında olmadan

-Onu tüm gücüyle itti. Sanki bir ipten çekilmiş gibi geriye doğru uçtu, ama bir saniye sonra yeniden ayağa kalktı.

Göz açıp kapayıncaya kadar tekrar karşısına dikilmiş, burun deliklerini açmış, gözleri alev alev yanıyordu. "Lanet olsun, sana zarar vermeyeceğim."

Ona inanmaya cesaret edemedi. İnanıp inanamayacağını öğrenmek için de beklemedi. Adamın parmaklarının kolunun üzerinde durduğunu hissettiği anda diğer elini geri çekti ve yumruğunu havaya kaldırarak çenesinin alt tarafında kemik kıran bir *çatlağa* yol açtı.

Kadının tüm şaşkınlığına rağmen adam çarpmanın etkisiyle yere yığıldı. Dizlerinin üzerinde sendelerken ettiği sert küfür, arkalarındaki kabaca parmaklıklılı pencerenin kırık camını tıkırdattı.

Tavia onunla bir raunt daha yapmak için oyalanmadı. Adam darbeyi savuşturmaya çalışırken, kadın onun etrafından dolandı. Yatak odasından çıkıp büyük kahverengi taş binaya, işlemeli mermer fuayeden geçerek ön kapıdan Back Bay yerleşim bölgesinin sabah telaşına doğru fırladı.

Arkasından bağırdığını duydu ama ayakları karla kaplı kaldırımın üzerinde uçarken ona doğru kısa bir bakış atmaya cesaret edebildi. Adam açık kapı aralığında durmuş, gözlerini korumak için kolunu yukarı kaldırmıştı.

Orada durdu, arkasına yaslandı, kadın sokağa fırlayıp çılgınca bir taksi çağırırken gölgeli sığınağın içinden onu izledi. Sarı taksi yavaşlayarak durdu ve kadın nefes nefese şoföre adresini vererek taksiye bindi.

Araba trafiğe geri döndü, opak bir buhar ve egzoz bulutu püskürterek bir örtü gibi yükseldi, kahverengi taşı ve Tavia'nın bir daha asla görmemeyi umduğu adamı lekeledi.

ON ALTINCI BÖLÜM

SENATÖR BOBBY CLARENCE görünüşe göre iyi bir Katolikti, ama daha da iyi bir politikacıydı. Harvard'da hukuk birinci sınıf öğrencisiyken Bangor'dan otobüse biner binmez kurnazca katıldığı kilise Boston'daki en büyük ve en prestijli kiliseydi. Yaklaşık elli yıl önce, aynı kilise, daha çok sevilen bir başkan olan bir cemaat üyesinin yasını tutmuştu; Dragos'un tahminine göre, hırslı genç Clarence'ın kiliseye katılma kararında bu gerçek rol oynamıştı.

Bekâr senatörün yakın bir ailesi olmamasına rağmen, o soğuk öğleden sonra Kutsal Haç Katedrali'nin dışında polis, cenaze töreninde iki bin koltuktan birini kapmak için bekleyen kalabalığı karşılamak üzere trafiği yönlendiriyordu. Yas tutanların oluşturduğu kuyruk, girişteki kırmızı çift kapıdan tuğlalı kaldırıma ve devasa neo-Gotik katedralin bulunduğu geniş köşe arsasının etrafına kadar uzanıyordu.

Dragos, caddenin bir blok aşağısında, rölantide çalışan şoförlü sedanının içinde oturmuş, servisin başlaması için sabırsızlanıyordu. Gündüz vakti dışarı çıkarak büyük bir riske giriyordu. Aldığı önlemlere rağmen

-UV ışınlarını engelleyen güneş gözlükleri, yoğun, haşlanmış yünden yapılmış kenarlı bir şapka ve boynunu ve başını korumak için bol miktarda örgü atkı

-Neredeyse saf Irk genleri burada bir sorumluluktı. Türünün ikinci nesli olduğundan, güneşe duyarlı derisi pişmeye başlamadan önce doğrudan güneş ışığına yarım saatten az dayanabiliyordu.

Ancak bazı riskler de beklenmekteydi.

Bazı şeylerin biraz acı çekmeye değer olduğunu düşünüyordu.

Tarikat sayesinde zaten payına düşene katlanmıştı. Dragos'un onu dönüştürmesinden kısa bir süre sonra Minion senatörünün öldürülmesi en hafif tabirle rahatsız edici olmuştu. İnsanı tam potansiyeline ulaşmadan kaybetmiş olmak hâlâ canını sıkıyordu.

gerçekleşebilirdi. Ancak yine de Dragos'un planları, Bobby Clarence'ın siyasi yıldızının Beyaz Saray'a doğru doğal, bazılarına göre kaçınılmaz yükselişini tamamlaması için geçmesi gereken birkaç yılı beklemezdi.

Dragos kesinlikle ne pahasına olursa olsun yolu açmaya yardım etmek niyetindeydi.

Ama siktir et. Bobby Clarence yakında toz olacaktı ve Dragos'un peşinden gidebileceği daha iyi seçenekler vardı. Tabii bu seçeneklerin beklediği gibi işine yarayacağını varsayarsak.

"Saatiniz kaç?" Dragos, Minion şoförüne ilk kez sormadığı bir şey sordu.

"İkiye on dakika var, Efendim."

Dragos arka koltuğun koyu renkli camına doğru bir küfür tısladı. "Geç kaldı. Tören birazdan başlayacak. İleride Gizli Servis konvoyundan bir iz var mı? Herhangi bir yerde federal araç var mı?"

"Hayır, efendim. Daha iyi görebilmek için katedralin etrafından dolaşayım mı?" Dragos eldivenli elini sallayarak bu öneriyi reddetti.

"Unut gitsin. Çoktan içeri girmiş olabilir. Daha fazla geç kalmadan içeri girmeliyim. Arabayı arka tarafa doğru sür, kargaşadan ve meraklı gözlerden uzakta olsun. Ben arkadan girmenin bir yolunu bulurum."

"Elbette, Efendim."

Minion, katedralin çevresini incelemek için sedanı köşeden döndürdü. Dragos'un umduğu gibi, servis ve personelin devasa binaya girişini sağlayan önemsiz küçük bir köşe vardı. Bel yüksekliğindeki ferforje kapı açık duruyordu, kötü yamalanmış asfaltın üzerinde birkaç küçük çöp bidonu ve park edilmiş bir arabadan başka bir şey yoktu. İki kırmızı kapı, giriş açısından birkaç seçenek sunuyordu.

"İşte orada." Dragos en arkadaki, öğleden sonra gölgelerinin ve sivri bir saçağın öğleden sonra güneşinin parıltısı arasında bir gölge cebi sağladığı yeri işaret etti. Minion onu kapının önüne getirdi. Dragos'un kutsal olmayan savaşını başlatmak üzere olduğundan habersiz kutsal bir mekân olan binanın dört bir yanından org sesi yükseliyordu. Arabadan dışarı adımını attı. "Ben seni çağırana kadar kaldırımda bekle. Uzun sürmez."

Minyon ona itaatkâr bir baş hareketiyle karşılık verdi. "Emredersiniz, Efendim."

TAVIA, Sarah Teyze'yi taksi ücretiyle ilgilenmesi için kaldırımında bırakarak eve girdi, çünkü kendi parası -ilacı gibi- geçen gece otelde cüzdanında kalmıştı. Evin tanıdıklığı onu karşıladığında rahatlamış bir şekilde çökmenin eşiğine geldiğini hissetti. Sarah Teyze'nin tüm yumuşak, fırfırlı mobilyaları ve mevcut her yüzeydeki çeşitli biblolar, Tavia'nın uzun zaman önce kendi zevkine göre düzenlenmiş kendi eşyalarıyla kendine ait bir yer için özlem duymasına neden olan şeyler, şimdi polar bir battaniyenin koza sıcaklığı kadar rahat ve hoş hissettiriyordu.

Ev normal hissettiriyordu.

Kısa bir süre önce, bir tür üzücü, kaçınılmaz rüyada kapana kısıldığından eminken, sağlam ve gerçek hissetti.

Mutfak masasına oturduğunda, Sarah Teyze eve geri döndüğünde, arkasından bir kış rüzgârı eserek zemini kapladı. "Bunca zamandır neredeydin Tavia? Senin için çok endişelendiğimi bilmiyor musun?"

Tavia sandalyenin üzerinde dönerek yaşlı kadına baktı, onun sıkılan ellerinden ve çaresiz kahverengi gözlerinden yayılan endişeden memnun olmaktan başka bir şey hissetmiyordu.

"Dün polis buradaydı," dedi Tavia'ya sorgulayıcı bir sesle, ellerini kalçalarında yumruk yaparak. "Senden haber alırsam hemen onları aramam gerektiğini söylediler. Tabii ben senin onlarla birlikte olduğunu sanıyordum. Bana böyle söylememiş miydin? Son konuştuğumuzda, polise soruşturmalarında yardımcı olmak için şehir merkezinde bir otelde kaldığını söylemiştin."

Tanrım. Polisin ayarladığı otel süiti şimdi yüz yıl önceymiş gibi geliyordu. O geceden beri olan her şey sanki bir ömür boyu sürmüş gibi görünüyordu. Tek istediği her şeyi geride bırakmak ve bildiği hayata devam etmektir. Bu hayat, istediği tek hayattır.

"Bana daha önce hiç yalan söylemedin, Tavia. Bunca yıldan sonra şimdi benden bir şey saklıyorsan bu kalbimi kıracak..."

"Hayır." Tavia teyzesinin gergin ellerini hafifçe kavradı ve onu küçük masada yanındaki sandalyeye oturttu. "Sana yalan söylemek istemezdim ama son zamanlarda çok tuhaf şeyler oluyor. Korkunç şeyler, Sarah Teyze. Senatörün tatil partisindeki silahlı adam polis gözetiminden kaçtı ve Senatör Clarence'ı öldürdü."

"Biliyorum," diye mırıldandı yaşlı kadın. "Bütün haberlerde vardı. New England'ın dört bir yanında onun için insan avı başlatıldı."

Tavia bu düşüncenin anlamsızlığı karşısında başını salladı. "Onu asla yakalayamayacaklar. Polis onu bulup içeri alsa bile parmaklıklar ardında tutamazlar. Tekrar kaçacaktır. O herkesin hayal edebileceğinden çok daha tehlikeli."

Sarah Teyze şimdi kaşlarını çatmış, bakışlarını araştırıyordu. "Bu kıyafetleri nereden aldın? Ve cüzdanın nerede? Seni gördüğüme o kadar sevinmişim ki, taksi şoförüne ödeyecek paranın neden olmadığını sormak aklıma bile gelmedi..."

Tavia, teyzesinin sesi kesilse bile konuşmaya devam etti. "Onunla normal bir suçlu gibi başa çıkılamaz. Bir insan gibi davranılamaz, çünkü o insan değil. O insan değil."

"Kesinlikle zirvede görünüyorsun, canım." Sarah Teyze uzanıp parmak uçlarını Tavia'nın alnına dokundurdu, sonra dilini şaklatarak ellerinden birini aldı ve pürüzsüz, serin avuçlarının arasına sıkıştırdı. Teni Tavia'nın çok daha sıcak dokunuşuna karşı balmumu gibi hissediyordu. "Şu anda miden bulanıyor mu? İlaçlarını en son ne zaman aldın?"

"Lanet olsun, lütfen yaygarayı kesip beni dinler misin!"

Yaşlı kadın hemen sustu, gözleri şimdi Tavia'ya sabitlenmişti. Temkinli ve kararsız.

"O adam, ben seni aradıktan kısa bir süre sonra otel süitine girdi, Sarah Teyze. Bir polis memurunu öldürdü ve iki federal ajanı etkisiz hale getirdi. Sonra benim bulunduğum odaya geldi ve beni götürdü."

Sarah Teyze şimdi her nasılsa taş kesilmiş gibiydi, Tavia söz konusu olduğunda her zamanki tepkisi olan histerik telaşa kapılmıyordu. Kahverengi gözlerini kırpmadan, dikkatle inceliyor, sakinliği içinde ciddi ve düşünceliydi. "Sana dokundu mu, Tavia? Sana... bir şey yaptı mı? Sana zarar verdi mi?"

Tavia buna cevap vermekte zorlandı. Ona fiziksel olarak zarar vermemişti, her ne kadar bu tehdit gerçekleşirken çok gerçekçi görünmüş olsa da. "Beni bir yere götürdü - sanırım eskiden yaşadığı yere. Beni bağladı. Bana kim olduğumla ilgili sorular sorup durdu. Ona söylediğim hiçbir şeye inanmıyor gibiydi."

Teyzesi onun konuşmasını izlerken uzun bir sessizlik oldu, sözlerinin ağırlığını özümsemişti. Sonra: "Ona ne söyledin, Tavia?"

Omuz silkti, başını yavaşça salladı. "Ona hiç kimse olmadığını, sadece eve gitmek istediğimi söyledim. Ona çok hasta olduğumu ve ilaçlarımı otelde bıraktığımı söyledim-"

Sarah Teyze bu haber üzerine keskin bir nefes aldı. "İki gece öncesinden beri onları almadın mı?" Ayağa kalktı. "Hemen Dr. Lewis'i aramalıyım. Buraya, eve gelip size acil bir tedavi uygulaması gerekecek."

Tavia onun elini tuttu ve onu yerinde tuttu. "Sarah Teyze, bugün başıma çok garip bir şey geldi. Anlamlandırmaya başlayamıyorum..."

Kapüşonunun uzun kolunu yukarı çekerek ön kolunu ortaya çıkardı. Kolundaki işaretler artık normal rengine dönmüştü, kendi ten renginden biraz daha koyuydu.

"Ne oldu?" diye sordu teyzesi, açıkta kalan koluna bakarak. "Bana neye bakmam gerektiğini söyle. Yara izleriniz size acı veriyor mu? Çünkü Dr. Lewis bunun için bir reçete yazabilir, eminim-"

"Bunlar yara izi değil," diye mırıldandı Tavia. Parmaklarını girdaplar ve yaylardan oluşan ağın üzerinde gezdirdi, olağandışı bir şey hissetmedi. "Ne olduklarını bilmiyorum ama kısa bir süre önce bu işaretlerin hepsi farklı renkteydi. Onlar... Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Bir şekilde canlıydılar."

Sarah Teyze ona bakıyordu, kolundaki işaretlere değil, gözlerinin derinliklerine. "Bana gayet sıradan görünüyorlar, tatlım. Ben yanlış bir şey görmüyorum."

"Hayır," dedi Tavia. "Ben de öyle. Artık değil." Bu da onu bir kez daha meraklandırdı, umutsuzca umutlanmasına neden oldu - yaşadığını sandığı dönüşümün sadece tuhaf bir halüsinasyon olduğunu düşündü. "Peki ya benim gözlerim, Sarah Teyze? Sana nasıl görünüyorlar?"

"Her zamanki gibi aynı güzel yeşil," diye nazikçe cevap verdi. "Ama altlarındaki koyu halkalar beni çok endişelendiriyor. Dinlenmeye ve ilaçlarını almaya ihtiyacın var."

"Peki ya dişlerim?" diye sordu. "Orada garip bir şey yok mu?"

Sarah Teyze'nin bakışları acımaya dönüştüğünde Tavia dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve her zamanki gibi sadece hafif bir fazlalık buldu. Köpek dişleri ağzının geri kalanıyla aynı hizadaydı, diş etlerinden aşağı doğru çıkıntı yapan dişleri yoktu.

"Şimdi Dr. Lewis'i arayacağım, tamam mı?" dedi yaşlı kadın, onunla bir moronmuş gibi konuşarak. Ve gerçekten de bu sürpriz olmamalıydı,

az önce ağzından çıkan tuhaf şeyler göz önüne alındığında. "Koridordaki dolapta daha fazla ilacın var. Sen burada kal, ben de doktoru beklerken alman için sana biraz getireyim. Bu sana uyar mı, Tavia tatlım?"

Mutfakta yalnız kaldığında başını salladı, ister sarsıcı yeni bir gerçeklik isterse tamamen zihninde üretilmiş olsun, tüm bu olanlardan bıkmıştı.

Seks konusunu açmayacaktı. Böyle bir şey olduğundan emindi. Vücudundaki kandan da bahsetmeyi düşünmüyordu, her ne kadar bir kısmı yaşadığı çileyi kanıtlamaya yardımcı olsa da. Sarah Teyze'ye bundan bahsetmek sadece tam bir vücut taramasına ya da daha kötüsü Dr. Lewis ve onun buz gibi elleri ve aletleri tarafından muayene edilmesine neden olabilirdi.

"Buyurun." Sarah Teyze elinde bir avuç dolusu kahverengi reçete şişesiyle aceleyle içeri girdi. Onları Tavia'nın önüne koydu, sonra da lavaboya gidip bir bardağa su doldurdu. "Hadi, al onları. Kendini daha iyi hissedeceksin; bunu biliyorsun."

Tavia günde üç kez aldığı ilaçları oluşturan çeşitli tablet ve kapsülleri silkeledi. Onları büyük bir yudum suyla yıkadı, haplar ve soğuk sıvı vücuduna yayılırken ürperdi. "Duşa ihtiyacım var," diye mırıldandı, artık tanıdık bir zemine geri döndüğü için hızla sakinleşiyordu. "Çok susadım ve yorgunum."

"Tabii ki öylesin." Sarah Teyze onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Kendine gel ve biraz dinlen. Şimdi doktoru arıyorum. Eminim bir saat içinde burada olur."

CHASE yatak odasının zeminindeki kan lekelerini elinden geldiğince temizledi ama neden zahmet ettiğini bilmiyordu. Darkhaven'da bir yıldan uzun süredir yaşanmamıştı ve bir daha oraya adım atmak için hiçbir nedeni olmadığından emindi. Bu duvarların içinde kötü anılar ve utançtan başka bir şey yoktu.

Ve bugün, Tavia ile arasında olanlarla, üstüne bir de kiraz eklemişti.

Gerçek anlamda olmasa da mecazi anlamda.

"Tanrım, her şeyi berbat etmenin yolu." Mutfakta bulduğu sararmış bir rulodan aldığı ıslak kâğıt havlu tomarını topladı ve daha önce kendi kendine yaptığı dikişten kalan bandaj sargıları ve bükülmüş iğneyle birlikte banyo çöpüne attı.

Lavabonun yanından geçerken bakışları gümüş renkli Crimson şişesine takıldı. Onu aldı, bir an için tuttu. İnce kabı avucunun içinde yuvarladı. Balmumuyla kapatılmış mantarı sökmeyi ve zehirli içeriği tuvalete atıp sifonu çekmeyi düşündü.

Ama eli o lanet şeyi bırakmayı reddetti.

Bir can simidinden çok, belli bir sona giden hızlı bir araç olan bu son Crimson dozu, ihtiyaç duyabileceğinden korktuğ u bir koltuk değneğiydi - belki de daha sonra.

Hâlâ öğleden sonraydı ve eğer onu gerçekten terk ettiyse, kana susamışlığı onu yeniden penelemeye başlamıştı. Artık emin değildi. Soğuk, sürekli ağırı onun bir parçası haline geliyordu. Onu tamamen ele geçirmesine ne kadar vardı?

Bugün Tavia'nın boynundan bir ısırık almaya ne kadar yaklaştığı düşünöldüğünde, Kan Tutkusu'na doğru iniş i her geçen gün daha da kayganlaşıyordu.

Sadece bu düşünce bile -ve onun içinde olmanın ne kadar inanılmaz bir his olduğunu hatırlamak bile- onu yeniden sertleştirmiş, kanı güneye doğru akan lav gibi damarlarında dolaşmaya başlamıştı. Daha da kötüsü, orgazmı doruğ a ulaşmaya başladığında dişlerini kadının boğazına geçirmesini engellemek için yarıda bıraktığı boşalmanın etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

Şimdi kendini onun eline bırakma ve onu sisteminden çıkarma dürtüsüne karşı koymaya bile çalışmadı. Siyah granit tezgâha dayadığı elinde Crimson şişesini tutarken, diğ er eline şaftını aldı ve öfkeyle lavaboya pompaladı. Zevkten çok rahatlamayla ilgili olan sert bir çığlıkla boşaldı.

Serbest bırakılmasıyla birlikte üzerindeki gerginliğ in bir kısmı gitmişti ama daha büyük bir ihtiyaç hâlâ devam ediyordu. Ve şimdi Tavia Fairchild'ın tadına baktığına göre, dışının yakınında herhangi bir yerde kendisine güvenilebileceğini düşünmekten daha iyisini biliyordu.

Bir zamanlar -milyonlarca yıl önce, öyle görünüyordu ki- tamamen itidal ve onurla ilgiliydi. Kendisini titiz standartlara ve yüksek ideallere bağı lı tutmuş, mükemmellikten daha azına aldırış etmemişti. Kendisinden önceki babası ve ağabeyi gibi, o da Irk yasalarının kusursuz bir uygulayıcısı olmuş, kendilerini ve bencil ihtiyaçlarını kontrol altında tutamayanlara karşı acımasız davranmıştı.

Gerçekte olduğ u şey, kendini yıkanmamış kitlelerin geri kalanından fersah fersah üstün gören, kendini beğenmiş bir hıyardı.

insan gibi.

Şaka gibi.

Bir şekilde en nefret ettiği şeye dönüşmüştü. Ve daha da kötüsü, masum, korkmuş genç bir kadını da kendisiyle birlikte bu karmaşanın içine sürüklemişti.

Muhtemelen şimdiye kadar her şeyi polislerle anlatmıştır. Belki haber kanallarına da. Çabucak temizlenmesi gereken bir karmaşa daha yaratmıştı. Onun bu şekilde kaçmasına izin vermemeliydi. Açıklanması gereken çok şey vardı. Gerçekte ne olduğunu anlayabilmesi için bilmesi gereken çok fazla şey vardı.

Cins bir dişi.

Sadece bu da değil, Birinci Nesil *dermagliflere* ve gün ışığında zarar görmeden yürüyebilme gibi açıklanamaz bir yeteneğe sahip bir Cins dişi.

Kutsal. Cehennem.

Bu düşünce onun üzerindeki etkisinden hiçbir şey kaybetmemişti. Aksine, onun gerçekten var olduğunu düşünmek daha da şaşırtıcıydı. Bunun mümkün olabileceği tek yolu hayal etmek ise son derece rahatsız ediciydi.

Onu Dragos yapmıştı.

Piç kurusu onu laboratuvarlarından birinde yaratmış, genetikle Tanrı'yı oynamış olmalıydı - ki bu da Irk'ın uzun zamandır en büyük küfür olarak nitelendirdiği bir şeydi. Bebekler kutsaldı, bilim değil. Bunu herkes biliyordu. Irk içindeki herkes bu basit ilkeye bağlıydı.

Ama Dragos değil.

Gizli üreme laboratuvarları kendi yetiştirdiği suikastçılardan oluşan bir Birinci Nesil ordusu üretmişti, peki bu neden olmasın?

Ama onunla niyeti neydi? Tavia'nın insandan başka bir şey olduğunun farkında olmadığı artık apaçık görünüyordu. Gerçek doğası ve bunun fiziksel tezahürleri bir şekilde bastırılmıştı. İlaçlarla mı? İddia ettiği "hastalığı" aslında bedeninin, onun Cins olan parçasını inkâr etmek için verdiği mücadele miydi?

"Tanrım," diye tısladı, kendini ve leğeni hızlıca temizledi.

Emir'in en kısa sürede bilgilendirilmesi gerekiyordu.

Sorun şu ki, nerede olduklarını ya da onlara nasıl ulaşacağını bile bilmiyordu. Kendini Lucan ve diğer savaşçılar arasında istenmeyen adam ilan etmişti. Muhtemelen sonsuza dek hoş karşılanmayacaktı.

Ama müdahale etmeye istekli olabilecek birini tanıyordu. Tavia Fairchild'ı da koruması altına almaya istekli olabilecek birini. Tanrı Chase'in bu görev için zayıf bir aday olduğunu biliyordu.

Bu da eski İcra Dairesi'ndeki meslektaşısı Mathias Rowan'dan büyük bir iyilik istemesi gerektiği anlamına geliyordu -muhtemelen başına gelecek son iyilik-.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

UYUYAMIYORDU. Uzun ve sıcak bir duştan sonra Tavia kendi giysilerini giydi ve yatağına uzanıp sessiz bir bekleyiş içinde tavana baktı. Neyi beklediğini söyleyemiyordu. Ama gözlerini kapatıp çok ihtiyacı olan dinlenmeyi ne kadar denerse denesin, vücudu garip bir şekilde yeni bir ayarda çalışıyor gibiydi.

Kanı kulaklarında ve damarlarında hızla akıyordu. Kasları güçle gerilmişti, her şey diken diken olmuş ve boşta, harcanmamış enerjiyle seğiriyordu. Tam ayağa kalkıp odasında hızlı adımlarla dolaşarak bu hissi gidermek üzereydi ki ön kapının açıldığını duydu.

Antredeki sesler: Sarah Teyze, Dr. Lewis'i içeri getiriyor ve onu neden eve çağırdığının kısa bir özetini yapıyordu. İkisi koridorun başından oturma odasına kadar kısık sesle konuşuyorlardı, ama Tavia konuşmalarının ana hatlarını yakalamıştı.

"İlaçlarını almasının üzerinden tam iki gece geçti," dedi Sarah Teyze, sakın sesindeki stresle.

Dr. Lewis'in her zamanki baritonu bastırılmıştı, duvarlardan Tavia'nın odasına taşınan bir gümbürtüden biraz daha fazlasıydı. "Sistemik sıkıntıya dair herhangi bir dış belirti var mı?"

"Hayır. Ama *değişiklikleri* fark ettiğini söyledi." Bu son kelime fısıltıyla söylenmişti ama anlamlıydı.

Tavia yatakta doğruldu ve söylenen her şeyi yakalamaya odaklandı.

"Bu değişiklikler onunla birlikteyken mi meydana geldi?" Dr. Lewis sordu. "Benim varsayımım buydu, evet."

Bir duraklama. "Onunla fiziksel ya da... mahrem bir temasınız oldu mu?"

Oh, Tanrım. Tavia yüzünü buruşturdu, hayatının her yönünün etrafındaki herkes tarafından tartışmaya ve incelenmeye açık olmasından nefret ediyordu. Uzun süren tıbbi durumundan en çok bu nedenle nefret ediyordu. Gerçek mahremiyet hiç bilmediği bir şeydi.

"Aralarında tam olarak ne geçtiğini bilmiyorum," diye yanıtladı Sarah Teyze. "Fiziksel olarak kısıtlandığını söyledi. Adam bir sürü soru sordu. Bundan başka bir şeyden bahsetmedi."

"Mmm-hmm. Bugün buraya döndüğünde sizi nasıl karşıladı? Tuhaf bir şey var mıydı?"

Çift evin içinde ilerlemeye başladığında döşeme tahtaları usulca gıcırdadı, seslerini alçak tutmaya dikkat ederek içeriye doğru ilerlediler. Tavia duyma yetisine güvenebilirse koridorun başında durdular.

"Dokunulamayacak kadar sıcaktı ama ateşi yoktu. Ve yüzü kızarmıştı. Geri kalanında olağandışı bir şey fark etmedim."

"Başka bir şey yok mu?" Dr. Lewis homurdandı. "Bu başlı başına olağandışı bir *durum*. Hastalığın tıbbi olarak bastırılmadığı kırk sekiz saatin bir tür belirgin reaksiyona yol açması gerekirdi. Bunu diğerlerinde de gördük."

Diğerleri? Tavia, içinden buz gibi soğuk bir alarm geçerken nefesini tuttu. *Neden bahsediyor bu? Hangi diğerlerinden?*

"Yorgun olduğundan şikayet etti," diye ekledi Sarah Teyze. "Onu duş almaya ve biraz dinlenmeye gönderdim."

"Hâlâ uyuyor mu?"

"Evet. Koridorun sonundaki yatak odasında."

"Güzel," dedi Dr. Lewis. "Klinik içi tedavi için değerlendirmek üzere onu uyandırmadan önce içeri girip hızlıca bir göz atacağım."

Ayak sesleri kapalı yatak odasının kapısına yaklaşırken vücudundaki her tendon ve sinir ucu, içinde küçük patlamalar gibi ateşleniyordu. Duyuları artık aşırı hassaslaşmıştı, derisi binlerce küçük iğnenin üzerine yağması gibi karıncalanıyordu. Kapı kolu döndüğünde ve Dr. Lewis kapının arkasında yavaşça genişleyen boşlukta belirdiğinde sıçradı.

"Oh. Tavia, uyanmışsın." Ağaran sakalının bıyıklarının arasında kısmen gizlenmiş olan ağzının belli belirsiz kıvrımıyla gülümsedi. "Teyzen bana biraz kestirmeye gittiğini söyledi. Umarım uykunuzu bölmemiştir."

Kibar olmaya zahmet etmeyecek kadar gergindi. "Neyim var benim? Dr. Lewis?"

"Merak etme. Ben de bu yüzden buradayım," dedi içeri girerken. Evde kullandığı tıbbi malzemelerin bulunduğu büyük deri çantayı taşıyordu. Tavia o soğuk aletler ve acı ilaçlarla dolu çantayı hayatı boyunca hatırlamak istemediği kadar çok görmüştü.

"Hayır, hayır. Otur," dedi kadın yataktan kalkmaya başladığında. "Kendini bir şeyle rahatsız etmene gerek yok. Artık her şey kontrol altında. Göreceksin, seni hemen iyileştireceğim."

Tavia ona ihtiyatla baktı. "Bana bir şeyler oluyor."

"Biliyorum," dedi ayık bir şekilde başını sallayarak. "Ama sizi temin ederim ki telaşlanacak bir durum yok. Seni yeni gibi hissettirecek küçük bir destek tedavisi uygulayacağım. Spa'da bir hafta geçirmekten bile daha iyi. Kulağa nasıl geliyor?"

Tavia ona bir kaplıcaya hiç adım atmadığını söyleme isteğine güçlkle karşı koydu. Hassas fizyolojisi ve yoğun cilt sorunları nedeniyle bu tür şeyler ona yasaktı; öksüz bir bebekken ona bakan tek kişi olduğu için bu gerçeği çok iyi biliyordu. Hafif ve esprili olmaya çalışıyordu ama sesinde bir düzlük vardı. Bakışlarında donuk bir ağırlık. Bu onun iliklerine kadar ürpermesine neden oldu.

Yatağın kenarında oturan kadının yanına geldi. "Lütfen kolunuzu kaldırır mısınız?" Kadın önce tereddüt etti, sonra kazağının uzun kolunu yavaşça yukarı kaldırdı. "Cildinizde her şey yolunda görünüyor," dedi ona. "Bu harika, Tavia. Çok cesaret verici."

Steril bir alkol paketini yırtıp açtı ve soğuk pedi kadının çıplak pazularına sürdü. "Benim gibi kaç kişiyi daha tedavi ettiniz, Dr. Lewis?"

Başını kaldırdı, belli ki irkilmişti. "Affedersiniz?"

"Benim durumumda olan çok kişi var mı?" diye sordu. "Kim onlar? Nerede yaşıyorlar?"

Cevap vermedi. Kullanılmış alkollü mendili ve folyo paketini avucunun içinde ezerek uzaklaştı ve yakındaki çöp kutusuna attı.

"Tek olduğumu sanıyordum," dedi, bu açıklamanın neden nefesinin bu kadar hızlı çıkmasına neden olduğundan emin değildi, nabızı bir endişe notasıyla tekmeliyordu. Duymak istediğinden o kadar da emin olmadığı bir cevaptan korkuyordu. "Neden bana başkalarının da olduğunu söylemedin?"

Hafifçe kıkırdadı. "Biri kapının arkasından dinliyormuş. Her zaman aşırı meraklı bir zihnin vardı, Tavia. Çocukluğundan beri."

Şimdi tıbbi çantasıyla meşguldü, sesi nazlı, hafifçe patronluk taslıyordu. Ve açıkçası bu onu sinirlendiriyordu. "Kaç tane, Dr. Lewis? İçlerinde benim hastalığımın ölen var mı?"

"Seni iyileştirmeye odaklanalım, tamam mı? Tamamen iyileştiğinde her şey hakkında konuşabiliriz."

"Hasta hissetmiyorum."

"Ama sen öylesin, Tavia." Çantasından birkaç alet çıkarırken iç çekti. "Sen çok hasta bir genç kadınsın ve bu sefer şanslıydın. Bir dahaki sefere başka bir hikâye olabilir."

Adamın çantasından çıkardığı berrak sıvı ilaç şişesinden büyük bir şırınga doldurduğunu gördüğünde içgüdüleri alarma geçti. Sonra arkasını döndü ve dudaklarında ürpertici bir gülümsemeyle ona doğru geldi. "Birkaç dakika içinde kendini çok daha iyi hissedeceksin."

Olamaz. Tavia tamamen hayatta kalma dürtüsüyle hareket ederek irkildi. Bu dürtünün nereden geldiğini bilmediği gibi, vücudunu nasıl bu kadar hızlı hareket ettirebildiğini de bilmiyordu.

Düşüncenin zihninde oluşması için geçen süre içinde aniden ayağa kalktı ve yatağının diğer tarafına geçti.

Dr. Lewis ağzı açık kaldı. Hiç vakit kaybetmeden boğazını temizledi.

"Şimdi, bunu zorlaştırmayalım Tavia. Sana zarar vermek için burada değilim. Sadece yardım etmek istiyorum." Kapıyı yavaşça kapattı ve elinde şırıngayla ona doğru yürüdü. Gülümsemesi ürpertici olmaktan çıkıp tehditkâr bir hal almıştı. Tavia'nın derisi ürpermeye, ısınmaya ve gerilmeye başladı. Dişleri ağrıyordu ve görüşünün keskinleştiğini hissedebiliyordu, sanki ona yakalanmış bir avmış gibi daralıyordu.

Manzaralar.

Dr. Lewis başını eğdi ve dilini yumuşak bir şekilde şaklattı. "Kötü kız. Birisi nerede olduğu ya da ne yaptığı konusunda tüm gerçeği söylememiş."

Tavia yatağın ayak ucuna geldiğinde onun karşısına geçti. "Doğruyu söylemeyen kişi sensin." Konuşurken dişlerinin diline sürtündüğünü hissetti. "Bunca yıldır bana ne verdin? Bana ne yaptın?"

"Tavia? Dr. Lewis?" Sarah Teyze'nin sesi kapalı kapının diğer tarafından geliyordu. "Orada her şey yolunda mı?"

"Sarah Teyze, uzak dur!" Tavia çılgılık attı. "Lütfen içeri girme!"

Teyzesi için duyduğu endişe gerçektir ama bir yanı da yaşlı kadının onu bu halde görmesine dayanamıyordu. Büyüttüğü kızın aslında bir canavar olduğunu keşfederse teyzesinin sevgisini kaybetmek istemiyordu.

"Tavia, neler oluyor-"

"Burası güvenli değil," diye bağırdı. "Yardım çağırın ama içeri girmeyin. Dr. Lewis

."

"Kızın kimliği açığa çıktı," diye araya girdi ve sinir bozucu bir sakinlikle onun yerine konuştu. "Süreç aktive edildi."

Süreç mi? Bu da ne demek oluyor? Dr. Lewis bunca yıldır ona ne yapıyordu? Tavia'nın bunu tahmin etmek için fazla şansı olmadı. Dr. Lewis ona doğru hamle yaptı. Şırınganın uzun iğnesi hızlı ve ölümcül bir kavis çizerek yüzüne doğru inmeye başladı. Tavia iğnenin yolundan sıçradı, kasları ve uzuvları mükemmel bir uyum içinde, nefes almak kadar zahmetsizce hareket ediyordu. Bir an saldırganın önündeydi, bir an sonra arkasındaydı,

çömelmiş ve sıçramaya hazır.

Ona karşı kazanamayacağını fark edip etmediğini merak edecek zaman yoktu. Adam tekrar üzerine geldi ve kadın sanki onu ilk kez görüyormuş gibi ona baktı. Onun gözlerindeki donuk parıltıyı daha önce nasıl fark etmemişti? Bir köpekbalığının gözleri gibi. Ölü ve soğuk. Ruhsuz.

Bunu görmesini sağlayan yeni, daha net görüşüydü ve şırıngasını bir silah gibi kullanarak kendisine doğru hücum eden Dr. Lewis'in ölümcül yüzünü aydınlatan zayıf parıltıdan gözbebeklerinin kehribar renginde parladığını biliyordu.

Tavia ayaklarının ucuna basarak ayağa kalktı ve onu yere indirdi. Düşerken başı karyolanın kenarına çarptı. Grileşmiş kafa derisinde kanlı bir yarık açılmış, acı bakır kırmızı hücreler dökülmüştü. Yeni alıştığı duyularıyla bile adamın üzerindeki pis kokuyu alabiliyordu. O bir insandı ama yine de... değildi.

Ve kolay kolay pes edecek gibi değildi. Ona iğneyi batırmaya çalıştı ama Tavia bileğini yakaladı. Kopana kadar sıktı. Acı dayanılmaz olsa da sadece homurdandı. Tavia, boğazından kaynaklayan bir hırıltıyla adamın kırık uzvunu bükte ve şırıngayı yaşlı adamın göğsüne saplayarak içindikileri boşalttı.

Hemen hırıldamaya ve öksürmeye başladı. Kalın bir köpük kustu, çenesi gevşeyip tükürükler süzülürken gözleri neredeyse kafatasından fırlayacaktı

çenesinden aşağı. İlaç zehirdi, en azından onun için. Ölüme doğru sarsıldı, son nefesi boğuk bir tıkırtıyla çıktı.

Tavia yerinden fırladı ve çılgına dönmüş bir halde koridora fırladı. Sarah Teyze'yi bulmalı ve ikisini de oradan çıkarmalıydı.

Yaşlı kadın mutfakta telefonla konuşuyordu. Sesini dikkatli bir fısıltıya indirerek aceleyle konuşuyordu, Tavia'nın yaklaştığından ya da onu ele geçiren bu güçlü yeni formda Tavia'nın onu her şey kadar açık bir şekilde duyabildiğinden habersizdi.

"-süreç etkinleştirildi. Evet, efendim. Lewis şimdi onunla birlikte. Tabii ki. Anlıyorum, Efendim."

Teyzesinin konuşmasını dinlerken Tavia'nın bacakları biraz dengesizleşti. Garip kelimeler. Garip, düz bir tonlama. Hizmetkâr ve duygusuz. Tavia sesini bulmak için uğraşmak zorunda kaldı. "Sarah Teyze?"

Telefonu aniden kapattı ve arkasını döndü. "Tavia! Sen iyi misin? Orada neler oluyordu? Dr. Lewis nerede?"

Tavia gözünü bile kırpmadı. Sarah Teyze'nin endişesi artık tamamen yanlıştı. Tıpkı Dr. Lewis'inki gibi sahte olduğu kanıtlanmıştı. Hastalıklı bir anlayışla üzgün bir şekilde, "Onu ben öldürdüm," dedi.

"Ne yaptın?"

"Sarah Teyze, telefondaki kimdi?"

Elini neşeli Noel önlüğünün üzerinde gezdirerek var olmayan kırışıklıkları fırçaladı. "Dr. Lewis'in ofisiydi. Az önce içeriden gelen seslere bakılırsa, arayıp ... göndermelerini ... istesem iyi olur **d i y e** düşündüm..."

Yalan dudaklarında öldü. Yüzü garip bir sakinlik içinde gevşedi. Duygusuz.

Tavia başını salladı ve Sarah'nın gözlerinin Dr. Lewis'inkilerle aynı düz parlaklığa büründüğünü fark etti. Artık görebiliyordu, görüşü her zamankinden daha netti. Muhtemelen tüm hayatı boyunca içinde yaşamış olan bu olağanüstü güçlü parçasını susturmak için artık ilaç kullanmayacaktı.

Sarah mutfığa geri döndü, Tavia'dan uzaklaştı. Telefonu yuvasına geri götürmek için döndü.

"Bana ihanet ettin," dedi Tavia büyükannesinin yuvarlak sırtına. "Bunca zaman. Sen ve Dr. Lewis ikiniz de. Bana yalan söylediniz."

"Hizmet ettiğimiz kişi sen değildin."

Bu itiraf Tavia'nın göğsünde soğuk bir çukur açtı. "Neden bahsediyorsun sen? Kime hizmet ediyorsun?"

"Efendimiz." Sarah tekrar onunla yüzleşmek için döndü. Elinde bir kasap bıçağı vardı.

Dehşet ve keder Tavia'nın omurgasına yayıldı. "Beni gerçekten öldürecek misin?"

Sarah başını hafifçe salladı. "Yaşayıp yaşamayacağınıza o karar verecek. O senin de sahibin. En başından beri sana sahip, çocuğum."

"O mu, kim?" Tavia sordu ama daha şimdiden mide bulandırıcı bir düşünce Sarah'nın bıçağının ucu kadar keskin bir şekilde beynini yarmaya başlamıştı. "Dragos."

Senatör Clarence'ı ve Sterling Chase'in onun hakkında söylediklerini düşündü. Dragos zaten ona sahipti. Şimdi Sarah Teyze ve Dr. Lewis de mi?

"Bana neler olduğunu anlat," diye yaşlı kadından talepte bulundu. İlerledi, gerekirse gerçeği ondan öğrenmeye hazırdı.

"Talimatlarımı aldım," diye cevap verdi Sarah sakın bir şekilde. Ve en ufak bir tereddüt bile göstermeden bıçağı kendi boğazına sapladı.

Cesedi cansız bir yığın halinde krem rengi muşamba zemine düştü, altında koyu kırmızı bir kayganlık içinde kan birikiyordu.

Tavia orada öylece durmuş, uyuşmuş ve titreyerek, gerçekte hiç tanımadığı kadının cesedine bakıyordu. Yine de kendini yoksun hissediyordu. Sahip olduğu tek aileyi kaybetmişti.

Ayrıca evinin artık onun için güvenli olmadığını da biliyordu. Dr. Lewis ve Sarah Teyze ölmüştü ama başkaları da olmalıydı. Dragos adındaki bu şeytana hizmet eden başkaları.

O da sana sahip.

En başından beri sana sahipti, çocuğum.

Tavia bu düşüncenin ardından yükselen zayıflatıcı duyguyu silkeleyip attı.

Arkasına bakmadan evden kaçtı.

Artık her şey değişmişti ve asla geri dönemezdi. Ne şimdiye kadar sahip olduğu tek ev olan bu eve ne de yirmi yedi yıldır yaşadığı hayata.

Korkunç, canavarca bir yalandan başka bir şey olmayan bir hayat.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

MATHIAS ROWAN GEÇ KALDI.

İcra Dairesi müdürü öğleden sonra Chase'in boş Darkhaven'ındaki uzun süredir kullanılmayan sabit hattın Rowan'ı aradığında Chase'den haber alamayınca şok olmuştu. Yine de, hakkını yememek lazım, Rowan güneş batar batmaz Back Bay'e gitmeyi kabul etmişti. Ama şimdi alacakaranlıktı ve henüz ondan bir iz yoktu.

Chase savaş için giyinmişti; eski gardırobunun arkasından siyah kot pantolonunu, pabuçlu botlarını ve siyah uzun kollu örgü gömleğini çıkarmıştı. Teşkilat'ın verdiği kılıflı tabancası, Tarikat'ın bir üyesi olarak taşımaya alışkın olduğu 9 mm'lik iki yarı otomatik tabancaya kıyasla dayanıksız görünüyordu.

Dante ya da diğer savaşçılarla bir daha asla devriyeye çıkamayacağını fark etmenin ne kadar acı verdiğini itiraf etmek istemiyordu. Bu onurun parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermiş, kaybedeceklerinin farkına varamayacak kadar bencilce düşkünlüklerle meşgul olmuştu. Artık her şeyi geri almak için çok geçti, onların güvenine layık olduğunu ne kadar kanıtlamak istese de. Tabii denemek için çok geç olmadığını varsayarsak.

Dışarıda karanlık çökerken, Chase'in damarları avlanma dürtüsüyle yanıp tutuşuyordu ve açlığının vahşi çekimine direnmek için çok çaba sarf etmesi gerekiyordu. Bunun yerine, çalışma odasında volta atarak ve kana susamışlığının sinsi fısıltısını duymazdan gelmeye çalışarak, dışarı çıkıp kış gecesinin serin havasının duyularındaki ateşi biraz olsun yatıştırmasına izin vermesi için onu cezbederek, boş odasında sıkı bir gezintiye başladı.

Bu bir siren çağrısıydı ve o bunu biliyordu. Felakete doğru bir çağrı.

Dışarıya, karanlığa adımını attığı anda kana susamışlığı onu ele geçirmezse, insan kolluk kuvvetlerinin ele geçirme ihtimali çok yüksekti. Chase her iki senaryoyu da riske atmak istemiyordu, en azından şu anki kötü şöhretine izin vermek istemiyordu.

Polisleri ya da federalleri yanlışlıkla Mathias Rowan'ın şehrin öbür ucundaki Darkhaven'ına götürebilir.

Tanrı biliyordu ki dikkatsiz davranışları son zamanlarda önemseydiği yeterince insanı tehlikeye atmıştı. Rowan ve akrabalarını da bu listeye eklemek istemiyordu.

Tavia Fairchild da.

Rowan'dan bu iyiliği istemesinin tek nedeni oydu. Onunla ne yapacağını bilirdi. Onu alıp Dragos'tan, hizmetkârlarından ve müttefiklerinden korunacağı Tarikat'a götürecek en iyi kişi Chase'den daha iyi o olabilirdi.

Chase'in kendisinden de güvende.

"Tanrım," diye mırıldandı, çalışma odasında bir tur daha atarken elini başının üzerinde gezdirdi. Kız dışarı çıktığı andan beri aklından hiç çıkmamıştı ve şimdi bile nerede olduğunu, kiminle olduğunu... güvende olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu.

Bir yanı onun peşinden gitmek istiyordu, beslenmek istediğinden bile daha fazla. Bir yanı sadece onu istiyordu ve bu hiç de iyi bir haber değildi.

İçinde bulunduğu tehlikeli durumda değil. Dragos hâlâ dışarıdayken, kölelerini yaratırken ve Düzen'e karşı bir sonraki saldırısını planlarken değil.

Belki de tüm dünyaya karşı.

Sadece bu düşünce bile kafasını toparlamasına yetmişti. Chase'in bir kadının, hatta Tavia Fairchild gibi olağanüstü bir kadının güvenliği için endişelenmeye hiç hakkı yoktu. Hayatı zaten kaybedilmek üzereydi. Hatta son birkaç ay içinde defalarca hayatından vazgeçmeyi göze almıştı. Dragos'a yeterince yaklaşıp o piçi ortadan kaldırabilirse, bunu gerçekleştirmek için son nefesini seve seve verirdi.

Ama önce Tavia'nın çapraz ateşte kalmayacağından emin olması gerekiyordu. Bu da onu Tarikat'ın koruması altına almak demekti.

Rowan hangi cehennemdeydi?

Bir süre sonra kahverengi binanın ön kapısındaki pirinç tokmağın sesi duyulduğunda, Chase hırıltılı bir küfür savurarak ağır meşe paneli açtı. "Tam zamanında-"

Orada duran Mathias Rowan değildi. Tavia'ydı. Balıkçı yaka kazağı, bol kot pantolonu ve deri ayakkabılarıyla titreyerek karanlıkta merdivende bekliyordu. "Saatlerdir yürüyorum. Nereye gideceğimi bilmiyordum." Bir nefes aldı. Düzensiz, titreşen bir solumaydı. Sesi hıçkırığa çok yakın çıkan buharlı bir rüzgârla üfledi. "Bugün birini öldürdüm."

"Yüce Tanrım." Tavia'nın kederli yüz ifadesine bakarken diğer her şey yok oldu. Chase dışarı çıktı ve kolunu onun titreyen omuzlarına doladı. "İçeri gel."

Adam onu fuayeye götürürken kendini tahta gibi hissediyor, robotik bir sertlikle hareket ediyordu. Adam onun odaklanamayan bakışlarına ve yüzündeki gevşek çizgilere bakarak bunun şok olduğunu tahmin etti. "İyi misin? Bir yerin incindi mi?"

Başını zayıf bir şekilde salladı. "Beni öldürmeye çalıştı. Sanırım beni bir şeyle zehirleyecekti. Bunun beni daha iyi hissettireceğini söyledi ama yalan söylediğini biliyordum. Onda çok yanlış bir şeyler vardı. Bana saldırmadan önce bile bunu hissetmişim. Onu öldürdüm. Dr. Lewis'i öldürdüm." Başından ayağına kadar bir ürperti geçerken bir kez daha kesik kesik nefes aldı. "Ne yapacağımı bilemedim. Nereye gideceğimi ya da kime güvenebileceğimi bilmiyordum. Bir şekilde kendimi burada buldum."

"Sorun yok," dedi. "Hadi, seni ısıtalım."

Onu çalışma odasına götürdü ve örtülü sandalyeye oturttu. Önünde çömeldi ve ellerini kendi ellerinin arasına alarak biraz ısıttı. Başını kaldırıp ona baktığında gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Sarah teyzem," diye mırıldandı. "O da öldü. Gözümün önünde kendi boğazını kesti."

"Özür dilerim," dedi Chase, onun kırık sesindeki acıyı ve kafa karışıklığını duyarak.

"İkisinin de bana nasıl yalan söyleyebildiğini anlamıyorum. Hayatım boyunca bana yalan söylediler." Kaşlarını çattı, başını yavaşça salladı. "Ve gözleri. Gözlerinin ne kadar soğuk olduğunu hiç fark etmemiştim. Dr. Lewis ve Sarah Teyze, bir şekilde değişmişlerdi."

"Hayır, Tavia. Değişen sendin." Onun şaşkın bakışlarını üzerinde tuttu.

"Olağandışı bir şey fark etmezdin çünkü bugüne kadar bir insan olarak yaşıyordun. Gerçek doğanız bastırılıyordu, şüphesiz size yardımcı olduğunu düşündüğünüz aynı ilaçlar tarafından. Hiç hasta olduğunu sanmıyorum."

Uzun bir süre sessizce dinledi, onun sözlerini özümsemi. "Bana ihanet ettiler. Beni hiç önemsemediler, değil mi? Bugün her biri bana baktığında bunu gördüm. İçlerinde öyle korkunç bir boşluk vardı ki gözleri. Köpekbalığı gözleri gibi."

Chase bu bakışı iyi bildiği için homurdandı. "Onlar Minyonlardı. Hepsinin gözlerinde aynı ölü parıltısı var. Onları gördüğünde hemen anlayacaksın."

"Minyonlar mı?"

Başını salladı. "Ölümün kıyısına kadar kanları akıtılan ve türümün güçlü bir üyesi tarafından zihin kölelerine dönüştürülen insanlar." Başparmağını bileğinin alt tarafı boyunca uzanan karışık *dermaglif* deseninin üzerinde gezdirdi. "Bizim türümüz."

Ellerini adamın avuçlarından çekti. "Vampirler." Yutkundu, ince kaşları birbirine kenetlendi. "Ben bu muyum, vampir mi? Öyle olduğunu biliyorum. Öyle değil mi?"

"Tam olarak değil."

"O zaman tam olarak ne?" diye sordu, sandalyeden fırladı, sesi paniğe doğru tırmanıyordu. "Bana neler oluyor böyle? Bana neler olduğunu anlat!"

Onunla birlikte ayağa kalktı. "Senin ne olduğundan emin değilim, Tavia. Ya da görüldüğün gibi nasıl olabiliyorsun. Senin gibisini hiç görmedim. Kimse görmedi. Senin ne olduğun... imkansız."

"Harika." Boğazının arkasından boğuk bir ses çıkardı. "Yani ben bir canavarım. Senin standartlarına göre bile."

Ah, Tanrım. Tüm bunları ona açıklayacak kişi o değildi. Diplomasi ve nazik konuşma günleri çoktan geride kalmıştı. Bilmesi gerekenleri Mathias Rowan'dan, hâlâ Darkhaven kültürünün bir parçası olan ve onu gerçeğe alıştıracak birinden öğrenmesi daha iyiydi. Ama bunu düşünürken bile Chase, Tavia'nın başka biri tarafından eğitilmesi fikrinden biraz rahatsız olmuştu. Özellikle de Mathias Rowan gibi asil, çekici ve yumuşak huylu birinden.

Tavia Fairchild'ın çocuk eldivenleriyle ilgilenilmesi gereken bir kadın gibi görüldüğünden değil.

Ve iyi ya da kötü, şu anda sahip olduğu tek şey Chase'di.

"Senin olduğun şey, Tavia, Cins. İnsan folkloru bize vampir der ama bu hikayeler gerçeği abartıyor. Benim gibi, Irkın geri kalanı gibi, sen de yaşayan, nefes alan, çok güçlü bir varlıksın. Bizim türümüzden olanlar uzun süre yaşar, en azından yüzyıllarca. Bazılarımız bin yıldan fazla yaşamıştır. Ve evet, açık bir damardan insan kanı içerek besleniriz."

"Hayır," diye araya girdi. "Bu doğru değil. Ben öyle değilim. Yirmi yedi yıl boyunca normal yemekler yedim. Diğer insanlar gibi normal şeyler içtim."

Bırakın birinin damarından kan içmeyi, bir damla kanın bile tadına bakmadım. Ta ki ..."

Kadının yüzünün biraz kızarmasını izledi. "Bugün erken saatlerde benden beslenene kadar. Ve bu, vücudunun insan olmayan parçanı, yani Breed olan parçanı tutan bazı ilaçları temizleme şansı bulduktan sonraydı. -bir tür tıbbi tasma ile."

"Ben senin gibi değilim. Olamam." Ondan uzaklaştı, odanın içinde birkaç adım attı ve ona sırtını verdi. "Bunun bir parçası olmak istemiyorum... bu kâbusun."

"Bu gerçek, Tavia." Arkasından yaklaştı ve ellerini hafifçe omuzlarına indirdi. Adam yüzünü ona döndüğünde Tavia direnmedi. "Bunun bir parçası olmak ya da olmamak gibi bir seçeneğin yok. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, artık bunu yaşıyorsun."

"Şey, bundan hoşlanmadım." Onun duyduklarını kabullenmekte zorlandığını görebiliyordu. Parlak yeşil gözleri dökülmemiş yaşlardan dolayı hâlâ nemliydi ama tek bir tanesi bile düşmemiştii. Çelik gibi bir güç yayıyor, çenesini sert ve yüksek tutuyor, kabul etmek istediğinden daha fazla Breed olan inatçı, kırılmaz bir bakışla ona bakıyordu. "Bundan hiç hoşlanmıyorum ama eğer gerçek buysa, bundan kaçmayacağım."

Cesaretini onaylarcasına bir kez başını salladı. "Sana yalan söylemeyeceğim.

Bu kadarına söz verebilirim."

Ona verebileceği çok az şey olduğunu söylemedi. Eğer onun yanında daha fazla zaman geçirirse, bunu çok geçmeden kendi kendine anlayacaktı.

"Bana Dragos'tan bahset." Bakışları onunkileri tutarken gözünü kırpmıyordu. "O gece karakolda Senatör Clarence'ın ona ait olduğunu söyledin. Dragos'un ona sahip olduğunu."

"Evet," dedi Chase. "Senatör Dragos'un kölelerinden biriydi. Otel süitinizdeki polis de Minion'du. Teyzen ve doktorun da öyle. Hepsi Dragos'a aitti. Emri altında kaç tane daha zihin kölesi olduğundan emin olamayız. Bunca yıldır bu işi yapıyor, binlerce olabilir."

Tavia kaşlarını çattı. "Peki, ben bunun neresindeyim? Sarah Teyze onun bana da sahip olduğunu söyledi. Başından beri bana sahipmiş, öyle ifade etti. Ben onun kölelerinden biri değilim."

"Hayır," dedi Chase. "Ama senin kim olduğuna bakılırsa, Dragos'un bu işin içinde olduğuna şüphe yok. Sana kadar, Tavia, hiç dişi bir Cins olmamıştı.

Bir tane bile değil, asla. Irkımız binlerce yıl önce, biyolojik olarak gelişmiş bir grup öteki dünyalıyı taşıyan bir geminin bu gezegene çarpmasıyla başladı. Öldürdüler, tecavüz ettiler ve bazen de bazı dişileri -Üreme Eşleri olarak bilinen genetik olarak eşsiz dişileri- yavrularına hamile bıraktılar."

Şimdi onun yüz ifadesini okuyamıyordu. Bir kısmı sessiz bir anlayış, bir kısmı da düpedüz şüphecilik gibi görünüyordu. "Bana uzaylılarla insanların binlerce yıl önce çiftleşip vampir bebekler ürettiğini mi söylüyorsun?" Alay etti. "Bu çok saçma. Bunun seni ne kadar deli gösterdiğini biliyor musun?"

"Şimdiye kadar deli olmadığımı anlamış olman gerekirdi." Kadın gözlerini ondan kaçırmaya çalıştığında, adam parmak uçlarıyla onun inatçı çenesinin altından bakışlarını geri çevirdi. Ona yalan söylemeyeceğini söylemişti, bu yüzden ona yalın gerçeği söylemeye karar verdi. "Kadim atalarımız bu dünyadan değildi, bu doğru. Onlar bir seferde tüm uygarlıkları katleden kan içici savaşçı vahşilerdi. Kadimlerin hepsi öldü ama birkaç hafta öncesine kadar bir tanesi kalmıştı. Dragos onu on yıllar boyunca laboratuvarlarında tuttu, ta ki Kadim Alaska'ya kaçana ve Tarikat sonunda onu öldürene kadar. Ancak o zamana kadar Dragos bu tutsak Kadim'i çeşitli genetik deneylerde ve bu gezegenin görüp görebileceği en güçlü ordu olan Breed suikastçılarından oluşan bir ordu yaratmak için kullandı. Dragos onları serbest bırakmaya karar verirse, ne kadar büyük bir yıkıma yol açabileceğini kimse bilemez."

"Ya ben?" Tavia şimdi sordu. "Bunların benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Öyle değil mi?" Chase durakladı ve keskin zekâsının olasılıkları düşünmesine izin verdi.

"Beni Dragos yarattı," dedi bir süre sonra. "Ben onun genetik deneylerinden biriydim."

Chase'in cevap niteliğindeki baş sallaması acımasızcaydı. "Var olduğun gerçeğini açıklamanın başka bir yolu yok Tavia. Breed olduğun çok açık ama dışısın - daha önce hiç görmediğimiz bir şey. Ve gün ışığında yanmadan yürüyebiliyorsun. Bu bizim türümüz için de imkansızdı. Şimdiye kadar. Sana kadar."

"Peki, eğer babam Dragos'un laboratuvarındaki bir yaratıksa, annem ne olacak?"

Chase, "Eminim bir İrkdaş," dedi. "Dragos onlarca yıl boyunca düzinelercesini laboratuvarlarında hapsetti. Eğer haklıysam, muhtemelen vücudunun bir yerinde küçük kırmızı bir doğum lekesi vardır. Gözyaşı damlası ve hilal şeklinde olmalı."

Tavia şaşkın bir sessizlik içinde ona baktı. "Sırtımın alt kısmında. Her zaman bunun yaralarımın bir parçası olduğuna inandım. Daha önce inandığım hiçbir şey doğru değildi, değil mi? Hepsi yalandı." Geri çekildi ve hasta olacaktı gibi kollarını göbeğinin üzerinde kavradı. Yeşil gözlerinden kehribar rengi kıvılcımlar saçarak ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Bunu bana neden yapsın ki? Dragos beni bir tür Frankenstein canavarı gibi yaratarak ne elde etmek istiyor olabilir?"

Chase, "Sen bir canavar değilsin," diye ona güvence verdi.

"Ben lanet olası bir iğrencim!" diye bağırdı. Yüksek yakalı kazağının kenarından görünen *glifler* renklerle canlanmıştı ve artan sıkıntısıyla bir koyu tondan diğerine çalkalanıyordu. Dişlerinin sivri uçları üst dudağının esmer kenarının hemen altından görünüyordu.

Kız bu haliyle o kadar güzeldi ki, adam doğru düzgün düşünemiyordu. Ama o bunu görmedi. Sert bir hırıltıyla üstünün uzun kollarını çekiştirerek ön kollarını ortaya çıkardı. Sonra kollarında iz bırakan *dermaglifleri* ovalamaya başladı, sanki onları derisinden kazımak istiyormuş gibi acımasız bir çılgınlıkla avuçlarını üzerlerinde gezdirdi.

Chase onun ellerini tutarak sakinleştirdi. "Sen bir canavar değilsin, Tavia. Sen bir mucizesin."

Aralarına uzandı ve kızın gevşek saçlarının bir kısmını kızarmış yüzünden uzaklaştırdı. Onu öpme dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı ama onun sıkıntısından ve kafa karışıklığından faydalanmak istemediği için kendini tuttu. O gün daha önce aynı şekilde kendini tutamamış olması çok kötüydü.

Tavia'nın güçlü, kıvrak vücudunun onu sardığını düşünmek onu ne kadar utandırır da, şimdi onu öpmesine izin verirse, sonunda yine çırılçıplak kalacaklarını inkâr edemezdi. Ve şimdi Tavia'yı çıplak bırakmayı düşünürken, kendi vücudu da bariz bir ilgiyle tepki vermeye başladı.

Yanağının kadifemsi eğimini okşadı. Azı dişlerinin arasından, "Tanrım... sen şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz şeysin. Muhtemelen türünün tek örneğisin."

"Hayır." Başını belli belirsiz salladı ama onun dokunuşundan uzaklaşmadı. "Ben tek değilim. Benim gibi çok var."

Chase'in eli onun güzel yüzüne dayandığı yerde durakladı. "Başkaları da mı var? Emin misin?"

"Dr. Lewis'in öyle dediğini duydum. Sarah Teyze ona birkaç gündür ilaçlarımı almadığımı söylediğinde telaşlanmış görünüyordu. Diğerlerinin hiçbir zaman benim kadar uzun süre tedavisiz kalmadıklarını ve ciddi reaksiyonlar göstermediklerini söyledi."

Vay anasını. Chase'in damarları şaşkınlıktan buz kesti. "Başka ne dedi? Kaç kişi olduklarından bahsetti mi? Nerede olabileceklerinden?"

Tavia başını salladı. "Ona sorduğumda inkâr etmeye çalıştı."

"Ofisinin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Elbette. Çocukluğumdan beri muayeneler ve özel tıbbi deneyler için oraya gidiyorum. Boston'un güneybatısındaki Sherborn'da eski bir çiftlik arazisinde özel bir kliniği ve tedavi tesisi var."

"Hasta kayıtlarını orada mı tutuyor?"

"Bildğim kadarıyla her şey klinikte tutuluyor."

Chase kırsaldaki çiftlik kliniğine ne kadar hızlı gidebileceğinin zihinsel bir hesabını yaparken, Darkhaven'ın ön kapısı çalındı. Chase ona, "Sorun yok," dedi. "Birini bekliyordum."

Fuayeye gitti ve Mathias Rowan için kapıyı açtı. "Seni beklettiğim için üzgünüm Chase. Teşkilat'ta işler hiç bu kadar kötü olmamıştı. Teşkilat'taki hainlerle ve geçen gece Çin Mahallesi'nde meydana gelen toplu insan katliamıyla uğraşmakla meşgulüm. Elimden geldiğince çabuk geldim." Giriş holünden çalışma odasına doğru ilerlerken Rowan boş Darkhaven'a baktı ve derin bir nefes verdi. "Tanrım, buraya döneceğini hiç düşünmemiştim. Özellikle de Camden'la olanlardan sonra."

"Ben de öyle." Chase eski Ajan meslektaşının önünde durakladı. "Ve bil ki, başka seçeneğim olmasaydı seni yardım için aramazdım. Seni bu pisliğe bulaştırmaktan nefret ediyorum-"

Rowan elini Chase'in omzuna koydu. "Fark etmediysen söyleyeyim, ben zaten içindeyim. Başın belada, bunu biliyorum. Lanet olsun, yüz mil yarıçapındaki herkes bunu biliyor, hem insan hem de Breed. Ülkedeki her haber kanalında yüzünü görmeden televizyonu açamazsın. Şu anda olman gereken en son yer Boston, dostum."

Chase başını salladı. "Evet. Ama bir konuda yardımına ihtiyacım var, Mathias. Acil ve önemli."

"Beni aradığına göre önemli bir şey olmalı diye düşündüm. Ne yapabilirim ki?"

Chase kenara çekildi ve Rowan'ın Tavia'nın durduğu çalışma odasına doğru ilerlemesine izin verdi. Gözleri Breed erkeğinin üzerinde parlıyordu, ince gözbebekleri kehribar rengi parlak irislerinin ortasında sabit duruyordu. Çıplak kollarındaki *glifler* değişen renkleriyle hâlâ canlıydı.

Mathias Rowan normalde takındığı kibar tavrını kaybetti ve kıza bakakaldı. "Bu da ne..."

"Tavia Fairchild," dedi Chase. "Eski dostum Mathias Rowan'la tanış."

"Merhaba," dedi, dişlerinin uçları ağzının içinde elmas gibi parlıyordu.

"O-" Rowan başladı, sonra kısa kesti. Şaşkınlıkla ona baktı, sonra Chase'e sorgulayıcı bir bakış fırlattı. "O olamaz..."

"Öyle," dedi Chase. "Ve ona benim için göz kulak olmanı istiyorum. Onu mümkün olduğunca çabuk Tarikat'a götür. Dragos'tan korunmaya ihtiyacı var."

"Aman Tanrım," diye soludu Rowan. Ona doğru temkinli adımlarla yürüdü, yeni bir dünya harikasını inceler gibi onu inceledi. Ki bu çok da yanlış değildi. "Olağanüstü. Ama... bu nasıl olabilir?"

"Sonra açıklarım." Chase silah kemerini kontrol etti ve çalışma odasının şömüne rafında duran kutudan daha fazla mermi aldı. "Onu Boston'dan çıkar. Onu Lucan'a bizzat götürün. O ne yapacağını bilir."

Rowan ağzını açtı ama itiraz edemedi ya da daha fazla soru soramadan Tavia söze girdi. "Kimseyle bir yere gitmiyorum."

"Öylesin," diye yanıtladı Chase. "Artık senin için güvenli değil. Dragos, kölelerinin öldüğünü öğrenecek ve senin için gelecek. İnan bana, senin için onun eline düşmekten daha kötü bir şey olamaz."

O inatçı çene bir kademe daha yükseldi. "Şansımı deneyeceğim. Ama gerçekte kim olduğum ve neler olup bittiği hakkında daha fazla şey öğrenene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

"Ve eğer yapabilirsem, size bu konuda yardımcı olacağım. Doktorunuzun ofisinin Sherborn'da olduğunu mu söylemişsiniz? Sizin ve Dragos'un emri altında tedavi ettiği diğer tüm hastaların kayıtlarını orada mı tutuyor?"

"Evet ama kliniğin kapısı kapalı. Günün her saati silahlı bir güvenlik görevlisi var."

Chase omuz silkti. "Sorun değil."

"Dur bakalım," diye araya girdi Rowan. "Biraz yavaşlayalım. Bana bunun ne hakkında olduğunu söyle, Chase. Eğer bunun Dragos'la bir ilgisi varsa, Tarikat'ı bir an önce buraya getirmeliyiz."

"Bunun için zaman yok. Zaten muhtemelen fazla bilgi almak için çok geç. Dragos burayı çoktan kilit altına almış olabilir."

Rowan karanlık bir şekilde küfretti. "Lucan ve Tarikat'ın da burada olması için bir sebep daha. Onları arayacağım-"

"Ne yapman gerekiyorsa yap," diye cevap verdi Chase, Rowan'ın Tarikat'a açık erişimi olduğunu bildiği halde nereye gittiklerini bile bilmediği için sesindeki acıyı bastırmakta zorlanıyordu. "Topuklarımın soğumasını beklemeyeceğim. Şimdi o lanet olası kliniğe gidiyorum."

Daha ilk adımı atmadan Tavia onun yanındaydı. Bir dişinin diğer Cinslerle aynı hız ve çeviklikte hareket etmesi hâlâ biraz sinir bozucuydu. "Ben de seninle geliyorum," dedi. "Burada benim hayatımdan bahsediyoruz. Arkamda durup kimsenin beni kontrol etmesine izin vermeyeceğim. Bir daha asla. Ayrıca, aramızda kliniği ve kayıtlarını bilen tek kişi benim. Bana ihtiyacınız var."

Her ne kadar onu reddetmek istese de, Chase tartışmanın anlamsız olacağını görebiliyordu. Bu sadece değerli zamanlarını boşa harcamak olurdu - eğer ölü doktorun kliniğinden değerli bir bilgi toplamak için en ufak bir şansları bile varsa, sahip olmadıkları bir şey.

Tavia Fairchild eğitimsiz ve denenmemiş olabilirdi ama kanında ve kemiklerinde Irk vardı - fiziksel olarak güçlü ve kendi başına güçlüydü. Aynı zamanda dişiydi ve Chase onun kararlı ifadesinden, hayır cevabını kabul etmeyeceğini anlayabiliyordu.

"Pekâlâ o zaman," dedi. "Neyi bekliyoruz? Hadi gidelim."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

DR. LEWIS'İN ÖZEL KLİNİĞİ, kırsal Sherborn kasabasında bir zamanlar kolonyal bir çiftlik olan pastoral bir arazide yer alıyordu. Tıbbi tesise ve klinik arazisine giden ay ışığıyla aydınlanmış, tek şeritli yolun aşağısında bir bekçi kulübesi ve kapı görevi gören otomatik bir kol bulunuyordu.

Modern donanımlar Tavia'ya her zaman mülkün sağlam, başıboş taş duvarlarının ve inişli çıkışlı çayırıların yanında son derece yersiz gelmişti. Ama Dr. Lewis özel hastalarının mahremiyeti ve güvenliği konusunda çok titizdi, bu da Tavia, Chase ve Mathias Rowan'ın arabalarıyla karanlık bekçi kulübesine gittiklerinde kulübeyi boş bulmalarını daha da tuhaf hale getiriyordu.

Koyu renkli ciplerinin arka koltuğundan, "Bir terslik var," dedi. "Saat kaç olursa olsun burada her zaman güvenlik personeli görev yapar. Dr. Lewis günün her saati kapıda birilerini görevlendirmiş."

Chase yolcu penceresinden karanlık manzaraya baktı, sonra direksiyonun arkasında oturan arkadaşına sert bir bakış attı. "Dragos bu tesisin ele geçirildiğini biliyor."

Rowan da aynı ciddiyetle başını salladı. "Bu bir tuzak olabilir. Daha ileri gitmek için risk almaya değmeyebilir."

"Yapmak zorundayız." Tavia öne doğru oturdu, elleriyle Chase'in siyah deri koltuğunun kenarını kavradı. Buraya kadar gelmişken hiç uğraşmadan geri dönecek değildi. "Hayatım o kliniğin içinde. Gerçekte kim ve ne olduğumu öğrenmek için tek şansım bu olabilir. Eğer benim gibi başkaları da varsa, onlar da gerçeği hak ediyor."

Chase'in sert çenesindeki bir tendonun kıpırdamasını izledi. Hiçbir şey söylemedi ama Chase'in ona bakarkenki koyu mavi bakışlarında şüphesini görebiliyordu. Bunu *hissedebiliyordu*, kendi damarlarında dolaşan soğuk bir kararsızlık. "Bana ne yaptığını ve neden yaptığını bilmem gerek. Tüm gerçeği bilmem gerek,

Hayatımda bir kez bile sahip olmadığım bir şey. Beni bundan mahrum etmene izin veremem. Yaşadığım onca şeyden sonra olmaz."

Chase'in cevap olarak başını sallaması uzun zaman aldı, sadece çenesini Rowan'a doğru hafifçe eğdi. Onun işaretiyle araç kaldırımdan karlı zemine saptı, Rowan büyük SUV'u küçük yığma taş duvarın üzerinden geçirirken motor kükredi ve eski kayalar aracın büyük tekerleklerinin altında yuvarlandı. İtişip kakışarak devrilmiş taşların arasından geçtiler ve birkaç yüz metre ilerideki klinik binasına doğru yuvarlandılar.

Chase onlar durmadan önce dışarı fırladı. Tavia'nın onu takip edebileceğinden neredeyse daha hızlı hareket ederek binaya doğru koştu, resepsiyon bölümünün camını kırdı ve onlardan önce içeri girdi. Liderlik rolünü bu kadar kolay üstlenmesi onu şaşırtmıştı. Ön saflara atlamak, diğerlerinin onu takip etmesi için yolu açmak ona doğal geliyor gibiydi. O anda adamın içindeki altın rengi bir şeyi, şu anda olduğu tehlikeli adamın kaba yüzeyinin altında parlayan ve kahramanca bir şeyi yakaladı.

"Temiziz," dedi ve Tavia ile Rowan onu karşılamak için koşarken açık alanda yeniden belirdi. Çizmeleriyle bazı cam parçalarını kenara itti ve Tavia'ya elini uzattı. "Adımlarınıza dikkat edin."

Karanlık ofise tırmandı ve Chase'in yanında durdu, Rowan da hemen arkasından takip etti. Klinik şimdi ona farklı görünüyordu, ışıksız ve boştu. Artık şifa bulmak için geldiği bir yer değil, bir aldatmaca yuvasıydı. Yumuşak kulüp sandalyeleri ve duvarlara çerçevelenmiş hoş suluboya resimleriyle rahat bir şekilde döşenmiş bekleme odası, şimdi piranaların istila ettiği sakin bir lagün kadar sahte bir şekilde misafirperver hissettiriyordu.

"Bu taraftan," dedi ve bekleme odasını diğer taraftaki resepsiyon masasından ayıran bölmeli duvara doğru ilerledi.

"Hasta dosyaları nerede?" Mathias Rowan, Chase'le birlikte onun peşinden alana girerken sordu. Kaşlarını çatarak hızla etraflarını taradı. "Gördüğüm her tıbbi klinikte tomar tomar kağıt kayıt var."

Tavia başını salladı. "Dr. Lewis değil. Hasta güvenliği söz konusu olduğunda o *bir manyaktır*. Buradaki her şey bilgisayar ortamında ve şifre korumalı."

"İlginç," dedi Chase.

Rowan tabancalarından birini siyah parkasının altındaki kılıfından çıkardı. "Eğer siz ikiniz burada her şeyi kontrol altına aldıysanız, ben de buranın geri kalanına bir göz atacağım."

Rowan koridora çıkarken Chase arkadaşına başıyla selam verdi ama gözleri Tavia'dan hiç ayrılmadı. Masaüstü bilgisayarlardan birini çalıştırmasını ve iş istasyonunun arkasındaki tekerlekli sandalyeye oturmasını izledi. Bir parola istemi belirlediğinde, klavyeye karmaşık bir harf ve rakam dizisi girdi. Makine kodu kabul etti, sonra da başlatma işlemine devam etti.

Ona baktığında, Chase yüzünde sorgulayan bir ifadeyle ona bakıyordu. Kadın ona hafifçe omuz silkti. "Birkaç ay önce bir elektrik kesintisi sırasında buradaydım. Personel bilgisayarı yeniden başlattığında, şifre olarak ne yazdığını fark etmeden edemedim."

Chase ona doğru eğildi, iri ellerini masanın kenarına dayadı. "Bu sekans yaklaşık bir düzine karakter uzunluğunda olmalıydı."

"On üç, aslında."

Homurdandı, kaşları çatıldı. "Ve bunca zaman mükemmel bir şekilde hatırladın mı?"

"Bir şeyi hatırlamak için sadece bir kez görmem gerekir. Zihnim bu şekilde çalışıyor."

"Etkileyici." Ona, nabzının daha yüksek bir vitese geçmesine neden olan yıkıcı bir sırıtış verdi.

Cazibe hissetmeye alışık değildi ama adamın şu anda kendisine ne kadar yakın durduğunu fark etmemesi imkânsızdı. Onun nefes alışını duyabiliyor, kalp atışlarının ritmini hissedebiliyordu. Ya da kliniğin kayıt programı için bir giriş ekranı açarken, güçlü pazularının kalın cüssesinin omzuna nasıl sürtündüğünü, her yumuşak sürtünmenin bir elektrik akımı gibi kan dolaşımına girdiğini.

Başka bir parola istemi belirdi ve bu sefer önce beceremedi, Chase'in yanındaki bedeninin sıcaklığını ve dikkatli bakışlarının sıcak ağırlığını görmezden gelmeye çalışmakla meşguldü. Kodu tekrar denedi. "Girdik. Bu hasta veri tabanı. Muhtemelen binlerce kez kullanıldığını gördüm."

Chase başını salladı. "Hadi dosyanı bulalım."

Arama alanına adını yazdı ve ekran tedavilerinin tarihleri ve kayıtlarıyla dolmaya başladığında nefesini tuttu. Veriler hayatının tam yirmi yedi yılını kapsıyordu. Tüm varoluşu, sadece

Soğuk bir bilgisayar sabit diskinde bit ve bayt olarak saklanan binlerce satır kalemi girişi.

Tüm ihanetler, sadece bir fare tıklamasıyla keşfedilmeyi bekliyor. "Hey."

Derin sesi onun yanında sessizdi. Büyük avucunu yumruk yaptığı elinin üst kısmıyla onu hem rahatlatan hem de tedirgin eden bir hareket yaptı. "Bu senin için sorun olmayacak mı?"

Yutkundu. Titrek bir şekilde başını salladı. "Evet. Ben iyiyim. Bilmek istiyorum." Daha iyi düşünüp fikrini değiştiremeden Tavia en son kaydı açmak için tıkladı. Bu, o hafta başındaki ziyaretiydi. "Dr. Lewis'le tekrarlayan migrenim hakkında bir randevum vardı. Beni tedavi etti. Burada klinikte birkaç saat geçirdikten sonra beni yeni ilaçlarla eve gönderdi." Chase monitördeki kayıtlara baktı. "Sadece birkaç gün önce."

Tavia başını salladı. "Ve o gecenin ilerleyen saatlerinde, Senatör Clarence'ın partisinde ateş eden kişi olarak sizi teşhis etmem için polis merkezine getirildim." Bir haftadan kısa bir süre önce dünyasının alt üst olması imkânsız görünüyordu. Bir haftadan kısa bir süre önce yanında duran bu adam hayatına aniden girmişti. Çok garip, karanlık ve beklenmedik bir şekilde. "O geceden beri hiçbir şey benim için aynı olmadı. Benim için bir daha asla aynı olmayacak."

Chase'in fırtınalı mavi gözleri uzun bir an boyunca ona sabitlendi, ayık ve pişmanlık doluydu. Chase'in elinin hâlâ onunkinin üstünde olduğunu ancak o zaman fark etti. Nabızı parmak uçlarında ve güçlü avucunun sıcak merkezinde atıyordu. "Benimle hiç tanışmamış olmayı diliyorsun. İnan bana, anlıyorum. Ben de senin için bunu diliyorum, Tavia."

"Hayır, bunu hiç istemiyorum," dedi, ne kadar içten söylediğine şaşırarak. Doğru, onu ilk gördüğü andan itibaren hayatı kaosa sürüklenmişti - senatörün evinin balkonunda durup masum parti misafirlerine silah doğrulttuğu zaman. Onun dengesiz ve tehlikeli olduğunu düşünmüştü, belki şimdi de öyleydi ama şu anda hayatındaki karmaşanın hiçbirisi için onu suçlayamazdı.

Onun sayesinde kendi gerçekliğini sorgulamak zorunda kalmıştı. Adam onun gözlerini açmıştı ve gözünün önündeki şeyleri görmek istememesi onun hatalı olduğu anlamına gelmiyordu. Aksine, bu ölümcül, korkunç derecede acımasız adam onun hayatını kurtarmıştı.

Ona baktı, sert, yakışıklı yüzünün sert çizgilerini ve acımasız, güzel gözlerinin dünya yorgunluğunu içine çekti. "Seninle tanıştığıma memnunum,

Sterling Chase. Şu anda sahip olduğum tek arkadaş sensin."

Ona baktı. Sonra alçak sesle ve alaycı bir şekilde güldü. Elini kızınkinden çekerken kızın teninde bir ürperti bıraktı. "Benim hakkımda bir şey bilmelisin Tavia. Benim arkadaşım yoktur. Sahip olduğum tek şey etrafımdaki herkesi hayal kırıklığına uğratmak gibi kötü bir alışkanlığım olması. Bunu şimdi duymam, daha sonra bana güvenebileceğini düşünecek kadar aptal olmandan iyidir."

Sesinde öfke yoktu, sadece düz bir gerçeği ifade ediyordu. Adamın şimdi kendisinden incelikli bir şekilde uzaklaşmasını izlerken onun için bir şekilde üzülmüyordu. Önce geri çekilen dokunuşunu, sonra da fiziksel bir tersleme kadar etkili olduğunu hissettiği soğuk uyarısını. Gözleri bile kapanmıştı, artık dikkatli ve açık değil, kapüşonlu ve karanlıktı. Okunamaz haldeydi.

Ayağa kalktı ve kapalı metal panjurların arasından dışarı bakmak için odanın uzak duvarına doğru yürüdü. "Hadi gidelim," dedi, sesi kısık ve kişiliksizdi. "İhtiyacımız olanı alıp buradan defolup gitmek için fazla zamanımız yok."

Tavia hemen işe koyuldu ve dosyasının tüm içeriğini ofis alanının köşesindeki yazıcıya gönderdi. Kayıtlar bilgisayar ekranında görüntülendiğinde, verileri taradı ve Dr. Lewis'in kliniğine yaptığı her ziyaretin ayrıntılarını okudu. Her tıbbi deneme ve deneysel tedavi belgelenmişti. Her özel tıbbi serum ve acı hap, durumu için ürettiği sonuçlarla birlikte dosyaya not edilmişti.

Ve dosyasıyla ilişkili başka kayıtlar da vardı.

Tavia kayıtlardan birinde durakladı, taranmış bir sayfadaki kendi el yazısını tanıyınca kaşlarını çatı. İlk sayfayı başka bir sayfa izledi. Birkaç tane daha, hepsi de kendi eliyle yazılmış, isimler, kodlar ve diyagramlarla dolu. Hepsini tanıyordu ama hiçbirini yazdığını hatırlamıyordu.

Chase yanına geldi ve omzunun üzerinden ekrana baktı. "Ne oldu?"

"Senatör Clarence'ın kampanyasına en çok katkıda bulunanların listesi. Her isim, yazdıkları çekleri veren bankalar ve hesap numaralarıyla birlikte burada."

"Emin misin?"

Tavia başını salladı. "Depozitoları işleme koyan bendim. Bu benim el yazım."

"Bu bilgiyi doktorunuza neden verdiniz?"

"Yapmadım," dedi. "Yapmazdım. En azından bilerek."

Bir federal yargıcın konutunun elle çizilmiş bir krokisini gösteren başka bir belgeye doğru ilerledi. Bir başka şema ise geçen bahar senatörle birlikte gezdiği bir nükleer santralin kat planı krokisini gösteriyordu. Daha başka belgelerde de Senatör Clarence'ın düzinelerce siyasi müttefiki ve rakibi hakkında kişisel veriler ve güvenlik açısından hassas bilgiler listeleniyordu.

"Tanrım," diye fısıldadı, gördüğü şey karşısında dehşete düşmüştü. "Bu istihbarat koleksiyonu Birleşik Devletler'in düşmanları için bir servet değerinde olabilir."

"Ya da Dragos gibi birine," dedi Chase. Dosyasındaki en eski kayıtlardan birini işaret etti. "Aç şunu."

Tıkladı ve ilk klinik tedavisinin verileri ekranı doldurdu. Kayıttaki tarihe göre sadece altı aylıktı. Tavia sayfayı okudu, kökeniyle ilgili gerçekler soğuk ve klinik terimlerle kendisine açıklanırken öfke ve keder karışımı bir duygunun içini kapladığını hissetti.

Ancient + Breedmate genetik birleştirme başarılı. Canlı dişi numune gebelik taşıyıcı annesine transfer edildi. Laboratuvarda tam zamanında canlı doğum. Denek 8, 251 Pleasant Street, Saugus, Massachusetts adresinde ikamet eden Minion'un bakımına alındı. Bu tarihte tedavi programına Hasta "Octavia" olarak kabul edildi.

Daha sonraki bir kayda ilerledi ve bilgiyi şaşkın, mide bulandırıcı bir sessizlik içinde okudu. "Benden önce başkaları da varmış ama onlar tıbbi deneylerde bebekken ölmüşler. Dr. Lewis görünüşe göre kana susamayla engelleyebilen ve genetik dönüşümü durdurabilen kimyasallar ve sentetik olarak tasarlanmış bağışıklık baskılayıcıların bir kombinasyonunu keşfetmiş. Bazılarının öleceğini bile bile bunu bizim üzerimizde denedi."

Chase de onunla birlikte kaydı okurken ağzını düz bir çizgi halinde bastırdı. "Dragos ve takipçileri için hayatın hiçbir anlamı yok. En masumları için bile."

Tavia dosyasının başka bir bölümünü açtı ve içindekileri hızla okudu. "Doğduğum andan itibaren hayatımın her yönünü o düzenlemiş. Tıbbi deneyler ve kim olduğumla ilgili yalanlar yeterince kötü olabilirdi, ama bu sadece başlangıcıydı." Bir notu işaret etti

fotografik hafızası. Doğuştan gelen yeteneğini geliştirmesine ve bir silah gibi bilemesine yardımcı olmak için kliniğin ona yaptırdığı ayrıntılı egzersizlere atıflar vardı. Saatlerce ve günlerce süren hipnoz seanslarını açıklayan başka belgeler de vardı; bu seanslarda bilinçsiz zihnine bilgi pompalamışlar, onu gördüğü ve duyduğu her şeyi belgelemeye zorlamışlar, zihni ve bedeni narkotik bir büyü altındayken sayfalarca ayrıntı yazmışlardı. Bunların hepsi Dragos'un onun için hazırladığı gerçek görev için bir eğitimdi.

Tavia okuduğu hiçbir şey karşısında artık şok olmamıştı. Gerçekler ıslak, soğuk bir battaniye gibi üzerine çökmüştü. İliklerine kadar üşüyor, asla doldurulamayacağını düşündüğü bir boşlukla içinin sızlamasına neden oluyordu.

"Beni kullandı, Chase. Beni kullanabilmek için yarattı. En başından beri, tıpkı Sarah Teyze gibi-" Kendini durdurdu, ihanet yüzünden içinde kabaran acıyla gözlerini kapadı. "Tıpkı teyzem gibi *davranan* Minion'un söylediği gibi. Dragos ilk günden beri bana sahip çıktı. Doğru eğitimi almamı, doğru bağlantılara sahip olmamı, doğru sosyal becerilere ve erişime sahip olmamı sağladı. Sonra da Senatör Clarence gibi gelecek vaat eden bir siyasi yıldızın yanında işe girmemin yolunu açtı. Tüm bu süre boyunca onun için bir kukladan başka bir şey değildim."

"Dragos'a göre hepimiz birer kuklayız. Bu gezegende yaşayan her varlık ya onun kullanabileceği bir araç ya da yolundan çekilmesi gereken bir engel."

Chase'in sesinde Tavia'nın midesini dehşetle sıkıştıran bir ağırlık vardı. "Durdurulabilir mi?"

Chase'in cevap vermesinin birkaç saniyeden fazla sürmesi, içindeki düğümün biraz daha sıkılaşmasına, biraz daha soğumasına neden oldu. "Bilmiyorum," dedi. "Bunu bana bir yıl önce sorsaydın, cevabım farklı olurdu. O zamanlar iyiliğin her zaman kötülüğe karşı zafer kazanacağına inanırdım. Her şey siyah ya da beyaz, doğru ya da yanlış ve kötü adamlar sonunda hep kaybederdi."

"Peki ya şimdi?"

Keskin bir iç çekti ve başını salladı. "Artık hangi tarafta olduğumdan bile emin olamadığım anlar oluyor."

Tavia onun perili bakışlarını tuttu. "Sen iyi adamlardan birisin. Belki de bunu bilmiyorsun. Ya da belki sadece unutmuşsundur. Belki bir gün bana bundan bahsedersin."

Uzun süre hiçbir şey söylemedi. Sadece ona öyle bir baktı ki kalbi onun için biraz acıdı. O anda, aniden onu yanına çekme ve yalnız olmadığına dair güvence verme isteği duydu. Çılgınca bir düşünce. Ona sadece hızlı ve keskin bir reddediliş kazandıracak bir düşünce. Sterling Chase kendi dünyasında yalnız ya da başıboşsa, bunu kendisi seçtiği içindi. Onun sempatisine ya da arkadaşlığına ihtiyacı olmadığı kesindi.

Belki de güven tazelemeye ihtiyacı olan oydu.

Şu anda ona kilitlenmiş olan sert yüz ve acımasız gözlerde bunu bulacağından değil.

Mathias Rowan yandaki koridordan içeri girerek bu garip sessizliği bozdu ve onu rahatlattı. "Lanet olsun Chase, burayı görmelisin. Tıbbi bir klinikten çok bir veri merkezine benziyor. Bu koridorun diğer ucunda, içinde otuz yığın aktif sürücü olması gereken bir sunucu odası var. Burada milyonlarca gigabayt depoluyor olmalılar."

"Hepsini çekelim," dedi Chase. "Sürücüleri çekmeye başlayın. Onları yanımızda götüreceğiz. Belki Gideon onlardan işe yarar bir şeyler çıkarabilir."

"Tamam." Rowan başını salladı ve emri yerine getirmek için döndü. Bir an sonra dondu kaldı, başı öne eğikti.

Tavia da duydu - klinik binasının dışındaki havada belli belirsiz bir rahatsızlık. Neredeyse ayırt edilemiyordu ama yüksek duyuları için açıktı.

"Kahretsin." Chase, Rowan'a ve ona sert bir bakış fırlattı. Sesini alçak tuttu, fısıltının biraz üstündeydi. "Yolda bir misafirimiz var. Dışarı çıkmamız gerek."

"Peki ya sunucular?" Rowan sordu.

Chase başını salladı. "Bunun için çok geç olabilir." "Sanırım birkaç tane kapabilirim."

"O zaman çabuk ol."

Rowan ani bir hareketle uzaklaştığında, Chase tabancayı omuz kılıfından çıkardı. Diğer eliyle Tavia'nın kolunu tuttu ve onu masadaki sandalyeden kaldırdı. "Buradan çıkman gerek. Hemen."

Yazıcıya baktı, hâlâ klinik kayıtlarından kâğıt çıkarıyordu. "Bekle! Dosyalarım yanımda değil. Ya dışarıda bir yerlerde benim gibi başkaları da varsa? Bunu bilmem gerek. Bu dosyaları daha fazla araştırmalıyım."

"Dosyaların canı cehenneme. Diğerlerinin de canı cehenneme," diye homurdandı Chase ve onu da yanına alarak koridora çıktı. "Şu anda önemsedığım tek şey buradan canlı çıkmanı sağlamak."

Onu, kırık pencerenin gecenin soğuşuna doğru esneyerek açıldığı bekleme odasına getirdi. Chase kısa bir süre durdu. Tavia da öyle yaptı, ciğerleri göğsünün ortasında dondu.

Önlerinde, steroid kullanan bir tür ninja gibi tepeden tırnağa vücudu saran siyahlar giymiş devasa bir erkek duruyordu. Örne bir takke erkeğin başını ve yüzünün yarısını örtüyor, sadece soğuk ve karanlık gözleri görünüyordu.

O bir Soy'du; Tavia bunu iliklerine kadar biliyordu. Ve Dragos'un emriyle ölüm getirmek için oradaydı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Mathias Rowan'ın kliniğın diğerk ucundaki sunucu odasına ulaşması birkaç saniye sürmüştü ki çok geç kaldığını fark etti.

İçeride biri vardı.

Kısmen açık kapıya doğru süründü, Ajan tabancasını çekip loş veri merkezine bakarken hiç ses çıkarmadı.

Sunucu raflarının yanında yere çömelmiş, güvenlik görevlisi üniforması ve kalın kışlık parka giymiş bir insan vardı. Adamın botlarının yanında yastıklanmış köpükle kaplı ayakkabı kutusu büyüklüğünde bir kap açık duruyordu. Köpüğün dikdörtgen şeklindeki ortası oyulmuş ve içindikiler boşaltılmıştı.

Bu da ne...?

Rowan yaklaştı. İnsan, sunucuların duvarına küçük bir dijital tuş takımı yapıştırmıştı ve bir dizi sayı giriyordu. Bir an sonra hızlı bir *bip-bip-bip* sesi duyuldu, ardından cihazın dijital yüzünde bir geri sayım saati belir di.

Soğuk idrak Rowan'ın içinden buzdan bir nehir gibi aktı. Bu bir bombaydı.

"Orospu çocuğu." Rowan şimdi sunucu odasının içindeydi. Silahını kaldırmış, insanın kafasının arkasına doğrultmuştu. "Bu odayı senin gri maddeninle süslemeden önce ayağa kalk."

Adam yavaşça ayağa kalktı, ellerini teslimiyetle kaldırmıştı. Rowan kendisini bir Minion'un donuk bakışları arasında bulduğunda hiç şaşırmadı.

Dragos'un zihin kölesinin arkasında, bombanın patlatıcısındaki geri sayım saati saniyelerin kesirleriyle hızlanıyordu. On dakika bile kalmamıştı.

"K a p a t şunu," diye hırladı Rowan. Silahı Minion'un yüzüne doğrulttu, öfkesiyle birlikte dişlerinin uçlarının ortaya çıktığını hissetmeye başlamıştı bile. "Yap şunu!

Şimdi, pislik."

Minion gözlerini kırpmadan öylece baktı. Kımıldamadan. Şaşkın. "Tetiği şimdi çek ya da dokuz dakikadan kısa bir süre içinde buranın etrafımızda patlamasını izle. Benim için fark etmez vampir. Her iki durumda da, Ustamın emirleri yerine getirildi."

Rowan'ın dudakları bir hırıltıyla dişlerinin arasından sıyrıldı. Bu ruhsuz piçi harcamak ve yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi bir sürü barut ve kurşunla silmekten başka bir şey istemiyordu.

Bunu o kadar şiddetle istiyordu ki, diğer Minion'un arkasından yaklaştığını duymadı, ta ki gelen darbeyi savuşturmak için çok geç olana kadar. Sert ve soğuk bir şey başının yan tarafına çarptı.

Sersemlemiş bir halde bacaklarının altından kayıp gittiğini hissetti.

Dört ayak üzerine düşüp başını çevirdiğinde, yüzünün tam ortasını hedef alan çelik borunun tekrar kendisine doğru sallandığını gördü.

TANRININ ANASI, diye düşündü Chase önlerindeki devasa Birinci Nesil erkeğe bakarken.

"Geldiğimiz yoldan geri dönelim," diye emretti Tavia'ya. "Rowan'ı bul. Çıkın buradan."

Ama daha ilk adımı atmadan, ona gitmesini söylerken bile, herhangi birinin kaçıp kurtulmayı umması için çok geç olduğunu biliyordu. Dragos'un laboratuvarlarında tek bir amaç için doğmuş ve yetiştirilmiş, son derece özel bir silah olan Avcı'ya ateş açmak için çok geçti: öldürmek.

Suikastçı, Chase'in elindeki silahı gördü ve zihninin gücüyle onu elinden uçurdu. Yan duvardaki çerçeveli suluboya resme doğru savruldu, tabanca ve resim resepsiyon alanının zeminine düştü.

İyi değil.

Chase önündeki suikastçının cüssesine baktı ve Tavia'yı tek geçerli çıkışları olan kırık pencereden çıkarma ihtimallerini ölçtü. Asla başaramayacaklardı. Klinikte arkalarında sessizlikten başka bir şey yoktu. Tek bildiği, Mathias'ın çoktan ölmüş olabileceğiydi, bunun gibi başka avcılardan mı yoksa başka bir tehditten mi, Chase sadece tahmin edebilirdi.

Kesin olarak bildiği bir şey vardı: Burada merhamet olmayacaktı, sadece Dragos'un emirleri eksiksiz yerine getirilecekti.

Suikastçının karanlık bakışları Chase'in yanından geçip Tavia'ya kilitlendi. O duygusuz gözlerde saf bir tehdit vardı, berrak ve soğuk, şaşmaz. Bir keskin nişancının hedefine odaklanmış bakışları. Chase mesajı anlamıştı.

Bir kez. Avcı Tavia için gelmişti; Chase sadece yoluna çıkıyordu.

Suikastçı ileriye doğru cesur bir adım attı, siyah savaş botlarının altında cam kırıkları çıtırdıyordu. "Dişiyi serbest bırakın."

Chase bu emir karşısında homurdandı. "Cehennem gibi yapacağım." Tavia'nın bileğindeki tutuşunu sıkılaştırdı, onu arkasında döndürürken tendonlarının parmaklarına karşı gerginleştiğini hissetti. Chase nefes aldığı sürece, bu laboratuvarı yetiştirilmiş ölüm makinesinin ona yaklaşmasına imkân yoktu. İçindeki kana susamışlığın vahşi kıpırtılarının canlandığını hissetti ve vahşi tarafıyla savaşmak yerine onu hoş karşıladı. "Onu istiyorsan," diye hırladı Dragos'un yerli katiline, "o zaman önce beni geçmen gerekecek."

Suikastçı bu tehdit karşısında gözünü bile kırpmadı. Kendi silahına da uzanmadı. Hayır, bu katiller çıplak ellerini ve kaba Birinci Nesil gücünü kullanarak rakibini çok daha hızlı bir şekilde etkisiz hale getirmek ve işini bitirmek üzere eğitilmişlerdi. Chase daha önce onlardan birden fazlasını iş başında görmüştü, bu bilgi Avcı çenesini indirip ilerlerken kendi kaslarının anında savaşa hazır bir şekilde seğirmesine neden oldu.

Suikastçı Tavia'ya doğru bir hamle yaptı, Chase'in dirseğini aşağı doğru iterek engellediği uzun kollu bir hamleydi bu. Avcı'nın uzanma mesafesi azalırken -bir anlık dikkat dağınıklığı umabilecekleri tek şeydi- Chase arkasındaki Tavia'ya vahşi bir bakış attı.

"Kaç!" diye bağırdı, dönüşmüş irisleri kızın acı içindeki yüzünü kehribar rengi bir parıltıyla yaldızlıyordu. "Buradan çık, ne şekilde olursa olsun!"

Suikastçının elleri onu yakalamadan önce kelimeler ağzından ancak çıkmıştı. Birdenbire havalandı. Bekleme odasını duvarın diğer tarafındaki resepsiyon görevlisinin çalışma alanından ayıran sürgülü, opak pencerelere çarptı. Çarpmanın etkisiyle etrafındaki boncuklu güvenlik camları patladı.

Yağmur gibi yağın enkazın ortasında yere düştüğünde, Avcı'nın Tavia'ya doğru ilerlediğini gördü. Cezalandırıcı eller omuzlarına inmiş, onu katilin pençesine doğru çekiyordu.

"Hayır!" Chase'in öfkesi kükreyerek dışarı taşı. Ayağa kalktı ve öfkeli bir sıçrayışla havaya fırladı.

Chase ona doğru hamle yapınca suikastçı sendeledi. Tavia'ya olan hakimiyetini kaybetti, Tavia ulaşamayacağı bir yere sıçrayınca hırladı. Ama Gen One piçi

yere düşmedi. Chase yumruğunu erkeğin çenesinin yan tarafına indirdi, kemik ve dişleri çatlatan, ancak Dragos'un eğitilmiş avcısının soğuk tepkisizliğinde neredeyse hiç kaydedilmeyen tekrarlanan bir saldırı.

Ve lanet olsun, Tavia ona emrettiği gibi kaçmıyordu. Zaten kaçmak için çok az şansı vardı ve her saniye önemliydi. Eğer bu dövüş onun burada ve şimdi sonunu getirirse, onun da işi bitirdi.

Ona oradan defolup gitmesi için bir emir daha vermeye başladı ama kızın yükselen sesi bu düşüncesini yarıda kesti.

"Chase, dikkat et!"

Kadının uyarısı dikkatini suikastçinin boşa kalan ve kötü görünümlü bir bıçakla yaklaşan eline çekti. Silahın hızlı darbesinden kurtuldu ama bu savunma hareketi ona pahalıya mal oldu. Hâlâ Avcı'ya tutunmaya çalışan ve Gen Bir vahşi bir at gibi altında sallanırken darbe üstüne darbe indiren Chase, bıçak tekrar üzerine gelmeden önce tepki verecek zaman bulamadı. Bu kez bıçak saplanmıştı; göğüs kafesinin yan tarafına saplanan soğuk ve acı dolu bir patlama.

Acı göz kapaklarının arkasında patladı. Delinmiş ciğerinden keskin bir hırıltı çıktı, görüşünün kenarları gri ve bulanık bir hal aldı. Suikastçi onu bir anda ölü bir ağırlığa dönüşmüş gibi fırlattı, sonra da işini bitirmek için döndü.

"Chase!" Tavia çığlık attı. Avcı kocaman hançerini Chase'in vücuduna doğru kaldırmış, öldürücü darbeyi vurmaya hazırlanırken bile ona doğru koşmaya başladı.

Ah, lanet olsun.

Hayır.

Chase'in koruyucu içgüdüleri, onu yere seren acı ve yaralanmayla savaşıyordu. Onu bu şekilde yüzüstü bırakamazdı. Tavia'nın Dragos'un ölüm makinesinin gazabıyla tek başına yüzleşmesine izin veremezdi.

Yanmakta olan ciğerlerinin ıstırabını ve onu yutmak için yükselmekte olan yoğun bilinçsizlik sisini aşarak böğürdü. Avcı öldürmek için üzerine hamle yaptığı anda Chase bıçağın yolundan yuvarlandı ve hızla ayağa kalktı. Suikastçi ona doğru savruldu, hançer tekrar saplanmak üzereydi, soğuk gözleri Avcı'nın siyah baş örtüsünün açık alanında kısılmıştı.

Tavia da oradaydı ve göz açıp kapayıncaya kadar devasa Gen One'ın arkasında durdu.

Parlak yeşil gözleri şimdi kehribar rengi parıltılarla ışıldıyordu. Yüzünün pürüzsüz açıları, narin kemikleri boyunca sıkıca çizilmişti. Chase onun dönüşen bakışlarındaki amacı gördü ve başını hafifçe sallayarak onu vazgeçirmeye çalıştı.

Bu emri kesinlikle görmezden geldi.

Dudakları sivri dişlerinin uzamış uçlarının üzerinden ayrıldı ve yıldırım hızıyla uzanarak Avcı'nın havaya kaldırdığı elini yakaladı. Elini iki elinin arasına aldı ve vahşice bir hareketle sıktı. Kemik ve tendonlar duyulabilir bir çatırtıyla pes etti. Bıçağı yere yuvarlanırken, suikastçı tısladı ve bir engerek gibi onun üzerinde döndü.

İşe yaramaz eli yanında sarkan Avcı diğer eliyle saldırdı ve Tavia'yı boğazının ön tarafından yakaladı. Soğuk suikastçının eğitimi ancak o zaman ipini kopardı. Parmakları acımasızca Tavia'nın boynuna kenetlenirken, dişleri diş etlerinden dışarı fırladı.

Chase'in öfkesi nükleere dönüştü. Kadının soluk soluğa kaldığını ve hayatının son damlasına kadar onu sıkan mengeneyi pençelediğini görmek, Chase'i daha önce hiç olmadığı kadar harekete geçirmişti.

Yere düşen tabancasına davrandı ve ateş etti, göğsündeki acıya ve damarlarındaki vahşi kükremeye rağmen kolu sabitti. Acımasız Chase, Avcı'nın kafasına kurşun üstüne kurşun yağdırdı. Kafatası parçalanarak Tavia'nın üzerine kan ve irin sıçrarken, iri Gen Bir saldırı altında sendeledi ve sonunda hareketsiz bir yığın halinde ayaklarının dibine düştü.

TAVIA ölü Breed erkeğine baktı, sığ nefesler alarak soludu, Chase olmasaydı hayatını elinden alacak olan morartıcı tutuştan sonra yapabildiği tek şey buydu. Dudaklarında kanın tadını alabiliyor, saçlarında, teninde ve kıyafetlerinde kanın kokusunu hissedebiliyordu. Midesi bulanıyordu ama aynı zamanda içinde karanlık bir gücü de uyandırıyor.

Daha önce inkâr etmek istese de artık şüpheyi yer yoktu. O da onlardan biriydi, Soy'dan biriydi.

Bu gücün içinde yaşadığını hissediyordu; Chase ilerleyip tabancasındaki son mermiyi de doldururken, ona gözünü kırpmadan durma gücü veren bir güçtü bu. Suikastçıya küçümseyerek baktı, ölü adamın boynunu çevreleyen kalın siyah yakayı ortaya çıkarmak için yıkık kafaya bastı. Chase o yakaya nişan aldı ve son kurşunu da ona sıktı, tam isabet.

İnanılmaz derecede parlak bir ışık parıltısı etraflarında patladı. Tavia hemen Chase'in vücudunun onu koruduğunu hissetti, saf beyaz ışıktan oluşan nimbus dışarı fırlayıp aynı hızla kaybolurken güçlü kolları onu sardı. Chase'in sıcaklığı sadece bir an daha devam etti, güvenli ve rahatlatıcıydı. Sonra o da yok oldu.

"İyi misin?" diye sordu, sesi sert ve acildi.

Şimdi gövdesinden ayrılmış ve için için yanan kafaya baktı. "Ben iyiyim," dedi, boğazı düğüm düğüm olsa da, konuşmaya çalıştığında sesi zımpara gibi hırıldıyordu. "Peki ya sen?"

Yanındaki bıçak yarısından sızan kanın kokusuyla dişleri zonkladı. Chase yüzünü buruşturmaktan başka bir şey yapmadan yarasını savuşturdu. "Hayatta kalacağım." Kızın elini tuttu ve onu katliamdan uzaklaştırdı.

"Şu ışık," dedi onun yanında koşarken. "Ne yaptın sen? O tasmadan ne çıktı?"

"UV ışınları. Dragos avcılarının boyunlarına itaat cihazları taktırıyor. Herhangi bir kurcalama ya da hasar ultraviyole fünüyeyi tetikliyor."

"Bildiğim iyi oldu," dedi, hâlâ şaşkındı ve tanık olduklarından dolayı sarsılmıştı. Chase onu koridora doğru götürürken arkalarından son bir kez baktı. "Dragos'un kaç tane avcısı var?"

Chase homurdandı. "Çok fazla."

Kliniğin arka tarafına yakın bir yerden silah sesleri geliyordu, Tavia'nın kemiklerine kadar yankılanan hızlı bir silah sesiydi bu. "Mathias." Chase nefesinin altında küfretti. "Onu geride bırakmayacağım."

Tavia başını salladı. "Ben de seninle geliyorum."

Bu sefer itiraz etmedi. Birlikte kliniğin uzun koridorunda hızla ilerlediler.

Mathias Rowan'ı arka odadan topallayarak çıkarken buldular, arkasında taze kan izleri vardı. Başı fena halde kanıyordu ve onlara doğru topallayarak yürürken sol bacağı kaskatı kesilmişti. "Çık dışarı! Hemen dışarı çıkın! Sunucu odasında bir bomba var," diye bağırarak onları geri çağırdı. "Bombayı yerleştiren iki Minyonu öldürdüm ama zamanlayıcı hızla geri sayıyor. Buradan hemen çıkmalıyız!"

Kliniğin ön penceresine doğru koşullar ve daha binayı yeni geçmişlerdi ki, yerin derinliklerinden gelen alçak bir gümbürtü duyuldu. Her iki yönde de genişledi.

Titreşim ve kükreme,  karla dolu ayırd akeleyle ilerlerken daha da güçleniyordu.

Ardından gelen patlama kemik titreticiydi.

Dr. Lewis'in kliniği -ve onlarca yıllık sırları ve yalanlarıyla birlikte- bir alev, duman ve uçuşan enkaz topuna dönüşürken ateş gökyüzünü aydınlattı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Dragos'un adadaki sığınağında bulunan antika sandalye bir asırdan uzun bir süredir onun mülkiyetindeydi. Rahatsız edici bir canavarlık olan bu koltuk, altı yüz yıllık Eflak sert ağacından oyulmuş ve güneybatı Transilvanya Alpleri'ndeki eski bir kiliseden satın alınmış bir tahttı. Efsaneye göre bu cilalı koltuk ve ejderha başlı kollar bir zamanlar, adı bugün bile çoğu insanda korku uyandıran, kana susamış bir ortaçağ hükümdarının ağırlığını taşımıştı.

Dragos normalde bu tür söylenceleri en iyi ihtimalle eğlenceli bulurdu. Bu gece, sandalyenin eski sahibinin tebaasında uyandırdığı ölümcül korkuyu kıskandı.

Dragos bu gece, sadece kendisine hizmet edenlere değil, tüm dünyaya bu tür bir ham, kutsal olmayan dehşet salmayı arzuluyordu.

Öfkesi o günün erken saatlerinde, Başkan Yardımcısı Senatör Clarence'ın anma törenine katılmadığında başlamıştı. Bir son dakika güvenlik endişesi, insan hükümet yetkilisini Boston'a gelişini iptal etmeye zorlamıştı. Dragos'a gelince, boşa giden gün ışığı yolculuğu ve insan yas tutanların kalabalığı arasında beklerken kaybedilen bir saat ruh halini iyileştirmek için hiçbir şey yapmamıştı. Şu anda politikacının ofisine yaptığı aramaların, yılın ilerleyen zamanlarında tekrar görüşmek için başkan yardımcısının takvimini kontrol etme teklifiyle onu kibarca başından savan uşaklara yönlendirildiği gerçeği de öyle.

Dragos sadece bunu düşünerek hırladı.

Tırnakları Kazıklı Taht'ın ahşap kollarına batarken, Sherborn'un kırsal kesimindeki özel bir arazide kontrolden çıkan yangının haberlerini izliyordu. Dragos'un öfkesini tırmandıran Dr. Lewis'in kliniğinin yok olması değildi; binanın ve içindeki

Toplanan veriler, Minion doktorunun ölümünden haberdar olduktan kısa bir süre sonra verilen bir emirle kendisine iletilmişti.

Gönderdiği Avcı'nın Tavia Fairchild'la birlikte geri dönmemiş olması öfkesini iyice alevlendirmişti. Suikastçıyı gece karanlığında onu alması için göndermiş, Tavia'nın er ya da geç kliniğe geri döneceğinden, gerçek geçmişiyile ilgili merakının onu tekrar yaratıcısının ellerine teslim edeceğinden şüphelenmişti. Dragos, güzel Tavia'yı kendisini memnun edebileceği her şekilde eğitmeyi dört gözle bekliyordu, artık ölümlü varlığının dış görünüşü ortadan kalkmıştı.

Ama Avcı Dragos'a ödülünü getirmeyi başaramamıştı.

Aksilikler ve sıkıntılarla dolu bir günün üstüne bir başarısızlık daha.

Daha fazla tahammül edemezdi.

Sabrının sonuna gelmişti ve doğuştan gelen hakkını daha fazla erteleyemeyecekti.

Dragos şiddetli bir küfürle kendini sandalyeden fırlattı ve ayağa kalkarken paha biçilmez antikayı eline aldı. Öfkeyle, odanın bir tarafını boydan boya kaplayan devasa taş şömineye doğru fırlattı. Sandalye, taşınmaz granit kaya ve harçtan oluşan yüksek duvara çarparak paramparça oldu.

Altı asırlık tarih, onun kaprisiyle paramparça oldu.

Bu kaybın bütünlüğü -geri dönüşü olmayan bir yıkım- onu en patlayıcı orgazm kadar gerçek ve içgüdüsel bir tatminle doldurdu. Dragos damarlarında dolaşan gücün tadını çıkardı. İçine çekti, hayat veren, serbestçe akan kan gibi onu beslemesine izin verdi.

Özel odasının kapısından içeri dalıp Minion hizmetkârlarından birine havlarken kendi ihtişamının sarhoşluğuyla kayınıyordu.

"Teğmenlerimi çağırın," diye hırladı. "Her birinin bir saat içinde güvenli video hattına bağlanmasını istiyorum. Hazır olsunlar ve emrimi beklesinler."

Chase, yarılmış kafa derisinin arkasındaki son kanı silerken, ROWAN dişlerinin arasından nefesini içine çekti. "Tanrım, bu düğüm çok acıtıyor. Ağır ellerin de duruma yardımcı olmuyor. Senden berbat bir hemşire olur."

Chase homurdandı. "Yatak başı davranışları hiçbir zaman benim güçlü yanımdı olmadı." "Hadi canım. Orada işin bitti mi?"

"Tamamdır." Chase klinikte savaştan kalan yaralarını sarmıştı bile; Rowan'la birlikte Rowan'ın Darkhaven'daki mutfağını derme çatma bir sıhhiye istasyonuna çevirmişlerdi, Tavia ise temizlenip dinlenmesi için üst kattaki misafir odasına götürülmüştü. Rowan'ın sivil akrabaları -bir avuç küçük erkek kardeş ve yeğen, birkaçının kendi Cins Arkadaşları vardı- arada sırada mırıldanan konuşmalar dışında konak sessizdi.

-Darkhaven'da başka bir yerde işlerine devam ediyorlardı.

Chase, Rowan'ın yaralarındaki dağınıklığı savurdu ve yüzünü buruşturan İcra Ajanına yan gözle baktı. "Görev başındayken en son ne zaman darbe aldın?"

Rowan omuz silkti. "Bölge müdürlüğüne terfi ettiğimden beri mi demek istiyorsun? Bir masanın arkasında otururken ya da çoğu zaman evrak işleriyle uğraşırken vurulmak zor."

"Bu iş için kampanya yürüttüğünüzde işin ne gerektirdiğini bildiğinizi sanıyordum." Rowan, "Ben sadece sen reddettiğin için kampanya yürüttüm," dedi. "Sen yönetmenlik koltuğunda senin adının olduğunu biliyordum. Sana verilmesi bir gelenektir. Teşkilat Boston'da var olduğundan beri o ofiste bir Chase vardı."

Aslında iki yüz yıldan fazla.

Önce Chase'in babası, sonra da Chase'in kardeşi Quentin. Quent'in iş başında öldürülmesinin üzerinden altı yıl geçmişti. Ailedeki ve Ajanstaki herkes Chase'in müdür olarak göreve başlayacağını düşünmüştü. Bunun yerine, Quent'in başına gelenlerin şoku ve ölümünün acısı geçtikten sonra Chase kendini saha çalışmalarına vermiş, genellikle yeni işe alınanlara ve disiplin vakalarına verilen sokak devriyelerini ve diğer boktan işleri almıştı. Ellerini kirletmek, herhangi biri konseyin ilgisini çekmeye veya Teşkilat içinde siyasi iyilikler yapmaya başlamadan önce taşaklarını biraz terletmek için tasarlanmış işler.

Dışarıdan bakanlara göre Chase'in müdürün ofisinden uzak durma kararı bir onur ve cesaret göstergesiydi. Breed toplumunun en saygın isimlerinden birinin hayatta kalan tek oğlu olan kederli bir kardeş, ailesinin siperlerde özverili hizmet mirasını sürdürmek için unvan ve ayrıcalıklara sırtını dönüyordu.

Gerçekte bunların hiçbirisi yoktu. Chase, Quentin'in ya da babasının yerini doldurmaya çalışma düşüncesine katlanamıyordu. Onun başarısı asla onların imkansız standartlarını karşılayamazdı.

ve kıyaslandığında onun başarısızlığı katlanabileceğinden çok daha fazla olurdu. Bu gerçeği ne kadar derinden anladığının utancı bugün bile Chase'in peşini bırakmıyordu.

Bu yüzden sorumluluktan kaçtı.

Bundan kaçmıştı, herkesin onun kendisinden önce akrabalarına rehberlik etmiş olan aynı parlak dürüstlikle hareket ettiği sonucuna varması daha da kötüleşen bir utançtı. Ve onca yıl boyunca bu görüntünün devam etmesine izin vermişti. Tarikat'a katıldıktan sonra bile senden daha kutsal rolünü oynamaya devam etmişti. Ama bu uzun sürmedi. Hayır, çok geçmeden onun içini görmüşlerdi.

Hayatı boyunca bir sahtekârdı. Dışarıdan altın rengi ve kusursuz görünse de, içten içe çürümüş ve kendinden bıkmıştı. Quent öldürüldükten sonra daha da kötüleşmişti. Yükselen hastalığı, Kan Tutkusu'yla yaptığı bu tehlikeli dans sayesinde Chase, uzun zamandır arkasına saklandığı maskeyi artık takmayı umursamıyordu. Bu çaba çok fazlaydı.

Artık hastalığını dışarıdan belli ediyordu. Gölgeleeri bükme yeteneği bile onu terk etmişti. Artık çıplaktı, açıktaydı. Artık hiçbir şey onu gizleyemezdi.

Rowan bir iç çekerek Chase'in düşüncelerinin karanlık yolunu böldü. "Ajans'ın ne anlama geldiğini bile bilmediğim günler -açık gerçeği bilmek istiyorsan, çok daha fazla- oluyor. Bir fark yaratabileceğimi düşündüğüm için görevimi kabul ettim. Ama yapamadım. Yolsuzluk çok uzun zamandır var ve çok derinlere iniyor. Bu, dalları kurumdaki neredeyse herkesi etkileyen bir kanser."

Chase anlıyordu. Bu ağırlığın altında ezildiğini kendisi de hissetmişti. "Teşkilat'ta işler uzun zamandır kötüye gidiyor. Temizlemek için mi? Tanrım." Bunun gerektireceği değişikliklerin genişliğini düşünerek başını salladı. "Her yerin altını üstüne getirmeniz gerekir. Özenle seçilmiş birkaç kişiyle her şeye baştan başlamak ve içeriden yeniden inşa etmek. Yeni felsefeler, yeni ölçütler. Teşkilatı parça parça reforme edin."

Rowan onu dikkatle izliyor ve başıyla onaylıyordu. "Belki bir gün geri gelir ve bunu yapmama yardım edersin."

"Siktir." Chase alay etti. "Ben değil. Çıkma şansım olduğu için çok mutluydum. Benim için hiçbir zaman uygun olmadı."

Rowan homurdandı, kara kaşları çatık bir şekilde bir araya geldi. "Belki de Teşkilat'tan farklı bir nedenle ayrılmışsındır diye düşündüm. Sanırım merak ettim."

Belki de Elise'i takip etmek için gittin. Bilirsin işte, Tarikat'ın savaşçılarından biriyle ilişkiye girerek hata yapmadığından emin olmak için," diye ekledi Chase ona sert bir bakış fırlattığında.

"Daha iyi ellerde olamazdı," dedi Chase, bunu da kast ederek. "Tegan ona tapıyor, tapmalı da. O iyi bir adam, ona layık. Ve onu seviyor, belki Quent'i sevdiğinden bile fazla."

"Evet, bunu ben de gördüm," diye yanıtladı Rowan. "Ama o zamanlar..."

Chase eski arkadaşının son anda aklına gelen düşünceyi yakaladı. "İşten ayrıldığım zaman

Ajans, ne istediğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, akıl sağlığımı korumak istiyorsam - lanet olası ruhumu korumak istiyorsam - dışarı çıkmam gerektiği idi."

Artık Rowan'a gerçeği anlatıyordu - paylaşmaya istekli olduğu kadarını. Kimseye anlatmadığı bazı şeyler vardı. Hiç paylaşmadığı şeyler, geçmişinden gelen ve sonsuza dek kendine saklayacağını düşündüğü utançlar.

"Peki ya şimdi?" Rowan bir süre sonra sordu.

Chase esprisiz bir kıkırdama çıkardı. "Artık böyle şeyler için endişelenmiyorum."

"Belki de yapmalısın." Rowan uzandı ve elini Chase'in omzuna koydu. "Sen ve ben uzun zamandır tanışıyoruz, dostum. Seni en iyi zamanlarında gördüm. En kötü zamanlarında bile, Teşkilat'ta kendilerine arkadaşım diyen pisliklerin çoğundan çok daha iyisin. Bir şeye ihtiyacın olursa, arkandayım."

Chase kaşlarını çatı, böylesine hak etmediği bir hediye kabul etmeye isteksizdi. "Senden bunu istemezdim, Mathias. Ama-"

Rowan ciddi bir şekilde başını sallayarak, "Üst kattaki kadın," dedi. "Tanrı aşkına, Chase. Onu kendi gözlerimle gördüm ama hâlâ inanmakta güçlük çekiyorum. Dragos laboratuvarlarında dişi bir Gen Bir mi tasarladı?"

"Bu gece klinikte gördüğümüz hasta kayıtlarına göre birden fazla hasta var."

Rowan, Darkhaven'ın diğer sivil sakinleri tarafından duyulmaması için sesini alçak tuttu. "Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısınız? Bu tüm ırkımızın geleceği için ne anlama geliyor? Oradaki genç kadın her şeyi değiştirir."

"Evet," dedi Chase. "İşte bu yüzden korunmaya ihtiyacı var. Onun için en güvenli yer Tarikat'ın yanı. Oraya gitmesini sağlayacağınızı umuyorum."

"Bunu kendin de yapabilirsin, Chase." Rowan'ın omzu belli belirsiz bir omuz silkmeye kalktı. "Sana Lucan'ı tüm bu olanlardan haberdar etmem gerektiğini söylemişim. Geri döner dönmez onu aradım. Tegan'ı ve diğer birkaç kişiyi kadını almaları için gönderdi. Yola çıktılar bile, bir saat içinde burada olurlar."

Chase nefesinin altında küfretti. Birkaç sabah önce Tarikat'ın malikânesinden çıkıp insanlarla birlikte polis gözetimine girdiğinde, bunu bir son verme eylemi olarak yapmıştı. Savaşçı kardeşlerini onun varlığının yükünden ve Kan Tutkusu'yla savaşını kaybetmeye başladığından beri merkezinde olduğu tüm başarısızlıklardan kurtarmanın bir yoluydu.

Yürüyüp gitmesi, onların özgürlüğü için kendi özgürlüğünü feda ederek küçük bir onur kırıntısını bir araya getirmeye yönelik son bir çabaydı. Lucan, Dante, Tegan ve Tarikat'ın geri kalanıyla bir daha yüz yüze geleceğini sanmıyordu. Şimdi onların haklı olarak aşağılandığını görmek istemediğinden emindi.

Rowan'a, "Benim için bu şerefe nail olman gerekecek," dedi. "O kadar uzun süre kalmayı planlamıyorum."

"Başka nereye gidebilirsin ki?"

Soru herhangi bir meydan okumayla sorulmamıştı ama endişe de hoş karşılanmamıştı. Chase ayağa kalktı ve mutfakın etrafında sıkı bir gezintiye başladı. Başının üstünde, Tavia'ya vardıklarında gösterilen özel misafir odası vardı. Duşun suyu hâlâ akıyordu; kalın alçı duvarların arasından eski bakır boruların boğuk sesini duyabiliyordu. "Uzun zamandır orada. Sence iyi midir?"

"Sadece bugün yaşadıkları bile düşünüldüğünde, son derece iyi dayandığını söyleyebilirim."

"Evet," dedi Chase. "Tavia... olağanüstü biri."

Son birkaç günü ve geceyi düşündü. Tüm o şaşırtıcı ifşaları. Bir hafta önce bile kendisine yabancı olan bir kadın için hissettiği beklenmedik endişe -istenmeyen ilgi-. Ve evet, bir de ona duyduğu arzunun karmaşıklığı vardı.

Kendini daha fazla kaptırmadan hemen kaçıp gitmesi için bir neden daha.

"Kahretsin." Chase derin bir iç çekerek yayvan parmaklarını kafa derisinin üzerinde gezdirdi. "Gitmem gerek. Böylesi daha iyi. Onun için daha iyi. Benim için de öyle."

Rowan Şimdi onu inceliyordu. Kurnaz Ajans yöneticisinin, Chase'in Tavia'yla işleri ne kadar berbat ettiğini anlamak için daha fazlasına ihtiya ı yoktu. "Ona ne söylemem gerekiyor?"

Chase tekrar küfretti, bu sefer daha canlı bir Şekilde. "Ona  zg n olduğumu söyle. Her Şey için."

BÖLÜM YIRMI İKİ

"SENCE DOĞRU MU?" Lucan, Gideon'un derme çatma bilgisayar komuta merkezinin hemen içinde durmuş, bir omzunu duvara yaslamıştı. "Dragos laboratuvarlarında dişi bir Cins yaratmış olabilir mi?"

Gideon çalışma odasındaki birkaç iş istasyonundan birinden başını kaldırıp baktı. Bakışları burnunun üzerinde duran soluk mavi gözlüklerinin kenarlarında ciddiydi. "Hunter'ın New Orleans'tan getirdiği kriyo konteynırında bulduklarına dayanarak, bunun mümkünden de öte olduğunu söyleyebilirim."

Sandalyesini cilalı çam tahtasıyla kaplı zeminde yuvarlayarak başka bir meşgul bilgisayarın önünde durdu. "Şunu görüyor musun?" Monitörde görüntülenen şemayı işaret etti. Lucan bir göz atmak için yaklaştı. "Bu, o laboratuvardaki buz kutusunda bulunan genetik dondurmalar üzerinde yaptığım bir düzine analizden sadece biri. Sayısız örnekten bahsediyoruz Lucan, Kadim'den, onun laboratuarda yetiştirilmiş yavrularından ve yirmiden fazla Soydaş'tan toplanmış. O tankta bazı insan örnekleri bile buldum. Dragos DNA, kan hücreleri, kök hücreler, embriyolar, yani bir laboratuvar dolusu Minion genetikçisinin bir nesil boyunca meşgul olabilmesi için ihtiyaç duyabileceği her şeyi topluyormuş."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Lucan.

"Ve bunlar sadece canlı örnekler," diye ekledi Gideon. "İkinci kriyo konteynırında daha fazlası vardı, ancak tanktaki hasar mühürleri kırmış ve tüm içeriğini yok etmişti."

"Orada neler oluyor?" Lucan kayan verilerle dolu bir monitörü olan başka bir bilgisayarı işaret ederek sordu. Üzerinde bölünmüş ekran modunda bir program çalışıyordu; altta satır satır hızlı kodlar, üstte ise on üç karakterlik bir dizi alan gösteriliyordu.

Alanlardan yalnızca üçü sabit bir sayı ile doldurulmuştur: 5, 0 ve 5.

"Bu," dedi Gideon, "geçen gece yazdığım küçük bir şifre çözme rutini. Laboratuvar verilerinin bir kısmını sorunsuzca ele geçirdim ama dosyalardan birinin üzerinde fazladan bir şifre kilidi var. Her zamanki numaralarım şifrelemede bir işe yaramadı, bu yüzden başka bir açıdan yaklaşıyorum."

"Ve çalışıyor mu?" Lucan baş döndürücü kodun monitörü doldurmasını ve devam etmesini izleyerek sordu.

"İşe yarıyor," dedi Gideon. "Ama umduğumdan çok daha yavaş ilerliyor. Program yaklaşık yirmi dört saattir çalışıyor ve geri dönüşü bu kadar. Bu hızla giderse, tüm diziyi çözmek için dört ya da beş güne daha ihtiyacımız olacak. Programın sonuçlarının doğru olduğunu varsayarsak."

Lucan homurdandı. "Ve şifrelemeyi kırsak bile dosyada ne olduğunu bilmemizin hiçbir yolu yok."

"Doğru," diye yanıtladı Gideon. "Ama Dragos onu birden fazla emniyetle kilitlemek için fazladan bir adım attığına göre, içinde her ne varsa isteyeceğimiz bir bilgi olduğunu tahmin ediyorum."

"Katılıyorum, ama orada bulduğumuz her şeyi kullanmak için dört ya da beş gün daha geç olabilir. Bana bundan daha fazlası olduğunu söyle."

Gideon başını salladı. "Hunter'ın New Orleans'tayken bize gönderdiği GPS yayınlarını hackliyordum. Bu bilgi bizi Corinne'in oğluna götürdüğüne göre, belki Dragos'un ülke çapındaki diğer Hunter hücrelerini de bulabiliriz. O hücrelerin yerini tespit edersek, onları teker teker yok etmeye başlayabiliriz. Dragos'un kendi yetiştirdiği ordusunu baştan aşağı dağıtırız."

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Dragos'un yıllardır -hatta on yıllardır- kontrolsüz bir şekilde yürüttüğü işlerde neler yaptığını görmeye başladığımızı göre, bazı kazanımlara ihtiyacımız var."

"Dişi bir Gen Bir," diye düşündü Gideon, önündeki klavyelerden biriyle meşgul olurken. "Nasıl oluyor da bunca zamandır insanların arasında yaşıyor? Ve Dragos en başta onu yaratarak ne elde etmeye çalışıyordu?"

"Benim de sorularım var," diye yanıtladı Lucan. "Tegan ve diğerleri onu Rowan'ın evinden aldıktan sonra onu sorgulama şansımız olacak."

Tavia Fairchild'ın işbirliği yapıp yapmayacağından emin olamayan Lucan, Hunter ve Niko'yu Tegan'la birlikte göndermişti. Renata da gitmişti, çünkü sadece başka bir dişinin varlığı Tavia'ya biraz rahatlık hissi verebilirdi, aynı zamanda Renata'nın eşsiz Irk Eşi yeteneği nedeniyle. Niko'nun eşi, ESP gücünü kullanarak Irklardan herhangi birini geçici olarak hareketsiz hale getirme gücüne sahipti.

zihninin. Ne yazık ki, sonrasında yaşadığı endüstriyel güçteki migren ağrıları Renata'nın yeteneğini idareli kullanmasına neden oluyordu.

"Peki ya Chase?" Gideon sordu. "Rowan aradığında sana onun hakkında bir şey söyledi mi?"

"Sadece Rowan'ın Darkhaven'ında olduğunu ve cehennem gibi görüldüğünü söyledi." Lucan'ın Renata'yı bu gece ekibin geri kalanıyla birlikte Boston'a göndermenin iyi bir fikir olduğunu düşünmesi için bir neden daha.

"İyi ya da kötü," dedi Gideon, "Harvard'ın hâlâ nefes aldığını bilmek beni rahatlatmıştı."

"Onun için fazla umutlanma," diye cevap verdi Lucan ama gerçek şu ki, Chase'in hâlâ hayatta olması onu da rahatlatmıştı. Tavia Fairchild'i Tarikat'ın dikkatine sunduğu için de minnettardı. Chase'in yerleşkenin basıldığı sabah kendini insanlara teslim ederek aldığı kişisel risk de cabasıydı. O gün muhtemelen birden fazla hayat kurtarmıştı, bu fedakârlık Lucan'ı şimdi bile düşündürüyordu.

Lucan bunca zamandır Tarikat'ın lideriydi çünkü kuma ne zaman sert çizgiler çekeceğini biliyordu ama aynı zamanda bu çizgilerin ne zaman bükülmesine izin verilmesi gerektiğini de biliyordu.

Sterling Chase son zamanlarda parlamaktan çok kararmaya başlamıştı, ama tamamen umutsuz bir vaka değildi.

Lucan'ın bilmesi gerekirdi. Kısa bir süre önce kendisi de oradaydı.

"Nasıl bir şeydi?" Gideon bilgisayar klavyesinden uzaklaşmış, gözlüklerinin buz gibi camlarının arkasından Lucan'ı izliyordu. Teknoloji dehasının her zamanki şakacılığı yerini şimdi Lucan'a bakarken ağırbaşlı bir sessizliğe bırakmıştı. "Bloodlust'la karşılaşmanın nasıl bir his olduğunu hiç söylemedin."

Hatırlamak için fazla bir şey gerekmiyordu. Lucan'ın kendi vahşi doğasıyla mücadelesi, Gabrielle bir buçuk yıl önce hayatına girdiğinden beri biraz hafiflemişti ama hatırası çok uzakta değildi.

"Cehennem gibiydi," diye itiraf etti. "Amansız, her şeyi tüketen bir cehennem. Açlık ve saldırganlık sürekli vardı. Bu tehlikeli bir kombinasyon, kendi kendini yok ediyor. Susuzluk şiddet dürtüsünü körüklüyor ve şiddet de avlanma ve beslenme dürtüsünü yoğunlaştırıyor." Bir küfür savurdu. "Benim yaşadığım ne kadar kötüyse, Tegan daha da kötü bir şeye katlandı."

Gideon acımasızca başını salladı. Tegan'ın geçmişinin temellerini biliyordu. "Cins Arkadaşını kaybetti ve Rogue'a dönüştü. Onu sen kurtardın."

"Birkaç ay süren inziva ve neredeyse açlık Tegan'ı kurtardı, beni değil. O zaman bile, diğer taraftan daha iyi çıkacağının hiçbir garantisi yoktu." Ama her şeye rağmen, hatta savaşçıyı ele geçiren keder ve öfkeye rağmen Tegan kurtulmuştu. Lucan Tegan'ın bir şekilde onu hâlâ arkadaşı olarak görmesinden memnundu. Bir kardeş. "Çok uzun zaman önceydi, onun için yüzyıllar, ama sana şunu söyleyebilirim ki Kan Tutkusu'nun kaşıntısı seni asla tamamen terk etmez. Tegan zaman içinde kuyruk acısından kurtuldu. Çok uzun bir zaman - Dragos serbestken Chase'e şu anda sunamayacağımız bir şey."

Gideon'un kaşlarından biri ciddi gözlerinin üzerine kıvrıldı. "Bu Darkhaven'ın altındaki serpinti sığnağının duvarları çelik ve betondan yapılmış, yirmi inç kalınlığında. Nükleer bir patlamaya dayanacak şekilde yapılmış üç kat güçlendirilmiş bir kapı var. Kızgın bir vampiri, onunla düzgün bir şekilde ilgilenecek zamanımız olana kadar tutacak kadar güçlü olmalı."

Lucan savaşçının bakışlarını tuttu ve ağzının kenarında bir komplo kıvılcımı hissetti. "Durumu kontrol etmek için çoktan aşağı indim. Bu gece Rowan'la konuştuktan hemen sonra bir göz attım."

Gideon şimdi başını sallıyordu, yüzünde bir gülümseme belirmişti. "Ben de Harvard'ı sildiğini sanıyordum."

"Yine de olabilir," diye uyardı ciddiyetle. "Beni öyle ya da böyle ikna etmek ona bağlı. Dediğim gibi, en iyisi onu kendi gözlerimizle görene kadar umutlanmayalım-"

Odanın dışındaki zemini döven ayak seslerinin ani gürültüsü Lucan'ın uyarısını kısa kesti. O ve Gideon ayağa kalkıp neler olduğunu görmek için aceleyle dışarı çıktılar.

Lazaro Archer neredeyse onlarla çarpışıyordu. "Bu Jenna," dedi, Breed yaşlısının sert yüzüne endişe sert çizgilerle kazınmıştı. "Çabuk gelin!"

Onu geniş konutun diğer ucundaki büyük odaya kadar takip ettiler. Brock çoktan oradaydı, kahverengi deri kanepeye kemiksiz bir şekilde yığılmış olan eşinin yanına çömelmişti.

"Jenna." Brock'un sesi yumuşak ama ısrarcıydı, koyu renk elleri Jenna'nın cansız yüzünde geziniyordu. "Bebeğim, beni duyabiliyor musun? Hadi Jenna. Benim için gözlerini aç. Uyan artık."

Lucan Archer'a baktı. "Ne oldu?"

"Emin değilim. Kadim dil günlüklerini gözden geçiriyorduk, son birkaç haftadır uykusunda konuştuğu bazı anlaşılması zor uzaylı ifadelerinin çevirilerini bulmaya çalışıyorduk. Biraz dinlenip dinlenemeyeceğini sordu, ben de Kellan'a bakmaya gittim. Geri döndüğümde kanepede çırpınıyor, nefes nefese kalmıştı."

"Başka bir kâbus," diye önerdi Gideon. Brock Jenna'yı ancak onun yapabileceği şekilde kendine getirmeye çalışırken sesini alçak tuttu. "Dn bana kötü rüyalar gördüğünü söyledi. Karanlıkta küçük bir bölmede kapana kısıldığını, defalarca iğneler ve bıçaklarla delindiğini, derisinin yzldğn ve tek yapabildiğinin olanları izlemek olduğunu anlattı."

"Tanrım," diye tısladı Lucan. "Bu bir tesadüf olamaz."

"Hayır," diye kabul etti Gideon. "En iyi tahminim, Kadim'in ona yerleştirdiği uzaylı materyaliyle birlikte, bazı anıların da onunla birlikte geldiği yönünde."

Ve Kadim'in Jenna'ya verdiği tek şey bu değildi. Bedeni hâlâ değişiyordu, hücreleri ve organları insandan daha fazlası olmaya doğru uyum sağlıyordu. Ensesindeki ve omuzlarındaki *glif* her gün biraz daha büyüyordu; bir yıl ya da on yıl içinde vücudunun ne kadarını kaplayacağı belli değildi. Gideon, fizyolojisinin mutasyona uğrayarak geliştiğine, insanüstü gücü ve dayanıklılığı gibi Jenna'nın yaşam sresinin de artık insani terimlerle llemeyeceğine ikna olmuştu.

"Jenna," diye yatıştırdı Brock, Jenna kollarında sessizce mırıldanmaya ve uyanmaya başladığında onu kendine yaklaştırarak. "İşte böyle, bebeğim. Artık iyisin. Ben yanımdayım. Seni güvende tutacağım."

"Brock?" Brock onunla konuşmaya devam ederken göz kapakları dalgalandı. İnledi, uykunun ağırlığı kalktıķa ve bilinci yerine gelmeye bařladıķa nefesi hızlandı. Vücudu şimdi kıpırdanıyor, tamamen uyanıyordu. Sığ bir hıķkırıęı içine çekti ve ona sarıldı, gözleri genişledi ve yaşlarla doldu. "Her yerde su vardı. Yükselip duruyordu ve insanlar... etrafımda çığlık atan insanlar vardı, boğuluyorlardı. Tanrım... Çok korkuntı!"

Lucan Gideon'a sorgulayan bir bakış fırlattı, o da aynı şekilde kafası karışmış bir halde başını salladı.

Brock kızın yüzünü ellerinin arasına aldı, onu hareketsiz tuttu ve dokunuşuyla yatıştırdı. "Hangi insanlar, bebeğim? Hangi su? Kim boğuluyordu?"

"Bilmiyorum." Yanağını adamın göğsüne bastırdı ve hıçkırıklara boğuldu. "Kim olduklarını bilmiyorum ama ölüyorlardı. Erkekler, kadınlar, çocuklar. Hayvanlar da. Dalga her şeyin üzerinde kükredi. Bütün şehri silip süpürdü."

Gideon'un ihtiyatlı kaşları Lucan'ın kilerle iyi bir uyum sağlamış olmalıydı. Lazaro Archer bile Jenna'nın kaos ve kitlesel yıkım tanımıyla biraz sarsılmış görünüyordu.

Brock onun kulağına yatıştırıcı sözler fısıldadı. "Sadece kötü bir rüya, bebeğim. Güvendesin. Kimse ölmedi. Sadece kötü bir rüyaydı." Savaşçı Lucan, Gideon ve Archer'a karanlık ve acımasız bir bakış fırlattı. "Onu çok zorluyoruz. Fiziksel ve zihinsel olarak çok yorgun. Tüm bu testler, günlükler ve analizler. Bu çok fazla. Hemen şimdi durmalı."

"Hayır." Onu reddetmek için konuşan Lucan ya da diğerlerinden biri değil, Jenna'ydı. Başını sallayarak Brock'un kucağından geri çekildi. Yüzü gözyaşlarıyla lekelenmiş ve kızarmıştı ama yumuşak kahverengi gözleri kararlılıkla sabit duruyordu. "Hayır, Brock. Cevapları aramayı bırakmama gerek yok. Durmak istemiyorum."

"Bak sana ne yapıyor," diye işaret etti. "Yeni bir kâbustan çılgılık atarak uyanmadan gözlerini zor kapatıyorsun - genellikle öncekilerden daha kötü."

Adamın gergin yüzünü avuçlarının arasına alırken hâlâ başını sallıyordu. "Ben iyiyim. Biraz sarsıldım ama iyiyim. Bunu yapmak istiyorum. Büyük bir şeye yaklaşıyoruz, bunu hissedebiliyorum. Beni dehşete düşürseler bile bu rüyaları anlamak istiyorum. Onlar artık kim olduğumun bir parçası, Brock. Ne anlama geldiklerini bilmem gerek."

"Yardım edebilecek biri olabilir," diye araya girdi Gideon. Bütün başlar ona döndü. "Claire Reichen," dedi. "Andreas Reichen'ın Breedmate'i bir rüya gezgini. Jenna'nın bu rüyalarda gezinmesine ve başka türlü gözden kaçırabileceğimiz ayrıntıları toplamasına yardımcı olabilir."

"Evet," dedi Jenna. "Sence bunu yapmaya istekli olur mu?"

"Claire Rhode Island'da," diye hatırlattı Lucan herkese. "Reichen şu anda Avrupa'da, bizim için Teşkilat'ta keşif yaparken, Claire'den Darkhaven'ı bırakıp bir hevesle kuzeye gelmesini isteyemeyiz."

"Belki de buna gerek yoktur," dedi Gideon. "Daha önce de uzaktan rüya yürüyüşü yapmıştı. Bu onun için yapması en kolay şey değil, ama çok da zor değil."

soru."

Brock elini kafatası kesilmiş başının tepesine götürdü. "Bunların hiçbirini hakkında iyi hissetmiyorum. Ya bir şey olursa?"

"Ne olabilir ki?" Jenna ona sordu. "Onlar sadece rüya. Belki de Kadim'in anılarıdır, bilmiyorum. Ama bilmem gerek, Brock. Yaşamama izin vermesinin bir nedeni vardı. Bana seçim yaptırdı ve sonra da bu canlı parçasını derimin altına koydu. Neden? Benden ne istedi? Bu cevapları almadan rahat edemem. Dönüştüğüm şeyden kaçmamı isteyemezsiniz."

Brock ona nazikçe, "Ben olsam yapmazdım," dedi. Sesini sert bir fısıltıya indirdi. "Seni her şeyden çok sevdiğimi biliyorsun Jenna. Tek istediğim senin güvende olman."

"Ben güvendeyim." Sanki odada başka kimse yokmuş gibi ona gülümsedi. "Senin yanında güvendeyim ve korkmuyorum. Sadece uyandığımda beni yakalamak için burada olacağına söz ver."

"Sonsuza kadar." Onu öptü, bir fırın kadar ısı yayan ağızlarının kısa bir buluşması.

Jenna gözlerini bir an bile eşinden ayırmadı. "Claire'i arar mısın lütfen, Gideon?"

Lucan'ın başıyla onaylaması üzerine Gideon cep telefonunu çıkardı ve Reichen'in Newport, Rhode Island'daki okyanus kıyısındaki Darkhaven'ını hızlıca aradı.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

GİTMEK İÇİN HER NİYETİ VARDI.

Mathias Rowan'ın mutfağından çıktıktan sonra kararını vermişti. Tarikat'taki eski kardeşlerinin hor görmesinden kaçınacak ve gecenin karanlığında kaybolacaktı; planı bu kadardı. Yine de Chase her nasılsa kendini Darkhaven'ın ikinci katına çıkan merdivenleri tırmanırken bulmuştu.

Üst kattaki yaşam alanları sessizdi, malikâne sakinlerinin çoğu ya kendi süitlerinde ya da akşamları avlanmak veya şehirde oynamak için dışarıdaydı.

Tavia'nın bulunduğu oda, geniş koridorun en sonunda duruyordu. Chase, geniş, kıvrımlı merdiven boşluğunun tepesinden zemini kaplayan antika yollukların üzerinden geçerek, görkemli eski evin yaşam alanı kanatlarının her iki ucuna doğru yürüdü. Kapalı kapının önünde hareketsiz durdu, onu rahatsız edip etmeyeceğinden emin değildi.

Oymalı ve cilalı maun ağacından yapılmış kalın panelin diğer tarafından akan suyun belli belirsiz tıslamasını duydu.

Hala duşta mıydı?

Bir saatten fazladır oradaydı. İyi miydi?

"Tavia." Chase kapıya hafifçe vurdu. Cevap yoktu. Tekrar vurdu, bu sefer daha sert. Aynı rahatsız edici sessizlik devam ediyordu. "Tavia, içeride misin?"

Yüzlü kristal topuzu denedi ve kilidin açık olduğunu gördü. Nefesi ciğerlerinde sığlaşıırken kapıyı iterek açtı ve ışıksız yatak odası süitine adım attı.

"Tavia? Neden cevap vermedin..."

Yatak odasının köşesini döndüğünde ve onu karanlıkta sessizce duvara yaslanmış otururken bulduğunda sesi hiçliğe karıştı.

Ağlıyor.

"Ah,

Tanrım."

Hâlâ klinikteki kıyafetlerini giymiş, kollarını bükülmüş dizlerine sarmış bir halde gözyaşlarının şiddetiyle titriyordu. Başını eğmiş, saçları yüzünü gizlemek için sarkmış, uzun karamel dalgaları o geceki savaştan dolayı keçeleşmiş ve birbirine karışmıştı. Kimsesiz, çaresiz ya da zayıf olmamasına rağmen, Chase'e hiç bu kadar küçük ya da savunmasız görünmemişti.

Odayı geçti ve onun önünde çömeldi. Kadın onun orada olduğunu anlamak için başını kaldırıp bakmadı bile. Yumuşak hıçkırıklar vücudunu sararken omuzları titriyordu. "Hey," diye fısıldadı, ona nazik davranmak için belli belirsiz bir el uzattı.

Onun kamburlaşmış sırtını okşadı, yavaş okşamalar sadece daha fazla ağlamasına neden oluyor gibiydi. Konuşmadı, sadece havayı içine çekti ve tekrar ağladı.

"Sus," diye yatıştırdı, onu nasıl rahatlatacağından emin değildi ve bu iş için kötü bir seçim olduğunu biliyordu. Kendisine bağlı olanları hayal kırıklığına uğratmaktan daha çok kaçınmayı tercih ettiği bir şey varsa, o da kadınsı duyguların böylesine çığ bir gösterisiyle uğraşmaktı.

Ama daha iyi birinin kollarını hak etse bile Tavia'nın üzüntüsünden uzaklaşamazdı.

"Sorun değil," diye mırıldanarak saçlarının gevşek tellerini kenara itti. Kızın çenesini kaldırarak kırmızı çerçeveli gözlerini bakışlarıyla buluşturdu.

Tanrım, nefes kesiciydi. Sıkıntıdan harap olmuş olsa bile, yüzü klinikteki kurumuş kan ve kirle kaplanmış, gözleri yaşlarla ıslanmış ve ağlamaktan şişmişti. Chase ona baktı ve onun güldüğünü hiç duymadığını fark etti. Onu hiç gülümserken görmemişti. Onunla birlikte olduğundan beri, dehşetten öfkeye, sonra ıstırap ve şaşkınlıktan kayıp ve yalnızlığa dönüşmüştü. Şimdi ise tamamen yok olmuştu.

Evet, aralarında tutku da vardı ama bu bile şiddetli ve ham bir tutkuydu. İşlerin bu kadar ileri gitmesine izin verdiğinde ondan çok değerli bir şey almıştı. Seks ve kan -her ikisiyle de ilk kez tanışıyordu- ve her ikisinden de açgözlülükle zevk alan bencil piç kurusu.

Tavia'yı kucağına alıp göğsünde ağlarken onu sallarken bunun suçluluğu üzerine çökmüştü. "Daha önceki hayatımın hiçbiri doğru değildi," dedi, sesi

kalındı ve gözyaşlarıyla boğuldu. "Düşündüm ki

Bununla başa çıkabilirim ama çok acı veriyor. Tanıdığım herkes bana yalan söylüyordu. Beni kullanıyorlardı. Hayatım boyunca bana ihanet ettiler."

Chase onun başını ve sırtını okşadı, sert avuçlarını saçlarının karışık ipeği üzerinde yumuşattı. "İyi olacaksın," dedi ona. "Sen güçlüsün, Tavia. Bunu da atlatacaksın, hiç şüphem yok. Ve Irklar arasında sana yardım edebilecek insanlar var."

Kesinlikle o değil. Kız söz konusu olduğunda yeterince zarar vermişti. Ve ona sarılmak iyi gelse de, ağlarken kollarının ona sarıldığını hissetmek bir şekilde rahatlatıcı olsa da, açlığının közleri sakinliğinin yüzeyinin hemen altında tutuştu. Tavia onun bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdığında gözlerindeki ateşli parıltıyı bastırmak için mücadele ediyordu.

"Tüm bunlardaki ironiyi bilmek ister misin?" Boğuk bir iç çekişle ısırdı. "Onu sevdim - Dragos'un ailem olması için görevlendirdiği Minion'u. Onu annemmiş gibi sevdim. Dr. Lewis'i bile sevdim. Onlar bu dünyada en çok güvendiğim iki kişiydi, beni gerçekten tanıyan tek insanlardı. Beni koruduklarını, daha iyi olmamı sağladıklarını sanıyordum." Boğazından acı dolu bir hıçkırık daha koptu. "Dragos isteseydi beni öldürürlerdi. İkisi için de bir şey ifade etmiyordum. Hiç kimse için. Bu, gerçekte ne olduğumu öğrenmenin şokundan bile daha fazla acı veriyor."

Onu böyle acı içinde gören Chase, kendi ölümünü gerçekleştirmek istedi. Ona ihanet eden iki Minion çoktan ölmüştü ama Dragos'u hâlâ acımasız bir son bekliyordu. Chase her şeyden çok bu sonu hazırlayan kişi olmak istiyordu; uzun süreli ve kanlı, ne kadar şiddetli olursa o kadar iyiydi.

Ama başparmağının ucuyla yanağının narin açısına bulaşmış is lekesinin üzerinden geçerken ellerini yumuşak tutmaya dikkat etti. İzleri sildi ve dudaklarını kızın çatık kaşlarının ortasına değdirmekten kendini alamadı. Klinikteki patlamanın dumanlı kokusu tenine ve saçlarına sinmişti. Dragos'un Avcısı'yla girdiği savaştan kalan kurumuş kan kıyafetlerini lekelemiş ve yüzünü koyu, paslı beneklerle kaplamıştı.

"Buraya gel," diye fısıldadı, onu kollarından çekip ayağa kalkmasına yardım ederek.

Elini tuttu ve onu bitişikteki banyonun sıcaklığına götürdü. Akan duşun uzun cam panellerinin üstünden buhar yükseliyordu. Adam Tavia'nın kirlenmiş giysilerini dikkatle vücudundan sıyrırken Tavia sessiz ve direnmeden adamın önünde duruyordu.

Gövdesini boyayan *dermaglifler*, boğazının *dibinden* göğüslerinin esmer uçlarına ve daha aşağıya, karnının pürüzsüz düzlemi boyunca ve çıplak uyluklarına kadar, en soluk renk kızarıklığıyla titreşti.

Gözleri inkar edilemez bir hayranlıkla onun üzerinde dolaşırken rengi koyulaştı.

Avucunu adamın çenesinin yan tarafına götürmek için uzandığında eli hafifçe titredi. Yeni yaprakların rengindeki gözleri fırtınalı ve ağır bir şekilde büyürken, ona doğru adım attı ve ayırdığı dudaklarını ağzına bastırdı.

Chase onu öptü, damarlarında şimşek gibi çakan arzu alevine rağmen ağzını onunkinde yumuşak tutmak için kendini kontrol etmenin her zerresine başvurdu. Ellerini aralarına koyup onu sertleşen vücudundan uzaklaştırmak için daha da fazla çaba harcadı.

Ama bu kendi ihtiyacıyla ilgili değildi. Ona sadece endişelendiği için gelmişti; burada daha fazla kalırsa, bu sadece teselli vermek için olacaktı, ondan zaten sahip olduğundan daha fazlasını almak için değil.

Düşün kapısını kaydırarak açtı ve ona içeri girmesini işaret etti. Bir an sonra onu takip etti, aceleyle kendi kıyafetlerini çıkardı ve ardından cam paneli arkasından avuçlayarak kapattı.

Saçlarını ve vücudunu şefkatle, telaşsız bir özenle yıkadı. Kısa süre sonra, o gecenin önceki şiddetli saatlerinin kanı ve külü akıp gitmiş, geriye sadece Tavia'nın çıplak güzelliği kalmıştı. *Glifleri* renkten renge giriyordu; koyu çivit mavisi, şarap rengi ve altın rengi, Chase'in kendi çıplak teninin üzerindeki daha narin bir palet oluşturuyordu. Ağzı, uzamış dişleriyle ve boğazının kurumasına neden olan bir ihtiyaçla doluydu. Ona ne kadar aç olduğunu görmesini engellemek için çenesini sıkıca kapattı.

Adamın sikinin yukarı doğru kalın çıkıntısını görmezden gelemezdi. Arzusunun acı verici derecede açık kanıtı aralarındaki yetersiz boşluğu dolduruyor, Tavia'nın ıslak, satenimsi teni ona her dokunduğunda daha da sertleşiyordu.

Avuç içi hafifçe göğsüne yaslandı. Parmak uçlarında atan nabzının davulunu hissedebiliyordu. Nabzının kulaklarında attığını duyabiliyordu; düşün yumuşak, ısıklı tıslamasının altında akan alçak bir zonklama.

O da onu istiyordu.

Onu neredeyse mahveden ıstıraba rağmen, arzu yeşil gözlerine kehribar rengi bir kıvılcım düşürdü. Gözbebekleri daraldı ve irislerindeki ateşi yoğunlaştırdı. Avuç içi kaygan bir yol izleyerek adamın önünden aşağıya doğru kayd.

Birçok iyileşmekte olan kesik ve çürük, elinin sıcak dokunuşu altında zar zor fark ettiği yaralar. Ama o onları fark etmişti. En kötülerini bulduğunda yüzünün buruştuğunu gördü, en son yarayı -Avcı'nın kılıcının ucundan aldığı yarayı- incelerken yumuşak bir nefes alışını duydu.

"Acıyor mu?" Sesi kadifemsi bir sertlikteydi, konuşurken dişlerinin inci gibi uçları parlıyordu.

Chase başını salladı, kadın vücudunu dokunarak keşfetmeye devam ederken sesini bulamıyordu. Onu uzaklaştırmak mı yoksa devam etmesi için dua etmek mi gerektiğini bilmiyordu. Islak parmakları aşağıya, kasıklarına doğru inerken aleti istekli bir beklentiyle sarsılarak ona cevap verdi.

Parmaklarını şaftından aşağıya doğru izlerken ve uzunluğunu okşarken onun adı dişleri ve dişleri arasında gıcırdayan bir lanetti. Vücudu düşün sıcak spreyinin altında gerildi, kanı damarlarında erimeye başladı. Kadının yumuşak, solgun elinin sert etinin üzerinde hafifçe kaymasını izledi ve bunun alaycı zevkiyle acı çekti. Onu tamamen avucunun içine alması için ölüyordu. İşlerin tekrar çok ileri gitmesine izin vermeden önce onu durdurması gerektiğini biliyordu.

Eğer içinde zerre kadar onur olsaydı, tam da bunu yapardı.

Başından beri niyetlendiği gibi arkasını dönüp gitmek için yüzlerce nedeni vardı. Tavia gibi nadir ve eşsiz, mucizevi bir dişinin ondan daha iyi bir erkeği -hatta herhangi bir erkeği- hak etmesi için yüzlerce neden daha vardı. İyi ve gerçek birini, onu Cins'ten biri olarak bekleyen hayata taşıyacak değerli birini hak ediyordu.

Ama Tanrı yardımcısı olsun, şimdi ona bakarken, dokunuşunun iliklerine kadar işleyen bir ısıyı ateşlediğini hissederken, Chase öylesine eksiksiz ve güçlü bir sahiplenme dalgası hissetti ki, bu onu titretti.

Onu arzulamak istemiyordu. Diğer cehennem bağımlılıklarının üstüne değil. Kan ve şiddet onu neredeyse yok etmişti. Tavia'ya şu anki haliyle, çıplak ve düşün altında sıırılsıklam, güzel bir kadından görkemli bir Irk dışisine dönüşürken öyle güzel bakıyordu ki, Chase onun yanındayken hissettiği arzudan daha fazlasını hayal bile edemiyordu.

Ama bu ihtiyaç ne kadar ateşli olursa olsun, ona son derece şefkatle dokundu. Bir eli ıslak saç perdesinin altından kayarak ensesini kavradı ve onu nazikçe kendine çekti. Onu öptü, sadece dudaklarının onunkilere en kısa, en yalın dokunuşuyla.

"Daha önce bir araya gelme şeklimiz," diye kalınca bir sesle homurdandı, sonra sert bir küfür savurdu. "O senin ilk seferindi. Daha iyisini hak ediyordun. Buna hakkım yoktu-"

Onu bir başka öpücükle susturdu, onunkinden daha talepkârdı. Başını kaldırıp ona baktığında, ateş saçan gözlerinde pişmanlık yoktu. Sadece ihtiyaç vardı. Açık ve dürüst, utanmaz bir ihtiyaç. "Bana tam olarak istediğimi verdin."

"Öyle mi yaptım?" Onun yüzüne ve saçlarına dokundu, kendinden nasıl bu kadar emin ve aynı zamanda yürek parçalayacak kadar masum görünebildiğine hayret etti. "Peki ya şimdi?"

Gözleri daha da parlıyordu. Ayrılmış dudaklarının ardındaki dişleri şimdi daha da uzun ve keskindi. İçindeki vahşi vampirin zayıf bağını koparmasına neden olan zarif beyaz noktalar.

Yaklaştı, vücudunun sıcaklığı açık bir alev gibi adamın tenine değiyordu. Avuç içi ikisinin arasındaydı, yumuşak parmakları adamın karnı boyunca ateşi takip ediyor, sonra aşağıya, onun uyarılmasına doğru iniyordu. Bakışlarını onunkilere diken Tavia elini adamın aletinin çevresine doladı ve tabandan uca doğru okşadı.

Chase boğazından çıkan onay hırıltısını bastıramadı.

Suyu kesti ve duş kapısını açtı.

Sonra Tavia'yı kollarına aldı ve birkaç uzun adımda yatak odasına götürdü.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

VÜCUDU bariz bir ihtiyaçla titreşmesine rağmen, sanki camdan yapılmış olduğunu düşünmüş gibi onu yatağa yatırdı.

Dönüşüm geçirmiş gözleri ateş saçıyor, bakışları yüzünde gezinirken tenini ısıtıyordu. Konuştuğunda sesi bir hırıltıdan öteye geçmiyordu. "Bu sefer işi ağırdan alıyoruz." Onunla birlikte yatağın üzerine çıktı, büyük bir kedi gibi dört ayak üzerine çömeldi. "Bu sefer sana istediğini vermek istiyorum... ama sen çılgılık atana kadar değil."

Oh, Tanrım.

Adamın ne demek istediğini tahmin etmek neredeyse onu çözmeye yetecekti. Arkasına yaslandı ve onun kendisine dokunmasına izin verdi, parmak uçları alnından, yanağından ve çenesinden, nabzının hızlı atışlarla attığı boğazının dibindeki hassas çukura doğru kayıyordu. Onu incelemek için zaman ayırdı, cildindeki renk cümbüşünün alevlenmesini, kıvrılmasını izledi.

"Çok güzel," diye mırıldandı kalın kalın. "Mükemmelden daha azı olduğunu nasıl düşünebilirsin? Sırf bu yüzden Dragos'u öldürebilirim."

Adamın sesindeki dizginlenmiş öfkeyi duydu, kulaklarını ve duyularını dolduran nabzının sert vuruşlarında hissetti. Ama dokunuşu nazik ve saygılıydı. Çok dikkatliydi.

Dudaklarının onunkilere ilk dokunuşu sıcak ve hoşgörülüydü, ciğerlerindeki tüm nefesi emen tembel bir gezinmeydi. Dili içeri kaydı, dişlerinin keskin uçlarını test etmeden önce dişlerinin arasında gezindi. Sözüne sadık kalarak öpücüğü yavaşça aldı, kız onun altında eriyene kadar teması kesmedi, ağzının onunkinin üzerindeki zevkiyle çalkalandı.

"Tadın cennet gibi," diye mırıldandı onun ayrık dudaklarına karşı. "Çok saf, temiz ve parlak. Tanrım, bana neler yapıyorsun."

Konuşamıyordu, sadece ellerini yatağın üzerindeki kapitone örtüye sıkıştırabiliyor ve öpücüğü aşağıya doğru ilerlerken tutunabiliyordu. Dudakları ve dili göğüslerinde nemli ve sıcaktı, dişleri ve sivri dişleri çakıllı meme uçlarını sıyrıyor, vücudunda çıldırtıcı, zevkli bir yolda ilerliyordu.

Karnını öptü ve göbeğinin girintisini diliyle yokladı, ardından ağzı kalça kemiğinin çıkıntısından aşağıya, uyluğunun iç kısmındaki hassas ete doğru süzüldü. Adamın sıcak nefesi hassas tenini okşarken kadın inledi. Adamın kaygan dili vücudunun yarıklarında gezinirken nefesi kesildi. Adam, onun ağzına gösterdiği aynı yavaş ve şehvetli ilgiyle onu öperek seksinin sıkı tomurcuğunu emmeye başladığında, içine çekilmiş bir çığlıkla ürperdi.

"Çok iyi hissettiriyor," diye fısıldadı, dişleri keskin ve soğuktu, uzun uçları ağzını dolduruyordu.

Tavia onun öpücüğüne doğru eğildi, kalçaları kendi isteğiyle hareket etti, her santimi canlıydı ve yanıyordu, onun emrindeydi. Adamın içinde körüklediği zevke karşı koyamadı, onu duyularının en yüksek noktasına getirip sonra da uçuşunun kenarına yuvarlarken kendini bıraktı.

Orgazmı çekirdeğini parçaladı, ışığını ılık, güneşle parlayan bir yağmur gibi uzuvlarına yaydı. Chase'in ağzı duyularına keyifli bir şekilde saldırmaya devam ederken, son yirmi dört saatin tüm acısını ve çirkinliğini geride bırakarak onu alıp götürmesine izin verdi.

Adam aç gözlerle onun üzerine tırmanırken hâlâ nefes nefeseydi, vücudu hâlâ zevkle yankılanıyordu. Dudakları kızın sularıyla parlıyordu, ağzını derin, kemik eriten bir öpücükle yakaladığında kendi doruk noktasının tadıyla tatlıydı. Dişleri birbirine dolandı ve çarpıştı, jilet gibi uçlarının sürtünmesi beklenmedik bir şekilde erotik bir his yarattı.

Tavia'nın bedeni erimişti, daha salıverilişinin sıcaklığı dinmemişken bile ona daha fazla ihtiyaç duyuyordu. Adam onu öperken sırtını ve omuzlarını pençeledi, başka bir doruk noktasının kabardığını hissetti. Derin sızısı içinde hayvani bir şeyin uyanmasına neden oldu. Adamın alt dudağını ısırdı, neredeyse kan akıtacak kadar sert bir ısırıktı bu. Sesi boğazında kül gibi hissediliyor, kendi kulakları tarafından zorlukla tanınıyordu. "Seni içimde istiyorum."

Cevap olarak çıkardığı hırıltı, kadının kemiklerini titreten bir gümbürtüydü. "Sabır," diye homurdandı, parlayan gözleri karanlık bir eğlenceyle parlıyordu. "Seni boşaltabileceğim diğer tüm yolları henüz göstermedim."

Dudaklarını bir başka uzun öpücükle yakaladı. Bu kez dili derinlere inerek kızın ağzını doldururken, adam aralarına uzandı ve parmaklarını kızın seksinin sıkı kılıfına soktu. Öpücüğünün ritmiyle onu yokladı, sıcak ağzı onu yukarıdan yağmalarken çekirdeğinin derinliklerine doğru itti. Vücudu onun etrafında kenetlendi, hareketinin sürtünmesi onu ittirirken ve zevkle miyavlatırken bile onu içeride tutmaya çalıştı.

"Çok ıslaksın," diye mırıldandı ateşli bir şekilde. "İpek gibi hissediyorsun. Parmaklarımın etrafında çok sıcak ve sıkı. Seni böyle hissederken bile boşalabilirim."

Kalçalarını onun uyluğunun yan tarafına doğru hareket ettirdi, ereksiyonunun kalın çıkıntısı çelik kadar sert ama kadife kadar pürüzsüzdü. Onun kendisini doldurduğunu hissetmek istiyordu, ona duyduğu arzu içindeki dişi olan her şeyin açgözlülükle kıvrılmasına neden oluyordu. Adam dokunuşunu geri çektiğinde sözsüz bir itirazda bulundu ama sonra parmak uçlarının kaygan basıncı klitorisile buluştu ve çığlığı boğuk bir nefese dönüştü, hisler onu sarstı. Hassas küçük düğümü okşadı ve ovuşturdu, parmakları tekrar yarığına girerken başparmağını üzerinde döndürdü. Doruk noktası hızla geldi, dalgalandıktan sonra dalgalandı, kılıfı küçük dalgalar halinde kasıldı. Sesi düzensizdi, boynunun güçlü kıvrımında boğmaya çalıştığı bir serbest bırakma çığlığıyla ondan koptu.

İlkel bir hırıltıyla kalçalarını onunkilerin üzerine indirdi ve kalın gövdesi ıslak kalçalarının arasına dayanana kadar kendini alçalttı. İçine girmeden vücutlarını yavaşça birleştirmeye başladı, siki kadının göbeğinin yarığına yerleşti. Ona karşı hareket etti, vücut ağırlığını kaldırdı, sonra tekrar aşağı indirdi, sıcak, ıslak penetrasyon vaadiyle onu kızdırdı. Kadın çoktan uyarılmıştı; bir başka sarsıcı salıverilmeye fırlatılmadan önce tek gereken birkaç işkenceli vuruştı.

"Tanrım, böyle çok güzelsin Tavia." Tavia'nın gelişini izledi, bakışları yakıcı ve kendinden geçmişti, gözlerinin kehribar rengi parıltısı Tavia'nın yüzünü ve tenini lezzetli bir sıcaklıkla yıkıyordu. Kendi arzusu, *dermagliflerinin* güzel deseni üzerinde koyu tonlarda alevlendi, güçlü kollarını ve gövdesini fırtınalı bordo, altın ve çivit mavisine boyayan çalkantılı bir renk fırtınası. Penisinin başını rahminin ağzına dayayan bir sonraki yavaş itişiyile ürperdi. "Ah, lanet olsun. Daha fazla bekleyemem. Senin içinde olmak zorundayım."

Alçak bir hırıltıyla içeri itti ve kabzasına kadar oturdu.

Sert bir yüz ifadesiyle, ona sertçe binerek içine doğru sallandı. Vücudunun her derin itişiyile birlikte üzerinde yükselen his dalgasını durduramıyordu. Onu yükselten ilkel dürtüyü durdurabildiğinden daha fazla

değil

Omzunun sert kısmını dişlerinin arasına almak için yukarı kalktı. Onu ısırp, dişleriyle derisini çizerken içinden serbestlik aktı.

Dişlerinin arasından homurdandı. Çılgın temposu her vuruşta daha şiddetli, daha hayvani bir hal alıyordu. Onun kendi doğasına karşı mücadele ettiğini hissedebiliyordu. Onun içinde yaşayan doymak bilmez susuzluğu ve bunu bilerek inkâr etmenin ona verdiği ıstırabı hissediyordu. Bu inkâr yüzünden acı çekiyordu; acımasız, ruhunu parçalayan bir acı.

Nabzının sert ve ağır atışında, onu o anda ısırmaya zorlayan ilkel dürtüyü hissedebiliyordu - ondan içmek ve onu kendisininmiş gibi işaretlemek.

Ama o bunu yapmadı.

Bunun yerine başını ondan yana çevirdi, derinlere dalıp boşalırken öfke ve rahatlamamanın karışımıyla kükredi. Sıcaklığı kızın içine yayıldı, iri vücudu titreyerek temiz terle kaplandı. Adam üzerinde yavaşlarken Tavia onun kaslı sırtını okşadı. Adamın yüzünü inceledi, onu bu kadar açık ve güvenilir ama bir o kadar da soğuk ve uzak gösteren şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Çok perili ve kopuk. Çok gölgeli ve yalnız.

Onun için bir şekilde üzgün hissediyordu. Onun için endişelendi. Doğru. Çok saçma. Sanki onun sempatisine ya da endişesine ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Ama bu, onu biraz da olsa anlamak istemesine engel değildi. Hayatındaki hiçbir şey artık bir anlam ifade etmezken, Chase'le birlikte olmak bir şekilde ediyordu. Sadece seks değildi, ne kadar inanılmaz olsa da. Duymaya hazır olmasa bile, ona karşı dürüst olan ilk kişi olmasıydı. İyi ya da kötü, daha önce bildiklerinden çok hızlı ve çok uzaklara savrulmuş bir dünyada onun tek güvenli demirlemesiydi. Bu gece klinikte ona söylediği şey gerçektir: Şu anda sahip olduğu tek arkadaşı oydu. Ve onun özel bir acıya katlandığını bilmek onu rahatsız ediyordu.

Yatakta tekrar yavaşça seviştiler, saatlerce birbirlerinin bedenlerine girdiler. Uzun bir süre öylece uzandıktan sonra, Chase'in bedeni onun üzerine örtülmüş, bacakları hâlâ hoş bir şekilde birbirine dolanmışken, Tavia, Chase'in kalp atışlarının her sert vuruşunda zihninde yankılanan soruyu sordu.

"Neden beslenmene izin vermiyorsun?" Cevap olarak içinden rahatsız edici bir gerginlik geçti, nabzının titremesinden ve hafifçe

Vücudunun onunkine karşı durgunluğu. "Sadece beni kastetmiyorum," dedi. "Kimseden içki içmene izin vermiyorsun. Ne kadar oldu?"

Omuz silkti. "Birkaç gün, sanırım."

Sesi öylesine çakıllı ve çiğ çıkıyordu ki, bir yıldır açlıktan öldüğünü söyleyebilirdi. "Ne kadar süre aç kalabilirsin?"

"Normalde benim neslimden biri tek bir beslemeyle bir hafta geçirebilir. Bazen daha uzun."

"Ama bu senin için normal değil, değil mi?" Sormasına bile gerek yoktu; adamın nabızı hâlâ içi boş bir şekilde atıyordu, kendi damarlarında da yankılandığını hissettiği bir ağrı. "Açlığını hissedebiliyorum, Chase. Nasıl olduğundan emin değilim ama sanki kendi açlığımış gibi içimde hissedebiliyorum."

Ondan uzaklaştı ve nefesinin altında alçak sesle ve kızgın bir şekilde küfretti. "Bağ yüzünden." Yüz ifadesi ciddiye, ağzı sert bir çizgiyle düzleşmişti. Sert bir elini başının üstünde gezdirdi ve tekrar küfretti, bu sefer daha koyu bir şekilde. "Sen benim kanımı içtin Tavia. Bu seni bana bağladı. Eğer insan olsaydın, bunun bir önemi olmazdı. Ama değilsin. Sadece Cins de değilsin. Irkdaş olan parçan kanım aracılığıyla bana bağlı ve şu anda senin içinde yaşıyor."

Şaşkınlıkla bir elini göğsünde gezdirdi, açlığının donuk acısı şimdi pişmanlığının acı tadıyla yanıyordu.

Başını salladı, acımasız bir onaylama. "Bu doğru. Eğer bir şeyi yeterince güçlü hisdersem, bu acı, zevk, keder ya da neşe olabilir, sen de hissedersin. Kan bağı seni bana çekecektir. Bunu damarlarında bir yankı gibi hissedeceksin."

Onun sıkıntılı bakışlarını üzerinde tuttu.

"Ne kadar süreyle?" "Birimiz ölene kadar."

Tavia yutkundu, onun varlığını her zaman kendi varlığının bir parçası olarak hissetmenin ne anlama gelebileceğini özümsemeye çalışırken gözleri büyüdü. Duygularının karanlık zonklaması güçlü bir kuvvetti, yoğun ama pek de hoş sayılmazdı.

Onun tepkisini izleyen Chase sessizce alay etti. "Beni ısırmadan önce ne yaptığını, bunun sana neye mal olacağını anladığından emin olmalıydım."

"Beni durdurabilir miydin bilmiyorum," dedi, o gün onun gözetimindeyken ne kadar aç olduğunu çok canlı bir şekilde hatırlıyordu. Ateşi düştükten ve Dr. Lewis'in ilaçlarının etkisi geçtikten sonraki anlarda

Vahşı yaratık ilk kez kendini serbest bırakmıştı. "Daha önce hiç böyle bir açlık hissetmemiştim. Bana sahip oldu. Eğer seni suçladığımı düşünüyorsan-"

"Yapmalısın," diye sertçe homurdandı. "Kontrolün bende olması gerekiyordu. Durumun bu kadar kontrolden çıkmasını engelleyebileceğim pek çok yol vardı. O güzel dişlerini boğazımın derinliklerine gömmek ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin." Adamın gözleri onu kavurdu. İçinden bir arzu şimşegi çaktı -onun mu yoksa kendisinin mi, o anda bundan emin bile değildi. Ona doğru uzandı, parmakları çenesinde hafifçe durdu, başparmağı şefkatle dudaklarını okşadı. "Çok iyi hissediyorsun. Şimdiye kadar tanıdığım en tatlı şeysin."

"Ama pişman oldun."

Başını hafifçe salladı. "Hepsini bir saniyede geri alırdım. Kan bağı kutsaldır. Koparılamaz ve sevdiğin biriyle paylaşılmalı Tavia. Eşinle."

Ve belli ki bu rol için gönüllü olmamıştı. Tepki olarak hissettiği o yaralı sızı rahatlatma olmalıydı. Hayatının şu anki gidişatına bakılırsa, yarı-psikotik, kana aç bir vampirle ilişkiye girmek uğraşması gereken son şeydi.

Ama o da işin *içindeydi*. İkisi de istese de istemese de, artık birbirlerine çok bağlıydılar. Özellikle de kız ona içinden çıkılmaz bir tür psişik bağla bağlı olacaksa.

Adamın sert ve yakışıklı yüzündeki pişmanlığı izlerken, tek taraflı bir bağ olduğunu fark etti.

"Hiç birine bağlandın mı Chase?" "Hayır."

"Ama sen olmak istedin," dedi usulca. "Eski evinizde bulduğum fotoğraftaki kadın..."

"Elise?" Bir küfür savurdu ve başını salladı.

Tavia, Chase'in ona o kadının ölen kardeşinin eşi olduğunu nasıl söylediğini düşündü. O zamanlar ondan bahsetmek bile Chase'in ona karşı hissettikleri konusunda savunmaya geçmesine neden olmuştu. "Ona aşık olmadığını söylemiştin ama bu tam olarak doğru değil, değil mi?"

Uzun bir iç çekti ve sessizce düşüncelere dalmış bir halde yatak başlığının oymalı tahtasına yaslandı. Onun duygusal duvarlarının yükseldiğini hissetmek için bekledi. Onun hakkında çok az şey biliyordu ama bunu hayal etmek zor değildi.

Merak etmesi, kapıyı yüzüne daha sert çarpmasına neden olacaktı.

Boğazını temizledi ve oturmaya başladı, aniden kendisi de biraz boşluk istedi. "Boş ver. Anlatmak zorunda değilsin-"

"Onu istedim," diye ağzından kaçırdı. Kelimeler sertti, kendini kınıyordu. "O Quentin'e aitti, her zaman ona aitti... ama yine de onu isteyen bir yanımdı."

Tavia onun yanında durdu ve yüzünü ona dönmek için döndü. "Onu baştan çıkardın mı?"

"Düşüncelerimde, birçok kez. Bu yeterince kötüydü." Başını belli belirsiz salladı. "Elise sorunumun sadece bir parçasıydı ama bunu anlamam biraz zaman aldı. Kardeşimin sahip olduğu her şeyi istiyordum. Onun gibi olmak istedim, onun olduğu her şeyi. Ona çok uygun görünen her şey. Onun için çok kolay olan ama benim asla ulaşamayacağım şeyler. Onda gördüğüm gibi bir adam olmaya çalıştım, hatta ona sadece yaklaşabiliyormuş gibi yaptığımı fark ettikten sonra bile."

Adamın yüzünde öyle bir acı vardı ki, göğsü sıkışıyordu. Gözleri periliydi, suçluluk ve utançla doluydu ve gizli, içten içe yöneltilmiş bir aşağılama olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. Tanrım, ne kadar zamandır kendine karşı bu yoğun nefretle yaşıyordu?

"Kardeşin nasıl hissettiğini biliyor muydu?"

"Hayır. Tanrım, hayır. O da şüphelenmezdi." Dudaklarını büzdü, gözleri kısıktı. "Ne de olsa ikimiz de Chase'dik. Quent'in onu birazcık bile kıskandığını düşünmesi ona yakışmazdı. Ahlaki açıdan kusursuz olmak için yetiştirilmiştik, her yönden mükemmelden aşağı kalır yanımdı yoktu. Saygıdeğer babamız da daha azını kabul etmezdi." Sesi kırılğan, yakıcı bir hal almıştı. "August Chase'in oğullarından biri olarak doğmanın getirdiği bazı beklentiler vardı. Quent'in babamızın titiz standartlarını aşmak gibi bir sorunu yoktu."

"Ya sen?" Tavia nazikçe sordu.

Ağzı alaycı bir şekilde büküldü. "Her yarışmada sınıfımın birincisiyim. Etkili, saygın. Mesleğim ve sosyal akranlarım arasında iyi bağlantılarım vardı. Önümde altın gibi bir yol vardı, istediğim kadar uzağa gidebiliyordum."

"Bundan şüphem yok," diye cevap verdi. "Ama benim sorduğum bu değildi. Demek istediğim-"

"Babam," diye bitirdi onun yerine, ses tonunda herhangi bir tonlama yoktu. "Önünüzde Quentin gibi bir ağabeyinizin olmasının sorunu, çok uzun bir gölge yaratma eğiliminde olmasıdır. Onun tarafından yutulmak, görünmez olmak kolaydır." Omuz silkti. "Ben daha çocukken kardeşimle rekabet etmeye çalışmaktan vazgeçtim, o ise çoktan Teşkilat'ta on yılını doldurmuş, Chase ailesinin yüzyıllardır süregelen hizmet mirasını devam ettiriyordu."

"Sonra ne oldu?"

Homurdandı, kayıtsızdı. "Uzun yıllar boyunca her şeyi yaptım. On yıllar boyunca her kurala uydum, benden beklenen her şeyi yaptım. Sadece kendi çıkarlarına ya da kaprislerine hizmet ettiği sürece kendilerine dostum diyen insanlardan Ajans övgüleri ve hayranlıkları toplayarak geçirdiğim anlamsız zamanlar."

"Ama baban değil." Tavia şimdi anlamıştı.

"Onun zaten istediği oğlu vardı. Ben ... gereksizdim." Başını sallayarak sertçe nefes verdi. "Geçmişinin yalanlar üzerine kurulu olduğunu ve tanıdığın hiç kimsenin seni gerçekten önemsemediğini fark ettikten sonra ne kadar yalnız ve boş hissettiğini bana anlattın." Onun başını sallaması üzerine devam etti. "Bazen etrafınız ailenizle çevriliyken bile böyle hissedebilirsiniz."

Uzandı ve onun yanında duran yumruğunu açtı, parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Bir süre sessiz kaldı, birbirine bağlı ellerine baktı. Konuştuğunda, derin sesinde garip bir kırılma vardı. Sanki sahip olmadığından çok emin görüldüğü kalbinin karanlık odalarından birinin içine bakmasına izin veriyordu.

"Kardeşim altı yıl önce öldü. Teşkilat için görev yaparken, rehabilitasyon için getirilen bir Rogue tarafından öldürüldü."

"Bir Rogue mu?" Kararsız bir şekilde başını salladı.

"İrkin bir üyesi açlığının onu ele geçirmesine izin verirse, bağımlılık çok geride kalmaz. Buna Kan Tutkusu denir ve bir kez ele geçirdi mi geri dönüşü yoktur. Rogue'a dönüşürsünüz, deliliğin en kötü türü. Susarsın, avlanırsın ve öldürürsün. Biri sizi ortadan kaldırırsa ya da dünyaya bir iyilik yapıp güneşin sizi kül etmesine izin verene kadar yok edersiniz."

Hangisinin kulağa daha korkunç geldiğinden emin değildi: Hastalığın kendisi mi, yoksa tedavisinin acımasız sonluluğu mu? "Ama Teşkilat bazılarını rehabilite edebiliyor?"

Neşesiz kıkırdaması ona pek umut vermedi. "İcra Dairesi uzun bir süre boyunca böyle düşünmek için bir neden olduğu fikriyle hareket etti. Tabii ki, Ajans aynı zamanda bu türden bir suçluyu barındıran tesislerden de

sorumlu.

Bu hastalıklı ırk üyeleri tüm Avrupa ve Amerika Birleşik Devletleri'nde. Ajans'ın üst kademelerindeki pek çok imparatorluk kurucusu sizi sistemin başarıları olduğuna ikna etmeye çalışacaktır."

"Öyle düşünmüyorsun."

"Gördüğüm ya da duyduğum kadarıyla hayır. Bana sorarsanız bu tesisler, önlerine çıkan her şeyi yiyip bitirmek için fırsat kollayan bir çekirge sürüsünün soğuk hava deposundan başka bir şey değil."

Tavia onun çizdiği korkunç görüntü karşısında ürperdi. "Bir Rogue'u hiçbir şey durduramaz mı?"

"Sadece titanyumdan dövülmüş bir mermi ya da bıçak. Metal, bir Rogue'un hastalıklı kan sistemi üzerinde zehir gibi etki eder. Bunu yapamazsanız, uzun ve sıcak bir güneş banyosu da işinizi görecektir."

Onu inceledi ve yüzündeki gergin çizgilerde yazılı olan ıstırapı gördü. "Kardeşini o canavarlardan birine kaptırmak korkunç bir şey olmalı."

"Evet. Öyleydi." Başını sertçe salladı, yüz ifadesi uzak ve dalgındı, binlerce mil uzaktaydı. Odaklanmasının geri dönmesi bir an alacak gibiydi. "Ondan sonraki günleri ve geceleri neredeyse hiç hatırlamıyorum. İçimde o kadar çok öfke ve keder vardı ki... sonrasında uzun bir süre tek bildiğim buydu."

Konuşurken gözlerini gölgeler doldurdu ve Tavia onun bir şeyler sakladığını, kendisiyle paylaşmaya hazır olmadığı bir sırrı sakladığını hissetti. Belki de hiç kimseyle. Ve anıları geride bıraktığını iddia etmesine rağmen, o zamanlar yaptığı şeylerin hâlâ peşini bırakmadığı açıktı.

"Quent'in bu kadar ani bir şekilde alaşağı edilebileceği düşünülemezdi. Elise mahvolmuştu elbette. Oğulları Camden da öyle. Çocuk daha ergenlik çağındaydı. Harvard'da özel olarak ayarlanmış gece derslerine katılmak için planlar yapmaya başlamıştı bile, tıpkı Quentin ve benim ve bizden önce babamızın yaptığı gibi. Cam çok heyecanlıydı. Bütün dünya onun önündeydi."

Chase, Elise ve gülümseyen çocuğun fotoğrafı tüm ayrıntılarıyla gözünün önüne geldi. Tavia, genlerinden gelen kusursuz hafıza yeteneği olmasaydı bile, o samimi karede Chase'in gözlerindeki imrenen bakışı hatırlardı. "Kardeşin öldürüldükten sonra Elise ve oğluna ne oldu?"

Chase'in ifadesi yine bulanıklaştı, gözlerini gölgeler doldurdu. "Bir süre benim himayem altında yaşadılar. Babam Quent ölmeden önce devriye gezerken öldürülmüştü, bu yüzden akrabalarımın Darkhaven'ının lideri olarak ben kaldım. Elise ve Cam, Quent'in ölümünden hemen sonra Back Bay'deki kahverengi evime taşındılar. Dürüst olmak gerekirse, Quent'in ölümünden sonra devreye girip parçaları toparlayabileceğimi düşünmüştüm.

geride bırakmıştı. Belki de sonunda onun yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayabileceğimi düşünmüştüm - sadece bir kez. Ama o gittikten sonra bile gölgesinin soğukluğunu hissedebiliyordum."

"Peki ya Elise?" Tavia, adamın kadına karşı ailevi bağların ötesinde bir şeyler hissediyor olabileceğini duymayı bekleyerek, şimdiden içini kemiren korkuyu inkâr edebilmeyi dileyerek sordu. "Onun aniden senin evinde, senin koruman altında olması senin için nasıldı?"

"İki hayaletle yaşamak gibiydi - kardeşimin ve onun hayaletiyle. Quent öldükten sonra herkesten uzaklaştı. Camden dışında kimse onun için önemli değildi." Derin bir iç geçirdi ve kalın bir pişmanlık duydu. "Hiçbirimiz yakında onun da öleceğini, Rogue'a katılacağını ve kuduz bir köpek gibi gözlerinin önünde vurularak öldürüleceğini bilemezdik."

Tavia'nın eli ağzına geldi. Kederin taze bir yara gibi içini parçaladığını hissedebiliyordu. "Tanrım, Chase. Bu korkunç bir şey."

"Evet," dedi başıyla onaylayarak. Sessizliği uzadı, soğuk ve ağırdı. "O tetiği çektiğim için beni asla affetmeyebilir."

Tavia elinde olmadan ona bakakaldı, itirafı karşısında nutku tutulmuştu. Ama ona böyle korkunç bir şeyi yapmasına neyin sebep olduğunu sormadan, aşağıdaki kattan boğuk sesler yükseldi.

Erkek sesleri, derin ve inişli çıkışlı, konağın girişini dolduruyordu. Bir kadın da aşağıdaydı. Tavia, Mathias Rowan'ın hepsini eski dostlar gibi selamladığını duydu.

"Neler oluyor? Alt kattaki kim?"

Yatakta onun yanında yatan Chase gergin ve hareketsizdi. "Tarikat geldi."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

CHASE, Tavia'nın yatak odasının kapısını hiç ses çıkarmadan arkasından kapattı. Savaşçıların sesini duyar duymaz giyinmiş, Tavia'ya telaşlanacak bir durum olmadığını ve kendisi ya da Rowan onu almaya gelene kadar yukarıda beklemesi gerektiğini söylemişti.

Adam hayretler içindeyken, kadın onunla tartışmaya çalışmadı. Hiç şüphesiz, bütün o şerefsiz geçmişini onun üzerine boşalttıktan sonra zaten aklında yeterince şey vardı. Ya da çoğunu, yani. Utancının en kötüsünü ifşa edecek kadar ileri gitmemişti. Elinden gelse, onurunun gerçekten ne kadar şüpheli olduğunu asla bilmeyecekti.

İyi niyetine rağmen, bunun bu gece onu baştan çıkarmasına engel olmasına izin vermedi.

İyi niyetin genellikle onu nereye götürdüğünü çok iyi biliyordu ama Tavia'yla sevişmeyi cehenneme yakın bir şey olarak tanımlayabilirse kahretsin.

Onu düşündükçe nabızı hızlanıyordu ve hâlâ teninde onun kokusunu ve dilinde onun tadını alabiliyor olması da bu duruma yardımcı olmuyordu. Etrafında kenetlenmiş vücudunun sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu. Aleti hevesli bir sancı ile karşılık verdi, zaten tetikteydi ve tekrar bir performans sergilemeye hazırды.

Ah, kahretsin.

Belki de burası cehennemdi.

Chase siyah tişörtünü, siyah kot pantolonunda büyüyen şişkinliğin üzerinden çekti ve eski silah arkadaşlarıyla yüzleşmek için dışarı çıktı. Aşağıda, Darkhaven'ın fuaye girişinde, Tegan'ın sesi her zamanki tehditkâr soğukkanlılığıyla gürledi.

"Aradığın için ve hem kadını hem de Chase'i yakaladığın için minnettarım Mathias. Keşke bu gece destek sağlamak için buraya daha erken gelseydik. O klinik kayıtlarına ben de bakmak isterdim."

"Bu doğru." Nikolai de Tegan'la birlikte aşağıdaydı. Chase, Sibirya doğumlu vampiri hızlı kıkırdamasından ve havasız, buz gibi hırıltısından tanıyordu. "Şahsen, birkaç beyni çürümüş Minyonu ve Dragos'un Terminatör ucubelerinden birini duman etmenize yardım etmekten başka bir şey istemezdim."

Chase ikinci kattaki koridor boyunca yürüdü ve merdivenlerin başında durakladı. Aşağıda Niko, Boston'daki bu kurtarma görevinde kendilerine eşlik eden üçüncü savaşıya yan yan sırtmıştı. "Bu hilkat garibesi lafından alınma Hunter."

Eski suikastçı gözünü bile kırpmadı. "Alınmadım."

Rowan ve Tarikat'ın üç üyesinin yanında Niko'nun Cins Arkadaşı Renata duruyordu. Tepeden tırnağa siyah deri giymiş koyu saçlı güzel, Chase geldiğinde başını kaldırıp baktı. Soluk yeşim yeşili gözleri onu süzdü. "Çocuklar," diye mırıldandı, çenesini hafifçe kaldırarak onları Chase'in varlığından haberdar etti.

Chase herhangi bir onay almadan merdivenlerden inmeye başladı.

Gergin sessizliği ilk bozan Tegan oldu. "Şeytandan bahsetmişken. Burada bizi beklediğini görünce şaşırdığımı söylemeliyim, Harvard. Hızlıca kaçıp gideceğini düşünmüştüm. Bugünlerde tarzın daha çok bu."

Chase sırtı ve alaycı bir homurtu çıkardı. "Şimdi sen söyleyince, aslında ben de tam çıkmak üzereydim."

Kalabalık fuayeye ve Tegan ile diğerlerinin hemen arkasında duran Darkhaven kapısına doğru birkaç adım daha attı. Özgürlüğe sadece birkaç metre kalmıştı. Yine de yürüyüşü neredeyse hareketsiz durana kadar yavaşladı.

Her ne kadar Tegan, Niko ve diğerleriyle bu çatışmadan kaçınmak istese de, Tavia'yı tek kelime açıklama yapmadan terk etme fikrine dayanamıyordu. Özellikle de şimdi. Daha önce, bu gece niyetlendiği gibi gitmiş olsaydı daha kolay olurdu. Kendini onun kollarında bulmadan önce. Onun tatlı, ıslak sıcaklığına geri dönmeden önce.

Sikeyim.

Kimi kandırıyordu?

Ne şimdi ne de daha önce o kadından uzaklaşmak kolay olmayacaktı.

Tavia, bu üç savaşçının ve zihin patlatma gücünün tek bir zumuyla en güçlü Irk'ı bile güçten düşürebilen esir almayan dışının kendisini Tarikat'ın gözetimine almak için orada olduğunu öğrendiğinde tepkisi ne olacaktı?

Ona birkaç şey açıklaması gerekirdi ama onu soymakla ve nefis vücudunun kendisini asla unutmayacağından emin olmakla o kadar meşguldü ki. Evet, Tavia söz konusu olduğunda pek çok şeyi farklı yapmalıydı. Daha fazla özgürlüğünü, daha fazla kontrol duygusunu kaybetmek ona iyi gelmeyecekti. Sinirlenecek ve kafası karışacaktı - onunla yollarının kesişmesi talihsizliğini yaşadığından beri hemen hemen her şey aynı.

Chase'e gelince, kardeşlerinin onaylamayan bakışlarıyla karşılaşmak yeterince kötüydü. Tavia'nın gözlerinde de hayal kırıklığı görmek istemiyordu.

Bir adım daha attı ve aşağıdaki savaşçıların gerginliğinin bir kademe daha arttığını hissetti. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Tegan sordu, o derin ses sakinliğiyle daha da ölümcüldü.

Chase'in vahşi yanı, fark ettiği bu tehdit karşısında alevlendi. Kanı, damarlarında çığ ve soğuk bir şekilde dolaştı. "Önemli Tarikat işlerini bölmeme izin verme," diye hırladı, ses tonunda niyet ettiğinden daha fazla zehir vardı. Ama şu anda onun adına konuşan, kuru çıraya tutuşturulmuş bir kibrit gibi kıvılcım saçan ve bir kavga için kaşınan rahatsızlığıydı. Bu insanlardan herhangi biriyle başlatmak istemediği bir kavga.

Tarikat'tan yeterince kötü şartlarda ayrılmıştı; onu gerçekten tanıyan ve takdir eden tek gruba daha fazla utanç ya da hayal kırıklığı yaşatmak onu öldürürdü. Ve şimdi onlardan herhangi birine yumruk ya da silah kaldırmayı düşünmek bile utançla geri çekilmesine yetiyordu.

Ellerini iki yanında kenetleyerek son merdivenden indi. "Misafirliğimi çoktan aştım. Ben gidiyorum."

"Hiç sanmıyorum Harvard." Tegan onun yoluna doğru ilerledi. "Kendini insanlar arasında bir numaralı halk düşmanı yaptın. Lucan seni sokaklardan uzak tutmak istiyor."

"Ee, ne o zaman? Bir tür müdahale için mi buradasınız?" Chase alay etti, artık içinde bir saldırganlık vardı. "Beni rahat bırakabilirsin. Bunu ben istemedim."

"Hayır, yapmadın." Devasa savaşçı kükredi, alaca kafası hücumla hazırlanan bir boğa gibi aşağı eğikti. Gözleri Chase'i delip geçiyordu, acımasızca değerlendiriyordu. Tarikat'ın en uzun süredir görevde olan ikinci üyesi söz konusu olduğunda asla saklanamazdı. Tegan'ın duyguları okuyan ellerinin tek bir dokunuşu bile Chase'in

Chase'in felaketin eşiğine ne kadar yaklaştığını anlamıştı. "Belki de sana ne söylemeye çalıştığımı anlamıyorsun, Harvard. Bizimle geri geliyorsun. Hem sen hem de kadın."

Chase'in vahşi tarafı kılındı ve dudaklarını dişlerinden geri çekerek alaycı bir tavır takındı. "Son bildiğimde, Lucan ve geri kalanınız beni defterden silmişti. Artık istenmediğimi daha açık ifade etmenize gerek yoktu."

Her zamanki barışçı Rowan boğazını temizledi. "Chase, Tanrı aşkına. Sesini kıs."

Tegan yüzleşme tehdidinden etkilenmemiş bir şekilde yalvarışa omuz silkti. "Ya özgürce gelirsiniz ya da sizi zorla götürmeye hazırız."

Chase iğneleyici, mizahtan yoksun bir kahkaha attığında Renata tehlikeli olduğu kadar zarif bir şekilde Tegan ve Niko'nun arasına girdi. "Yerinizde olsam onu dinlerdim. Bizim emirlerimiz var."

"Bu doğru mu?" diye meydan okuyarak, tam teçhizatlı Breed erkeklerinden oluşan birden fazla Ajan ekibini endişeli, terli küçük kızlardan oluşan bir düğüme dönüştüren bir bakışla ona doğru yöneldi. Ama Renata öyle değildi. Nikolai'nin Breedmate'i uzun bacaklarını savaşa hazır bir duruşa getirdi ve ona dik dik baktı. Bu da onu daha çok kızdırdı. "O akıllara zarar yeteneğinle bana vurursan, beni hemen öldürdüğünden emin olsan iyi edersin. Yoksa sana geri döndüğümü bile göremezsin."

Niko'nun hırıltısı Chase'in şimdiye kadar duyduğu en ölümcül hırıltıydı. Savaşçı öne doğru sert bir adım attı, avucu kolunun altında kılıfında duran kötü görünümlü bir yarı otomatik silahın kabzasının etrafında kıvrılmıştı. Chase, silahın Rogue'ları öldüren titanyum delikli mermilerle dolu olduğunu biliyordu -Niko'nun el yapımı uzmanlık alanı.

Kanının şu anda soğuk ve asitli bir şekilde akmasına bakılırsa, Chase'in tek bir kurşunun onu oracıkta duman etmeye yeteceğinden pek şüphesi yoktu. Tanrı yardımcısı olsun, o anda bu fikri test etmek için yanıp tutuşuyordu.

Bunun yerine, bir küfür savurarak ellerini teslimiyet gösterisiyle kaldırmaya başladı.

Kafatasına giren şimşegin ani sarsıntısını hissetmeden önce zar zor seğirdi. Renata. O daha neye uğradığını anlamadan Renata ona ateş açmıştı. Kısa sürmüştü ve sadece bir uyarı atışıydı; bunu biliyordu. Aksi takdirde bunu sorgulayacak kadar akli olmazdı. Ama lanet olsun, ölüm gibi hissettirmişti. Psişik enerji kafatasında sekip onu tek dizinin üzerine düşürürken Chase boğuk bir kükreme çıkardı.

Tavia'nın geldiğini görmedi.

Hiçbiri yapamazdı, o kadar hızlı ve sinsice hareket ediyordu ki. Birdenbire ortaya çıkmış gibi cisimlenerek koridorun ikinci katındaki parmaklığın üzerinden atladı ve bir kedi gibi aşağıdaki fayans döşeli fuayeye düştü.

Bir saniye sonra Chase kırık bir şekilde yere yığılmıştı. Bir saniye sonra, onun zarif formunun arkasına itilmişti ve acıdan sıkılmış gözlerle, ağır silahlı, ölümcül üç Breed savaşçısına ve şaşırtıcı gücünü Chase'den alıp tüm gücüyle Tavia'ya püskürtebilecek bir Breedmate'e karşı tek başına mücadele etmesini izliyordu.

Tanrım, hayır.

Onun yüzünden bir kurşun yerse ya da Renata'nın öfkesinden bir sarsıntı geçirirse... "Ona zarar verme!" diye kükredi, kelimeler boğazından yırtılırcasına, vahşi ve uhrevi bir şekilde çıkıyordu. Renata'nın zihinsel patlamasının acısını bastırmak için tüm gücünü kullanarak ayağa fırladı ve Tavia'nın yanındaki yerini aldı. "Hiçbiriniz ona zarar vermeyin!"

Ama hiçbirisi uygunsuz bir hareket yapmadı.

O zaman fark etti ki, bunu yapmayacaklardı. Buraya kimseyi incitmeye gelmemişlerdi, onu bile, ama o onları zorlamıştı. Mathias Rowan da dahil olmak üzere hepsi gözlerini kocaman açmış, Tavia Fairchild'ın dönüşmüş ihtişamına bakıyorlardı.

Yere çömelmiş, uzun kot pantolonlu bacakları bükülmüş, çıplak ayakları yaylanmaya hazırdı. Gevşek saçları omuzlarının etrafında karamel rengi bir yele gibi salınıyor, evcilleşmemiş dalgalar gözlerinin kehribar alevini zar zor gizliyordu. Tısladı, dudakları elmas gibi parlak ve hançer gibi keskin ikiz dişlerini ortaya çıkarmak için geriye doğru sıyrıldı. Siyah süveterinin derin V'leri arasında, *dermaglifleri* öfkeli renklerle canlıydı ve pürüzsüz, soluk tenine yazılmış bir fırtına gibi çalkalanıyordu.

Bu dişinin ne olduğu konusunda yanılığa düşmek mümkün değildi: Tehlikeli, sinsi, son derece ölümcül Gen One Breed.

Ve cehennemin kendisinden daha sıcak.

Tarikat'tan üç savaşçı aynı anda silkinip kendilerine gelmiş gibiydi. Tegan, Niko ve ardından Hunter, birbiri ardına neredeyse mükemmel bir uyum içinde konuştular.

"Kutsal-"

"Lanet olsun."

"Kahretsin."

Renata hâlâ bakıyor, şaşkınlıkla belli belirsiz başını sallıyordu. Sonra ince, jet kaşları kalktı ve geniş ağzının kıvrımlarında bir gülümseme belirdi. Onun rahatlama görüntüsü -kurnaz bakışlarındaki alaycı mizah- odadaki gerginliği büyük ölçüde dağıttı.

Tavia'dan Chase'e baktı, sonra şaşkınlıkla tekrar Tavia'ya döndü. "İşte ben buna giriş yapmak derim."

DRAGOS, teğmenleriyle yaptığı video konferansa kırk beş dakikadan fazla geç kaldı.

Dakik olmayışı birkaç şeyi başarmıştı: Birincisi, emrindekilere onun kaprislerine ve keyfine göre hizmet ettiklerini hatırlatmaktan asla zarar gelmezdi; daha da önemlisi, geç kalması, orijinal çemberinin geri kalan dört üyesinin her birine en ufak yanlış adımlarını düşünmek ve kafalarından birinin doğrama tahtasına düşüp düşmediğini düşünmek için bolca zaman vermesiydi.

Ekrandaki teğmenlerinin her birine Dragos'un bizzat seçtiği Avcılardan birinin eşlik ettiği gerçeği göz önüne alındığında, bu endişe daha da ağırlık kazanıyordu. Eğer teğmenler ona şüphe duyması için bir neden verirlerse, yanlarında duran Birinci Nesil katillerden herhangi birinin sorunu kalıcı olarak ortadan kaldırması bir saniyeden az sürerdi.

Ama bu gece burada kimsenin kellesi tehlikede değildi.

Dragos'un öfkesi tamamen Tarikat'a odaklanmıştı. Onlar yüzünden birbiri ardına aksiliklerle karşılaşmıştı. Onlar yüzünden operasyonu parçalanmış ve topallıyordu, tüm iyi çalışmaları ve umut verici deneyleri durdurulmuş ya da yok edilmişti. Onlar yüzünden insanoğlunu ilgilendiren planlarını hızlandırmak zorunda kalmıştı.

Tüm Minyon oyuncularını dünyanın dört bir yanına yerleştirene kadar beklemek yerine - Lucan ve savaşçıların nefesi ensesindeyken ve her fırsatta onu yere sererken daha da zorlaşacak bir hedef - Dragos bekleme zamanının geçtiğine karar vermişti.

Uzun konferans masasının başındaki yerine oturdu ve önündeki monitörlerden oluşan duvara baktı. Dört ekranda yardımcılarının yüzleri gösteriliyordu: Boston'daki İcra Teşkilatı'ndan Arno Pike; Seattle'dan uzun süredir Teşkilat direktörü olan Ruarke Louvell; Avrupa'dan Budapeşte'deki Teşkilat'tan Móric Kaszab; ve son olarak, Londra'dan iyi bağlantıları olan, zengin bir Darkhaven lideri olan Nigel Traherne.

Dragos'un hayatta kalan ve İcra Dairesi ile yakın ilişkisi olmayan çevresinden biri.

Bir zamanlar bu kadroda üç kişi daha vardı, nihayetinde değersiz erkekler çeşitli vahşi yollarla sonlarını bulmuşlardı. Dragos bunu bizzat görmüştü. Bu isimler -Fabian, Roth ve Vachon- artık aklına bile gelmiyordu. Topuklarının altındaki toz gibiydiler, önemsizdiler.

Gitti ve unutuldu.

Sekizinin, Dragos ve yedi sadık piyadeden oluşan yakın çevresinin ortak noktası, ikinci nesil kan bağları ve daha da önemlisi, bu yörüngedeki kaya yığınının yönetmeyi hak edenin insanlar değil, Irklar olduğuna dair sarsılmaz inançlarıydı. Uzun yıllar boyunca birlikte çalışmışlar, komplolar kurmuşlar, operasyonun vizyonunu malzeme, personel ve finansman, istihbarat ve destekle gizlice beslemişlerdi. Dragos'un istediği her şey, onların sarsılmaz bağlılıkları da dahil.

Şu anda videoda bekleyen dört kişi Dragos'un gelecek vizyonunun kabul edilebilir tek vizyon olduğuna inanmaya devam ediyordu. Ona liderleri olarak inanıyorlardı. Nihai kralları. Bunu yaptıkları sürece ve etkisiz olduklarını ya da onun hedefleri için bir yük olduklarını kanıtlayana kadar Dragos onların yaşamasına izin verecekti. Hatta yakında gelecek olan ganimetin bir kısmından yararlanacaklarına dair verdiği sözü bile tutabilirdi.

Çok yakında, diye düşündü, dünyaya getirmek üzere olduğu kaosu düşündüğünde içinden akan heyecanı zorlukla kontrol edebildi.

"Beyler," dedi ve her birine başıyla selam verdi. "Bu an için uzun zamandır bekliyorduk. Ama artık değil. Bu gece hepinizi zaferimizin nihayet yaklaştığını bildirmek için çağırdım."

Soğuk gülümsemeler ve hevesli bakışlar bu yorumu karşıladı. Dragos bir an için karanlık heyecan akımının yerleşmesine izin verdi ve gücünün tadını çıkardı. Bu akşamki kararı öfke ve intikam dürtüsüyle verilmiş olsa da, yürürlüğe koymak üzere olduğu kıyametin tüm sonuçlarını düşünmek için yeterince zamanı olmuştu. Daha önce uygun bir çözüm gibi göründüyse de, şimdi daha soğukkanlı, daha hesaplı bir kafayla, eldiveni fırlatmanın zamanının geldiğine daha da ikna olmuştu.

"Bu toplantıdaki her biriniz ortak bir kararlılık nedeniyle benim güvenimi kazandınız. Hepimizin paylaştığı bir hayal, kendi dünyamızın etrafında bir dünya tasarlamak

idealler. Kendi özgürlüklerimiz ve yasalarımız. Yaklaştık, yoldaşlarım. Dünyamız için, yani ırkımızın geleceği için vizyonumuzun Tarikat ya da onlarla ittifak kuran aptallar tarafından raydan çıkarılması düşünülemeyecek kadar yakınız." Teğmenlerinin yüzlerini taradı ve birden fazla çift kısık gözde kaynayan kini görmekten memnun oldu. "Zafer elimizdeyken, parmaklarımızın arasından kayıp gitmesine izin veremeyiz. Saklanma, planlama ve bekleme zamanımız sona erdi." Dragos sandalyesinden kalkarken yumruğunu önündeki masaya vurdu. "Bütün bunlardan bıktım usandım! Bu lanet olası dünyayı kana bulamanın zamanı geldi!"

Ona bakan dört Breed erkeğinden üçü bu patlayıcı savaş ilanını onaylarcasına başlarını salladı. Dragos'un nefesi ciğerlerine girip çıkıyor, yeniden alevlenen öfke damarlarının şiddetli bir dürtüyle karıncalanmasına neden oluyordu. Nigel Traherne'e baktığında Londralı'nın kaşlarını çatıldığını ve sarı saçlı başını sessiz bir muhalefetle yavaşça salladığını görünce bu için için yanan saldırganlık daha da derinleşti.

"Söyleyecek bir şeyiniz mi var Bay Traherne?"

Nigel boğazını temizledi, aniden rahatsız olmuş görünüyordu. Öyle de olmalıydı. "Aklınızdan geçeni tahmin etmekte yanılmıyorsam, efendim..."

Sözlerini tamamlaması gereksizdi. Bu odada toplanan herkes onun ne önerdiğini tam olarak anlamıştı. Başından beri operasyonun en kötü senaryo seçeneği buydu.

"Bu büyüklükte bir eylem geri alınamaz," diye uyardı Traherne. "Merak ediyorum da, belki de... efendim, Amerikalı senatörü ele geçirme ve insan hükümetlerinin diğer alanlarına giden yolu açma çabalarınızdaki son gerilemelerin sizi biraz aceleci düşünmeye itmiş olabileceğinden korkuyorum."

"Aceleci düşünce." Dragos homurdandı, yumruklarını masaya dayadı, parmak eklemleri cilalı ahşabı eziyordu. Otoritesine meydan okunmasına öfkelenildi. Aptalca bir muhalefet. Ama saldırmaktan kaçındı. Zar zor. "Geri kalanınıza aceleci mi görünüyorum?"

Diğer üç teğmen de teker teker desteklerini belirttiler. "Beklemekten bıktım usandım." İtaatkâr, kana susamış Pike konuştu İlk önce. "Başından beri yaptığınız gibi bize rehberlik edeceğinize güveniyorum efendim. Emrinizle saldırmaya hazırım."

"Dürüst olacağım," diye ekledi Louvell. "İşlerin bu noktaya gelmesinden sık sık korktum. Ama ne karar verilirse verilsin ben varım. Artık geri dönemeyecek kadar ilerledim.

Hepimizin var."

Kaszab pis pis sırttı, kara gözleri parlıyordu. "İnsanoğlu gücün dizginlerini yeterince uzun süre elinde tuttu. Ben kendi adıma, doğuştan hakkımız olan geceye hükmetmek için Soy'un yükselişini görmeye fazlasıyla hazırım."

Dragos tekrar Traherne'in tedirgin ifadesine baktı ve omuz silkti. "Belli ki endişelerinde yalnızsın Nigel."

"Efendim, ben-"

Dragos elini kaldırdı ve başını hafifçe salladı. "Elbette anlıyorum. Bunun gibi kararlar - operasyonumuzu bu önemli ana ve diğer tarafta bekleyen zafere getirmek için gerekli olanların çoğu gibi - alıngan ya da uysallar için değildir."

"Efendim, şimdiye kadar diğer her konuda fazlasıyla istekli davrandım. Hâlâ davaya inanıyorum - bunu bilmelisiniz." Vampirin sesine şimdi korku ve başka bir şey karışmıştı. Dragos, gururlu erkeğin yüzünün umutsuz bir çöküşe bürünmesini izlerken bunun keder olduğunu tahmin etti. "Efendim, Soydaşım her an çocuğumuzu bekliyor. İki büyük oğlum bana bir düzineden fazla torun verdi - yarattığımız dünyada yetişkinliğe adım atacak güzel çocuklar. Irkın bu gezegendeki baskın ırk olarak yerini alması gerektiğine katılıyorum. Umarım bunun gerçekleşmesini sağlamanın daha iyi bir yolu vardır."

Dragos kollarını göğsünde kavuşturmuş, Traherne'in on birinci saatteki sorunlu vicdan krizini atlatmasını bekliyordu. Erkeğin arkasında, onun güvenliğini sağlamakla görevli suikastçı bakışlarını Dragos'a sabitlemişti. Efendisinin emrini bekleyen tasmalı ama ölümcül bir tazi.

"Bu çembere bir sivil dahil etme konusunda uzun zamandır çekincelerim vardı," dedi Dragos soğukkanlılıkla. "Ama sen değerli olduğunu kanıtladın Nigel. Üreme ve genetik programları için bana Soydaşlar getirdin. Operasyon laboratuvarlarının Minion personeli olmaları için en parlak insan bilimsel beyinlerinden bazılarını buldun. Tesislerin donatılmasına yardımcı olmak için on yıllar boyunca yüz milyonlarca dolar akıttın ve Irk ulusunun Avrupa kolları arasında hem sosyal hem de siyasi açıdan değerli bilgiler sağladın."

"Evet efendim," diye hevesle kabul etti. "Ve tüm bunları size, vizyonunuza inandığım için yaptım."

Dragos'un öfkesi bir nebze olsun azalmamıştı. Ama gülümsedi, ağzı yeni çıkan dişlerinin varlığıyla gerilmişti. "İnancından hiç şüphe etmedim, benim

İyi Bay Traherne. Yüreğiniz ve imkanlarınız vardı. Hatta gerektiğinde kötü niyetiniz bile vardı. Ancak her zaman eksik olan şey cesaretti." Dragos gözlerini hafifçe kırpıştırarak Traherne'in arkasında duran Avcı'ya işaret etti. "Bitir işini."

Ölüm hızlı ve temizdi. Video monitöründe, Traherne'in başı öne doğru düşerken gözleri şişti, kırık boynu üzerinde doğal olmayan bir açıyla büküldü. Kafatası sert bir darbeye önündeki masaya *çarptı*.

Dragos ölümü bir saniye bile önemsemedi. Dikkatini kutsal olmayan ittifakının diğer üç üyesine verirken ölü teğmenin ekranda kalmasına izin verdi. "Bizden önce kimsenin cesaret edemediği bir şeye kalkıştık," dedi onlara hiç vakit kaybetmeden. "Şimdi tarihteki haklı yerimizi güvence altına almak için nihai adımı atmak üzere hazırlıklara başlıyoruz."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Büyük siyah bir Land Rover SUV ile KUZEYE, Boston'dan saatlerce uzağa ve Maine eyaletinin derinliklerine doğru yol aldılar.

Tavia kimseyle bir yere gitmek istememişti, hele de ağır silahlı üç Breed erkeği ve deri giysili bir kadından oluşan bir grupta, silahları ve silah kemerinden çıkan kılıçları olsa da olmasa da eşit derecede tehlikeli görünen bir grupta. Ama Chase'in onlarla birlikte güvende olacağına dair verdiği söz -şimdi gittikleri yer olan Tarikat'ın sığınağında güvende- kabul etmesi için yeterli bir güvenceydi.

Aracın arka koltuğunda oturuyordu, onunla onları almakla görevli olduğu anlaşılan savaşçının arasında sıkışmıştı, acımasız mücevher yeşili gözleri ve tüylü, kahverengi saçları olan zorlu bir erkekti. Adı Tegan'dı. Nikolai ve Renata önde oturuyordu; hızlı konuşan, kıvrak zekâlı sarışın savaşçı direksiyonun arkasındaydı ve abanoz saçlı arkadaşı da onun yanında, yolcu koltuğundaydı.

Tavia, Chase ve Tegan'ın arkasındaki atlama koltuğunda, kırılmış, açık kahverengi saçları ve delici altın gözleri olan bir erkeğin sert devi oturuyordu. Araçtakiler arasında Tavia'yı en çok tetikte tutan bu adamdı. Soğukkanlı, mesafeli; Hunter denen erkeğin her şeyi ölçülü ve kontrollüydü. Tıpkı bir bıçağın öldürücü keskinliği gibi tümüyle iş ve ölümcül bir verimlilik. Eski mesleği düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değildi.

Tavia onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu, özellikle de Dragos'un laboratuvarlarında aynı DNA'dan üretildikleri gerçeğini göz önünde bulundurarak. Ama Mathias Rowan'ın evinde soru sormak ya da sohbet etmek için çok az zamanları olmuştu. Kuzey yolculuğu da şu ana kadar pek sohbetle dolu geçmemişti.

Chase araba sürdükleri süre boyunca tek kelime etmemişti. Çenesi göğsüne doğru eğilmişti ama alnına dökülen bir tutam saçın altında bile gözlerindeki kor parıltısını fark etmemek zordu. Çıplak ön kollarındaki *glifler* hâlâ koyu tonlarla kaynıyordu. Daha Boston'dan ayrılmadan önce kendi vücudu normal haline dönmüştü ama Chase'inki çok daha yavaş iniyor gibiydi. Mathias'ın evinde patlayan öfkesi hâlâ derisinin altında bir zehir gibi kaynıyordu.

Renata'nın ona verdiği psikik acı da devam ediyordu. Tavia hâlâ alışmaya çalıştığı kan bağında bunun yankılarını hissediyordu. Tanrım, zihinsel öfkenin Chase'in kafatasına çarptığı o an çok telaşlanmış, dehşete kapılmıştı. Tamamen içgüdüsel olarak tepki vermiş, hareketin insani açıdan imkânsızlığını düşünmeden tırazan korkuluklarının üzerinden atlamış ve aşağıdaki fuayeye doğru yelken açmıştı. O anda onun için önemli olan tek şey Chase'di. Onu canlı bulmaktan, yanında ayağa kalktığını görmekten duyduğu rahatlama o kadar derin ve eksiksizdi ki, tarifi imkânsızdı.

Tıpkı arkadaşlarına ona zarar vermemeleri için bağırان adamın derin ve gür sesindeki koruyucu öfkeyi duyduğunda içini kaplayan sıcaklık gibi. Şimdi onun düşünceli sessizliği -sürücünün yakın sınırlarındaki varlığı- herkesi tetikte tutuyor gibiydi. Ona doğru bastırılmış sert vücudu ısı yayıyor ve saldırganlık barındırıyordu. Belki de onun hakkında arkadaşlarının hissettiği endişenin bir kısmını hissetmeliydi, ama adamın kalçasının sıcaklığı onunkine karşı bir rahatlıktı. Kız hafifçe ona yaslanırken adamın iri omuzları başının altında sımsıkı duruyordu, bakışları kilometreler ilerledikçe aracın pencerelerinden bulanıklaşan karanlık manzaraya odaklanmıştı

arkalarında.

Kafasını kaldırdığında Nikolay'ın dikiz aynasından kendisine bakan kış mavisi gözleriyle karşılaştı. Bu, ona meraklı ve dikkatli bir bakış fırlattığı ilk sefer değildi. Renata bu kez yolcu koltuğundan uzanıp onun omzuna hafifçe vurdu. "Zavallı kıza ağzın açık bakmayı bırak Niko. O bir yan gösteri değil, Tanrı aşkına."

"Özür dilerim," dedi ve Rusça'ya benzeyen bir dilde küfür etti. "Bu fikre alışmam biraz zaman alacak."

Renata ona gözlerini devirdi, sonra koltuğunda dönerek Tavia'ya baktı. "Bağışla onu. Sanırım hepimiz bakmamak için kendimizi zor tutuyoruz. Yani, Mathias bize senden bahsetti, ama aslında seni kendi gözlerimizle görmek... ve

Darkhaven'a geri mi döndün? Vay canına." Araçtaki diğerlerine bir bakış gönderdi, sonra başını sallayarak çene hizasındaki siyah saçlarının çene çizgisinde akıcı bir şekilde kaymasını sağladı. "Jenna ve Tavia'nın arasında, buralarda işler gerçekten ilginçleşecek."

"Jenna kim?" Tavia sordu. "O da... benim gibi mi?" Her ne kadar hayatını ve onunla birlikte gelen tüm ihanetleri bir başkası için dilemesi gerektiğinden emin olmasa da, bu düşünceyle bir umut kırıntısı hissetti.

"Jenna bir insan," diye yanıtladı Nikolai, dikiz aynasından ona bir kez daha bakarak. "Ya da öyleydi, yani. Birkaç hafta öncesine kadar."

"Jenna hâlâ insan sayılır." Renata eşine döndü ve göğsünün ortasına dokundu. "Fiziksel ve ruhsal olarak değişiyor olabilir ama özünde hâlâ Jenna."

"Ona ne oldu?"

Renata açıklamadan önce izin istercesine Tegan'a kısa bir süre baktı. "Jenna birkaç hafta önce eskiden yaşadığı Alaska'da saldırıya uğradı. Bunu yapan yaratık bir Kadim-"

"Dragos'un laboratuvarlarında tuttuğu," diye bitirdi Tavia, Chase'in ona Soy'un uzaylı atalarının sonuncusu hakkında söylediklerini hatırlayarak. "Tarikat'ın onu öldürdüğünü sanıyordum."

"Evet," dedi Renata. "Ama onlar onu yakalamadan önce, Kadim Jenna'nın evine girmişti. Onu korkutmuş, rehin almış ve ondan beslenmiş. Ve her şey bitmeden önce, omuriliğinin üst kısmına, derisinin içine bir tür uzaylı teknolojisi yerleştirmiş. Bu teknoloji aynı zamanda kendi DNA'sını da içeriyordu." Nikolai başını salladı. "Jenna'yı bizimle birlikte Boston'a getirdikten sonra günlerce bilinci kapalı kaldı. Uyandığında, onunla ilgili bazı şeyler değişmeye başladı.

değişiyor."

"Ne tür değişiklikler?"

"Bir kere insanüstü bir güce sahipti," dedi Renata. "Görünüşe göre bir gecede inanılmaz bir hıza ve çevikliğe sahip oldu. Vücudu yaralanmalardan sonra kendini iyileştirmeyi öğrenmeye başladı. Ortalama bir insanda kesinlikle göremeyeceğiniz türden şeyler."

"Çipin yerleştirildiği noktadan kudzu gibi yayılan *gliften* bahsetmiyorum bile."

Tavia aynada Nikolai'nin gözleriyle karşılaştı. "Yani Kadim onu sizden birine mi dönüştürdü - Cins'ten birine mi?"

"O Cins değil," diye yanıtladı. "Ama şu anda tam olarak insan da değil. Gideon her türlü testi yapıyor ve bulduğu en iyi sonuç Kadim'in DNA'sının kendi *Homo sapiens* DNA'sından daha hızlı çoğaldığı. Sinir sistemini ve hayati organlarını, hatta kanını bile ele geçiriyor."

"Tanrım," diye mırıldandı Tavia. "Bu onun için korkunç olmalı."

Nikolai, "Piknik değil," diye onayladı. "Ama o da bir savaşçı gibi üstesinden geliyor. Her şey düşünöldüğünde çok da kötü bir anlaşma değil. Herhangi bir insanın olmayı umabileceğinden daha güçlü, daha hızlı ve daha sağlıklı. Ve Gideon'un bulgularına göre, yaşam beklentisinin katlanarak arttığını tahmin ediyor."

"Yine de," dedi Tavia, Jenna'nın ani değişimlerini kendi beklenmedik ifşaatlarıyla ilişkilendirmekten kendini alamayarak. "Düşündüğünden başka bir şey olduğunu öğrenmek kolay değil."

Renata'nın bakışları sempatikti. "Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim." Bunun doğru olduğunu anlayarak başını salladı. "Başta korkmuştum ama sonunda gerçeği öğrendiğim için mutluyum."

Nikolai devam etti. "Sanırım Jenna için şu anda en korkutucu kısım rüyalar. Gideon çipin Kadim'in anılarını onun bilinçaltına yansıttığını düşünüyor. Son zamanlarda çok kötü kâbuslar görüyor. Bir sürü şiddet dolu, kıyamet tarzı rüyalar. Bu onu gerçekten mahvediyor."

Renata kendi eşine sevgiyle bakarak, "En azından Jenna'nın Brock'u var," dedi. "Önünde hâlâ ne varsa atlatmasına yardım edecektir. Ve biz de onun yanındayız."

Nikolay'ın karşılık veren bakışı şefkatli olduğu kadar sıcaktı da. Uzanıp Renata'nın elini tuttu, ağzına götürdü ve avucunun ortasına bir öpücük kondurdu.

"İrk hakkında ne kadar şey biliyorsun?" Bu kez konuşan Tegan'dı. Tavia'ya bakmıyordu ama kısık hırıltılı sesi Chase'in diğer tarafından geliyordu.

"Yani, geçmişinizde bir tür uzaylı kökeni olduğu gerçeği dışında mı?"

"Senin de tarihin," dedi savaşçı tonsuz bir sesle.

Doğru, diye düşündü. Korku romanlarına ve bilim kurgu filmlerine konu olacak bir şeydi bu ama yine de sahiplenmeye başlayabilirdi. "Chase bana birkaç şey anlattı. Özömsenmesi gereken çok şey var. Tüm bunları anlamlandırmama yardımcı olmaya çalışıyor."

Tegan'ın sessiz a l a y ı n d a şüpheci bir ton vardı. "Ben de insanlarla ünlü olmakla meşgul olduğu için ona zaman ayıramadığını düşünüyordum.

özel ders. Sanırım ona başka ne öğretmiş olabileceğinizi sormama gerek yok, değil mi Harvard?"

Hafif bir yumruk, damarlarında beyaz bir öfke patlamasına yol açtı - kendi öfkesi değil, Chase'in öfkesi. Tegan ona ölçülü bir bakış atarken, tüm vücudunun yanında kaskatı kesildiğini hissetti. Savaşçı izledi, ifadesizdi ama aynı şekilde değerlendiriyordu. Tavia, gergin ve belirsiz bir an için, Chase'in açıkça provokasyon amaçlı olan bu şey için diğer erkeğe saldırıp saldırmayacağını merak etti.

Herkes aynı şeyi merak etmiş olmalı, çünkü hepsi tamamen sessiz kaldı. Kararsız. Chase'in o anda ne yapabileceğine dair tetikteydiler.

Ama düşündükleri gibi bir el bombası gibi patlamadı.

Tavia onun kendini dizginlemek için mücadele ettiğini hissetti. Tehlikeli görünse de -bir boz ayıyı okşamak kadar yanlış bir davranış- cipin karanlık kabininde ona doğru uzandı. İri eli kot pantolonunun kalçasına uzanmış, parmakları bir mengene gibi onu kavramıştı. Tavia işaret parmağının ucuyla adamın elinin arkasını okşadı, sessiz bir güvenceydi bu. Ona olan güveninin, inancının bir işareti.

Onun güçlü ve karanlık bir şeyle mücadele ettiğini ve bunu önemsedğini biliyordu.

Ona bakmadı ama parmak uçları gevşedi. Elinin onunkine doğru inmesine izin verdi - en ufak bir temas. Aralarında oluşan bu söze dökülmemiş bağ onu derinden ısıtmıştı. Kan bağından ya da onları bir araya getiren çılgınca koşullardan çok, her ikisinin de içinde şekillenmekte olan derin ve anlamlı -derin ve değerli- bir şeyle ilgili görünüyordu.

Bu adamı önemsiyordu - bu karmaşık ve tekinsiz, tehlikeli Irk erkeğini. Ve o bunu kabul etse de etmese de, onun da kendisini önemsedğini hissedebiliyordu.

Chase'in diğer tarafında, Tegan'ın yüzü rahatlayarak kayıtsızlığa büründü. Yavaşça verdiği bir iç çekişle arkasına yaslandı. "Neredeyse vardık."

Araç bir süre önce paralı otoyoldan çıkmıştı ve şimdi sık, bakir bir orman gibi görünen bir araziye kesen iki şeritli kırsal bir yolda inişli çıkışlı, kıvrımlı bir yolculuğa başlamıştı. Ay ışığının aydınlattığı karanlıkta kilometrelerce yol aldıktan sonra Nikolai, at ve kızaktan daha sofistike bir şeye pek uygun görünmeyen karla dolu bir patıkaya girdi. Görüldüğü zaman

ıssız patika hiç bitmeyecekmiş gibi gelirken, SUV'un farları sık ağaçların arasından geçip geniş bir taş ve ahşap kalenin önünden geçti. Engebeli ama güzeldi. Gotik bir peri masalından fırlamış gibiydi.

Chase onun yanında biraz daha dik oturdu ve ağaçlarla çevrili araziye baktı. "Tarikat'ın yeni karargâhı mı?" diye sordu, sesi kül gibi kuruydu.

"İşte bu kadar." Nikolai yavaşlayarak durdu ve motoru durdurdu. "Evim güzel evim."

"Başlamaya hazır mısın, Jenna?"

Gideon'a başıyla selam verdi ve Brock'un elini biraz daha sıktı. Gideon'un yakışıklı yüzü endişeyle çizilmişti, uçsuz bucaksız kahverengi gözleri ona sabitlenmişti. "Emin değilsen bunu yapmak zorunda değilsin. Zaten yeterince şey yaşadın-"

"Eminim," diye cevap verdi, yatağında uzandığı yerden kalkıp onun güçlü çenesini okşadı. "Sonuçta bu sadece bir rüya. Benim için endişelenmene gerek yok."

Kıkırdaması yumuşak bir törpüydü, alaycıydı ama rahat değildi. "Bana senin için endişelenmememi söylemek, nefes almayı bırakmamı söylemek gibi bir şey. Yapamam bebeğim. Benimle anlaştığında bunu biliyordun."

"Evet, öyle." Jenna eşine gülümsedi ve ona olan sevgisinin her geçen gün daha da derinleşmesinin nasıl mümkün olduğunu merak etti. "Ve benim de en az senin kadar dik kafalı olduğumu yeterince biliyorsun-"

"Daha fazla," diye araya girdi, kara kaşlarını kaldırarak.

Bunu tartışmayacaktı. Korkusunun ya da onun endişesinin kendisini bu görevi iki eliyle tutmaktan alıkoymasına da izin vermeyecekti. Çünkü bu cevap arayışı onun için bir görev haline gelmişti. Alaska'da bir Statie olarak katıldığı düzinelerce devriyeden herhangi biri gibi. Bu sefer elinden gelenin en iyisini yapacaktı.

Çizmelerinin içinde titreyerek yapmak zorunda kalsa bile.

Brock'a tekrar "Bu sadece bir rüya," dedi ve belki de onun da bu güvenceye en az Brock kadar ihtiyacı vardı. Sinirleri, kâbusun onu sürüklediği son seferden beri hâlâ hamdı ve titriyordu. Her taraftan gelen devasa su duvarı. Ölenlerin çığlıkları gece rüzgârında yükseliyordu. Çok fazla dehşet ve yıkım, yüzlerce hayat

bir anda uçup gitmişti. Çok gerçekçi gelmişti. Korkunç, canlı bir şekilde gerçek. Şimdi bile kalbi panik içinde çarpıyor, avuç içleri endişeden nemleniyordu. "Bu gerçek değil, sadece bir kabus. Ben iyi olacağım, Brock. Bunu başarabilirim."

Adam şüpheyle kaşlarını çattı ve Jenna eşini tanıdığından beri ilk kez onunla arasında kan bağı olmamasına sevindi. İnsan olarak doğmuştu, bir Cins Arkadaşı değil ve o küçük kırmızı gözyaşı damlası ve hilal-ay doğum lekesinin olmaması başlangıçta aralarında bir engel oluşturmuştu. Ama sadece kısa bir süreliğine. Sevgi onları birbirlerine bağlayan tutkal olmuştu. Brock onun en derin duygularını kanından okuyamayabilirdi ama aralarındaki duygusal bağ bundan daha zayıf değildi.

Bu yüzden elini okşarken ve Gideon'un şimdi uyumasına yardımcı olacak ve umarım onu rüyanın daha da derinlerine daldıracak hafif yatıştırıcıyı hazırlamasını izlerken kaşları daha da çatıldı. "Bundan hiç hoşlanmıyorum. Bunun sadece bir rüya mı yoksa Kadim'in anılarının bilinçaltında tekrar eden bir tür psişik yankısı mı olduğu umurumda değil. Gitmene izin vermek istemiyorum-"

"O zaman yapma," dedi parmaklarını onunkilere biraz daha sıkı sararak. "Elimi tutmaya devam et. Yanımda olduğunu bilirsem her şeyle yüzleşebilirim. Ve bu sefer bana yol göstermesi için Claire de içimde olacak."

Andreas Reichen'in Rhode Island'daki eşiyle birkaç saat önce, Jenna'nın korkunç rüyayla son karşılaşmasından sonra temasa geçmişlerdi. Claire elinden geldiğince yardım etmeyi kabul etmişti ve şu anda Darkhaven'da Gideon'un çağrısını bekliyordu. Jenna uyuduktan sonra Claire de ona rüyalar alanında katılacaktı. Birlikte, kâbusun -ve onun kıyamet olaylarının- ne anlama gelebileceğine dair daha net bir resimle geri dönmeyi umuyorlardı.

Jenna Brock'un parmak eklemlerine bir öpücük kondurduktan sonra Gideon'a baktı. "Hadi yapalım şu işi."

Tarikat'ın dahi ve yarı zamanlı doktoru, savaşçı arkadaşına özür dileyen bir bakış atarak yatıştırıcı şırıngayla eğildi. Jenna iğnenin batmasıyla irkildi, sonra tuttuğunun farkında olmadığı nefesini yavaşça dışarı verdi. Bir an sonra, ayaklarından çenesine kadar kabarık bir battaniye kaldırılmış gibi, hoş bir sıcaklık yavaşça üzerine yayıldı.

"Şimdiye kadar iyi misin, Jen?" Gideon'un sesi ona abartılı bir ağır çekimde geliyordu, her hece uzatılmış ve çarpılmıştı.

Hafifçe başını sallamak için bile büyük çaba sarf etti. Göz kapakları sarkmaya başlamış, kurşun gibi ağırlaşmıştı. "Sanırım dünya-"

Düşüncesini tamamlamaya fırsat bulamadı.

Kalın gri bir sis onu içine çekti, yatağından ve vücudunun bilinçli ağırlığından uzaklaştırdı. Karşı koyamayacak kadar halsiz bir halde onu almasına izin verdi. Kara bulut, Tarikat'ın karargâhından... bildiği her şeyden uzağa sürüklenirken onu havada tuttu.

Uzun bir süre sonra, sonsuzluk gibi görünüyordu, sis incelmeye başladı ve ayakları yere değdi.

Göz kapakları kalktı ve ona karanlıktan başka bir şey göstermedi. Yalnızdı. Kimseden iz yoktu. Sadece o, bulutlarla kaplı gece göğünün altında, çıplak ayaklarıyla dik bir kaya çıkıntısının üzerinde duruyordu.

"Claire?" diye seslendi ama soğuk rüzgâr sözcükleri dilinden çıkar çıkmaz hiçliğe savurdu.

Korkmamaya çalışıyordu ama başına gelecekleri biliyordu.

Bunu düşünür düşünmez dalgalar her yönden içeri girdi.

Yükselen uçurumdaki tüneğinin altında su kabarıyor, çalkalanıyor ve aşağıdaki vadiyi yutuyordu. Aşağıda bir şehir vardı; bunu biliyordu. Tüm nüfusunun ani, cezalandırıcı sel tarafından yutulduğunu, boğulduğunu biliyordu.

"Hayır!" Kelime kafasının içinde patladı ama ağzından hiçbir ses çıkmadı. Felaketin yayılmasını ve önüne çıkan her şeyi yok etmesini umursamaz gözlerle izledi. "Hayır! Hayır!"

Çaresiz, korkudan hasta, kolundaki yumuşak, sıcak dokunuşu neredeyse hiç hissetmedi. Kaos ve yok oluşun gürültüsü sağır ediciydi. Etrafındaki tüm dünya karanlık ve kasvetli bir hal almıştı. Bomboştu.

"Jenna."

Kadın sesini duyunca irkildi - bu cehennem gibi düzlemde onunla birlikte yaşayan, adını bilen biri daha vardı.

"Jenna, beni duyabiliyor musun?" Claire Reichen'in kadifemsi ve sabit sesi sol tarafından geliyordu. "Katliamdan uzağa bak Jenna. Beni gör. Artık yanındayım."

Söyleneni yaptı, gücü olduğunu görünce şaşırdı. Felaketin ve ardında bıraktığı ölümün gürültüsü hâlâ kafasını dolduruyordu ama artık bir huzur da vardı. Karanlıktan ona uzanan bir ip.

Claire onun elini tuttu ve başıyla onayladı. "Seni buldum. Artık burada olduğuma göre benimle en başa dönmeyi denemek ister misin?"

Jenna başını salladı, sesine -bu rüya sahnesinde her kimi temsil ediyorsa onun sesine- söz geçiremiyordu. Geri dönmek istiyordu. Bunu yapabiliirdi. Yapmak zorundaydı.

Ani bir hareket onu karanlığın içinde geriye doğru çekti.

Dalgalar aşırı hızla geri çekildi, sel ve yıkım bir anda çözüldü. Onu her zaman rüyaya girdiği ana geri döndürdü, yaklaşan yıkımın eşiğinde sallanıyordu.

O zaman daha da geriye.

Yüksek kayalıktan aşağı baktı, hayretler içindeydi. Aşağıdaki vadide bulunan ay ışığıyla aydınlanmış şehir çok eskiydi. Sütunlu beyaz tapınaklar ve tuğlalı yollar her yöne uzanıyordu. Devasa kapılar ve taş kuleler, koruyucu hendekler ve bozulmamış, gelişen bir metropolün kalbinden atardamar gibi geçen su dolu kanallar. Güzelliği efsanevi ve nefes kesiciydi.

Claire'in de aynı şeye tanık olup olmadığını görmek için başını çevirdi. Ama Claire ona bakamadan, önündeki uzak ufukta aniden parlak bir ışık parladı ve gece gökyüzünü yeni doğmuş bir güneş gibi aydınlattı.

Toprak ayaklarının altında gümbürdedi. Sarsıntı müthiş bir güçle sarsıldı, o kadar büyüktü ki durduğu yerde sendeledi, neredeyse sivri dağ çıkıntısına tutunamayacaktı. Tüm gezegen sanki çekirdeğinden çatlamak üzereymiş gibi titredi.

Ve denizin ötesinde büyük bir bulut oluşuyordu. Yüksek ve öfkeli bir şekilde kabarıyor, küller, mantar bir başla taçlandırılmış sap benzeri bir huniden yukarı doğru çalkalanıyordu. Bulut o kadar yoğun bir sıcaklık fırtınası estiriyordu ki, yüzünü yanmaktan korumak için kolunu kaldırmak zorunda kaldı.

Altındaki vadide, daha yüksek beyaz tapınaklardan bazıları titremeye ve parçalanmaya başladı. İnsanlar evlerden ve tavernalardan dışarı döküldü, bir panik ve karmaşa gürültüsü içinde Arnavut kaldırımli sokaklara döküldü. Çığlıkları kuru gece rüzgârında ölüm perisi çığlıkları gibi yükseliyordu.

Kendi ani, toptan ölümünü yaşayan bir nüfusun feryat ve figanı.

Dalgalar her yönden yükselirken Jenna bakışlarını gerçekleştirmek üzere olan katliamdan ayırdı. Yanında Claire'i aradı ama Claire yoktu.

Şimdi uçurumda onun yanında başka biri duruyordu.

Bir Antik.

Yanında üç kişi daha vardı; hepsi de aynı devasa boyda, tüysüz kafaları ve çıplak gövdeleri uhrevi *dermagliflerle* kaplıydı. İnce yavrulu gözleri karanlıkta kediyi andırıyordu, önlerinde şekillenen yıkımı coşkuyla izliyorlardı.

Coşkuluydular.

Ve bu korkunç şeyi onlar yapmıştı, bundan emindi.

Bir anda gerçekler yüzüne çarptı. Burada, bu anda, bu korkunç manzarada o Jenna değildi. Onlardan biriydi. Bu Kadim yağmacılardan biriydi -kendi uzaylı maddesini onun insan bedenine yerleştiren ve onu başka bir şeye dönüştüren kişi. Kendisinin bir gölgesi. Ne kadar kanserli ve çirkin olursa olsun, geçmişini taşıyacak bir araç.

Bu an sadece bir rüya değildi. Bir hatıraydı. Geçmişte yaşadığı bir olay, kare kare korkunç bir şekilde gözünün önünde canlanıyordu.

Aşağıdaki şehirde insanlar çılgılık atıyor ve ağlıyordu. Kaçmaya çalıştılar ama okyanus daha da kabarıyor ve karaya çarpıyordu. Kaçabilecekleri hiçbir yer yoktu. Hiçbirinin hayatta kalma umudu yoktu.

Yanındaki Kadimlerden biri duygusuz kehribar gözlerini ona çevirdi.
Aptallar ellerine fırsat geçtiğinde teslim olmalıydılar.

Bir ses değil, beyninin derinliklerine gönderilen bir düşünce.

Bir diğeri ona doğru baktı, aynı şekilde etkilenmemişti. *Asla teslim olmayacak. Üçüncüsünden: Peki ya onunla birlikte kaçan lejyonu?*

Onları avlayacağız. Bu ses Jenna'nındı ama ona ait değildi. Kendisine ait olduğunu bile bilmediği düşüncelerin psişik bir yansımasıydı. Çünkü değillerdi.

Bunlar ona aitti - şu anda bu kâbus manzarasında yabancı tenini işgal ettiği kişiye.

Konuştugu kelimeleri anlamıyordu, bu yaratıkların bütün bir insan topluluğuna böylesine iğrenç bir şey yapmasının nedenini anlayamadığı gibi. Ama uçurumda onunla birlikte duran diğer dört kişi şimdi yön bulmak için ona bakıyor, önlerinde gördükleri dünya dışı akrabalarından öğüt almaya çalışıyorlardı.

Nereye giderlerse gitsinler, ne kadar sürerse sürsün, dedi kafatasının içindeki zihin, kendisinin olmayan uzaylı dilinde. *Onları avlayacağız... her birinin kellesini alana kadar.*

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Lucan'ın özel ofisi olarak kullandığı odanın kapısında ASINGLE, STACCATO RAP sesi duyuldu. Başını kaldırıp baktı ve sinirli bir iç geçirdi. "Girin."

Tegan içeri girdi, hâlâ kışlık paltosunu ve silahlarını giymişti, Boston'dan yeni dönmüştü. "Bölmek istemezdim."

Lucan omuz silkti ve Gideon'un o gece erken saatlerde kendisine verdiği laboratuvar istihbarat analizlerini bir kenara itti. Lanet olası şeyleri henüz okumamıştı bile, son bir saattir otomatik pilotta kâğıtları karıştırıyordu, düşünceleri ile boğuşmak için kendini yerleşkenin geri kalanından uzaklaştırma bahanesi bulduğu için mutluydu. Tegan'ın ciddi bakışı herhangi bir gösterge ise, muhtemelen herhangi bir iyileşme görmeyecek olan ciddi, rahatsız edici düşünceler. "Nasıl gitti?"

"Daha kötüsü de olabilirdi." Tegan al al bir kaşını kaldırdı. "Chase ve kadın diğerleriyle birlikte dışarıdalar."

"Hiç direnmedi mi?" Lucan buna inanmakta güçlük çekiyordu.

"Oh, direndi. Ya da direnirdi, eğer Renata onu anında itaat eğitimiyle kıcının üstüne düşürmeseydi."

"Kahretsin," diye homurdandı Lucan, bir elini gergin çenesinin üzerinde gezdirerek. "Peki ya dişi?"

Tegan'ın kurnaz yeşil gözleri şimdi ironik bir ışıkla parlıyordu. "Tavia Fairchild, Rowan'ın bize olacağını söylediği her şey ve daha fazlası. O bir Cins, tamam, ve ayrıca Birinci Nesil. Buna hiç şüphe yok. Bunu kanıtlayacak *glifleri* ve dişleri var."

"Bunu nasıl doğrulayabildiğinizi bilmek istediğimden emin değilim."

Tegan homurdandı ve başını salladı. Birinci Nesil savaşçıyı hayretler içinde bırakmak için çok şey gerekliydi, ama içindeki şaşkınlığı görmemek mümkün değildi.

alçak sesle. "Onu görmeliydin dostum. Renata Chase'e zihin zap'ıyla yaklaştığı anda Tavia birden ortaya çıktı, zehir saçıyordu ve dördümüzle birden kapışmaya hazırdı." Alaycı bir küfür savurdu. "Belki de denemesine izin vermeliydim, sadece ham, Birinci Nesil formunda neler yapabileceğini görmek için. Eğitimle ve yeni bedenine alışması için biraz daha zamanla, bence bizim için çok değerli bir varlık olabilir."

"Kalmıyor," dedi Lucan, bir sivilin daha -üstelik bir kadının- Tarikat'ın çatısı altında olduğu fikrinden şimdiden nefret ediyordu. Bir masum hayat daha onun ellerine teslim edilmişti. Tavia Fairchild'ın kökeni hakkındaki gerçekler gerçeğe yakın olsa bile, başka hiçbir şeye benzemeyen bir hayat. "Onu buraya getirmeyi kabul ettim çünkü şu anda Dragos'la bağlantılı hiç kimsenin sokaklarda başıboş ve kontrolsüz dolaşmasına izin veremeyiz. Ondan toplayabileceğimiz her türlü bilgiyi sağlamak ve o orospu çocuğu Dragos'u sonsuza dek kül edene kadar onu sakinleştirmek için burada. İhtiyacımız olanı alır almaz Rowan'a ya da güvenli bir eve dönecek. Her iki durumda da en kısa zamanda buradan gidecek."

"Bunu Chase'e söyleyecek misin?"

Lucan'ın karanlık bakışına soğuk bir bakışla karşılık verdi. "Ah, Tanrım... Harvard ve o-"

Tegan onaylamak için başını eğdi. "Öyle görünüyor. Rowan'ın evinde onu savunmak için yaptığı hamle beni ikna etmeye yetmediyse, kuzeye yaptığı yolculuk bunu doğruladı."

"Seksten mi bahsediyorsun, yoksa seks ve aralarındaki kan bağından mı?"

"Bunu bilmiyorum," diye itiraf etti Tegan. "Harvard bok gibi görünüyor ama çoğunlukla kendini toparlıyor. Yukarı çıkarken onu test ettim ve geçtiğini görünce şaşırdığımı söylemeliyim. Çok fazla olmasa da. Üzerindeki vahşi havayı yadsımak mümkün değil ama uzun zamandır görmediğim bir çekingenlik vardı."

Lucan bir an düşündü. "Sence tek kişilik hücreye mi ihtiyacı var?"

"Bence onu bir deliğe sokarsak, bu onu doğrudan uçuşumun kenarına itebilir. Şu anda onu bir arada tutan tek şey Tavia gibi görünüyor ve o bile istikrarsız."

"Tanrım." Lucan masa sandalyesinde arkasına yaslandı ve uzun bir iç çekti. "Sanki buralarda işler yeterince kötü değilmiş gibi. Harvard'ın dışarıda olduğunu mu söylüyorsun?"

Tegan başıyla onayladı. "Hunter ve Niko ona göz kulak olurken ben de seninle konuşmak için buraya geldim."

"Peki ya dışı?"

"Şu anda karşılama arabasıyla buluşuyor. Görünüşe göre üsse tam zamanında döndük. Herkes Xander'ın takdim töreni için Dante ve Tess'le birlikte içeri girmek üzere."

Lucan'ın kaşları çatıldı. "Bu gece mi?"

Ama, kahretsin, elbette öyleydi. Gabrielle ve diğer Soydaşlar günlerdir ayin için hazırlık yapıyor, etraflarını saran kaosa rağmen Tess ve Dante'nin oğlunu dünyaya düzgün bir şekilde tanıtmaya çalışıyorlardı. Bu hanenin lideri olarak Lucan, bu gece Xander Raphael'in resmi olarak akraba ve yakınlarına takdim edileceği ve vaftiz anne ve babasının, Dante ve Tess'i yetişkinliğe ulaşmadan önce trajedi alırsa, onun yetiştirilmesi için alenen söz vereceği töreni yöneten kişi olacaktı.

Bu ritüel sivil Darkhaven halkı arasında gelenek ve onurla yoğrulmuştu, pratik bir gereklilikten çok bir şatafattı. Ancak burada, savaş ve çatışmanın herhangi bir gece üyelerinden herhangi birini alabileceği Tarikat çatısı altında daha ağır bir anlam kazandı.

Lucan ayağa kalktı, çenesinin keskin gıcırtısını duyana kadar dişlerini sıkığının farkında değildi. Elleri iki yanında yumruk olmuş, eklemleri kemik gibi beyazlaşmıştı.

Tegan'ın bakışları onun üzerinde yoğunlaştı. "Neyin var senin?" "Hiçbir şey."

Lucan kapıya doğru yürümeye başladığında Tegan onun önüne geçti. "Hiçbir şey, kışımın kenarı. Bir şeyin seni çıldırttığını anlamak için sana dokunup duygusal bir kontrol yapmama gerek yok. Bunun Chase'le ya da Tavia Fairchild'ın neden olduğu bu yeni sorunla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Hatta Dragos'la bile pek ilgisi olduğunu sanmıyorum." Savaşçı şimdi Lucan'a daha sert bakıyordu, sanki onun içini görebiliyordu. "Gabrielle ile aranızda neler oluyor?"

Lucan çenesinin savunmaya geçtiğini hissetti, damarlarında soğuk bir kıvılcım çıktı. "Sana bir şey söyledi mi? Elise'e? Ne duydun sen Tegan?"

Tegan alaca başını salladı. "Hiçbir şey duymadım. Ama dikkat ediyorum. Son zamanlarda kalbinde bir delik varmış gibi dolaşıyor ve sen de en iyi arkadaşını kaybetmek üzereymişsin gibi görünüyorsun."

Kahretsin. Ğnkâr etmek istedi ama Tegan'ı atlatmaya çalışmanın pek bir anlamı yoktu. Hele Lucan'ın yüzü Tegan'a aslında ne kadar haklı olduğunu söylüyor olmalıyken. "Onunla işleri berbat ediyorum. O kadın ilk ne zaman

ona layık bir hayat verebilecek birini hak ettiğini anladım. Güvenli bir hayat, mutlu bir hayat. Bu bitmek bilmeyen kargaşa ve savaşı değil."

Tegan bakışlarını ona dikti. "Gabrielle bana hiçbir zaman gözleri kapalı bir şeye girecek biri gibi gelmedi. Seni seçtiğinde, bunu tam olarak neye bulaştığını bilerek yaptı. Bu çatı altındaki herkes senin onun için yapamayacağın hiçbir şey olmadığını biliyor."

"Ona bir oğul vermek dışında." Lucan kelimeleri ısıramadan ağzından çıktığını hissetti. İtiraf etmek onu ne kadar öldürse de, suçluluk duygusunun sonunda ortaya çıkmasından memnundu. İçinde tuttuğu her saniye ruhunu daha da derinleştiren iltihaplı bir yaraydı. "Benden istediği şey bu Tegan, bir çocuk. Ve ben bunu ona veremem. Şimdi veremem. Dragos'la olan bu savaşın sonunda oğlumuzu onun kollarından koparabileceğini bildiğim halde olmaz. Şiddet ve yozlaşmanın olmadığı net bir gelecek göremezken de olmaz. Dünyaya bir masum can daha getirmenin hiç zamanı değil."

Tegan artık çok sessizdi. Lucan'ı inceliyordu. Kendi içinde derinlerde bir şeyleri düşünüyordu. Sonunda hafifçe omuz silkti. "Belki de değildir, Lucan. Belki de hiç bu kadar iyi bir zaman olmamıştı. Belki de şu anda hepimizin biraz umuda ihtiyacı vardır."

Lucan şaşkınlıkla bakakaldı, farkına varması bir yük treni kadar yavaş oldu. "Sen ve Elise mi?"

"Evet." Tegan'ın kıkırdaması Lucan'ın savaşçıda daha önce hiç duymadığı bir şaşkınlıkla patladı. Birbirlerini tanıdıkları beş uzun yüzyıl boyunca hiç duymamıştı.

"Lanet olsun, T. Tebrikler." Uzandı ve avucunu arkadaşının kalın omzuna vurdu, ardından onu kısa bir kardeşçe kucaklamaya çekti. "Kaç aylık?"

Tegan'ın gülümsemesi daha da derinleşti. "Çok olmadı. Sadece birkaç gece önce gebe kaldı."

Lucan son hilal evresini, kan bağı olan Irkdaşlar için kısa süren doğurganlık döngüsünü düşündü. O Gabrielle'i uzaklaştırırken, Tegan ve Elise birlikte yeni bir hayat kuruyorlardı.

Lucan, Gabrielle ile olan bağıni kutsallaştırmasına engel olan korkudan dolayı utanç duysa da, Tegan ve sevgili eşine karşı duyduğu iyi niyeti inkâr edemezdi. "Bir Cins çocuk daha iyi, daha sevgi dolu ebeveynler umamazdı. Ciddiyim, dostum. Sen ve Elise için gerçekten çok mutluyum."

Savaşçı ciddiyetle başını salladı. "Oğlumuzun yolda olduğunu bilmek bana bu dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için daha fazla neden veriyor. Tüm oğullarımız için, Lucan."

Aynı fikirde olduğunu, hiçbirinin tahmin edemeyeceği bir gelecek için aynı umudu hissettiğini söylemek istedi ama Lucan'ın dili ağzının çatısına yapışıp kaldı. Tegan başını salladı. Anlamıştı. Tarikat'ın ilk kuruluşundan bu yana geçen yüzyıllar boyunca tüm savaşçıları arasında o, Lucan'ın içini kemiren korkuyu biliyordu.

Tegan bunu biliyordu -kendisi de hissetmek zorundaydı- ve yine de korkusunu bir kenara bırakıp büyük bir inanç sıçraması yapacak gücü kendinde bulmuştu.

Lucan onun da içinde böyle bir şey olduğuna inanmak istiyordu.

Ama korku, gitmesine izin vermeyi reddeden bir ağrıydı.

TAVIA, Chase ve onu Tarikat'ın merkezine vardıklarında karşılayan aile ortamına hiç de hazırlıklı değildi. Boston'dan çıkarken kendilerine eşlik edenlerin silahlarına ve savaş kıyafetlerine bakılırsa, yaşadıkları taş ve ahşap kaleye adım attığında da aynı şeyi bekliyordu.

Ama burası beklediği askeri tarzdaki sığınaktan çok bir ev gibiydi. Antrenin hemen dışındaki büyük odanın ocağında kükreyen ateşi ve el yapımı süsler, şenlikli kurdele fiyonkları ve patlamış mısır çelenkleriyle süslenmiş devasa bir çam ağacını bile görebiliyordu. Hangisinin daha büyük bir etki yarattığını bilmiyordu: Evin Noel havası mı, yoksa yarım düzine ağır silahlı vampir ve dostlarının ortasında durmasına rağmen kendini hiç bu kadar hoş karşılanmış ve rahat hissetmemiş olması mı?

Nikolai ve Hunter fuayenin diğer ucundaki Chase'e göz kulak olurken, Renata onun için hızlı bir tanışma faslı hazırlamıştı. Tavia, Tarikat'ın bazı üyeleriyle çiftleşmiş olan güzel kadınlara hayretle baktı: Yele gibi kızıl saçları ve şeftali gibi çilleriyle Dylan; hızlı ve dostça gülümseyen, atletik, kahverengi gözlü sarışın Alex; uzun abanoz saçları ve narin yüz hatlarıyla minyon Corinne, yeşilimsi mavi bakışlarındaki çelik gibi kararlılık olmasa kırılğan görünebilirdi; ve Tavia'nın kuzeye giderken duyduğu insan dışı Jenna.

Güzel esmer az önce fuayeye gelmiş, arkadaşı Brock'un koluna hafifçe yaslanmıştı. Boylu poslu Breed erkeğinin karanlık yüzünde belirgin bir endişe vardı ve tüm dikkati ona odaklanmıştı.

"Bu gece nasıl geçti?" Renata, Tavia'yla tanışma fırsatı bulduktan sonra çifte sordu. "Claire ve rüya yürüyüşü konusunda bir gelişme var mı?"

Jenna hevesle başını salladı. "Bu sefer yeni bir şeyimiz var. Henüz ne anlama geldiğinden emin değilim ama Claire ve ben her şeyi belgeledik. Kâbusun içinde olmak ne kadar korkunç olsa da -onu kendi anılarım gibi yaşamak- tekrar içeri girip daha fazlasını geri getirmeye çalışmak için de sabırsızlanıyorum."

Onun yanında Brock sessiz bir hırıltı çıkardı ve dik kafalı kadınlarla ilgili bir şeyler mırıldandı. Jenna kollarını ona doladı ve korku dolu gözlerinin içine baktı.

"Endişeleniyor," dedi Tavia ve diğerlerine, ona özel bir gülümseme vererek.

"Seni seviyor," diye karşılık verdi büyük savaşçı, sesi de bakışları kadar vakurdu.

"Tavia, *gliflerine* bakabilir miyim?" Bu ani istek, Tavia geldiğinde onu ilk karşılayanlardan biri olan ve o zamandan beri ilgiyle onu izleyen sekiz dokuz yaşlarında bir çocuk olan Mira'dan geldi.

Renata kızgınlıkla başını sallayarak, "Fare," diye onu uyardı. "Terbiyeli ol, genç bayan."

"Özür dilerim." Keten saçlı şeytan pişmanlık dolu bir iç çekti. "Tavia, *lütfen gliflerine* bakabilir miyim?"

"Tam olarak kastettiğim bu değildi, Fare." Renata'nın yüz ifadesi erken gelişmiş bir çocuğun annesi kadar mahcuptu, ancak sesinde bir parça eğlence vardı. "Birine böyle bir şey sormak hiç de kibarca değil. Ya da dik dik bakmak."

"Hayır," diye yanıtladı Tavia. "Sorun değil, gerçekten. Benim için fark etmez."

Kazağının kolunu yukarı kaldırdı ve çocuğun kolunun her tarafını saran deri işaretleri ağına bakmasına izin verdi. Diğer çocukların da -biri sırık gibi kızıl saçlı bir genç, diğeri ise kafası *gliflerle kaplı* kafa derisine kadar tıraş edilmiş ve yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmayan bir çocuk- yanlarına gelip bakmaları uzun sürmedi.

"Bunlar gerçek *dermaglifler*," dedi ilk çocuk, sarkık bronz saçlarının altında ela bakışları şüpheyile doluydu. "Yani sen gerçekten Breed'sin, öyle mi?"

Tavia başını salladı. "Görünüşe göre öyleyim."

Mira menekşe rengi gözlerini devirdi. "Sana söylemiştim Kellan. Bana inanmadı."

Çocuk ona asık suratlı bir bakış fırlattı. "Kendim görmek istedim, hepsi

bu."

"Kanıtı ihtiyacın olduğunu söyledin, sanki seni kandırmaya çalıştığımı falan düşünüyormuşsun gibi." Ses tonunda bir incinmişlik vardı. "Nasıl oluyor da söylediğim hiçbir şeye inanmıyorsun?"

Kellan herkesin önünde suçlanmaktan rahatsız görünüyordu. Sonunda konuştuğunda sesi sessizce savunmaya yönelikti. "Birine sadece inanmak aptallıktır."

"Arkadaşların bile mi?"

Cevap vermedi ve tartışmaları sessiz bir çekişmeye dönüşürken, hâlâ Tavia'nın *gliflerini* inceleyen diğer çocuk yaklaştı. Kendi kolunu yukarı itmiş, ön kolunun yağsız kaslarını ve tendonlarını saran benzer bir deseni ortaya çıkarmıştı.

Adı Nathan'dı ve Corinne'in oğlu olarak tanıtılmasının yanı sıra, esrarengiz genç bir gizemdi. Tavia onun uzun kirpikli gözlerinin tenindeki izleri tek tek kataloglamasını izledi. Ciddi ve garip bir şekilde mesafeliydi, yaşından çok daha büyük görünüyordu ve daha önce gördüğü hiçbir çocuğa benzemiyordu.

Başını yana eğerek ona baktığında, mavi-yeşil gözleri bir bıçağın soğukkanlılığıyla onu delip geçti. "Sen Gen Bir'sin. Dragos'un laboratuvarında doğdun."

Başını
salladı.

"Ben de
öyleydim."

Yumuşak bir sesle yapılan bu itiraf Tavia'da anında bir yakınlık hissi uyandırdı ve Tavia, Dragos'un kötülüğünün kurbanı olan bu çocuğa sarılmak için saçma bir istek duydu. Nathan'la biraz daha konuşmak, ona kendilerini yaratan canavarla yaşadıklarını sormak istedi ama bakışlarındaki tekinsizlik derinleşti, sonra koyu kirpiklerinin ardına gizlendi ve tekrar ona baktığında tamamen kayboldu.

Aynı anda, koridorun sonundaki bir odadan Tegan ve başka bir savaşçı çıktı ve fuayede toplananların arasına daldı. Tegan'ın yanındaki siyah saçlı erkek sadece nefes alıp vermesiyle bile dikkat ve saygı uyandırıyordu ve Tegan onu bu şekilde tanıtmadan önce bile Tarikat'ın lideri olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu.

"Lucan, bu Tavia Fairchild."

Savaşçının büyük elini kabul etti ve Lucan'ın kurnaz gri gözlerinin fırtınalı incelemesine daldığını hissetti.

sert, nasırlı bir tutuş. "Mathias Rowan bize temel bilgileri verdi, ama eminim ki artık burada olduğunuza göre size sorularımız olacağını anlamışsınızdır."

"Elbette. Elimden ne gelirse," diye yanıtladı. "Benim de bazı cevaplara ihtiyacım var."

Elini bırakırken ona sert bir baş selamı verdi. "O zamana kadar burada, Tarikat'ın koruması altında kalacaksın. Bu, her zaman bu mülkün arazisinde kalacağın ve benim açık iznim olmadan bu duvarların ötesinde kimseyle temas kurmayacağın anlamına geliyor."

"Tamam." Kulağa hapis gibi geliyordu ama başka seçeneği bu kadar azken teklifi reddetmek zordu. Ayrıca, hayatının ilk bölümünü bir çeşit hapishanede geçirmişti; şimdi en azından gerçeğe sahipti. Ve Chase'e de sahipti. Şimdi onu yanında hissediyordu, bir fırın gibi gerginlik yaymasına rağmen arkasındaki varlığı sıcak bir rahatlıktı.

Lucan omzunun üzerinden ona ölçülü bir bakış gönderdi. "Ne yazık ki, dar bir alandayız ve sahipsiz son odaya kadar düştük-"

"Ona ihtiyacım yok." Chase'in cevabı, ona eşlik eden umursamaz omuz silkmeye rağmen karanlık ve savunmacıydı. "Eminim buralarda bir yerde üzerinde adımın yazılı olduğu kilitli bir hücre vardır."

"Bu sana bağlı, Harvard."

"Ve tüm bunları daha sonra çözebiliriz." Yumuşak kadın sesi fuayedeki grubun arkasından gelerek tüm bakışları ona çevirdi. Tavia, içli kahverengi gözleri sadece Lucan'a sabitlenmiş olan kumral saçlı güzele baktı. O Lucan'ın eşiydi; ikiliyi birbirine bağlayan hissedilir enerji şüpheye yer bırakmıyordu. "Sen Tavia olmalısın," dedi Lucan, onu hoş bir gülümsemeyle selamlamak için öne doğru adım atarak. "Ben Gabrielle."

"Merhaba."

Gabrielle Lucan'a doğru ilerledi ve parmaklarını onunkilere geçirdi. "Tess ve Dante diğerleriyle birlikte sığınakta bekliyorlar. Sen de geliyor musun?"

Lucan başını eğerek elinin tersiyle hafifçe Tavia'nın yanağının eğimini okşadı. Ne kadar basit bir hareketti ama gözlerinde Tavia'nın nefesini kesecek kadar büyük bir bağlılık vardı. "Ne istersen aşkım. Ciddiyim. Az önce söylediğin gibi, gerisini sonra hallederiz."

Uzun bir süre onun bakışlarına baktı, aralarında söylenmemiş bir soru asılı kaldı. Sonra yüzünde şefkatli bir gülümseme belirdi, sıcak, neşeli ve sadece onun içindi.

Sessizce kucaklaşırlarken Mira yanlarına geldi ve Tavia'nın elini kendi elinin içine aldı. "Gel hadi. Bebekle tanışmalısın."

"Bebek mi?" Tavia açıklama için diğer kadınlara baktı.

"Tess ve Dante'nin yeni doğan oğulları Xander Raphael," diye yanıtladı Renata. "Henüz bir haftalık bile değil ve bu gece resmi olarak vaftiz ebeveynlerine takdim edilecek. Bu Irk içinde bir gelenektir."

"Katılabilirsiniz," dedi Gabrielle. "Ama eminim sen de çok yorulmuşsundur, o yüzden dinlenmeyi tercih edersen-"

"Hiç de değil." Şaşırtıcı bir şekilde, son zamanlarda yaşadığı onca şeyden sonra bile yorgun değildi. Vücudu her zamankinden daha güçlü, daha canlı hissediyordu, şüphesiz uhrevi genleri ve bu yönünü bastıran ilaçların eksikliği sayesinde. İtiraf etmeliydi ki, aniden içine daldığı bu garip yeni dünyanın bir parçası olan ritüeller de dahil olmak üzere, bu yeni yönünü biraz merak ediyordu. "Eğer kimsenin orada olmamı sorun etmeyeceğini düşünüyorsanız, katılmayı çok isterim."

"Hadi o zaman, gidelim!" Mira onun elini hevesle çekiştirdi ve fuayeden çıkmaya başlayan grubun önüne geçti bile.

Yine de Tavia'nın bu insanlara duyduğu ilgiye ve onu cömertçe karşılamalarına rağmen, Chase'in nasıl geri çekildiğini fark etmekten kendini alamadı. Aslında, şu anda kuzeye giderken olduğundan daha rahatsız görünüyordu. Onun tedirginliği, kendi derisinin altındaki küçük iğneler gibi damarlarına batıyordu.

Durdu ve dönüp ona baktı, kendisine katılmasını bekliyordu. Herkes diğer odaya geçerken onu orada yalnız bırakamazdı - tam da onun istediği gibi görünse bile. Sonunda ona doğru ilk adımını attığında, darağacına doğru ilerleyen bir adamın yavaş yürüyüşü vardı.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

OLMAK İSTEDİĞİ SON YERDİ.

Yapmak istediği son şey, bir davetsiz misafir gibi dikilip Dante ve Tess'in oğullarını vaftiz babası olarak atanan Gideon'a takdim etmelerini izlemektir. Chase bu seçimi yadırgamış değildi. Çocukları için yapılacak en doğru, en iyi şey buydu. Xander'ın yetişkinliğe erişmeden önce ailesine bir şey olursa, Breed genci hiçbir şey istemeyecekti. Gideon ve Savannah ona ihtiyaç duyabileceği tüm sevgi ve bakımı sağlayacaklardı.

Dante, Chase'in bu rolü doldurabileceğini düşünmekle delilik etmişti. Neyse ki o ve Tess için Chase, çocukları ilk nefesini almadan önce onlara ne kadar kötü bir seçim olduğunu göstermişti. Şimdi de bu onur Gideon'a bahşedilirken, etkilenmemeye, rahatlamaktan başka bir şey hissetmemeye çalışacaktı.

Daha da kötüsü Tavia da buna şahit olmak için orada olacaktı.

Ritüelin geleneklerini, politikasını ya da Chase'in bebeğin atanmış vasisi olma ayrıcalığını kaybetmesi için ne kadar çok hata ve hayal kırıklığı yaşaması gerektiğini bilmiyordu. Ama hepsi hazırlanmış mabede girip tahta sıralarda yerlerini alırken, Chase onun utancını hissedebileceğini biliyordu ve bu yeterliydi.

Ya da Tavia'nın bakışları mum ışığıyla aydınlanan odanın diğer ucundaki

Elise'i aydınlatana kadar öyle düşündü. Şaşkınlığını gizledi ama bir zamanlar ailesinin bir parçası olan kadına bakarken onun yanında biraz hareketsiz kaldığını hissetti. Hayatının bir parçası

en derin utanç.

Elise, Gideon, Savannah, Dante, Tess ve bebekle birlikte küçük mabet odasının önünde duruyordu. Törende kullanılacak ipeklere yardım ediyordu ama soluk lavanta rengi bakışları Chase'e takılınca

ve Tavia'ya bir şeyler fısıldadı ve bekleyen çiftlerin yanına doğru yürümeye başladı. Tegan onun yolunu yarıda keserek koruyucu bir kolla etrafını sardı ve onlara doğru eşlik etti. İfadesi temkinli ve dikkatliydi; eşinin zarar görmesini engellemek için kutsal alanın tam ortasında bir başkasının can kanını dökmeye hazır bir erkekti.

Chase söz konusu olduğunda böyle hissetmesine şaşmamak gerekirdi. Chase, Elise'in onu son gördüğünde yüzüne vuran açık elini hâlâ hissedebiliyordu. Tarikat'tan ayrılmasından önceki günlerde ona söyledikleri yüzünden fazlasıyla hak ettiği bir darbe.

Ama bu farklı bir şeydi.

Çiftin kendisine doğru gelişini izledi -Elise muhteşem ve ışıltılı, Tegan öfkeli ve sahiplenici- ve aniden anladı.

Yeni hamileydi.

Bu onu olduğundan daha çok etkilemeliydi. Tavia yanında durmasaydı, çift yaklaşırken sakın, yargılamayan bakışları sessiz bir anlayışla onu izlemeseydi belki de vururdu. Fırtınalarını tek başına atlatmaya bu kadar alışmışken, Tavia sakın ve dingin, sakın sular gibiydi.

"Sterling," diye fısıldadı Elise onun önünde durakladığında. Ona doğru uzanmaya başladı, sonra daha iyi düşünmüş gibi görünerek ellerini önünde kavuşturdu. "İyi olduğun için çok rahatladım. Geçen sabah bizi Boston'da bırakıp gidişin... hepimiz en kötüsünden korkuyorduk."

"Endişelendirdiğim için özür dilerim," diye mırıldandı. "Niyetim bu değildi."

"Hayır," dedi. "O gün bizi kurtarmaya niyetliydin. Ve kurtardın da. O anda hepimiz için yaptığın şey-"

"Onurlu," diye bitirdi Tegan onun yerine. "İntihara da meyilli ama bu konumuzun dışında."

Chase omzunu belli belirsiz kaldırarak onların minnettarlığını görmezden geldi. Birdenbire öyle olduğunu düşünmeyi ne kadar çok istese de, tek bir asil jest çöpe attığı her şeyi geri kazandıramazdı. Kendini kardeşlerine tekrar tam anlamıyla kanıtlaması zaman alacaktı. Açlık ruhunun derinliklerinden onu kemirirken sahip olduğundan emin olmadığı bir zaman.

Elleri iki yanında seğirmeye, damarları titremeye başlamıştı, bu da ona aniden yükselen bir hızla oradan kaçma ve gecenin derinliklerine doğru koşma dürtüsü veriyordu. İçinde karanlık bir dürtü oluşurken Tavia'nın parmaklarının hafifçe onunkilere dokunduğunu hissetti. Onun ne hissettiğini biliyordu ve

sunulan el tam da ihtiyacı olan demirlemeydi. Parmakları birbirine dolandı, boğazını temizledi ve tanışma faslını başlattı.

"Tavia Fairchild, bu Tegan'ın eşi Elise."

"Ben aynı zamanda Sterling'in eski baldızıyım," dedi gerçek bir nezaketle gülümseyerek.

"Evet, biliyorum," diye yanıtladı Tavia. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

"Aynı şekilde." Elise'in bakışları birleşen ellerine kaydı ve gözlerine şefkatli bir ışık geldi. "Belki törenden sonra sana evi ve araziye gezdirebilirim?"

Tavia gülümsedi. "Tabii, çok isterim."

"Şimdi geri dönüp oturmalıyım. Biz de tam başlamak üzereydik."

O ve Tegan arkalarını dönmeye başladıklarında Chase uzanıp Elise'in kolunu hafifçe tuttu. "Bekle."

Tegan'ın cevap hırıltısı alçak ve karanlıktı, hakları dahilindeydi. Gözleri kehribar rengi kıvılcımlarla parlıyordu. Chase bıraktı ve aceleyle özür diledi. "Sadece tebrik etmek istemiştım. İkinizi de. Bebek için. İkiniz adına da mutluyum."

Elise Tegan'a gülümsedi, sonra neşesini Chase'e çevirdi. "Teşekkür ederim."

Bu benim için çok şey ifade ediyor Sterling. İkimiz için de çok şey ifade ediyor."

Tegan homurdandı ve Chase'in uzattığı eli sıkıca kavradı. Sarışın savaşı duraksadı, şüphesiz Chase'in sözlerindeki duygusal gerçekliği dokunuşunun gücüyle okumuştı. Chase duyu ötesi araştırmanın altında geri çekilmedi; gerçekten de saklayacak bir şeyi yoktu. Tegan başını salladı, sonra elini çekti ve Chase'in omzuna vurdu. "Geri dönmene sevindim, Harvard."

İkili küçük mabedin ön tarafındaki yerlerine oturmak üzere yürüdüler.

Chase tekrar Tavia'ya döndü. "O ve Tegan bir yıldan biraz fazla süredir çiftleşiyorlar. Artık Tarikat'ın bir parçası olduğunu sana söylemeliydim."

"Sorun yok. Onu gördüğüme şaşırdım ama sorun değil." Bakışlarını kıskançlık ya da öfkeyle değil, gerçek bir ilgi ve endişeyle onunkilere dikti. "Peki ya sen? Elise'in burada olması ve arkadaşlarından biriyle çiftleşmesi senin için sorun değil mi?"

"Evet, öyleyim." Başını salladı ve başparmağını Tavia'nın elinin arkasına sürttü, parmakları hâlâ birbirine dolanmıştı. "İyi çiftleşmiş. İkisi de öyle."

Çılgınca bir an için kendisini Tegan ve Elise gibi mutlu bir şekilde çiftleşmiş olarak hayal etti. Bu kendisi için hiç dilediği bir şey değildi ama şimdi, Tavia'nın eli onun elini sarmışken, zihni onun kan bağıyla bağlı eşi olması durumunda geleceğinin neler getirebileceğine dair hayallerle dolup taşıyordu. İmkânsız hayaller.

Tavia'yla herhangi bir gelecek kurma umudu, susuzluğunun onu yönetmesine izin verdiği ilk anda sona erecekti.

Tören başladığında ve Tavia'yla birlikte son sıradaki yerlerini aldıklarında bunun önemli olmadığını söyledi.

Gabrielle bebeği odanın önünde tutarken, Elise ve diğer Soydaşlar Dante, Tess, Gideon ve Savannah'nın etrafına geniş bir daire şeklinde dizilmiş sekiz beyaz mum yaktılar -bu anda onları birbirine bağlayan sonsuz bir halka. Dördü için beyaz kanatlı tunikler yoktu; Boston yerleşkesinin tahliyesi ile bu geceki tören arasında ihtiyaç duydukları şeylerin çoğunu toplayacak zamanları olduğu şüpheliydi. Ama ellerinde sekiz ince uzunlukta işlenmemiş beyaz ipek vardı ve etraflarında mumlar yakılırken Dante, Tess, Gideon ve Savannah parçaları örerek aralarında asılı tuttukları dokuma bir beşiğe dönüştürdüler; bu, ebeveyn ve vasi arasında sembolik bir bağıdı.

Lucan önde ve ortada durmuş, töreni yönetme görevini ayık bir şekilde yerine getiriyordu. "Bu çocuğu bu gece önümüze kim getirdi?"

"Biliyoruz," diye yanıtladı Dante ve Tess hep bir ağızdan. "O bizim oğlumuz, Xander Raphael."

Lucan'ın başını sallamasıyla Gabrielle çıplak bebeği ailesinin yanına taşıdı ve annesinin kollarına bıraktı. Dante dokuma beşiğin bir ucundan, Gideon ve Savannah da diğer ucundan tutarken, Tess Xander'ı toplanan topluluğa doğru kaldırdı.

Sırada Chase'in yanında oturan Tavia'nın nefesini tuttuğunu ve töreni şaşkın bir sessizlik içinde izlediğini hissedebiliyordu.

"Bu bebek bizim," diye okudu Tess ve Dante birlikte. "Onu bu dünyaya sevgimizle getirdik. Kanımız ve canımızla onu yaşıyor ve her türlü zarardan koruyoruz. O bizim sevincimiz ve vaadimiz, ebedi bağımızın mükemmel bir ifadesi ve onu siz akrabalarımıza sunmaktan onur duyuyoruz."

Odada toplanan herkesin ortak cevabı "Bizi çok onurlandırdınız" oldu.

Chase bile kendini geleneksel cevabı mırıldanırken bulmuş, ayinin hâlâ devam etmesini bekliyordu. Darkhaven'da doğumlar, ölümler ve evlilikler için yapılan sayısız törene şahit olmuştu ama savaşçı kardeşleri arasında tören nadir görülen bir şeydi. Ve bu, yani bebeğin topluluğun huzuruna çıkarılması bir ilkti.

Bu da Tess'in çocuğunu Lucan'ın kollarına bırakıp bir kez daha Dante'nin yanındaki yerini almasını daha da güçlü kılıyordu. Lucan'ın derin sesi, Gideon ve Savannah'ya doğru dönerken ağır ve acelesiz bir şekilde yükseldi. "Görev gerektirdiğinde bu çocuğu kanıyla, kemiğiyle ve son nefesiyle koruyacağına kim söz veriyor?"

"Biliyoruz," diye birlikte cevap verdiler, Chase'in dilinde acı bir tat bırakan sözcükler, söylenmeden boğazına geri itildi. Dante'nin bakışlarının toplantı boyunca onu aradığını gördü ve arkadaşının oğlunun iyiliği için verdiği kararı kabul ettiğini, içtenlikle onayladığını belirten bir baş sallaması için kendini zorladı.

Bu kararın doğruluğu, Lucan Xander'ı dokuma beşiğin ortasına yerleştirdiğinde ve Gideon ayinin son adımına geçtiğinde Chase'e daha da belirgin bir şekilde çarptı. Xander'ın bileğini ağzına götüren Gideon, dişlerini onun etine geçirdi ve sonra dönüp aynısını Savannah'nın bileğine yaptı.

Chase bunun olacağını biliyordu ama taze kan kokusu odaya siner sinmez vücudu şiddetli bir titremeye sarsıldı. Kontrol altına almak için çabaladı ama açlık çok şiddetliydi. Dişleri ağzını doldurmak için diş etlerinden dışarı fırladı.

"Chase?" Tavia usulca yanına fısıldadı. "İyi misin?" Yanağına dokunmak için uzandı, güzel yüzü endişeyle buruşmuş ve Chase'in dönüşen gözlerinin ışıltısıyla yıkanıyordu.

Odanın ön tarafında, Gideon ve Savannah şimdi bileklerini Xander'ın üzerinde tutuyorlardı, kan damlacıkları Xander'ın çıplak tenine yağıyor ve onun korunması için kendi hayatlarından vazgeçmeye yemin ettiklerini gösteriyordu.

Chase orada kalamazdı. Aklını kaçırmadan ve tüm töreni mahvetmeden olmazdı.

Kendine acıyan Chase, sıranın üzerinden döndü ve olabildiğince sessiz bir şekilde mabetten çıktı. Koridordan büyük odaya doğru tökezleyerek ilerledi ve dışarıdaki güverteye açılan Fransız kapılarından geçti. Güverteden atlayarak çevredeki ağaçların derin kasvetine doğru koştu.

Gecenin berrak havasından ilk nefesini aldığında açlıktan midesi bulanıyor, ciğerleri kesiliyor, midesi paramparça oluyordu. Karda elleri ve dizleri üzerine çöktü, hırıltılı nefeslerini birbiri ardına sürükledi.

"Chase?"

Ah, Tanrım. Tavia. Onu dışarı kadar takip etmişti. Onu böyle görmesine izin vermek onu öldürüyordu, zayıf ve keş gibi şişmiş bir halde. Onu incitecek bir şey yaparsa kendini asla affetmeyecekti. "Benden uzak dur, Tavia. İçeri geri dön."

"Sana neler oluyor? Konuş benimle, Chase."

"Git, Tavia. Şimdi." Kadın eğilip kamburlaşmış sırtına dokununca irkildi. "Tanrı aşkına, benden uzak dur!"

Adamın şiddetli hırıltısı karşısında hemen geri çekildi ama gözlerinde korku, acıma ya da tiksinti yoktu. Sadece endişeliydi. "Yardıma ihtiyacın var. Birini çağırmak için içeri giriyorum-"

"Yapma. Lütfen. Onlar olmaz." Sözcükler acemice ve çaresizce ağzından döküldü. Başını salladı, ona bakarken perişan haldeydi, şimdi ona nasıl görünmesi gerektiğini biliyordu. Çok zayıf. Çok azalmış. Acınacak halde. Onu gizleyecek hiçbir gölge, dönüştüğü gerçeği maskeleyecek hiçbir kabadayılık ya da öfke yoktu. İnledi, susuzluğundan mı yoksa aşığılanmışlığının derinliğinden mi, emin değildi. "Kimsenin beni böyle görmesini istemiyorum."

O bile.

Özellikle de o, ama Tavia gitmiyordu. Hayır, karda onun yanına diz çöktü. Elini adamın sırtında, terden ıslanmış kısa saçlarında hafifçe gezdirdi. "Açlığını hissedebiliyorum... ve acını. Titriyorsun, Chase. Tanrım, açlıktan ölüyorsun. Kana ihtiyacın varsa, al."

"Hayır." Dişleri diş etlerini daha da yırtarcasına çıkarken bile inkârı boğazında düğümlendi. Boğazı kül olmuştu, kana susamışlık onu kavrulmuş toprağın üzerindeki tırnaklar gibi tırmalıyordu. Ateş saçan gözleri boynunun dibindeki nabız noktasına takıldı. Açlık zirve yaptı, sert ve talepkâr. "Lütfen, Tavia. İçeri geri dön. Ben ..."

"Benden içmeden önce mi?" Bakışları korkusuzca onun üzerinde sabitti. "Sorun yok, Chase. Ben senin için buradayım. Sana izin verirdim-"

"Hayır." Keskin bir küfür savurdu ve başını kızın savunmasız boğazının cazibesinden uzaklaştırdı. "Hayır. Seninle asla."

"Çünkü kendini bana bağlamak istemiyorsun."

Bu sessiz tahmin gerçeklerden o kadar uzaktı ki, vahşi kehribar bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Çünkü seni bir kez tattığımda, durmak için kendime güvenmiyorum. Sen de bana güvenmemelisin." Sesi bir hırıltıdan biraz daha fazlasıydı, hayvani ve çiğ. "Ben hastayım, Tavia. Bu şey uzun zamandır pençelerini içime geçirmiş durumda. Onunla daha ne kadar savaşılabiliyorum bilmiyorum."

Ona baktı, yüzünün her yerine ve *dermagliflerinin* çalkantılı öfkesine yazılmış olması gereken sefaleti inceledi. Anlayış, soğuk ve kesin bir şekilde ortaya çıktıkça renginin bir kısmı akıp gitti. "Kan tutkusundan bahsediyorsun. Damarlarında her zaman hissettiğim bu çiğ, parçalayıcı ağrı bu. Bu senin bağımlılığın."

İnkâr etmenin bir anlamı yoktu. Saklanamayacağı tek kişi oydu, reddedilmesinin onu en derinden yaralayacağı tek kişi.

İnledi, içinin bir başka vahşi sarsıntısını daha atlattı. Soğuk kış havasında üşüyen ve nemlenen derisinden ve alnından terler fişkırıyordu. En kötüsü onu yakaladığında, Tavia'nın şefkatli elleri onu acısından geri çekti. Yanındaki donmuş zemine oturdu ve vahşi durumuna rağmen cesurca, nazik bir özenle yüzünü okşadı.

"Bu ne zaman başladı Chase? Ne zamandır bununla savaşıyorsun?"

Dokunuşu ona güç verdi, yaradan zehri çeken bir merhem gibi kelimeleri kavrulmuş boğazından çıkardı. "Altı yıl," diye itiraf etti kısık sesle. Şimdi her şey bir anda ortaya çıkmıştı, buruk ve çiğ. "Kardeşimin öldüğü geceden beri bunu herkesten saklıyordum."

Yatıştırıcı parmaklarını adamın sıkılı çenesinin gergin çizgisinde gezdirdi. "O gece ne oldu? Bana Quentin'in ölümünü ilk anlattığında bir şeyler sakladığını biliyorum. Hatırlamadığını söylemiştin ama hatırlıyorsun... her şeyi hatırlıyorsun, değil mi?"

Başını salladı, yaptıklarının gerçekliğinden rahatsızdı ama bunları ona inkar edemiyordu. Quent'in ölümünü çevreleyen o kana bulanmış saatlerin her saniyesini hatırladı. Ölen akrabalarının intikamını almak için katlettiği her bir Rogue'u.

Ve suçluluk duygusu onu daha da dibe sürüklediğinde, daha sonra yaptıklarının utancını da hatırladı.

"Kardeşimi öldüren Rogue'u getiren bendim. Orospu çocuğu Cambridge'de bir Goth barının dışında iki insanı öldürmüştü. Yapmalıydım.

ama bu Ajans politikasına aykırıydı." Hâlâ dilinde asit gibi öfkenin ısırığını hissederek alay etti. "Bu yüzden onu içeri aldım ve Quent sorgulama ve işlem için onu buza koydu. Kan delisi piçle odada sadece birkaç dakika baş başa kaldı. Quent alarmı çaldığında, boğazındaki açık şiş yarasından kan kaybetmeye başlamıştı bile."

"Ah, Chase." Tavia'nın sesi, gecenin serin esintisinde bir fısıltı gibiydi ve şimdi o korkunç anları yeniden yaşarken içinde hissettiği şok ve ıstırapla doluydu.

"Onu buraya getirdiğimde Rogue'un üzerinde silah araması yapmıştım ama bir şekilde derme çatma bıçağı benden geçirmiş. Kardeşimi hayal kırıklığına uğrattım." Çiğ bir küfür savurdu. "Onu kendi elimle bıçaklamış da olabilirdim."

Tavia onu okşarken başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Tanrım, hayır. Kendini suçlayamazsın."

"Gerçekten mi?" Sesi havasızdı, etrafındaki gece kadar soğuktu. "Quent'in gölgesinin ağırlığı üzerimde olmadan yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu kaç kez merak ettiğimi biliyor musun? Bunu *dilediğim* zamanlar oldu, Tavia."

Ona baktı, şimdi dehşete düştüğüne şüphe yoktu. Parmakları ondan uzaklaştı, karanlıkta kaybolmadan önce verdiği nefes soğukta bulanıklaştı. "Onu sen öldürmedin, Chase. Herkes hata yapar."

"August Chase'in oğullarından biri değil," diye cevap verdi, kendinden nefret ederek.

Quentin'in ölümünün hemen ardından gelen fısıltıları hatırladı. Elise'in dehşeti katlanılması en zor olanıydı. Ajans merkezine vardığında ölü arkadaşını gördüğünde sorduğu sorular ve yaşadığı şaşkınlık hâlâ kafasında çınliyordu: *Bu nasıl olabilirdi Sterling? Rogue'u buraya kim getirmişti? Üzerinde silah aramaktan kim sorumluydu? Sterling, lütfen bana Quentin'in gerçekten gitmediğini söyle!*

"Bunu bir şekilde düzeltmek istedim ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kardeşimi öldüren Rogue'u öldürmek bile suçluluk duygumu hafifletmedi." Kabaca küfretti ve bir elini yüzünün ağrıyan kemiklerinin üzerinde gezdirdi. Açlığı hâlâ üzerindeydi ama kışın soğuşunu ciğerlerine çektikçe yanmasının bir kısmı azalmaya başlamıştı. "O gece Rogue'u aldığım Goth kulübüne geri döndüm. Dışarıda pusuda avını bekleyen bir başkası daha vardı. Öfkemin bir kısmını ondan çıkardım, sonra onu yuvasının nerede olduğunu söylemeye zorladım. Bir grup haydut

Charles Nehri'nin kış tarafındaki bir depoda. Hepsini vahşice öldürdüm, neredeyse kanlarıyla yıkandım. Ve orada durmadım. Duramazdım. O zamana kadar şiddet beni ele geçirmişti. Şafak sökmeye başladığında, ilk insanımı öldürmüştüm ve zar zor kontrol altına alabildiğim bir susuzluğun kıyısında sallanıyordum. O zamandan beri bununla savaşıyorum."

"Kana susamışlık," diye mırıldandı sessizce.

Başını salladı. "Tadına bakacak kadar yakın. Hastalıkta henüz ulaşamadığım bir kırılma noktası var. Eğer o çizgiyi aşar ve Rogue'a dönüşürsem, kaybederim."

"Quentin ve Elise'in oğlu gibi mi?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. "Bana ona böyle olduğunu söylemiştin, senden önce..."

"Onu vurmadan önce," dedi, itirafı şimdi bile acıydı. "Evet. Ama Camden'da durum farklıydı. Geçen yıl Boston'da ortalıkta dolaşan yeni bir kulüp uyuşturucusuna bulaşmıştı. Adı Crimson'dı. Çok etkiliydi, özellikle Irklar için tasarlanmış bir speedball'du. O kırmızı tozun bir kokusunu ya da tadını aldığınızda elinizin ulaşabildiği her şeyi becermemek, dövüşmemek ya da dişlememek için tek yapabileceğiniz şeydi."

"Tanrım," diye soluk soluğa kaldı Tavia. "Kulağa korkunç geliyor."

Chase homurdandı. "Eğer Darkhavens'ta kafayı yemekten sıkılmış genç bir erkeksen değil. Onu şeker gibi yediler ve bazıları bunun Kan Tutkusu'na giden hızlı yol olduğunu öğrendi. Cam de onlardan biriydi."

"Özür dilerim."

Omuz silktilti. "Ben de öyle. Tarikat ve ben Crimson satıcısının laboratuvarını yerle bir ettik, tüm ürünü yok ettik. Yani... neredeyse hepsini. Bir şişesini kendim için sakladım. Son bir doz, ölümcül olmaya yetecek kadar."

"Boston'daki masanda bulduğum gümüş kap," diye mırıldandı Tavia. "Neden böyle bir şeyi saklamak isteyesin ki?"

Cevap vermesine gerek yoktu. Mantığını yeterince açık bir şekilde okuyabilirdi. Crimson dozu onun kaçış planıydı, Bloodlust sonunda onu tamamen dibe çekerse kullanacağı gümüş kurşunuydu. Ki bu da giderek bir "eğer" sorusundan çok "ne zaman" sorusuna dönüşüyordu.

Çiğ bir küfür savurdu.

Çekip gitmek. Yapması gereken şey buydu; işler onun için çok gerçek, başa çıkılamayacak kadar ağır olduğunda her seferinde yaptığı şey. Ve şimdi bir parçası gecenin içinde kaybolmaktan ve bir daha hiç bakmamaktan başka bir şey istemiyordu.

Geri. Sadece koşacaktı... Ta ki gün ışığıyla karşılaşana ve tüm sorunları - geçmişteki, şimdiki ve gelecekteki tüm lanet olası başarısızlıkları- güneş tarafından yenene kadar.

Bu onun için yapması kolay olan şeydi. Hard kendini orada oturmaya zorluyor ve bedenini içten dışa doğru sarsan titremelerle terliyordu. Tavia'nın şefkatli bakışlarına bakıp endişesinin haklı bir küçümsemeye dönüşeceği anı beklerken zayıflıklarını ve en çirkin günahlarını ortaya döküyordu. Ya da daha kötüsü, acımaya.

Ama Tavia'nın gözleri onu bırakmadı. O berrak, sakin, bahar yeşili gözler onu karanlığın içinde bir okşayış gibi tutuyordu. şimdi ona bakarken, kendi bakışlarındaki vahşi parıltının azalmış olduğunu fark etti. İrisleri artık onu kehribar ateşiyle yıkamıyordu. Onunla yalnız kaldığı süre içinde dişlerinin açlık dolu çarpıntısı bile hafiflemişti.

"Mücadeleyi henüz kaybetmedin Chase," dedi ona. "Kendini iyileştirmek için yapabileceğin bir şey yok mu? Belki zaman içinde sana yardım edebilirim. İzin verirsen denemek isterim."

Ona baktı, güzel yüzünde parıldayan gerçek şefkat -kavramakta güçlük çektiği duygu derinliği- karşısında dümdüz oldu. Yanağını okşamak için uzanmaktan kendini alamadı. "Az önce duyduğun onca şeyden sonra nasıl bu kadar şefkatli olabiliyorsun? Seni ilk gördüğüm andan beri hayatını cehenneme çevirmekten başka bir şey yapmamışken?"

"Hayatımı cehenneme çevirmedi. Bunu Dragos yaptı." Onu kendine yaklaştırıp dudaklarına kısa bir öpücük kondururken elleri yüzünde sıcak ve yatıştırıcıydı. "Bana doğruyu söyledin Chase. En başından beri verdin. Gözlerimi atın. Gördüğüm her şey hoşuma gitmeyebilir ama gerçek ve dürüst ve sonunda yaşadığımı hissediyorum. Bana bunların hepsini verdin."

Nefesinin altında küfrederek, bu kadının kendisini bu şekilde etkilemesine nasıl izin verdiğini düşündü. Daha da kötüsü, bir şekilde kalbine, kanına girmişti.

Tavia Fairchild gibi sıra dışı bir kadını en son istediği, hak ettiği en son şeyken, onu şimdi bulması ironikti.

Onu hak etse de etmese de, Chase avucunu ensesine dolamaktan ve onu öpmek için kendine çekmekten kendini alamıyordu. Ağzında çok tatlı bir tadı vardı. Chase'in kuşağına doğru eğilip dilinin ağzına girmesini kabul etmek için dudaklarını araladığında ona karşı çok iyi ve sıcak hissediyordu.

Onu bütün gece öpebilirdi. Karda oynamak için evden koşarak çıkan çocukların ani çılgınlıkları ve bağırışları olmasa öpebilirdi. Chase başını çevirip Mira, Kellan ve Nathan'ın, Alexandra'nın görkemli Alaska gri-beyaz kurt köpeği ve Dante ile Tess'e ait, kavgacı, kahverengimsi bir mutt terrier olan iki köpekle birlikte güverteden çamlarla çevrili bahçeye çıkışını izledi.

Çocuklar hemen yanlarından geçip gittiler, Chase ve Tavia'nın birbirlerinin kollarına sarıldığını fark etmek için zar zor durakladılar. Kellan eğilip bir avuç kar aldı ve bir top haline getirdi. Topu Mira'ya fırlattı, Mira sağa kaçıp kendi mermisiyle karşılık verince onu sadece birkaç santimle iskaladı. Kartopu gencin göğsünün tam ortasına isabet etti.

Chase ona, "İyi kol," diye seslenince, küçük sarışın şeytan ona kocaman bir sırıtış attı.

Mira ve iki çocuk arasında daha fazla yayılım ateşi oldu, ta ki Chase ve Tavia aniden kendilerini üçlünün ateşi altında bulana kadar. Ayağa fırladılar, Chase onu kalın bir çamın gövdesinin arkasından güvenli bir yere çekmeye çalışırken Tavia gülüyordu. Nathan'ın kartoplarından biri kafasının arkasına çarptı, ensesinden aşağıya ve gömleğinin yakasına buzlu toz yağdırdı.

"Bu savaş demek," diye bağırdı Chase, bir avuç kar alıp çocuklara doğru bir top fırlattı ve köpekler havlayıp etraflarında zıplamaya başladı.

Tavia'nın kıkırdamaları hayatında duyduğu en mucizevi şeydi. Boş bir palavrayla ona doğru döndü. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun, kadın?" Gülümsemesi daha da genişledi ama gözlerinde mizah kadar sıcaklık da parlıyordu. Şimdi sırtarak ona doğru yürüdü. Arkalarında ormanda oynayan çocuklar varken olması gerekenden daha sıcaktı. "Benimle kapışmak istediğine emin misin?"

Tavia'nın cevap veren bakışı yıkıcı bir şekilde davetkârdı. "Başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

"Dene beni." Onu kendine çekti ve yarın olmayacakmış gibi öptü.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

ŞİMDİ ORMANIN DERİNLERİNDE, Kellan gülüyordu, yanakları soğuktan yanıyordu, eldivenleriyle bir avuç kar topladı ve Nathan'a doğru savurmak için döndü.

Çocuk gitmişti.

Mira'nın kıkırdamaları birkaç metre solundan geliyordu, iki köpeğin havlamaları onu sık orman örtüsünün içine doğru takip ediyordu. Kellan durdu, sessiz, dinliyordu. Karanlıkta Nathan'ı arıyor, gelen düşman kartopu ateşinin ani soğuk patlamasını bekliyordu.

Bu sadece sahte bir savaşı; Kellan bunu biliyordu. Ama içinde bir rekabet kıvılcımı vardı; özellikle de Kellan'ın ailesinin cinayetlerinden sorumlu olan kötü adam tarafından yetiştirilmiş ve eğitilmiş olan bu yeni gelen kişiye karşı yetenekli bir rakip olduğunu kanıtlama dürtüsü.

Havanın hafifçe kıpırdanmasıyla duyuları titredi. Nathan şimdi ağaçların arasında ilerliyordu. Kellan'ın içgüdüleri harekete geçti ve onu ileride çocuğun hareketini hafifçe kesintiye uğratan yere doğru alçak, sinsî bir koşuya sevk etti.

Köpeklerle oynayan Mira'ya sessizce yaklaşan Nathan'ı buldu. Nathan'ın elinde bir kartopu vardı. O anda kartopunu Mira'ya doğru fırlattı.

Bir mermi gibi ona doğru fırladı ve tam sırtından vurdu.

Sanki bir silah ateşlenmiş gibi yere düştü ve çarpmanın şiddetiyle yüzüstü sürüklenirken şaşkın bir çığlık attı.

"Mira!" Kellan bağırarak çamların arasındaki siperinden dışarı fırladı.

Nathan'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi gördü. Ona zarar vermek niyetinde değildi. Ama bu Kellan'ın içgüdüleri için bir fark yaratmadı. Bir Roma mumu gibi parladılar, kafa karıştırıcı bir endişe ve saldırganlık seli aktı

bir anda damarlarında dolaştı. Bir kükremeyeyle füzesini Nathan'a fırlattı ve kartopunu Mira'nın saldırganına bilinçli bir güçle fırlattı.

Nathan saldırıyı savuşturdu ve başını sorgularcasına eğdi. Sonra aşağı uzandı ve ateşe karşılık verdi. Birbiri ardına kartopu fırlattı, Kellan'ı yüzlerce yumruğun gücüyle geri çeken amansız bir dolu.

Kellan'ın öfkesi tavan yaptı. Güçsüzlük duygusu, içinde boğuk bir feryatla ağzından fırlayan öfkeyi alevlendirdi. Ayağa kalktı ve Nathan'ın üzerine atılarak yumruğunu küçük katilin suratına indirmek istedi.

Nathan soğukkanlılıkla savuşturdu. O kadar hızlı hareket etmişti ki Kellan savunma hamlesinin geldiğini bile fark etmemişti, ta ki kendini sırt üstü yere düşmüş, ciğerlerindeki tüm hava dev bir hırıltıyla dışarı çıkarken bulana dek.

Nathan onu kıstırmış, tamamen etkisiz hale getirmişti.

Soğuk ve ıslak bir el Kellan'ın boğazını sıkmış, gırtlığını ezmesine saniyeler kalmıştı. Kellan nefes alamıyordu.

"Dur!" Mira bağırdı. Gözleri çılgına dönmüş bir halde onlara doğru koştu. Nathan'ın kollarını çekiştirdi ama Nathan Kellan'ın boynunu sıkıca ve sabit bir şekilde tutmaya devam etti. "Nathan, lütfen dur! Onu öldüreceksin!"

Onun müdahalesi Kellan'ı bir şekilde yaktı. Boğazındaki baskı hafifledikçe utanç ve aşağılanma, aciz bir öfke kafasına hücum etti.

Nathan özür dilemeden onu bıraktı. Ayağa kalktı ve Kellan'ın öksürüp nefes nefese kalışını vicdan azabı duymadan izledi. Mira'nın yüzü endişeyle kaplıydı, Kellan'ın yanına çömeldi ve belli belirsiz bir elini onun omzuna koydu. Kellan onu başından savdı, onun aşağılanmasına tanık olmasından nefret ediyordu.

Bakışlarını, Kellan'ın olmayı umabileceğinden çok daha zorlu bir rakip olan, muhtemelen bir düzine adamı öldürmüş olan çocuğun sessiz, sakın ifadesiyle buluşmak için yukarı çekti.

Kellan bu tür ölümcül yeteneklere hayrandı. Dragos'un kötülüğünün yarattığı bu dünyada hayatta kalmak istiyorsa buna ihtiyacı olacaktı. Eğer bir gün Tarikat'ın bir savaşçısı olarak ya da kendi başına akrabalarının intikamını almak istiyorsa, Nathan'ın kırpışmayan gözlerinde kendisine yansıdığını gördüğü aynı soğuk yeteneğe, aynı duygusal kopuşa ihtiyacı olacaktı.

Kellan yaralı boğazını ovuşturdu. Mira'nın önünde aşağılanmış olmanın verdiği asit yanmasından sonra sesini topladı ve ölümle bu kadar etkili bir şekilde uğraşan çocuğa baktı. "Bana bildiğin her şeyi öğret."

TAVIA, Tarikat'ın yerleşkesindeki odalarındaki büyük boy yatağın ortasında, uzuvları Chase'inkilere dolanmış, zevkten boğulmuş bir halde yatıyordu. Kaç kez seviştiklerinin sayısını unutmuştu. Bir önceki geceki kartopu savaşından sonra başlamışlar, sonra günün çoğunu ayrı geçirdikten sonra tekrar başlamışlardı -Tavia, Elise ve diğer bazı Cins Arkadaşlarıyla yemek yiyip hoş sohbetler ederken; Chase, Lucan, Gideon, Tegan ve diğer savaşçılarla özel toplantılara kapanmıştı.

Şimdi panjurlu pencerelerin diğer tarafında bir gece daha şafağa doğru ilerliyordu ve Tavia mutlu bir şekilde, tamamen tükenmişti.

Gözleri kapalı, tembel ve doygun bir uykuya dalmışken, adamın yatakta yanında hafifçe kaydığını hissetti. Adam göz kapaklarını öptü, önce birini sonra diğerini, uyarılmışlığı açık bir taleple kalçasını dürtmesine rağmen dudakları nazikti.

"Mmm," diye inledi, ağır göz kapaklarını kaldırırken ağzı kıvrıldı. "Günaydın. Erken kalkmışsın."

"Eğer bana yakın bir yerdeysen, garanti ederim, her zaman uyanık olacağım."

Onun koyu mavi bakışlarına baktı ve gülümsedi. "İyi ki benim de Irk genetiğim var. Yoksa sana asla ayak uyduramazdım."

"Evet, ama denerken eğlenmeni sağladım." Onu uzun ve yavaş bir şekilde öptü, duyularını hararetli bir uyanıklık telaşına soktu. "Mutlu Noeller, güzelim."

"Noel mi?" O günleri düşündü ve gerçekten de öyle olduğunu fark etti. "Milyon yıl geçse de Noel sabahı bir vampirin kollarında çıplak uyanacağımı tahmin edemezdim."

Sırıttı. "Noel Baba çoktan buraya geldi bile. Sana ne getirdiğini görmek ister misin?"

Güldü. "Büyük bir hediye mi?"

Gözleri şeytanca parlıyor, kehribar rengi kıvılcımlarla aydınlanıyordu. "Çok büyük." "Üzerinde büyük kırmızı bir fiyonk mu var?"

Yere baktı ve omuz silkti, ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve azı dişlerinin ucunu gösterdi. "Bunun yerine gösterişli bir şapkaya ne dersin?"

Adam onu tekrar öptüğünde hâlâ kıkırdıyordu. Adam vücudunun ıslak yarığına doğru kaydığında, kıkırdamaları önce iç çekişlere, sonra da zevk iniltilerine dönüştü. Şimdiye kadar onun her santimiyle nasıl oynayacağını öğrenmişti ve baştan çıkarma konusunda acımasızdı. Kadın ona tamamen teslim oldu ve adam onu hızlı, ateşli bir orgazma ulaştırırken haykırdı.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldı, adam onu bir başka sarsıcı salıvermeye doğru iterken kendi dişleri ağzını dolduruyordu. "Bana mutlu Noeller."

Cevap olarak çıkardığı hırıltı saf bir erkeklik gururuydu. "Doğum günlerinde ne yaptığımı görmelisin."

Uykulu bir şekilde güldü ve gözlerini ona dikti. Onu bu kadar yakın ve samimi görmek artık çok tanıdık, çok doğru geliyordu. Adamın çıplak bedenini kendi bedenine bastırarak hissetmek ona kendi nefesi, kendi kalp atışları kadar doğal geliyordu.

Göğsünü sıkıca kavrayan ve daha da aşağılara, tam kalbine inen sıcak düğüm, asla kaybetmemeyi umduğu bir acıydı.

İçten içe korkması gerekip gerekmediğini merak ediyordu.

Çünkü bir şekilde Sterling Chase'e aşık olduğunu fark etmişti.

OTUZUNCU BÖLÜM

RÜYA birdenbire Jenna'nın üzerine yükseldi.

Brock'un kollarında uyurken, bir kırılğan rüya ortamından diğerine sürüklenerek farkındalığa girip çıkıyordu.

Sonra koyu gri sis örtüsü geldi. Hiçbir uyarıda bulunmadan onu alıp götürdü, bilinçli zihninden uzaklaştırıp başka bir varlığın zihnine soktu.

Kadim.

İnsanlığıyla birleşen uzaylı yanı, bir zamanlar ölümlü olan yanını güçlendiriyordu. *Başka* bir şey yaratıyordu.

Yoğun sis onu anılarının derinliklerine taşırken, şimdi zihninin gözüne hükmeden bu parçasıydı. Onu, yükselen kumtaşı kayalarının sivri tepeleriyle çevrili yoğun bir ilkel ormanın solgun gölgesine doğru sürdü. Uzakta büyük yangınlar yanıyor, manzarayı duman ve dönen küllerle boğuyordu.

Glif kaplı göğsüne ve kalçalarına bağladığı metal zırhı çıplak, kan sıçramış ayaklarının her uzun adımında şingirdayarak ona doğru koştu. Elinde uzun bir kılıç vardı, dövülmüş demir bıçağı ve deri kaplı kabzasıyla insanoğlunun dünyasının kaba bir aleti. Ama bu yeterliydi. Bu gece birden fazla düşmanın kafasını koparmıştı.

Birkaç dakika içinde tekrar beslenecekti.

Yanan bir kampın dumanına doğru koşarken ayaklarının altındaki gevşek toprak çıtırdadı. Kardeşlerinden bazıları çoktan oradaydı, kıtalar ve uzun yüzyıllar boyunca avladıkları lejyonla savaşa kilitlenmişlerdi.

Jenna'nın doğaüstü savaş çığlığı, kalın siyah duman perdesinin ve yere saçılmış kanlı katliamların arasından ilerlerken cılız amları ve bazalt kuleleri sarstı.

Buna karşılık, bir düşman savaşçısının devasa silueti düşenlerden birinin üzerine çömeldi. Kadın kılıcını güçlü ve öldürücü bir kavisle savururken yüzünü ona dönmüştü. Kuruyan kan ve terle sertleşen ince örgüler halinde toplanmış uzun sarı saçları, kadının getirdiği tehdidi karşılamak için dönerken yüzünden uzağa savruldu.

Çıplak göğsünün üzerinde zırh yoktu, sadece kaslı ön kollarında dövülmüş metal kelepçeler vardı. Bol beyaz nöbetçi pantolonu kan, irin ve kirden kirlenmiş, sandaletli ayaklarının üzerinde yırtık pırtık bir halde duruyordu.

Jenna'nın beceriksiz kılıcı üzerine indi, o da cilalı mızrağının hızlı, çift yumruklu bir dönüşüyle darbeyi engelledi. Silahlar birbirlerini ateşledi, kılıç metalik bir protesto çığlığı atarken asa onun yolunu saptırdı ve aşağı doğru savurdu.

Jenna ağzının hareket ettiğini hissetti, kendisine ait olmayan ses Kadim'e ait olmayan, çoktan ölmüş bir dilde kelimeler söylüyordu. "Kraliçen sonsuza dek saklanamaz Atlantisli."

"Hayır," diye cevap verdi savaşçı, gözleri öfkeyle kısılmıştı. "Ama sonsuza kadar yaşamasına gerek yok. Sadece senden ve senin vahşi türünden daha uzun yaşaması gerekiyor. Ve yaşayacak da."

Uzun asasını kaldırdı ve etraflarında gökyüzünü yalayan alevlerin parıltısında, ateş ışığı mızrağın kabzasını ve kollarındaki parlak metal kelepçeleri süsleyen sembolü parlattı: Bu bir hilaldi ve beşiğinin üzerinde süzülen gözyaşı damlasını yakalamaya hazırlanıyordu.

Her Soydaş'ın vücudunun bir yerinde doğum lekesi olarak taşıdığı sembolün aynısı.

Jenna'nın bu esrarengiz ifşayı ya da bunun ne anlama gelebileceğine dair çarpıcı çıkarımları değerlendirecek zamanı yoktu.

Kolu yukarı kalktı, kılıcı havaya kalktı.

Emrindeki tüm doğaüstü gücü kullanarak savurdu. Düşmanı kaçtı. Çok geç kalmıştı.

Demir bıçak ete, kemiğe ve sinire saplandı, omzuna cezalandırıcı bir darbe indirdi. Kan, nöbetçinin kolunun kopmuş halde işe yaramaz bir şekilde sarktığı yerden bir fiskiye gibi fışkırdı. Avucunun içinde, silahlarında ve zırhında taşıdığı sembolün aynısı şeklinde parlak bir ışık parlamaya başladı. Artık yaralanmış ve zayıflamıştı ama savaşçının ölümsüz varlığına son vermek için kaybedilmiş bir uzuvdan fazlası gerekecekti.

Jenna dökülen düşman kanının kokusunu içine çekti ve içinden vahşi bir coşkunun aktığını hissetti.

Onunla birlikte kükredi, muzaffer.

Fethedici. Durdurulamaz.

Bıçağı tekrar geriye çekti ve düşmanın boynunun derinliklerine gömecek şekilde sallanmasına izin verdi. Kafası vücudundan ayrılırken ışık patladı. Parıltısı kör ediciydi, gece gökyüzünde asılı duran dolunay kadar saf ve süt beyazı.

Işın daha da parladı, inanılmaz bir şekilde... ve sonra kayboldu.

Ölümsüz bir alev, uzaylı elinde tuttuğu kılıç tarafından sonsuza dek söndürüldü.

"Jenna!" Derin bir ses, bulunduğu yerden çok da uzakta olmayan silahların çarpışması ve yükselen isin arasından ona seslendi. Güçlü eller onu tuttu ve sertçe sarstı. "Jenna, beni duyabiliyor musun? Jenna, kahretsin, uyan!"

Rüyadan soluk soluğa çıktı ve şimdi yatakta yanında oturan Brock'a tutundu. Gözleri geniş ve endişeliydi. İri elleri yüzünde geziniyor, nemli alnına yapışan saç tellerini bir kenara fırçalıyordu.

Ona baktı, az önce tanık olduğu şeyi anlamlandırmaya çalıştı. Sonunda tek yapabildiği titreyerek birkaç kelime söylemek oldu. "Lanet olsun."

• • •

LUCAN, vücudunun fiziksel tatminine rağmen sinirli ve huzursuz bir şekilde yatak odasının sınırlarını zorluyordu. Geçici yerleşkenin korunaklı duvarları ve kepenkli pencerelerinin dışında sabahın erken saatleriydi. Tanrı aşkına, Noel'deyiz.

Kutlama yapacak gibi hissetmiyordu. Silahlarını ve savaş teçhizatını kuşanıp bu lanet savaşı doğrudan Dragos'un yüzüne vurmak istiyordu. Bu savaşın bitmesini istiyordu, tercihen Dragos'un topuğunun altında, kanlar içinde ve kırılmış bir halde, asla alamayacağı bir merhamet için yalvarmasını istiyordu.

Bunu zorlukla kontrol altına alabileceği bir vahşilikle istiyordu.

Birlikte yattıkları saatlerde Gabrielle'a verdiği sözü düşününce, şimdi uyuduğu yatakta bir rüya kadar tatlı ve güzel bir şekilde sevişirken, daha da fazla.

Bir sonraki hilal döngüsünde Lucan ona bir oğul verecekti.

Her ne kadar bu fikre karşı çıksa da, bir yanı bunu en az onun kadar istiyordu. Belki de daha fazla. Dokuz uzun yüzyıl boyunca kendi seçimiyle yalnız yürümüştü. Savaşçı kardeşleri vardı ama bir aile - bir Soydaş ve çocuklar - hiç arzuladığı bir şey değildi. Ta ki kumral saçlı, eriyen kahverengi gözlü ve dişi bir aslanın korkusuz kalbine sahip bir güzel onun dünyasına girene ve tüm niyetlerini bir anda boşa çıkarana kadar.

Bu kadar dolu dolu, bu kadar eksiksiz sevebileceğini hiç hayal etmemişti. Bilinmeyen bir gelecekte duyduğu korku, onu eşi olarak kabul eden bu inanılmaz dişiye olan bağlılığıyla neredeyse hiç eşleşmiyordu.

Tegan'ın da dediği gibi, uğruna savaştıkları dünyanın oğullarına ait olduğunu bilmek, onun barış içinde geliştiğini görme azmini daha da artırıyor.

Lucan yatağa doğru yürüdü ve eğilerek onun yanağına nazik bir öpücük kondurdu. Lucan'ın dudaklarının kısa süreli dokunuşu kadının kıpırdanmasına neden oldu, sonra hâlâ hafif bir uykuya dalmış olan Lucan gülümsedi. "Günaydın," diye mırıldandı usulca. "Uyu, aşkım. Seni uyandırmak istememiştin. New Orleans'tan gelen bazı bilgileri gözden geçirmek için bir süreliğine teknoloji laboratuvarına gidiyorum."

"Bugün tatil," diye hatırlattı ona, sesi kalın ve uykuluydu. Bir kedi zarafetiyle gerinip sırt üstü dönerek ona bakarken fazlasıyla davetkârdı. "Yatağa geri dönelim mi?"

Tanrım, baştan çıkmıştı. "Sadece birkaç saatliğine geleceğim. Evin geri kalanı uyurken biraz zaman geçirmek istiyorum. Sen dinlen, ben çok geçmeden dönerim."

Kadının cevap iniltisi durgun ve nefessizdi. Bu, adamın yorganın altına girip ona bunu tekrar yaptırmak istemesine neden oldu. Tercihen ağzına karşı doruğa ulaşırken.

Yataktan uzaklaştı ve üzerine yeni bir siyah tişört giydi. Gabrielle bir kez daha derin bir uykuya dalmıştı bile, nefesi ayrılmış dudaklarının arasından usulca üflüyordu. Gülümsedi, sadece ona bakmaktan memnundu.

Tanrım, onun için çok kötüydü.

Ve başka türlüünü de istemezdi.

Koridora doğru yürüyüp yatak odasının kapısını sessizce arkasından kapatırken hâlâ aşk acısı çeken bir aptal gibi gülümsüyordu. Yolun aşağısında bir kapı daha açıldı ve Mira ayak parmaklarının ucuna basarak dışarı çıktı, pembe geceliği ayak bileklerinin etrafında sallanıyordu.

Keten saçları yatakta buruşmuş kafasında karmakarışık, gözleri yarı kapalı ve uyku sersemiydi. Başı önde koştı, adama çarparken neredeyse bir amaç uğruna kör olmuştu. Adam onu iki eliyle yakalayıp ayaklarından sıçramasını engellerken "Ah!" diye soludu. "Noel Baba'nın sesini duyduğumu sandım."

"**N o e l** Baba değil." Lucan kıkırdadı ve onun hizasına kadar eğildi. "Sadece... ben..."

Yüzündeki dağınık saçları tararken Mira'nın gözleri onunkilerle buluştu. Özel yapım kontak lenslerinin opak menekşesini görmeyi bekliyordu. Lensler, genç Irk Arkadaşı'nın kehanet yeteneğini susturmak için özel olarak üretilmişti. Bunun yerine Lucan kendini çocuk kahinin güçlü bakışlarının berrak, ayna gibi havuzlarına bakarken buldu.

Bir görüntü beynine bir kurşun gibi saplandı.

Kana bulanmış.

Korkunç.

"Oh, hayır!" Mira ağladı. Hatasını hemen anladı ve ellerini kaldırarak onu gözlerinin gücünden korudu. "Lenslerim. Onları takmayı unutmuşum. Lucan, özür dilerim!"

Kız gözyaşlarına boğulurken Lucan "Şşşt," diye onu yatıştırdı. Küçük kız vicdan azabıyla hıçkırırken onu kendine çekti ve rahatlatıcı bir kucaklama sundu. "Her şey yolunda, Mira. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Geri çekildi, şimdi kolunu gözlerinin üzerinde tutmaya dikkat ediyordu. "Ne gördün Lucan? Kötü bir şey miydi?"

"Hayır," diye yalan söyledi. "Bir şey olmadı. Merak etme, her şey yolunda."

Ama o konuşurken bile içinde kara, esneyen bir korku çukuru açıldı.

Mira'nın yeteneği ona sayısız kâbus senaryosunun en kötüsünde hayal ettiği her şeyden daha kasvetli bir geleceğin görüntüsünü göstermişti.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Gideon derme çatma teknoloji laboratuvarının diğer tarafından, "BİR VİYAL DAHA ve bu iş biter, Tavia," dedi. "Orada nasıl takılıyorsun, Harvard?"

Chase, diğer savaşçının Tavia'nın kolundan aldığı yarım düzine kan örneğinin sonuncusunu çekmesini izlerken yapabildiği tek şey olan cevabını homurdandı. Chase, klinik prosedür sırasında odanın diğer ucunda oturmak zorunda kalan bir korkak gibi hissediyor, doldurulan şişelerin görüntüsünün vahşi tarafını uyandırmaması için elinden geleni yapıyordu. Kızın tenine batan ilk iğne iziyle dişleri diş etlerinden fırlamış, kızın kanının egzotik kokusunu duyunca açlığı daha da artarak şiddetli bir zonklamaya dönüşmüştü.

Vücudu susuzluktan gergin ve diken üstündeyken orada olmak onun için ne kadar zor olsa da, Tavia çeşitli muayenelerden ve doku örneklerinden geçirilirken koridorda oturmak söz konusu bile olamazdı.

Neyse ki Gideon her şeyin hızlı ve verimli olmasını sağlıyordu. Bir süre sonra, "Her şey hazır," diye duyurdu.

Sarışın savaşçı kan ve DNA örneklerini teste hazırlamak için kapları kaldırırken Chase de yanına yaklaştı. "İyi misin?" diye sordu Tavia'ya, kendi sağlığıyla ilgili düşünceleri onun için duyduğu endişenin gölgesinde kalmıştı.

"Çocuk oyuncağı," dedi uzun kolunu *glif* kaplı ön kolunun üzerine sıyırarak. "Hayatımın ilk yirmi yedi yılını özel kliniklerde ve tıbbi deneylerde geçirdim. Dürtülmeye alışkınım."

Chase'in sırtışı şimdi başka bir açlıkla doluydu. "Birinin seni dürtmesine alışmanı istemiyorum, tabii o kişi ben değilsem."

Bunu söylemek sahiplenici bir şeydi ve kelimelerin dilinden dökülmesine izin vermek bir yana, bunu düşünmeye bile hakkı olmamasına rağmen, bunun için özür dileyemezdi. Tavia'yla geçirdiği son saatlerde ruhunu ona açmış, onunla birlikte gülmüştü,

Onunla sevişmek, sonra biraz daha sevişmek, içine öyle derin bir kanca takmıştı ki, bir daha kurtulup kurtulamayacağını merak ediyordu.

İstediğinden değil.

Ve işte bu cehennemdi, tam orada.

Bu kadını arzuluyor, ona hayatında ondan önce hiç kimseye ya da hiçbir şeye olmadığı kadar değer veriyordu. Umutsuz ve umutlu bir yanı, onun kalbinde doldurduğu boşluğun bir gün büyüyerek kendisini tüketmekle tehdit eden diğer, daha açgözlü boşluğu doldurup dolduramayacağını merak ediyordu.

Gideon odaya geri döndüğünde, "Pekâlâ çocuklar," diye açıkladı. "Kan tahlillerini ve doku analizlerini bugün ilerleyen saatlerde yapacağım. Tam sonuçları birkaç gün içinde alabiliriz ama burada gördüklerime ve Dr. Minion'un klinik kayıtlarında bulduğunuz verilere bakılırsa, neyle karşılaşacakları oldukça açık." Parmaklarını kırpılmış sarı saçlarının arasında gezdirdi ve hayretle kıkırdadı. "Bir gün dişi bir Irkla yakın ve kişisel olacağımı hayal bile edemezdim - bırakın Irk DNA'sına sahip dişi bir Gen One'ı. Gerekirse insanların arasına karışabiliyorsun, kanla ya da yiyeceklerle beslenebiliyorsun ve birkaç dakika sonra pişmeden gün ışığında yürüylenebiliyorsun. Tanrım, Tavia. Kesinlikle olağanüstü birisin."

Gülümsedi. "Hey, seni bu bilgisayarlarda sihir yaparken gördüm, Gideon. Sen de o kadar kötü değilsin."

Chase homurdanarak savaşıya ters bir bakış fırlattı. "Evet, düşündüm de, bir gün için yeterince yakın ve kişisel oldun."

Gideon Tavia'ya doğru sırttı. "Ne diyebilirim ki? Flört ettiğimde fena halde kıskanıyor. Bu bizim için bir sorun."

Onunla birlikte o da güldü; Tarikat'ın dahisinin gözünün sadece Cins Arkadaşı Savannah'da olduğunun artık herkes kadar farkındaydı.

Gideon merakla Tavia'yı inceliyordu, başı yana eğikti, kollarını gri Boondock Azizleri tişörtünün üzerinde kavuşturmuştu. "Çocuk yapmayı düşündünüz mü?"

"Çocuk mu?" Tavia, Chase'e rahatsız edici bir bakış fırlattı. "Uh..."

"Oh, önerdiğimden değil," diye hemen araya girdi. "Demek istediğim, tamamen genetik açıdan bakıldığında, olasılıklar... şey, heyecan verici. En hafif tabiriyle merak uyandırıcı. Sence de öyle değil mi Harvard?"

Chase istese de cevap veremezdi. Tavia'nın hamile olduğu düşüncesi onu hem dilsiz hem de aptal durumuna düşürmüştü. Hiçbir şey hayal edemiyordu.

doğum yapma fikrinden daha güçlüydü. Çocuklarının tamamen yeni bir Soy neslinin başlangıcı olacağı gerçeği, Chase'in kendisini oğullarının babası olarak hayal ettiğinde hissettiği duygunun yanında sönük kalıyordu.

Ya da, Tanrım... kızları.

Tavia'nın gözleri onunkilerde sabitti ve ona olan bağının tepkisinin derinliğine ihanet edip etmeyeceğini merak etti. Hissettiklerini saklayamazdı, ona karşı değil. Ve onu ne kadar güçlü bir şekilde etkilediğini söyleyecek kan bağı olmasa bile, gözünü kırpmadan, ateş dolu bakışları onu ele verirdi.

Gideon odanın ağır sessizliğinde boğazını temizledi. "Seninki gibi başka vakaları belgeleyen klinik kayıtları olduğunu mu söylüyorsun Tavia?"

Başını salladı. "Dr. Lewis benim gibi başkalarını da tedavi ediyordu ama bulduğumuz dosyalara göre hastaların hepsi yıllar içinde ölmüş. Eğer yaşayan diğerlerine ait dosyalar varsa da, kliniği aradığımızda onları göremedim."

"Ama dışarıda senin gibi başkaları da olabilir," dedi Gideon. "Dragos'u tanıyorsam, kesinlikle başkalarının da olduğuna bahse girerim. Senin gibi normal insan hayatlarına gömülmüş kadınlar. Yakında ilaçları bitecek ve senin yaptığın gibi gerçek Irk doğalarına dönüşmeye başlayacak kadınlar."

"Aman Tanrım," diye cevap verdi. "Eğer bu doğruysa... eğer böyle bir şey olacaksa..."

Gideon başını salladı. "Felaket zamanı."

"Ve başkalarının da olduğunu varsayarsak," diye ekledi Chase, "Dragos'un onları ne için kullanabileceğini bilemeyiz. Tavia'nın durumunda, bu onun fotoğrafik hafızasıydı. Dragos onu senatör için çalışırken insan hükümetinden çeşitli bilgiler toplamak için kullanıyordu."

Tavia başını eğerek onayladı. "Klinikte tedaviye gittiğimde, o zamanı senatörle gittiğim yerler, asistanı olarak bildiğim güvenlik açısından hassas şeyler hakkında bilgi toplamak için de kullanıyorlardı. Beni bir tür gizli bilim deneyi olarak kullanmak yetmedi, zihnime de tecavüz etmek zorunda kaldılar."

Chase onun normalde sakin olan sesindeki öfkeyi duydu. Uzandı ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Umarım o hasta piçten öcümü alma şansım olur. Ne kadar acı verici olursa o kadar iyi."

"Sen, ben ve Tarikat'ın geri kalanı," dedi Gideon. Tavia'ya bir kez daha baktı. "En ufak bir bilgin olduğunu bile sanmıyorum."

Dragos'un operasyonu hakkında biraz bilgi?"

"Hayır. Chase beni onun hakkında uyarmaya çalışana kadar varlığından bile haberim yoktu." Başını salladı, kaşları çatılmıştı. "Dragos'a yaklaşabilseydim, yeni yeteneklerimi ona karşı kullanmak isterdim. Özellikle de ölümcül olanları."

Chase onun ihtiyacını anlasa da, Dragos gibi bir kötüyle yaklaşmayı düşünmesi bile onu kızdırmıştı. "Bu konuda söyleyecek bir şeyim olduğu sürece böyle bir şey olmayacak. Dragos ölümcüldür, Tavia. Yapabileceklerini asla hafife alamazsın."

"Harvard haklı," dedi Gideon. "Her ne kadar onunla aynı fikirde olsam da, operasyonunda bir köstebeğin olmasının şu anda çok faydalı olacağını itiraf etmeliyim." Bir tür bölünmüş ekran senaryosu çalıştıran bir programın bulunduğu bir bilgisayar monitörünü işaret etti. "Hunter ve Corinne'in New Orleans'tan getirdiği veriler parola korumalı ve şifrelenmiş. Çözmek için bir rutin oluşturdum, ama lanet şey birkaç gündür o karakter dizisi üzerinde çalışıyor ve biz ancak yarısına geldik."

Chase ekrana baktı. Ekrandaki on üç rakamlı yer tutucudan sadece altısı yerine kilitlenmişti: 5, 0, 5, 1, 1, N.

Tavia'nın ağzı sinsi bir gülümsemeye kıvrıldı ve Gideon'a baktı. "Deneyebilir miyim?"

Davet etmek için elini uzattı ve onu bilgisayarlarından birinin önüne oturttu. Klavyeye bir şeyler yazdı ve makine bip sesi çıkararak şifre soran bir "Erişim Engellendi" ekranı açtı. "Keyfine bak."

Tavia şifre çözme programındaki altı rakamı girerken, Chase ve Gideon onun çalışmasını izlemek için arkasında yerlerini aldılar.

Diziyi tamamlamak için yedi karakter daha yazdı: 1, 5, 2, 5, 1, 2, E.

Ve böylece, o da içerideydi.

"Dr. Lewis'in klinik kayıtlarını açan şifreyle aynı," dedi, kendinden oldukça memnun görünüyordu.

Gideon, Chase'in omzunun arkasına bir tokat attı ve bir çığlık attı. "İkimizin de canı cehenneme, Harvard. Kız çok zeki." Aniden dönüp çalışma masasından bir not defteri ve kalem aldı. İkisini de Tavia'ya uzattı. "Bütün bunları benim için tekrar not et."

Yaptı ve ona geri verdiğinde yavaş bir küfür savurdu. "Lanet olsun. Bunun gibi bir şey olacağını tahmin edebilirdim." Bir tarayıcı açtı ve diziyi bir arama motoru haritasına yazdı. "GPS koordinatları."

Chase ekranda hemen tanıdığı bir bölgenin yakın çekim görüntüsünü izledi. "Çek Cumhuriyeti'nde bir dağlık bölge. Dragos onu uyandırıp laboratuvarına hapsetmeden önce Kadim'in kış uykusuna yattığı mağarayı bulduğumuz bölge değil mi?"

"Aynen öyle," diye onayladı Gideon. "Ve Dragos onun koordinatlarını tüm operasyonunun şifresi olarak kullanıyor." İnanılmaz bir kıkırdamayla havladı. "Bu, en sevdiğin evcil hayvanın adını kullanmanın megaloman kötü adam versiyonu, Tanrı aşkına. Belki de bu pisliği yenmek için hâlâ bir umut vardır."

Gideon üç klavyeyi tıkırdatmaya, monitörden monitöre geçmeye, veri dosyalarını açmaya ve bir eser yöneten bir maestro gibi birden fazla bilgisayardaki laboratuvar bilgilerini açmaya başladı. Chase ve Tavia onun inekçe heyecanının ortasında unutulup gitmişlerdi.

"Etkilendim," dedi Chase ona, gururla ve biraz da tahrik olmuş bir halde.

Ona doğrudan sikine giden bir gülümseme verdi. "Hepimizin yetenekleri var."

Tam ona en sevdiklerinden birini görmek isteyip istemediğini soracaktı ki, dışarıdaki koridorda yaklaşan botların gümürtüsü duyuldu. Lucan savaş kıyafetleri ve ağır silahlarıyla içeri girdi, diğer savaşçılar da aynı şekilde giyinmiş, onun arkasından geliyorlardı. Hepsinin yüzünde Chase'in çok iyi tanıdığı sert ifadeler, çelik bakışlar vardı.

Tarikat savaşa girmeye hazırlanıyordu.

"Ben de varım," dedi Gideon, onları karşılamak için sandalyesinde dönerek. "Tavia az önce laboratuvar istihbaratındaki güvenliğini aşmamızı sağladı. Artık iki elimle de bu işin içindeyim."

Lucan'ın gri gözleri onaylayarak ona döndü. "İyi iş çıkardın." Kadın ona belli belirsiz bir baş selamı verdi.

"Yardım etmek için elimden geleni yaparım."

"Minnettarım," dedi, sonra Chase'e baktı ve tarafsız bir selam verdi. Gideon'a, "Mathias Rowan'la konuşup planlarımızı bildirdim," dedi. "Bu gece gün batımında Boston'daki tüm İcra Teşkilatı mekânlarını taramak için yola çıkıyoruz."

"Baskın mı demek istiyorsun?" Chase sordu.

"Baskın yapın. Yerle bir edin. Gerekirse o orospu çocuklarını yerle bir edin," diye cevap verdi Lucan, derin sesi şiddet dolu bir niyetle titriyordu.

Chase nefesinin altında küfretti. "Ciddi olamazsın. Teşkilat ile aramızdaki ateşkes en iyi ihtimalle geçici. Her zaman öyleydi. Eğer Teşkilat onların bölgesine silahlarını ateşleyerek girerse, sadece Dragos'la değil, tüm vampir ulusuyla savaşıyor olursunuz."

"Bu savaşı biz başlatmadık," diye hırladı Lucan. "Ama kesinlikle bitireceğiz. Dragos'un boğazına sarılmak için tüm İcra Teşkilatı'nın saflarını yarıp geçmem gerekse bile. Bana kalırsa o ve Teşkilat aynı yılanın iki başı. İkisini de memnuniyetle koparırım. Ortalık yatıştıktan sonra cesetleri Mathias Rowan tasnif etsin."

Chase, Lucan'ı hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Tehdit, Tarikat'ın liderinden karanlık bir akıntı gibi yayılıyor, öfkesinin soğukluğu odada hissedilir bir güç oluşturunuyordu.

"Tartışmamız gereken devriye taktiklerimiz var."

Biz, dedi ama Chase, Lucan'ın anlamını sadece bakışlarının seviyeli hakimiyetinden bile okuyabiliyordu. Tarikat'ı *kastediyorduk*, ki buna o dahil değildi.

"Elbette," dedi, sesinde ya da damarlarında düşmanlık yoktu. Şu anda Tarikat için bir yükü, hem de bunu en az karşılayabilecekleri bir zamanda. Bunu anlıyordu. Ve Lucan'ı kendisini bu görevden uzaklaştırdığı için suçlayamazdı.

Her ne kadar kardeşlerini tamamen kaybetmediğini düşünmek istese de Chase, onların güvenine layık olduğunu kanıtlamak istiyorsa önünde hâlâ uzun bir yol olduğunu anlamıştı. Sadece bir gün ona bu şansı vereceklerini umuyordu.

Tavia onunla birlikte koridora doğru yürüdü, elini onun elinin içine sokarken hiçbir şey söylemedi. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Anlıyordu. Onu önemsiyordu ve adam yüzüncü kez onu hak ettiğini nasıl düşünebildiğini merak etti.

"Hey, Harvard."

Alçak erkek sesi onu koridorda kısa bir süre durdurdu. Dante orada duruyordu, siyah saçlı savaşçının kolları göğsünün üzerinde çaprazdı. Kavisli titanyum hançerleri -sayısız Rogue'u alt etmiş ve hatta kısa bir süre önce Chase'in çenesinin altına bile girmiş silahlar- silah kemerinde kocaman pençeler gibi kılıflıydı. Viski rengi gözleri, kara kaşlarının sert çizgilerinin altında daralmıştı. Çenesini eğerek omzunun üzerinden bir işaret yaptı. "Az önce orada olanlar hakkında..."

"Unut gitsin," dedi Chase. "Ben de Tarikat için iyi olanı istiyorum. Şu anda bu ben değilim."

Uzaklaşmaya başladı ama Dante onunla karşılaştı. Kardeşçe elini omzuna koyarak onu durdurdu. "Sadece sana tekrar yerleşkeye dönmenin güzel olduğunu söylemek istedim. Burada olmana sevindim."

Chase, bir zamanlar Tarikat'taki en sıkı müttefiki olan savaşçının ateşkes teklifini kabul ederken Tavia'nın gözlerini üzerinde hissetti. En yakın arkadaşı. Kelimenin tam anlamıyla bir kardeş. "Teşekkürler." Zayıf bir cevaptı ama aniden kuruyan boğazından ancak bu kadarını çıkarabilmişti.

"Dinle, sen ve Tavia bir ara bizim odaya gelerseniz Tess çok sevinir. Ben de çok isterim. Sizi oğlumla düzgün bir şekilde tanıştırmak isterim."

"Elbette." Chase başını salladı. "Evet, tabii. Elbette."

"Onunla tanışmaktan onur duyarız," dedi Tavia, o anda onu olağanüstü bir şekilde başarısızlığa uğratmış gibi görünen kelimeleri söyleyerek.

"Harika," dedi Dante. "Bu harika olacak." Geri çekildi, sonra aniden tekrar döndü, gözleri koridor boyunca Chase'inkilerle buluştuğunda yüzünde geniş bir sırıtma belirdi. "Bu arada, Mutlu Noeller, sik kafalı."

"Sen de öyle." Chase kıkırdadı, bir zamanlar sahip oldukları o kolay dostluğa geri döndü. Tanrım, şu ana kadar bunu ne kadar özlediğini fark etmemişti. "Bu gece devriyede kışına tekme yememeye çalış, tamam mı?"

Dante hâlâ sırtarak ona tek parmakla selam verdi. Diğer savaşçılara katılmak için geri dönerken derin kahkahası gürledi.

BÖLÜM OTUZ İKİ

GECEYİ ÇOKTAN GEÇMİŞTİ ve Tarikat Boston'a vardığı andan itibaren devriye gezmeye başlamıştı. Bu süre zarfında, şehirde ve çevresinde bir düzine İcra Teşkilatı yudum-ve-strip'in in ve bilinen mekânların kapılarını kırmışlardı.

Lucan'ın her birini yağmalamadan geceyi bitirmeye niyeti yoktu.

Sorguladıkları Ajanlardan çok azı kendi saflarındaki hainler hakkında bir şey bildiklerini itiraf etmişti. Ama bir isim vardı ki, hırpalanmış ve kanlı dudaklardan birden fazla kez dökülmüştü: Arno Pike.

Mathias Rowan, "Darkhaven'ı North End'de," diye bildirdi. Lucan, Kade, Brock ve Hunter son baskında bıraktıkları katliamı temizlerken, piç hakkında hızlı bir bilgi almak için Teşkilat müdürünü aramıştı.

"Evinde akrabası var mı?"

"Yok," dedi Rowan. "Pike yalnız yaşıyor, yakın bir ailesi yok. Yaklaşık bir yıl öncesine kadar bir eşi varmış ama ölmüş. Dorchester'da soyulduğunu ve boğulduğunu söylüyor."

Lucan homurdandı. "Uygun. Adres?"

Rowan milyonlarca dolarlık apartmanların bulunduğu bir bölgedeki gösterişli bir caddeyi saydı. Lucan bunu yanında taşıdığı ikinci telefonda bir mesaja dönüştürdü ve Tarikat'ın sahadaki diğer adamlarına gönderdi.

"Lucan, bak. Dragos'u durdurmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğumu biliyorsun. Ve onu durdurmaktan bahsediyorum. Ama sevkیات hatlarım kontrolden çıktı. Duyduklarından dehşete düşmüş siviller arıyor. Boston'daki Breed nüfusu arasındaki söylentiye göre aklını kaçırmışsın. Sonunda kafayı yediğini söylüyorlar.

Tarikat'ın Darkhaven kapılarını tekmelediğini ve silahsız sivilleri silah zoruyla sokaklara sürüklediğini emrediyor."

Lucan olgun bir küfür savurdu. "Tarikat hakkında yıllardır, onlarca yıldır söyledikleri şeylerin aynısı."

"Şimdi doğru olması dışında." Rowan'ın sesi yorgun geliyordu. "Ve bugün Noel, Tanrı aşkına. Bu görev daha ne kadar sürecek?"

"Dragos'u ve tüm takipçilerini saklandıkları yerden sonsuza dek çıkarana dek." Rowan'ın cevap veren sessizliği uzun sürdü. Düşüncelere dalmışken

Lucan'ın cep telefonu bir başka gelen aramayla çaldı. Lucan'a Temsilciyi beklemeye aldı ve diğer hattı kabul etmek için geçiş yaptı.

Niko'nun sesi onun kırılmış selamına karşılık verdi. "Lucan, Pike elimizde." "Neredesin?"

"Southie, Mystic'in aşağısında. Rio ve ben o orospu çocuğunu boş bir depoya kadar kovaladık. Onu senin için tutmamızı ister misin, yoksa şimdi istihbarat için ona zarar vermeye başlayabilir miyiz?"

"Tutun onu," diye homurdandı Lucan. Çoktan harekete geçmiş, Hunter'a kendisini takip etmesi için çuvallanmış Ajans kulübünü işaret ediyordu. "Hemen yola çıkıyorum. Sorgulama için yanımda destek getiriyorum. Eğer Pike'ın canını yakmak bize bir şey kazandırmazsa, Hunter'ın gerçeği ondan öğrenmesini sağlayacağım."

Bağlantıyı kestikten sonra Rowan'ı durumdan haberdar etti ve Hunter'la birlikte kendilerini bekleyen Rover'a atlayıp hızla Southie'ye doğru yola çıktılar.

Arno Pike gözaltında tutulduğu süre boyunca birkaç sıyrık ve çürükten başka bir şey yaşamamış olsa da, erkek bok gibi görünüyordu. Öyle de kokuyordu. En azından sidik ve korkunun ötesine geçen acı bir burukluk. Lucan, Hunter'la birlikte Nikolai ve Rio'nun Ajan'la birlikte beklediği depoya doğru yürürken vampirden yayılan pis kokuya dayanmakta güçlük çekiyordu.

"Popüler bir adamsın Pike," dedi Lucan paslı metal bir sandalyeye çökmüş olan erkeğe yaklaşırken. "Bu gece kendi ırkına ihanet etmesi en muhtemel kişi olarak kimi göstereceklerini sorduğumuzda kaç Ajanın senden bahsettiğini duysan şok olurdun. Tartışmasız kazanan sizsiniz. Tebrikler."

"Ne kazandığını görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Niko, dişleri ve azı dişleri terk edilmiş binanın karanlığında parlıyordu.

"Bu sefer haddini aştın," diye suçladı Pike, sesi ince ama yine de kötü niyetliydi. Solgun yüzünde ve boğazında boncuk boncuk ter vardı. Onun

Konuşurken yanakları solgun ve çizgiliydi, dudakları beyazdı, kansızdı. "Tarikat bu gece pek çok düşman kazandı. İcra Dairesi bu yersiz baskınların ve tacizlerin karşılıksız kalmasına izin vermeyecektir."

"Teşkilat istediği kadar itiraz edebilir," diye yanıtladı Lucan. "Bu arada Tarikat da hainleri temizlemek için bu lanet örgütün altını üstüne getirmeye niyetli."

Pike biraz hırıltılı bir şekilde gülmeye başladı. "Çok geç kaldın savaşçı. Artık onu asla durduramayacaksın."

Lucan'ın zihni Mira'nın ona gösterdiği imgelemle karardı. Sokaklarda çok fazla kan vardı. Sayısız insan ve ırk hayatını kaybetmişti. Dehşet ve yas çılgınlıkları, ölenlerin feryatları geceyi dolduruyordu.

Daha ilk adımı attığını anlamadan Lucan oturduğu yerden Pike'a doğru yaklaşıyordu. "Ne demek çok geç kaldım?" diye hırladı, damarlarında öfke kaynıyordu. "Dragos'un planları hakkında ne biliyorsan anlat bana!"

Pike'ın çenesi sıkıca kenetlendi. Kan çanağına dönmüş gözleri isyankâr, inatçı bir direnç gösteriyordu. "Sana asla söylemeyeceğim. Beni öldürmek zorunda kalacaksın."

"Sorun değil," diye homurdandı Lucan. "Ama önce konuşacaksın. Yoksa sana söz veriyorum, ölüm için yalvarıyor olacaksın."

Pike titredi, şimdi manyakça. "Benden asla bir şey öğrenemeyeceksin. Ona sadık olan hiçbirimizden."

Tanrı yardımcısı olsun, Lucan erkeğin boğazını parçalamaktan başka bir şey istemiyordu. Ama öfkesini bir nebze de olsa kontrol altında tuttu. "Senden istediğimizi almanın başka yolları da var, pislik herif."

Hunter'a başını salladı. Birinci Nesil suikastçı bir Cins erkeğin anılarını kan yoluyla okuyabiliyordu. Bir ısırık ve Pike'ın tüm sırları öğrenilecekti. Hunter yaklaşırken dişlerini göstererek ilerledi. "Vur ona," diye emretti Lucan kibarca.

Hunter Pike'ın bileğini tuttu ve sertçe vurdu. Pike bir an sonra geri çekildi ve bir küfür savurarak kanı tükürdü. Lucan'a baktı, ağzındaki kırmızı lekeleri silerken altın rengi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Zehir içmiş."

"Orospu çocuğu," diye tısladı Lucan.

Hepsi Pike'a baktı, o yere düşüp sarsılmaya başlarken bile gülüyordu. Zehir onu sıkıca kavrarken ağzının etrafından köpükler fişkırıyordu. "Çok geç kaldın Lucan. Tıpkı sana söylediğim gibi." Kıkırdaması acı dolu bir iniltiyle kesildi. Nefes nefese kalmaya başladı, zaten ölüm sancıları içindeydi.

"Hay di," dedi Lucan, diğ erlerine kendisini takip etmelerini işaret ederek.
"Hadi buradan siktir olup gidelim."

Arno Pike'ı boş deponun ortasında kıvrandır ve ö lürken bıraktıklarında,
vampirin alaycı sesleri arkalarında yankılandı.

"Ç ok geç kaldınız... Dragos çoktan kazandı."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TAVIA, Chase'in altında yükselirken zevkle haykırdı ve birkaç saat içinde üçüncü orgazmının esiri oldu. Mutluluğu keskin kenarlı ve çığdı, yumuşatılmamıştı. Chase ateşli, hayvani bir tempoyla vücudunu sarsarken, o da parmaklarını adamın omuzlarındaki sert kaslara geçirerek, onu terk etti.

Onun kendisini sikmesine bayılıyordu. Onun ne kadar güçlü ve kuvvetli olduğunu, doğaüstü ve karanlık bir şey olduğunu seviyordu. Onun da kendisinden aynı şeyi istemesini seviyordu. Onun insan olmayan vahşi ve muhtaç yanını hoş karşılamasını seviyordu. Ondandır bunu talep etmesini. Ve her dokunuşun, öpücüğün ve ateşli itişin onu kendisininmiş gibi sahiplenmesini seviyordu.

Onun kızıydı; erimiş kanı ve bedeni kadar kalbi de bunu kesinlikle biliyordu.

Adam kadının çekirdeğinin derinliklerine dalıp onu doldururken, sadece ona ait olan bir yere dokunurken bir tıslama kaçtı. Başını yastıklara yasladı, dudakları dişlerinden ve sivri dişlerinden sıyrıldı ve gevşek bir serbest bırakma çığlığı attı. "Evet. Lanet olsun, Chase... daha sert. Durma."

Gıcırdayan dişlerinin arasından taşan bir kükremeye kızın kıcını avuçlarının arasına aldı ve onu kendine doğru çekti, kalçalarını yukarı kaldırarak hamlelerinin şiddetini karşıladı. Onu dizginlenemez bir öfkeyle dövüyordu. Aleti onu sımsıkı sarmış, içinde çelik gibi sert, acımasız ve hükmediciydi.

Adam daha sert, daha derine pompalarken, kehribar rengi bakışları birbirine kilitlenirken içinden bir hırıltı koptu. *Glifleri* vahşi ve koyu renklerle canlıydı, arzusun ve ihtiyacın tüm tonları. Onu başka bir orgazmın zirvesine doğru iterken kendi çıplak teninde gezinen tonlar. Ona sıkıca bastırdı,

Ateşli vuruşlar, kocaman dişleri ve güzel ağzının sert kıvrımının altında parıldayan.

"Tavia," diye homurdandı, salıverilmesinin gücüyle ona karşı titriyordu. Tohumunun sıcak akıntısı onu sular altında bıraktı ve onunla birlikte geldi, vücudu onun etrafında patlarken nefes nefese kaldı ve miyavladı, duyuları bir milyon parıltılı parçaya ayrıldı.

Onun ardından açlık geldi.

Onunla ilk kez birlikte olduğundan beri beslenmemişti. Şimdi, tüm sinir uçları canlı ve elektriklenmiş bir halde, deliliğe varan bir vahşilikle onun kanını arzuluyordu. Gözlerini onun güçlü boynunun kenarındaki zonklayan nabızdan alamıyordu.

Ağızı kupkuruydu. Diş etleri, uzattığı dişlerinin dibine vuruyordu. Kurumuş dudaklarını ıslattı ve göz kapaklarının susuzluktan ağırlaşmış sarkıklığının altından ona baktı.

Onun ihtiyacını anlamıştı. Kehribar rengi gözbebekleri daha da parladı, gözbebekleri kızın kalp atışlarına odaklanmasını izlerken inceldi.

"Tanrım," diye fısıldadı, saygı ve küfür aynı nefeste.

Yataktan kalktı, avucunu adamın göğsüne dayadı ve onu sırt üstü yatırdı. Adamın üzerine doğru sürünürken ciğerleri yırtıldı, vücudu onun altında sıcak ve güçlüydü. Öne doğru eğildi, boğazının gergin sütunu boyunca yavaş bir yol yaladı, dilinin ucunu pürüzsüz cildinin yüzeyinin altında çok lezzetli bir şekilde tıklayan şişman damarın üzerinde oynattı.

Dişlerinin sivri uçlarıyla onu okşadı ve dişlerini etinin derinliklerine batırmadan hemen önce ondan boğuk bir inilti çıkardı.

Adamın kanı dilinin üzerine fişkirirken inledi, sıcak, karıncalı ve karanlıktı. Açgözlülükle yuttu, onun baharatlı, egzotik tadının tadını çıkardı. O beslenirken, adam onun altında kaskatı yatıyor ve sırtını ve bağlanmamış saçlarını okşuyordu. Beslenmesinin ona da kendisiyle aynı memnuniyeti verip vermediğini bilmiyordu. Tek bildiği nabzının dudaklarında ve kulaklarında attığı gümbürtü, kaslarına, kemiklerine ve hücrelerine akan kanının boğucu kükremesiydi. Duyularının vahşi vuruşunu bastırdı. Sanki hayatı boyunca aç kalmış gibi onu besliyordu.

Karnını doyurduktan sonra, isteksizce dilini deliklerin üzerinde gezdirerek onları kapattı.

Doygun bakışlarını adamın yüzüne doğru sürükleyene kadar onun ıstırabını fark etmedi. Dudakları kansızdı, dişlerini ve sivri dişlerini geriye çekmişti.

yüzünü buruşturdu. Kaba bir küfürle ondan uzaklaştı, bacaklarını yatağın kenarından aşağı sallayıp titreyen parmaklarını nemli saçlarına geçirirken iri vücudu titriyordu.

Açlığı ona sahipti. Kana susamışlığının vahşiliği, onun damarından bencilce aldığı tüm zevki ve rahatlığı gölgede bırakarak, şimdi onu tarıyordu. Onu içten içe parçalıyor, ruhunun çukuruna soğuk, boş bir acı getiriyordu.

Tanrım, şimdi nasıl da acı çekiyordu.

Böyle bir acıya nasıl dayanabildiğini bilmiyordu. Sadece kendi kanında yankılanması bile ciğerlerindeki havayı emmeye yetiyordu.

Acısı onu yatağa düşürürken nefesi kesildi ve karnını tutmaya başladı. Onunla birlikte kıvrandı, açlığının ıstırabı siyah, yakıcı bir asit gibi içinden geçerken vücudu çatırdadı.

ONA ZARAR VERİYORDU.

Tavia'nın çıplak bedeninin yatağın ortasında acı dolu bir yumak halinde sıkıştığını görmek için dönmeden önce bile bu düşünce aç zihnine çarptı.

Ah,

Tanrım.

"Tavia?"

Onu böyle acı içinde görmek, onu pençeleyen şeyin kendi ıstırabı olduğunu bilmek onu öldürüyordu. Tavia'nın ona olan kan bağı sayesinde, onun acısı Tavia'ya geçmişti. Bu bağ yüzünden, onun acısı onun acısıydı.

Ve bunun için duyduğu pişmanlık sonsuzdu.

"Tavia, bana bak," diye mırıldanarak yatakta ona doğru ilerledi. Elini başının üzerinde gezdirdi, parmak uçlarıyla terden kızarmış alnına dokunduğunda teninin hararetli sıcaklığını hissedince tısladı. "Bana iyi olduğunu söyle."

Başka bir açlık dalgası onu orman yangını gibi yakarken inledi. Gözlerini açtığı anda, gözbebeklerinin parlak kehribar havuzlarında saf bir sefalet gördü. *Dermaglifleri* öfkeyle çalkalanıyor, kendi teniyle aynı kızgın tonlara bürünüyordu.

Boğuk bir şekilde ettiği küfür dilinde kül oldu. Kendini hiç bu kadar çaresiz, kendine ve bir gün onu yok edeceğini bildiği hastalığa karşı bu kadar nefret dolu hissetmemişti. Ama Kan Tutkusu bile Tavia'yı acı içinde görmenin verdiği ıstırapla kıyaslanamazdı. Buna kendisinin sebep olduğunu bilmek.

Beslenmesi gerekiyordu.

Gerçek, soğuk ve inkâr edilemez bir şekilde içinden ok gibi geçti.

Onun acısını dindirmek için kana ihtiyacı vardı. Kendi acısı, hayattan daha çok değer verdiği kadına verdiği acı dışında hiçbir şey ifade etmiyordu.

Sevdiği kadın.

Tavia yataktaki cenin pozisyonundan ona bakarken gözyaşları yanaklarına süzülüyordu. Nefesi ayrık dudaklarının arasından hızlı hızlı akıyor, vücudu titriyor ve kıvranıyordu.

Lanet olsun. Ona da lanet olsun.

Gidip avlanmak için onu bu halde bırakamazdı. Avını bulmadan önce ne kadar koşması gerektiğini bilemezdi ve bu arada Tavia tek başına acı çekecekti.

"Bana yardım et, Chase." Sesi yıpranmış ve kırılgan bir fısıltıydı. Çok çıplak ve güven doluydu. Ona doğru uzandı, elini onun önünde yatağın üzerine bıraktı. "Lütfen... yap şunu. Bu acıyı dindir."

Aç bakışları kızın uzattığı bileğinin narin kemikleri ve tendonları arasında zonklayan nabzına yerleşirken, sorgulanabilir onurunun son kırıntısının da elinden kayıp gittiğini hissederek ona baktı.

Bu ayartmayı reddetmeliydi. Başka bir yol bulmalıydı -şu anda önünde duran çözüm dışında herhangi bir şey. Onu Tavia'ya geri dönülmez bir şekilde bağlayacak olan çözüm. Sonsuza dek.

Ama kalbinin en çok arzuladığı şeyi inkâr etmeye çabalarken bile Chase kendini yatakta onun üzerinde buldu. Son derece dikkatli ve titreyen elleriyle, kolunu ağzına doğru kaldırdı. Dişlerinin keskin uçlarını kızın hassas tenine dayadı.

Ellerini damarına sokup kanının ilk tadını alırken nefesinin altından küfretti.

Vay canına, çok tatlıydı.

Kadının kanı, yasak bir asmanın nektarı gibi diline çarptı. Onu kana kana içti, vücudunun açlıktan ölmek üzere olan her hücresine elektrik ve güç fişkırdığını hissetti. Bunun gücü göğsüne inen bir darbe gibi ona çarptı. Duyularını uyandıran, onları bir süpernova gücüyle aydınlatan bir patlama.

Kan bağının güçlü bir şey olduğunu duymuştu ama buna hazırlıklı değildi. Yaklaşamamıştı bile. Uzak bir mantık parçası ona Tavia'nın sadece Soydaş değil aynı zamanda Soy olduğunu hatırlattı, bu kombinasyonun yoğunluğu

Kanının içinde hızla aktığını hissederken, şimdi kendini o n a tanıtıyordu.

Daha önce sık sık aşırıya kaçarak beslendiği insanlar şimdi bildiği kadarıyla tozdan yapılmış olabilirdi. Tavia'nın kanı daha önce tattığı hiçbir şeye benzemeyen bir uyuşturucuydu.

Ona doyamıyordu.

Ağzı bileğine sıkıca yapıştı, sert ve derin bir şekilde içti. Kendini durduramadı.

Eli yumruk şeklinde kıvrıldığında ve kolundaki tendonlar dudaklarının altında gerildiğinde bile. Belirsiz bir solukla adını söyleyerek küçük bir inilti çıkardığında bile.

Aralarındaki bağdan sızan derin ve ürpertici korkuyu hissedene kadar onu serbest bırakacak gücü kendinde bulamadı. Zar zor.

Şimdi ona bakarken gözleri geniş ve korku doluydu. Artık zevk ve arzuyla parlayan kehribar rengi değil, parlak yeşil ve içini parçalayan bir dehşetle doluydu.

Yanakları solgundu, *dermaglifleri* renklerinin çoğunu kaybetmişti. Kanayan bileğini göğsüne bastırmış, parmaklarını yaranın etrafına sarmıştı. "Chase," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Paniklediğim için özür dilerim. Korkmuştum. Çok fazla şey alıyordun ve ben..."

Yüce İsa.

Kan bağı onu kızın dehşeti konusunda uyarmasaydı neler yapabileceğini düşünmeye bile dayanamıyordu. Ona herhangi bir şekilde zarar vermek en büyük korkusuydu.

Az önce ne kadar yaklaşmış olduğunu fark etmek, kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı.

Her şeyden çok arzuladığı şey, onu bir kez daha altına almak ve kanının tatlı sarhoşluğunda boğulurken vücudunun zevkinde kendini kaybetmek olduğunda daha da kötüsü.

"Bu şekilde senin yanında olamam," dediğini duydu, ancak sesi kendi kulakları tarafından bile zorlukla tanınabiliyordu. Kelimeler vahşi bir karmaşa içinde, sert ve keskin kenarlı bir şekilde ağzından döküldü. "Bunu bir daha asla yapamam. *Yapmayacağım.*"

"Chase," dedi, yaralı koluyla ona doğru uzanarak.

Kadının kanının kokusu bir kurşun gibi üzerine çarptı. İrkilerek uzaklaştı, uzak duvara doğru geri çekilirken bakışlarını kaçırdı. Ondan olabildiğince uzağa. Pencereye ve dışarıdaki şafak öncesi sabaha baktı. A

Zihinsel bir komutla cam açıldı ve beraberinde canlandırıcı bir kış havası getirdi.

Tavia yataktan kalktı ve ona doğru yürümeye başladı. "Chase, lütfen. Beni dışlama... sana yardım etmeme izin ver."

Ona son bir kez bakmasına izin verdi. Sonra pencereden dışarı döndü ve karanlığın içinde kayboldu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TAVIA, Chase'in dönüşünü beklerken duş alıp giyinmeye vakit ayırdı.

Ama iki saatten fazla olmuştu. Şafak sökmek üzereydi ve o hâlâ ortalıkta yoktu. Muhtemelen hayatından sonsuza dek çıkmıştı.

Bu düşüncenin ağırlığı altında sendeledi.

Hayatını şimdi olduğu gibi düşünmek -yeni hayatını, nihayet gerçeğe dayanan hayatını- ve Chase'i bunun bir parçası olarak hayal etmemek imkânsızdı. Ona sadece kan bağıyla bağlı değildi. Onu derinden önemsiyordu. Onu seviyordu ve kendisini ona içgüdüsel, doğüstü bir düzeyde bağlayan kopmaz bağ olmasaydı bile bunu yapardı.

Ve onu sevdiği için, şimdi orada kalamazdı.

Haklıydı; daha önce aralarında yaşananlar bir daha asla gerçekleşemezdi. Onun açlığının gücünü, artan bağımlılığının derinliğini hissetmişti. Onun kanına ne kadar yoğun tepki verdiğini hissetmişti. Kontrolünü tamamen kaybetmesi ve bir daha asla geri dönemeyeceği bir uçurumun kenarından kayması onun için ne kadar kolay olurdu.

Onun mücadelesine katkıda bulunmaya dayanamıyordu.

Yatak odasından koridora adımını attığında, Tarikat'ın kadınlarından bazılarının mutfakta toplandıkları anlaşılan yerde konuştuklarını duydu. Yeni demlenmiş kahve ve kahvaltı kokuları, Cinsdaşların sessiz sohbetleriyle birlikte ona doğru sürükleniyordu.

"Şimdi bir dakika düşünün. Bizi diğer kadınlardan farklı kılan şeyin ne olduğunu hiç merak etmediniz mi?" Kadifemsi ses Savannah'ya aitti. "Ya Jenna'nın rüyası bunun bir kısmını açıklayabilirse?"

"Atlantisliler mi? Ciddi olamazsın." Bu Rio'nun arkadaşı Dylan'dan.

Gabrielle ona cevap verdi. "Çoğumuzun Irk hakkında aynı şeyi söylemesinin üzerinden çok zaman geçmedi. Hepimizin paylaştığı doğum lekelerinin ölümsüz bir savaşçı ırkıyla bir tür bağı olduğu fikrini kafama daha kolay yerleştirebildiğimden değil."

Tavia koridorda birkaç adım attı ve Hunter'ın siyah saçlı Breedmate'inin mutfaktan yemek masası için tabaklarla çıktığını gördü. Corinne tabakları yerleştirirken konuştu. "Bebekken yetim kaldım ve bir Darkhaven ailesi tarafından evlat edinildim. Öz anne ve babamı hiç tanımadım. Evlatlık kız kardeşim Charlotte da öyle."

"Bu sen, Elise, Renata ve Mira için doğru," diye cevap verdi Dylan. "Ama geri kalanımızı nasıl açıklıyorsun?"

"Bu listeye Eva ve Danika'yı da ekleyebilirsin," dedi Savannah. "Her ikisi de Darkhavens'ta büyümüş, buluntu çocuklardı."

Tavia gerçekten de fark edilmek istemiyordu, özellikle de yatak odasından bir hayalet gibi sürünerek çıkarken, ama biri onu görmeden ön kapıya doğru net bir atış yoktu. Elise elinde üst üste dizilmiş fincan ve tabaklarla dolu bir tepsiyle mutfaktan çıkınca durakladı.

"Aslında, tanıdığım Irkdaşların çoğu ya yetimdi ya da bebek veya küçük çocukken terk edilmişti. Bu yüzden çoğumuz koruyucu ailelerin yanına ya da sığınma evlerine düşüyoruz."

Dylan elinde dumanı tüten bir fincan kahveyle dışarı çıktı. "Babamı tanırdım ve özel biri değildi. Sadece sıradan bir dolandırıcı, uçkâğıtçı ve bir daha dönmek üzere ayrılmadan önce ailemin kalbinin kırılmasına neden olan bir ayyaştı. Tess'in babası o gençken bir araba kazasında ölmüş. Alex'in babası da Alzheimer'dan ölmedi mi?"

"Öyleydi," diye cevap verdi Kade'in Alaska'dan gelen cins arkadaşı, çatal bıçak takımını Corinne'e uzatırken. "Hank Maguire sahip olduğum tek babaydı ama öz babam değildi. Annem bana gerçek babamın kim olduğunu hiç söylemedi. Öldüğünde bu sırrı da yanında götürdü."

"Ben de ailemi hiç tanımadım," diye söze girdi Gabrielle. "Annem ben doğduktan kısa bir süre sonra genç bir Jane Doe olarak akıl hastanesine yatırılmış. Tüm kayıtlarım Boston'da bir yerde DCF dosyalarında duruyor."

"Claire'in babasını unutamayız," diye ekledi Dylan, belli ki etkilenmemiştir. "O ve annesi Afrika'da isyancılar tarafından öldürüldü. Bu da onu ölümsüz olmaktan çıkarıyor."

"Bak," dedi Jenna da mutfaktan çıkarken. "Bunların hepsini kesin olarak bildiğimi söylemeye çalışmıyorum ama ne gördüğümü biliyorum. Eskiler insandan başka bir şey olan bir varlık ırkıyla savaş halindeydiler. Bu savaşçıları yüzyıllar boyunca, kıtalar boyunca avladılar. Ve onları öldürmenin tek yolu kafalarını koparmaktı."

"Merhaba Tavia." Mira koridordaki bir odadan çıkmıştı ve el sallayarak onu selamladı. "Bizimle kahvaltı edecek misin?"

"Oh. Ben ..." Kafasını kaldırdığında birkaç çift gözün üzerinde olduğunu gördü. Elise, Dylan ve Gabrielle koridora gelmiş, ona soru sorarcasına bakıyorlardı. "Ben sadece... biraz yürüyüş yapıyordum, hepsi bu."

Mira omuz silkti. "Tamam ama krem şantili yaban mersinli krepleri kaçırmak istemezsin."

Kız diğer Cins Arkadaşlarıyla birlikte mutfağa girdiğinde sadece Elise kalmıştı. Yumuşak gözleri sempattikti. Tavia'nın rahat etmesi için fazla bilgili. "Sterling'e bir şey oldu." Bir soru değil, gerçeğin nazık bir ifadesiydi. "Yine mi gitti?"

Tavia inkar etmenin bir anlamı olmadığını düşünerek başını salladı. "Birkaç saat önce. Geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyorum."

Elise küçük bir iç geçirdi. "Özür dilerim. Seninle nasıl olduğunu gördüm. Eğer gittiyse, bunun seni önemseyip önemsemediği ile ilgili bir soru olduğunu düşünme. Önemsemediği benim için -ve herkes için- çok açıktı."

Tavia omuz silkti, belli belirsiz bir gülümsemeyi başardı. "Artık ben de kalamam."

Kadının yüz ifadesi biraz temkinli bir hal aldı. "Belki de önce Lucan'la konuşmalısınız."

"Bu bana gitmeme izin verilmediğini söylemenin kibar bir yolu mu?" Yumuşak bir özür diledi. "Chase *geri* döndüğünde -eğer dönerse- işleri onun için zorlaştırmak istemem. Tarikat'a ihtiyacı var."

"Evet," diye onayladı Elise. "Bence onun da sana ihtiyacı var."

Tavia bunun doğru olmasını dileyerek başını salladı. "Gitmek zorundayım."

"En azından kahvaltı için kal," diye teklif etti Elise. "Savaşçılar ve Renata gün doğmadan burada olurlar. Belki Sterling de o zamana kadar dönmüş olur."

"Yapamam," diye yanıtladı Tavia. Dylan ateş kırmızısı kafasını yemek odasından çıkarırken Elise'in yanından geçip gitti.

"Masada başka bir yer mi ayarlıyoruz?"

"Tartıştığımız şey bu-" Elise'in sözleri yarım kaldı.

Çünkü sarışın başını çevirip Dylan'a cevap vermesi için geçen sürede Tavia, Irk genetiğinin ona verdiği hızı toplamış ve ön kapıdan çıkıp gözden kaybolmuştu.

O BİR APTALDI.

Bu gerçeğe varması birkaç saatini almıştı. En büyük sorunu olan kendinden asla yeterince uzaklaşamayacağını anlamak için soğuk, karanlık vahşi doğada vahşi bir hayvan gibi koştuğu birkaç düzine mil.

Şeytanlarıyla yüzleşmek zorundaydı, onları alt edebileceğini ya da inkâr edebileceğini ummamalıydı.

Tavia onu ilk gördüğü andan beri bunu ona örnek olarak öğretiyordu. Sadece bu kavramı kavrayamayacak kadar kalın kafalıydı.

Onu daha önce incitmiş, korkutmuştu ve bu hasarı onarması gerekiyordu - eğer izin verirse.

Biriyle nasıl yaşayacağını, birini Tavia gibi özel bir dışının hak ettiği şekilde nasıl seveceğini bilmiyordu ama denemek istiyordu. Ona layık olduğunu kanıtlama konusunda ne kadar emin olmasa da, onsuz bir hayat düşünemiyordu.

Onu seviyordu ve içindeki kana susamışlığı bastırmak için kendini Tarikat'ın yeni yerleşkesinin altına kapatması gerekiyorsa, o zaman başlamaya hazırdı.

Çıplak ayakları orman zeminindeki kar ve buzun üzerinde uçuyordu. Soğuktan hiçbir şey hissetmiyordu, sadece Tavia'yı eşi olarak kendisiyle paylaşmaya ikna etmeyi umduğu bir geleceğin sıcak vaadini hissediyordu.

Ama taş ve ahşaptan yapılmış yerleşkenin genişleyen kütlesi önünde belirindiğinde, Chase onun gittiğini fark etti.

Seviştikleri yatak odasının açık bıraktığı penceresinden tekrar içeri girmeden önce bile onun yokluğunu hissetmişti. Orada bir hayvan gibi üzerine düşmüş ve onu ağlatıp dehşete düşürene kadar beslemişti. Kanı ona onun artık yakınlarda olmadığını söylüyordu.

Damarlarındaki boş ürpertiden, onun kolayca kilometrelerce uzakta olduğunu tahmin etti. Onu kaybetmişti, muhtemelen sonsuza dek.

Kendisi için olmasa bile onun için rahatlamış olmalıydı. Onun için bir karar vermişti. En güvenli olanı. Ona her yaklaştığında hayatını riske atmayacak tek karar.

Boş yatağın kenarına oturdu, çıplak ve çaresizdi.

Şafak söküyor, dışarıdaki kalın çam ağaçlarının arasından aşağıya soluk pembe ışık huzmeleri gönderiyordu. Bir an panjurları kapatma arzusunu uyandıramadan onu izledi. Evin elektronik güvenliği onun yerine bu işi halletmiş, otomatik çelik panjurlar sıkıca kilitlenerek sabahı karartmıştı.

Orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Arkasından kapıya sert bir şekilde vurulduğunda, sesi kurumuş boğazının arkasında paslı bir sestti. "Evet."

"Harvard." Dante, elle yontulmuş tahtadan kapalı levhanın içinden konuştu. "Siz ikiniz orada iyi misiniz, dostum?"

Chase belli belirsiz bir alay etti. "O gitti," diye mırıldandı.

Kapı açıldı ve Dante içeri girdi. "Tanrım, burası buz gibi. Ne demek gitti?"

Chase, eski dostunun şaşkın kaşlarını karşılamak için başını çevirdi ve kehribar rengi uzun farları ona çevirdi. Savaşçı çenesini kaldırdı, kara kaşları Chase'in vahşi görünüşüne bakarken kalktı. "Ah, kahretsin. Sen-"

"Ondan içki içtim," diye itiraf etti Chase. "İşler... kontrolden çıktı. Onu çok korkuttum. Onu incittim ve şimdi o gitti."

Dante uzun bir süre ona baktı, onu inceledi. "Bu dişiyi önemsiyorsun."

"Onu seviyorum. Bu onu bırakmam için yeterli bir sebep olmalı, değil mi?" Yavaşça başını salladı, onsuz ne kadar daha iyi olacağını düşünüyordu. "Hayatında ihtiyacı olan son şey benim."

"Büyük ihtimalle," diye yanıtladı Dante, ciddi bir ifadeyle. Ne sesinde ne de Chase'in kehribar rengi bakışlarını tutan ayık gözlerinde merhamet vardı. "Hayatında sana bu şekilde ihtiyacı yok, dostum. Seni önemseyen hiç kimse, çöküşünü ve yanışını izlemek için orada olmak istemez. En azından onun. Sert olmak istemem. Kendini toparlamaya çalışıyorsun, bunu görebiliyorum."

"Evet," diye kabul etti Chase. "Yapmak zorundayım. Bunu yenebileceğimi ona kanıtlamak istiyorum."

Dante başını salladı. "Hayır, dostum. Önce bunu kendine kanıtlamak istemelisin."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Gün soğuk ve kırılgandı, yaklaşık bir hafta öncesine kadar evim dediği küçük evin önünde dururken Tavia'nın nefesini bulanıklaştırıyordu. Sarı olay yeri bandı ön kapıyı kapatıyordu; kapının önünde hâlâ kurdeleli bir Noel çelengi ve Tavia bandı kırıp içeri girdiğinde şingirdayan kızak çanları vardı.

Ev sessizdi, mezar gibiydi. Artık ona, duvarlarının içinde yaşadığı hayat kadar boş ve yabancı gelen bir kabuk.

Yaşadığı yalanlar.

Tavia mekanda bir kopukluk hissiyle hareket etti. Buradaki hiçbir şey ona ait değildi. Ne ev yapımı mobilyalar ne de neşeli eşyalar. Duvarlardaki fotoğraflar bile -başka bir zamanın anlık kolajları, çocukluk ve gençlik yıllarının dağınık bir kronolojisi. Dikkatle izlenmiş ve üretilmiş, sayısız yalan ve ihanetten inşa edilmiş bir zaman.

Geçmişinden kalan bu hatıralar bir zamanlar ona çok gerçek görünmüştü. Bir hafta öncesine kadar hayatı çok normal görünüyordu. Çoğunlukla mutluydu, ev hayatının ve kariyerinin tadını çıkarıyor, içinde yaşadığı dünyanın ait olduğu dünya olduğunu kabul ediyordu. Nasıl bu kadar uzun süre bu kadar gerçek görünebilmişti, ama korkunç bir yalandan başka bir şey değildi?

Artık bir önemi yoktu.

Her şeyi bıraktı, şimdi ve burada.

Etrafına bakarken içinde hiçbir burukluk yoktu, bakışları mutfağı tararken sakın bir kabullenışten başka bir şey yoktu; krem rengi zemin, teyzesi gibi davranan Minion'un Dragos'un emriyle canına kıydıktan sonra düştüğü korkunç kahverengi kan lekesiyle gölgelenmişti.

Sadece onu düşündüğünde - ihanetinin baş tertipçisi, vicdansız eylemleriyle pek çok hayatı mahvetmiş ya da almış olan Dragos'u - Tavia içinde bir öfke alevinin tutuştuğunu hissetti. Ona ve onun gibi diğerlerine yaptıkları için, onu yenme arayışları sırasında Tarikat'a yaptıkları için, şu anda bile yaptığı kesin olan kötülük için, sonunun yakında gelmesini umuyordu.

Karanlık bir yanı, son yirmi yedi yıldır tanıdığından daha tanıdık gelmeye başlayan güçlü, yırtıcı bir yanı

-Dragos'un son nefesini verdiği gün orada olmak istiyordu. Kanlı, nihai intikam ihtiyacıyla hırlıyor, *glifleri* giysilerinin altında hissedilir bir öfkeyle çalkalanıyordu.

Ama Dragos'un ölümünde parmağı olmasını ne kadar istese de, kişisel bir misilleme ihtiyacının Tarikat'ın önüne geçmesine izin veremezdi. Bu onların savaşıydı, kendisinin değil. Aynı şekilde Chase'in Bloodlust'la olan savaşı da onun savaşıydı. Onu yardıma davet etmemişti, yardım da istememişti. Bunu ona çok açık ve yürek parçalayıcı bir şekilde ifade etmişti.

Chase'in ya da Tarikat'ın dünyasının bir parçası değildi, bu ölü Minion'un evinin daracık sınırlarında onu çevreleyen dünyanın bir parçası olmadığı kadar.

Artık nereye ait olursa olsun, kendine ait bir yer bulması gerekiyordu. Sorun şuydu ki, ileriye dönük hayatını nasıl hayal etmeye çalışırsa çalışsın, karşısında gördüğü Chase'in yakışıklı, perili yüzüydü.

Onu seviyordu. Her yönüyle ona aitti ve her zaman da öyle kalacaktı.

Hastalığı gitmesine asla izin vermese bile.

• • •

Sabah ilerledikçe yerleşkenin üzerine DERİN BİR KORKU çökmüştü. Chase ve Tavia'nın çatışması ve ardından Tavia'nın o gün erken saatlerde ayrılması haberi, herkesi ayık ve gergin tutan bir durumda sadece bir başka komplikasyondur.

Dragos büyük bir şey planlıyordu.

Kimse ne sakladığından emin değildi ama Tarikat'ın dün gece Boston'da teğmenlerinden birini sorgulaması tüm savaşçıları korkunç bir beklenti içinde bırakmıştı. Neredeyse hiç kimsenin

Saat onda, gün ışığı Tarikat'ı önümüzdeki beş ya da altı saat boyunca içeride rehin tutacaktı.

Çoğu Lucan'la birlikte istihbarat ve devriye taktikleri üzerinde çalışmak üzere başka bir yerde toplanmışken, Gideon ve Lazaro Archer, Dylan ve Jenna'yla birlikte derme çatma teknoloji laboratuvarında oturuyordu. Yaklaşık bin yaşında olan Archer kendi ırkının en yaşlılarından biriydi, hatta Lucan'dan bile daha yaşlıydı. Gece mavisi gözlü, yakışıklı, siyah saçlı Breed erkeğinin otuzunu bir gün geçtiğini kimse tahmin edemezdi.

Ancak Normanların İngiltere'yi fethine ve Hristiyan Haçlı Seferleri'ne geçen yıl tanık olmuş gibi anlattığında, şaşırtıcı hayat tecrübesi ile genç görünümü arasındaki uyumsuzluk Jenna'nın aklını başından aldı.

"Yani, Kadimlerin tam olarak insan olmayan bir ırkı aktif olarak avlamış olabileceklerini mi düşünüyorsun?" diye sordu ona.

Archer bir an için düşündü. "Her şey mümkün. Bu, ben çocukken babamın -ilk sekiz öte dünyalıdan biri- aylarca ortadan kaybolmasını açıklamaya yardımcı olabilir. Zaman zaman kardeşleriyle yaptığı toplantılardan bahsederdi. Rüyanda gördüğün gibi kolaylıkla avlanma operasyonları yapıyor olabilirler."

"Onları neden öldürdünüz?" Jenna yüksek sesle merak etti. "Yani, aralarındaki sorun neydi?"

Archer iri bir omzunu kaldırdı. "Eskiler fetihçi bir ırktı. Bunu günlüklerinizde, diğer rüyalarınızdan topladığımız tarihte gördük. Babam ve onun türünde insanlık yoktu, hatta merhamet bile yoktu."

"Haklı," dedi Gideon odanın öbür ucundan, Dragos'un New Orleans'taki ölü teğmeninden ele geçirilen binlerce kayıt arasında bilgisayar klavyesinde yazarken. "Tarikat onları yok etmeden önce, Kadimler insan yerleşimlerini çekirge sürüsü gibi ezip geçtiler. Beslenirler, tecavüz ederler, katlederlerdi. İsteklerine karşı koyarsanız sizi yok ederlerdi."

Jenna başını salladı, bütün bir halkı yok eden dalganın yarattığı kâbusu hatırlıyordu. Eskiler'e teslim olmayı reddeden kaçak kraliçeden söz ediliyordu. Şehri karşılık olarak yıkılmıştı. Lejyonu inatçı bir amaçla peşine düşmüştü.

"Diyelim ki bunların hepsi doğru," diye ekledi Dylan sandalyesinde dönerek. "Bu gezegende insan olmayan başka bir varlık ırkı olsa ve onlarla Soy'un babaları arasında bir tür doğaüstü kin maçı olsa bile, bu yine de her Soydaş'ın dolabında saklanan Atlantisli bir babası olduğu anlamına gelmez."

Gideon sıırttı. "Lafı açılmışken, Gabrielle için Çocuk ve Aile Bakanlığı'na yazdığım hack nasıl sonuçlandı?"

Jenna, "Kayıtlarına erişti ama keşfedilecek pek bir şey yoktu," diye cevap verdi. "Her iki ebeveyn de J. Does olarak listelenmiş. Ergenlik çağındaki annesi, cinayete kurban gittiğinde zihinsel olarak herhangi bir ayrıntı veremeyecek kadar ileri gitmiş. Gabrielle'in babasına gelince, bunu kimse tahmin edemez. Annesi bir erkek arkadaşından bahsetmişti, mevsimlik işçi olan bu kişi hamile kaldıktan kısa bir süre sonra ortadan kaybolmuş."

Gideon'un kaşları kalktı, mavi gözleri merakla bakıyordu. "Genç bir kadını hamile bıraktıktan sonra ortadan kaybolan, kökeni bilinmeyen bir erkek mi?"

"Hadi ama," diye araya girdi Dylan. "Sakın bana bunun gerçekten mümkün olduğunu düşündüğünü söyleme. Herkesin içinde senin mantığın sesi olmanı beklerdim."

"Bu düşüncede mantık var." Ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Sadece söylüyorum."

"Claire anne ve babasının Afrika'daki ölümleriyle ilgili ayrıntıları araştırıyor," diye ekledi Jenna. "Aradan elli yıl kadar geçmiş ama annesinin çalıştığı yardım grubu oldukça iyi hesap tutmuş. Birkaç gün içinde cevapları bulabileceğini düşünüyor."

Dylan hâlâ kuşkuyla bakıyordu. "Bir de Tess'in babası meselesi var. Bir araba kazasında ölmek oldukça ölümcül bir yol."

Jenna omuz silkti. "Biliyorum. Herhangi bir şeyi eleyebilmem için ondan bu konuda biraz daha bilgi almam gerekiyor."

Dylan gür kızıl saçlarını salladı. "Bu arada, bu ölümsüz savaşçıların - sürgündeki bir kraliçeye hizmet eden bu Atlantis lejyonunun- binlerce yıldır fark edilmeden gezegende dolaşıyor olması hepinize çok mantıklı geliyor."

Şimdi herkes ona doğru bakıyordu, üç çift kaş soru sormak için kalkmıştı. Öfkeli bir hava üfledi ve ellerini havaya kaldırdı. "Evet, evet, biliyorum. Ama Irk farklıdır. Irklar bir araya geldi, kolonileşti. Kendilerinden olanları korurlar. Eğer dışarıda bir yerlerde çocuklarına babalık yapan ve arkasına bile bakmadan çekip giden bir tür ölümsüz ırk varsa, ben bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Jenna, "Belki de giderlerse onlar için daha güvenli olur," diye tahmin etti. Dylan kaşlarını çatı. "Bir ölümsüz için daha mı güvenli?"

"Hayır," diye yanıtladı Lazaro Archer. "Gerçek babalarının kim olduğunu asla bilmemeleri kızları için daha güvenli. En azından ölümsüzlerin ezeli düşmanlarının sonuncusu da ölene kadar."

Jenna ona baktı. "Kadimlerin sonuncusu ölmüş olabilir ama anıları ve tarihi hâlâ içimde canlı ve iyi durumda. Muhtemelen sonsuza yakın bir yerde, eğer Gideon uzun ömürlü olma ihtimalim konusunda haklıysa."

"Belki de amaç buydu." Archer'ın yaşlanmayan gözleri kurnaz bir zekâyla parlıyordu. "O bu gezegende türünün son örneğiydi. Tek bildiği, tüm ırkının sonuncusu olabileceğiydi. Kadim ölümünün yaklaştığını anladıysa, egosu onu bir parçasını hayatta tutmanın bir yolunu aramaya itmiş olabilir."

"Peki, onun yürüyen, konuşan hafıza kutusu olmak istiyorsam neden beni seçmeye zorladı?" Jenna sordu. "O gece bana ölümle yaşam arasında bir seçim yaptırdı. Bununla ne demek istedi?"

Archer daha da ciddileşti, acımasızca. "Belki de bu ölümsüzler hakkında öğrenecek çok şeyimiz var. Ve senin aracılığınla Kadim bize bu şansı verdi."

Bu ifade odada asılı dururken, Gideon'un bilgisayarlarından biri bip sesi çıkardı. Arkasını döndü ve bir sürü tuşa bastı. "Şaka yapıyor olmalısın. Gerçekten bu kadar kolay olabilir mi?"

Jenna ve diğerleri izlerken, koşarak yarım düzine kalın siyah tasmanın bulunduğu masaya gitti. Dragos'un operasyonu tarafından tasarlanan ve laboratuarda yetiştirilen tüm Birinci Nesil suikastçılara takılan ultraviyole itaat tasmaları. Hunter ve Nathan Dragos'a hizmet ederken bu tasmaları takmışlardı ve ikisi de bu süreçte kafalarını kaybetmeden tasmalardan kurtuldukları için çok şanslıydılar.

Bir zamanlar Gideon'un masasındaki çeşitli tasmaları takmış olan suikastçılara gelince? O kadar şanslı değillerdi. Hunter, Dragos'un öldürdüğü kişisel ordusunun her birinden cihazları topluyordu. Polimer halkaların çoğu tamir edilemeyecek şekilde patlatılmıştı, yani geri getirilmeleri tehlikeliydi. Ama Gideon'un yeniden tasarladığı birkaç tane vardı. Şimdi getirdiği de onlardan biriydi.

"Tavia sayesinde bazı parola korumalı, şifreli dosyaları aşabildim," diye açıkladı tasmayı kapaklı, büyük bir

metal kutuyu alıp içine yerleştirdi. Sonra uzaktan kumanda olarak uydurduğu bir cep telefonunu eline aldı. Tuş takımına bir dizi kod yazmaya başladı. "Hesaplamalarım doğruysa, bu kod patlayıcıyı nötr konuma getirecektir."

Kutudaki cihaz yanıt olarak düşük bir uğultu çıkardı.

"Ah, kahretsin." Gideon'un ifadesi biraz gevşedi. "Archer, güverteye çık!"

Jenna ne olduğunu anlayamadan, o ve Dylan iki Breed erkeğinin koruyucu cüssesinin altında yere yuvarlandılar - tam da metal kutunun kapağının altından yoğun bir UV ışık huzmesi patladığı sırada. Aynı hızla kayboldu, gölgeyle ıslanan parlak bir güneş ışığı gibi buharlaştı.

"Vay canına," dedi Gideon, Jenna'yı altından kurtarmak için ayağa kalkarken. Dylan ve onun için korumaya gerek yoktu ama Gideon ve Archer farklı bir hikâeydi. Gideon bir elini karmakarışık dikenli sarı saçlarında gezdirerek inek dâhi görünümüne bir doz daha şaşkınlık kattı. "Vay canına. Bu bir ilk."

"Bu şeylerden birinin patladığını daha önce hiç görmedin mi?" Archer yanındaki yerden Dylan'a elini kaldırarak sordu.

Gideon homurdandı, başını salladı. "Hayır. Daha önce hiç yanılmamıştım." Bir saniye sonra ukala bir gülümseme takındı. "Ama artık bu enayileri istediğim zaman nasıl havaya uçuracağımı biliyorum."

Tam o sırada, Tess teknoloji laboratuvarının açık kapısında belirdi. Hepsine şöyle bir baktı, sonra da sanki yakın zamanda bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş gibi odaya göz gezdirdi. "Savannah beni görmek istediğini söyledi, Jenna?"

"Evet," dedi ve Cins Dostu'nun nazik akuamarin bakışlarıyla buluştu. "Sana baban hakkında birkaç soru sormak istiyorum."

"Elbette, ama anlatacak pek bir şey yok. Ben on dört yaşındayken Chicago'da öldü."

Dylan Jenna'nın yanından, "Araba kazası," dedi.

Tess başıyla onayladı. "Bu doğru. Neden bilmek istiyorsun?" "Bunun bir araba kazası olduğuna emin misin?" Jenna bastırdı.

"Olumlu. Üstü açık bir arabadaydı, hız yapıyordu. Babam her zaman çok hızlı araba kullanmayı severdi." Hüzünle gülümsedi. "Hayattan daha büyüktü. Tamamen korkusuzdu."

Jenna çok sevdiği belli olan ebeveynini kaybeden genç kız için üzüldü. "Kaza nasıl oldu?"

"Görgü tanıkları, önüne çıkan bir köpeğe çarpmamak için kaçtığını söyledi. Direksiyonu karşıdan gelen trafiğe kırmış. Karşı yönden gelen bir tır vardı."

Jenna Alaska'da devlet memuru olarak çalışırken yeterince kafa kafaya çarpışma görmüştü. Neler olduğunu tahmin edebiliyordu. Ama yine de cevabı bizzat Irk Arkadaşı'ndan duyması gerekiyordu. "Nasıl öldü, Tess?"

"Başı kesilmişti. Anında öldü."

BÖLÜM OTUZ ALTI

"Güzel bir kadını tek başına içerken görmekten nefret ediyorum."

Tavia, otel salonundaki barın aşağısında oturan orta yaşlı takım elbiseli adam sonunda cesaretini toplayıp yanına gelip sohbet etmeye çalıştığında başını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi. İçkisi çoktan bitmişti ve hamburger ve patates kızartmasından oluşan öğle yemeği önünde zar zor duruyordu. "Arkadaş aramıyorum."

"Seni anlıyorum. Son birkaç gündür ben de insanlarla dolup taşım. Tatil böyle bir şey işte." Yanındaki boş koltuğu işaret ederken uzun boyunlu şişedeki yerli light birası şırıldadı. "Oturabilir miyim?"

Neredeyse hırlıyordu. "Evet desem fark eder mi?"

Sanki bu yeterince davet ediciymiş gibi kıkırdadı ve onun yanına oturdu. Ona bakmadan, sadece kokusundan onu tarttı. Cildindeki ucuz otel sabunu ve tasarımcı kolonyası, her ikisi de ona yapışan son seksin izlerini maskeleyordu. İndirimli outlet takım elbisesinin altına giydiği, uçuş sırasında bavuluna konduğu için hâlâ jet yakıtı egzozunun kokusunu taşıyan beyaz düğmeli entarisinde yumuşatıcı ve sprey kola vardı. Yanına geldiğinde yüzük takmıyordu ama muhtemelen kısa bir süre önce ailesiyle Disney World'de aldığı bronz ten renginde belli belirsiz bir yüzük izi bulacağını bilmek için kontrol etmesine gerek yoktu.

"İş için Boston'da mısın?" diye sordu.

Elindeki boş bardağı barın üzerine bıraktı ve yüzünü ona dönmek için koltuğunda döndü. "Önümüzdeki birkaç gün otelde satış kongresi var. Daha bu öğleden sonra geldim."

Tavia ona sıkı bir gülümseme verdi ve küçük bir diş gösterme dürtüsüne zorlukla karşı koydu. "Hiç vakit kaybetmediğin kesin. Karın, sen şehir dışındayken onunla oynadığını biliyor mu?"

Birden sessizleşti. "Benim ... karım hakkında ne halt biliyorsun?"

Adam tabureden hışımlla inip sürüsündeki diğler adamlara katılmak üzere uzaklaşırken tabağına doğru sırtıttı.

Bir kez daha yalnız kalan Tavia, hafif kahkahasını bastıramadı. Cinslerden biri olarak yaşayacağı bu yeni hayatta duyularının artması oldukça eğlenceli olabilirdi.

Faturayı işaret etti ve parasını bulmak için kot pantolonunun cebini karıştırmaya başladı. O gün evden çıkmadan önce mutfak çekmecesinden iki yüz dolar acil durum nakit parasını almıştı. Ne de olsa kimse onu özlemeyecekti. Ne yazık ki uzun süre dayanmayacaktı ve sonra başka bir şey bulması gerekecekti.

Otel kredi kartı ve uygun bir kimlik olmadan kendisine bir oda vermeyi reddettiğinde, kendi başına bir oda tuttuğı için zaten yeterince suçlu hissediyordu. Merdiven çıkışına yakın boş bir odanın kilidini zihinsel olarak açmak sadece birkaç denemesini almıştı. Birinin anahtarla yasal bir şekilde açması ve oradan hızlıca çıkması gerekmesi durumunda kolay bir kaçış.

Barmen hesabı getirirken, "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

Tavia başını salladı. "Ben hazırım." Hesaba baktı ve adama sağlam bir bahşış bıraktı, bar ucuz bira, sigara ve kötü kolonya kokan bir düzine içadamıyla dolup taşığına göre artık oradan gitmeye fazlasıyla hazırđı.

Tabureden indi ve sıkışık salonun içinde yoğunlaşan kalabalığın arasından güçlükle geçebildi. Barın diğler ucundaki mekânın köşesine monte edilmiş düz ekran monitöre doğru topluca hareket ettiler. Belki de büyük bir maç oynanıyor diye düşündü, ta ki toplanan adamlardan birkaçı gözlerini televizyona dikmiş bir halde istavroz çıkarana kadar.

"Vay anasını," diye mırıldandı biri karanlık bir sesle. "Şunun sesini açar mısın?"

Ses çubuğı sonuna kadar açıldı ve Tavia dehşet içinde, denizaşırı bir uydu bağlantısından canlı bir haber bülteni çalarken bakakaldı. Muhabir Almanca konuşuyordu ama ne söylendiğini anlamak için dili anlamaya gerek yoktu.

Arkasındaki eşzamanlı birkaç video yayınında yer alan sahne tam bir kaostu.

İnsanlar karanlık şehir sokaklarında çığlık atarak, feryat ederek koşturuyor. Hayatları için koşuyorlar. Uzaktan silah sesleri geliyor. Vitrinlerden ve yüksek binalardan yükselen dumanlar. Kavşakların ortasında terk edilmiş arabalar, kapıları açılmış, metalleri bükülmüş ve insanoğlunun daha önce tanık olduğu hiçbir şeye benzemeyen kaba bir güç tarafından ezilmiş.

Ve cesetler. Dzinelercesi, kırık, kanlı bebekler gibi etrafa saçılmıştı.

Muhabir devam etti, şehri tüm dünyanın gözü önünde yağmalanırken gözyaşlarını tutmaya çalışırken sesi duygusallıktan atlıyordu. Sonunda kendini kaybetti. İçinden bir hıçkırık koptu ve anlaşılmaz bir ıstırap ve dehşet feryadına dönüşmeden önceki anda, bir kelime Tavia'nın kalbinde bir çığlık gibi yankılandı.

"Vampirler."

LUCAN BACAKLARINI HİSSEDEMİYORDU.

Hayatında ilk kez kendini tamamen güçsüz hissediyordu. Derme atma, yetersiz donanımlı yerleşkenin büyük odasında durdu ve Andreas Reichen'in Berlin'den bildirdiklerini Tarikat'ın diğer ev halkıyla birlikte hoparlörden dinledi.

Gün batımında, Avrupa'nın dört bir yanındaki İcra Dairesi rehabilitasyon tesisleri açıldı ve yüzlerce kan bağımlısı Haydut, şüphelenmeyen, hazırlıksız insan topluluğunun üzerine salındı.

"şu anda en büyük katliamlar büyük şehirlerde yaşanıyor," diyen Reichen'in aksanlı sesi sert ve odunsu. "Almanya'da: Berlin, Frankfurt, Münih. Fransa da çok sayıda kayıp olduğunu bildiriyor. Polonya ve ek Cumhuriyeti de yle. Her saat daha fazla haber canlı olarak yayınlanıyor."

Lucan öfkesini kkretmek istiyordu. Bir şeyleri yok etmek, ev yanan bir moloz yığını halinde kulaklarının dibine yıkılana kadar öfkesini haykırmak istiyordu. Ama sıkılı ellerini bile özemiyordu. Birkaç dakika önce ilk haber bültenleri denizaşırı vampir saldırılarının haberini verdiği anda kupkuru ve kalın olan boğazında kelimeleri zorlukla oluşturabiliyordu.

Ve şimdi Reichen en kötüsünü doğrulamıştı.

Her şeyin arkasında Dragos vardı. Bu onun şah mat hamlesiydi. Lucan'ın geldiğini görmediği hamle. Dragos'un bunu yapabileceğine asla inanmazdı.

O kadar anlaşılmazdı ki. Yani son.

Arno Pike'in dün geceki alaycı sözleri karnına inen bir yumruk gibi geri geldi.

Çok geç kaldınız... Dragos çoktan kazandı.

Tarikat bunu nasıl düzeltebilir?

Serbest bırakılan Haydutların sayısı kendilerinden kat kat fazlayken ve dünya genelinde birçok bölgeye yayılmışken durumu nasıl kontrol altına alabilirlerdi?

Dragos'un bu tek misilleme eylemiyle verdiği zararı kim nasıl geri almayı umabilirdi ki?

İrkin uzun zamandır, binlerce yıldır arkasında yaşadığı gizlilik perdesi - geçici barış- yırtılıp atılmıştı. Ve asla geri getirilemezdi. Türleri insan dünyasına olabilecek en kötü şekilde maruz kalmıştı.

Canavarlar gibi.

Vicdansız, ruhsuz katiller olarak.

Ve işin kötüsü, Avrupa'daki saldırılar sadece bir başlangıçtı. Lucan Dragos'u artık aynı katliam ve terörün yakında Amerika Birleşik Devletleri'ni de ziyaret edeceğini tahmin edecek kadar iyi tanıyordu. Kanada ve Meksika'yı da.

Üç saatten az gün ışığı kalmıştı.

Akşam karanlığı hızla yaklaşıyordu.

"Mathias Rowan'ı ara," dedi Gideon'a. "Kuzey Amerika'daki tüm Ajans rehabilitasyon tesislerinin kilitlenmesini istiyorum. Bunu hemen yapmasını söyle!"

Gideon telefon etmek için koşarken, Lucan şimdi etrafında toplanan savaşçılara ve eşlerine baktı. Dante ve Tess, yeni doğan oğullarını kucaklıyorlardı. Tegan ve Elise, kendi oğullarının miras alacağı karanlık dünyanın bilinciyle yüzleri asıktı. Rio ve Dylan, elleri sıkıca kenetlenmiş, Rio'nun yaralı yüzü gergin ve ayık. Niko ve Renata, ikisi de Mira'yı koruyucu bir şekilde kucaklarken cesur bir görüntü sergiliyorlardı. Kade ve Alex, Brock ve Jenna'yla birlikte durdukları yerde birbirlerine sokulmuşlardı; Jenna sessiz gözyaşları dökerken Brock'un kolları Jenna'ya sarılmıştı. Hunter ve Corinne, birbirlerinin ellerini sıkıca tutmalarına rağmen metanetlerini koruyorlardı; Corinne'in oğlu Nathan ve Okçularla yakın bir grup oluşturmuşlardı. Savannah ve Gabrielle, Lucan'ın diğer tarafında birlikte duruyordu; iki kadın da dimdik ve kararlıydı, her savaşçı kadar cesurdular.

Bir de Chase vardı. Davet edilmediği halde odanın kenarında oyalanıyordu. Yine de gece kıyafetleri ve savaş botlarıyla savaş için giyinmişti. Zayıf kalçalarındaki kemerden ve göğsünü çaprazlama kesen kayışlardan silahlar fırlıyordu.

Lucan başını onaylarcasına eğdi. Güven ve teşekkürle. Bu görevde herkese ihtiyaçları olacaktı. Chase'in kendini kanıtlamak için bundan daha iyi bir şansı olamazdı. Lucan savaşçının bakışlarından tam da bunu yapmaya niyetli olduğunu görebiliyordu. Ya da denerken öleceğini.

Bütün gözler Lucan'ın üzerindeydi ve onun kararını bekliyorlardı. Bunu daha iyi hale getirmesi için ona güveniyordu. Daha önce hiç yapmadığı gibi liderlik edeceğine.

Onları yüzüstü bırakamazdı.

Başaramayacaktı.

Gideon odaya geri döndü ve Lucan'a bir cep telefonu uzattı. "Ben Rowan. Tüm Kuzey Amerika tesislerinin devre dışı olduğunu söylüyor. Şebekenin her yerinde iletişim kesilmiş. Tecrit çağrısı yapmanın hiçbir yolu yok."

Bu da Dragos'un bu kadarını tahmin ettiği ve bu konuyu çoktan hallettiği anlamına geliyordu. Lucan toplanan kardeşlerine ciddi bir bakış attı. "Herkes hazırlansın. Gün batmadan yola çıkıyoruz."

BÖLÜM OTUZ YEDİ

TAVIA öğleden sonra geç saatlerde kasabayı geçerken hâlâ titriyordu. Her yerde insanlar Avrupa'da yaşanan vahşetten bahsediyordu. Denizaşırı ülkeler acil yardım ve afet yardımı çağrısında bulunuyor, Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ulusların hükümetlerinden acil askeri destek sağlamaları için umutsuzca yalvarıyorlardı.

Birkaç saat süren sebepsiz katliam ve kan dökülmesinden sonra dünyanın aldığı şekil korkunç ve gerçeküstüydü.

Ve Tavia tüm bunların merkezinde Dragos'un olduğundan emindi.

Saldırganlardan bazılarının vahşi ve kanlı yüzlerini gösteren birden fazla fotoğraf ve haber videosu görmüştü. Vampirler, artık tüm insanlığın onları tanıdığı gibi.

Hepsi hayduttu.

Saldırı haberini duyduğundan beri ilk kez Chase'in İcra Dairesi'nin kontrolündeki rehabilitasyon tesisleri hakkında söylediklerini düşündü. Kan bağımlısı Rogue'ların aniden insan dünyasında serbest kalması durumunda şiddetin ne kadar yaygın olacağından, katliamın ne kadar büyük olacağından bahsetmişti.

Ve şimdi Dragos bu kâbusu denizaşırı ülkelerde başlatmıştı, Tavia bundan emindi.

Durdurulması gerekiyordu. Daha fazla dehşet saçma ya da gezegenin sakinlerini daha fazla tehlikeye atma şansı bulmadan önce.

Ona yaklaşmanın bir yolunu bulabilseydi, onu öldürmenin de bir yolunu bulabilirdi.

Tam da bunu yapmak için bir planın tohumları son birkaç saattir zihninde oluşuyordu.

Back Bay yerleşim bölgesine yürüyerek aceleyle girdi, gün batımı şehri serin gölgelerle henüz öpmüştü. Hafif bir kar yağışı, trafiğin tıkadığı caddelerin ve kaldırımlarla ara sokaklardaki endişeli, geveze yayaların gürültüsünü bir nebze olsun azaltıyordu.

Tavia ileride, caddenin diğer tarafındaki tanıdık kahverengi taş konağı gördü. Bir toplu taşıma otobüsünün geçmesini bekledi, ardından karşıya geçmek için tek yönlü caddeye adım attı.

Zehirli egzoz gazı ve buharın büyük geçirmesi ortadan kalktığında, kendini bir canavarın yüzüne bakarken buldu.

Rogue, yırtık pırtık, kan lekeli kurumsal bir tulum giymiş halde kaldırımda duruyordu. Ona bakarken başını eğmişti, yüzü ve boynu yeni bir cinayetin kanıyla kayganlaşmıştı. Tavia'nın dişleri ıslak kırmızı hücrelerin kokusuyla zonkladı ama içinden geçen adrenalin dalgasının açlıkla hiçbir ilgisi yoktu. Korku damarlarını iğneliyor, omurgasına doğru hızla ilerliyordu.

Oh, Tanrım.

Katliam burada da gerçekleşmek üzereydi.

Serseri hayvani bir hırıltı ve alçak bir homurtuyla kaldırımdan ona doğru adım attı. Tavia eğilerek onun yolundan çekildi ve en yakın ara sokağa doğru koştu. Onun kendisini takip ettiğinden emin olmak için arkasına baktı.

Adamın dişlerini göstererek peşinden koştuğunu gördüğünde midesinde oluşan korku düğümü buz gibi soğuktu ve kanını dondurdu. Sokağın derinliklerine doğru koştu ve kot pantolonunun arka kemerinde sakladığı silaha uzandı.

Rogue'un ayak sesleri ağırdı ve eski kaldırımı kaplayan buz üzerinde çıtırdıyordu.

Tavia bir kahverengi taşın köşe duvarının arkasına gizlendi ve vampirin hantal cüssesi görünmeden önce birkaç saniye bekledi. Sonra sessizce ve hızla saldırdı.

Bıçak Rogue'un göğsüne saplandı ve onu olduğu yerde durdurdu. Anlaşılmaz bir şeyler homurdandı, elleri kalbinin üzerinde açılan yaraya geldi.

Titanyum, Rogue'un kan dolaşımında işini yapmaya başlamıştı bile. Chase'in dediği gibi, hastalıklı damarlarda ve atardamarlarda zehir gibi dolaşıyordu.

Bu tavsiye sayesinde Tavia o gün erken saatlerde bölgedeki bir rehinci dükkânını ziyaret etmiş ve kalan parasının yarısını bıçağa harcamıştı.

Buna deęer, diye dūřındū, metal onu çabucak hallederken Rogue'un dizlerinin üzerine çökmesini izlerken.

Kullanılmış titanyum av bıçağı: altmış üç dolar.

Değeri: Paha bıilemez.

Rogue'un bedeninin önce cızırdayan bir yapışkan madde yıęınınā, sonra da kle dönüşmesini izlemek için beklemedi. Bunun yerine bıçağı temizleyip sakladı ve Chase'in Darkhaven'ına doğru koştu.

Boş kahverengi taş mülkün n kapısına ulaştığında, mahallenin başka bir yerinden ruhunu parçalayan bir çığlık yükseldi.

Sinsice dolaşan daha fazla haydut.

şu anda bile daha fazla insan ölümü gerçekleşiyor.

Gece geliyordu ve getirdiği dehşet çoktan gelmişti.

DÜNYA YANIYORDU ve karanlıkta kan kaybediyordu.

Chase, Tarikat'ın hızla giden siyah Rover'ının arka koltuğundan dehşetle parçalanmış manzaraya baktı. Dante ve Renata sessizce onun yanında oturuyordu. Rio arkadaki atlama koltuğunda asık suratlıydı, Lucan ise ndeki Nikolai'nin yanında av tüfeğini sürdüğü yerde çenesini sıkmış, soğukkanlıydı.

Arkalarında kilometrelerce yol vardı, beş saatten fazla süren yolculuk Niko'nun aşırı hızıyla ancak üç saate sığmıştı. Brock, Tarikat'ın görev ekibinin geri kalanını Boston'a doğru taşıyan ikinci araçta hızla onları takip etti. Lazaro Archer bile savaşlara gece savaşında eşlik etmek üzere silahlarını ve savaş teçhizatını kuşanmıştı.

Tanrı alabilecekleri her türlü yardıma ihtiyaç duyacaklarını biliyordu.

Mathias Rowan'ın hesabına göre, sadece doğu kıyısındaki rehabilitasyon tesislerinden serbest bırakılan Rogue nüfusu yüze yakındı. Hepsini kontrol altına almak haftalar alırdı, muhtemelen daha da uzun sürerdi. Ve bu, bu gece Kuzey Amerika'nın diğer bölgelerinde serbest bırakılan diğerlerini hesaba katmıyordu.

Tarikat'ın başarısına karşı olan ihtimaller şaşırtıcıydı. Sonunda ayrılmak ve sorunu farklı yönlerden ele almak zorunda kalacaklardı.

Ama asıl endişe kaynağı Boston'du. Dragos'un en sert darbeyi vurduğu yer orası gibi görünüyordu, şüphesiz savaşların yüzüne gücünü göstermek ve Tarikat'ın ana sahasında kutsal olmayan bir cehennem yaratmak için.

şehre yaklařtıķa kaos daha da kötüleşti.

Dağınık ev yangınları otoyolun her iki tarafında parlak turuncu alevleri gökyüzüne doğru fırlatıyordu. Paniğe kapılan sürücüler şehrin çeşitli arterlerine girip çıkmaya çalışırken trafik her iki yönde de kilitlenmişti. Her yerden siren sesleri yükseliyordu. Mahallelerde ve ara sokaklarda ise insan sürüleri, gözleri dönmüş, yüzleri dehşetle buruşmuş, asla kaçamayacakları bir tehlikeden kaçan kör bir karmaşa içinde yaya olarak koşuşturuyordu.

Chase nereye baksa, manzara tam bir çılgınlıktı.

Rio, Rover'ın mezar gibi sessizliğinde, "Cristo," diye tısladı. Chase çevresel görüşünde, heybetli İspanyol savaştının istavroz çıkardığını ve boynundaki ince zincirde asılı dini bir kolyeyi kaldırıp, küçük madalyonu sessiz bir dua ile dudaklarına bastırdığını gördü.

Boston ufuk çizgisi şimdi tam karşıda beliriyordu, yanan binalardan yükselen siyah dumanlar ve kaçan sürücüler tarafından sokaklarda terk edilmiş arabaların buruşmuş enkazı. Çılgınlıklar havayı kirletiyor, tüm şehrin üzerinde asılı duran şiddet kakofonisine ekleniyordu.

Chase'in aklına Tavia geldi. Tarikat'la birlikte Boston'a doğru yola çıktığından beri bir an olsun aklından çıkmamıştı. Onun yakında, şehirde bir yerde olduğunu biliyordu. Onu kanında hissedebiliyordu. Tarikat Boston'a doğru yola çıktıktan kısa bir süre sonra ondan aldığı korkunun acısıyla damarları hâlâ karıncalanıyordu. Sarsıntı içgüdüselde ama kısa sürmüş ve uzun süre sonra azalmıştı. Onun şu anda güvende olduğunu bilmek -hayatta ve zarar görmemiş olduğunu bilmek- dünyanın geri kalanı gözünün önünde kan dökülmesine ve yıkıma dönüşürken sarıldığı bir güvenceydi.

Yine de aracın kapısını açıp ona doğru koşma dürtüsü güçlüydü. Ezici. Ama görevi şu anda her zamankinden daha fazla Tarikat'la birlikteydi. Onun nefes aldığını bildiği sürece, bu gece yapması gerekeni yapabilirdi.

Tavia güçlü ve yetenekli bir kadındı. Irk soyunun şaşırtıcı bir şekilde ortaya çıkmasından önce bile öyleydi. Zeki ve akli başındaydı. Bunu biliyordu. Sevgilisinin -eğer bu onura layık olduğunu kanıtlarsa, eşinin-tanıdığı en olağanüstü kadın olduğu gerçeğiyle teselli buluyordu.

Ama aynı zamanda cesur ve kararlıydı. Dragos'un bu gece burada serbest bıraktığı şiddet ona ulaşırsa ne yapabileceğini düşündüğünde göğsünde bir endişe düğümü oluşturan iki şey. Kendisi ve Tarikat bu cehennemi durumu kontrol altına alana ve kendisi de onu bulmak için kaçana kadar kızın ortalıkta görünmemesi için dua etti.

Lucan öndeki yolcu koltuğundan ikinci araçtaki diğerlerine telsizle haber verdi. "Tegan, ekibini Kuzey Yakası'na götür. Taramaya oradan başla. Geri kalanımız Southie'den başlayacak, haydutları her iki uçtan birlikte süreceğ ve mümkün olduğunca çoğunu ortadan kaldıracacağız."

"Hallediyorum" diye cevap verdi savaşçı.

Arkalarında, Brock SUV'u tıkanmış ve kaotik bir trafikten oluşan engelli bir parkurdan geçirirken Rover'ın farları uzaklaştı.

Lucan diğerlerine ciddi bir bakış atarak, "Herkes hazır olsun," dedi. "Uzun, kanlı bir gece olacak."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

TERÖR ŞAFAĞA KADAR DEVAM ETTİ.

Tavia hiç uyumamıştı. Muhtemelen şehirdeki hiç kimse uyumamıştı. Muhtemelen kanayan ulusun tamamında hiç kimse bitmek bilmeyen, umutsuz bir gece gibi görünen çılgınlık ve şiddet devam ettiği sürece bir dakika bile dinlenememişti. Şafak söküp de saldıran haydutlar yere serilene kadar dehşet duraksamamıştı. Sabahla birlikte kederli insanların çılgınlıkları ve Kayıp - çok az insan aklının kavrayabileceği bir saldırının savaş bölgesi sonrası.

Ve henüz bitmemişti.

Güneş yeniden battığında, yeni bir katliam dalgası gelecekti.

Tavia, Chase'in Darkhaven'ının ön kapısını açıp gün ışığında dışarı adımını atarken iliklerine işleyen bir korkuyla bunu biliyordu. Dragos'u arama planı bir gecede sağlamlaşmıştı. Gerekli adımları atmış, Dragos'un huzuruna çıkmak için kullanacağı yöntemi tasarlamış ve fırsatını bulursa, biraz da şansı varsa, o orospu çocuğunu öldürecekti.

Tavia hızlı adımlarla yürürken kahverengi taşlı malikânenin dışındaki manzara mahşerden farksızdı. Boşaltılmış arabalar her yere dağılmış, farlar yanıp sönüyor, alarmlar cevapsız binlerce cep telefonunun müzikal çınlamalarıyla uyumsuz bir senfoni içinde ötüyordu. Yağmalanmış vitrinlerin ve en kötü saldırılar sırasında kırılıp açılmış evlerin için için yanan kabuklarından duman ve küller yükseliyordu. Karla dolu mahalle avluları ve boş kaldırımlar devasa kan gölleriyle kaplıydı.

Şehir hayalet bir kasabaydı. Tavia ve harabeye dönmüş sokaklarda devriye gezen asık suratlı acil durum çalışanları ya da çok sayıda ölünün üzerini ciddiyetle örten ve toplayan adli tabiplik personeli dışında kimse dışarı çıkma riskini göze almıyordu.

Tavia aceleyle gideceği yere doğru koştu, başı eğikti, gözleri çok fazla çirkinlik ve yıkımla doluydu. şehrin öbür ucuna, Suffolk İlçesi şerif Departmanı'na, daha bir hafta önce gittiği polis merkezine geri döndü. Senatör Clarence'ın tatil partisindeki isimsiz tetikçiyi teşhis etmesi için çağrılmasının üzerinden sanki on yıl geçmiş gibiydi. Dünyası, takip eden birkaç gün içinde kendi ekseninde daha fazla dönmüş olamazdı.

Gerçeklik değişmişti ve şimdi aynı deli olduğu iddia edilen adam, onun herkesten çok sevdiği kişiydi. Onsuz yaşamak istemediği kişiydi. Ve ortak düşmanlarını yok etmek için üzerine düşeni yaptıktan sonra onunla yeniden bir araya gelmeye kararlıydı.

"Bayan Fairchild-Tavia?" Dedektif Avery'nin sesi o içeri girdikten bir süre sonra kalabalık istasyonda yankılandı. Başını kaldırıp ona doğru aceleyle koşan dedektifi gördü, orta yaşlı yüzü çökmüş ve bitkin bir haldeydi. Adam bariz bir endişeyle ona baktı. "Tanrım, iyi misin?"

Öyleydi ama yüzündeki ve vücudundaki çürükler ve kesikler aksini gösteriyordu. Zaten bütün mesele de buydu. Kendi kendine açtığı yaralara ek olarak, kot pantolonu ve uzun kollu siyah kazağı yırtık ve pırtıktı. Kirli deri ayakkabıları kanla sıırsıklamdı, bu son etki istasyona girerken yaptığı yürüyüşten kaynaklanıyordu.

"Benimle gel. Yaralarınla ilgilenecek birini bulacağım," dedi nazik dedektif, belli ki onun sessizliğini şok olarak algılamıştı. Onu karakolun derinliklerine, toplu bir şaşkınlık içinde içeri girip çıkan endişeli memur kalabalığının arasından geçirdi.

"En azından hayattasın. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," diye devam etti ve onu boş bir ofisteki boş bir sandalyeye götürdü. Siyah masa telefonunun ahizesini kaldırıp bir numara çevirirken elleri titriyordu. Küfretti ve telefonu yuvasına geri soktu. "Meşgul sinyali. Hatlar kesik olabilir. Bütün lanet şehir yerle bir oluyor. Son birkaç saattir neler olup bittiğini anlayamıyorum bile. Yani, bunların hiçbirisi gerçekten oluyor olamaz..."

Tavia bu adamın ve türünün geri kalanının yaşadığı dehşet için üzülyordu. Ama söyleyecek hiçbir sempati sözcüğü yoktu. Zaten hiçbir şey yeterli değildi. Zihni tamamen istasyonda bulunma amacına odaklanmış bir halde oradan geçen düzinelerce yüzü taradı.

Aradığı kişiyi buldu: Soğuk, ölü gözler, çalkalanan bedenler denizinde onun daralmış bakışlarıyla buluştu.

Minion onu görür görmez tanıdı, ne olduğunu anladı.

Tavia dedektife, "Hemen döneceğim," diye mırıldandı. "Bir bardak suya ihtiyacım var."

Avery itiraz etmedi ya da onu takip etmek için ayağa kalkmadı, üniformalı bir subay siperlerden daha korkunç haberler iletmek için içeri girdiğinde çoktan başka bir yöne çekilmişti. Tavia, Dragos'un zihin kölesinin tam önünde durana kadar insanların arasından hızla geçerek Minion'a doğru ilerledi. "Efendinizi görmem gerekiyor."

Ağzı buruştu. "Ondan başka kimseden emir almam."

"Tarikat'ın yerleşkesinden yeni geldim," diye bastırdı. "Sanırım Dragos ona söyleyeceklerimi duymakla çok ilgilenecek."

Üniformalı Minion uzun bir süre düşünerek baktı. "Beni takip edin."

Onunla birlikte arka kapıdan çıkıp otoparka gitti. Minion bir numara çevirdi, bir kez çalmasına izin verdi ve sonra bağlantıyı kesti. Bir saniye sonra cep telefonu gelen bir aramayla cıvıladı. Hattan Dragos'un sesi gelip neden rahatsız edildiğini öğrenmek istediğinde Tavia kendini zor tuttu. Minion ona Tavia'nın orada olduğunu söyledi ve ardından Tavia'nın üzerinde silah araması için talimatlar aldı.

Dragos hâlâ telefondayken telefonu cebine attı ve kadının üzerini aramaya başladı. Titanyum bıçağı hemen buldu, kendini beğenmiş bir alaycılıkla arkasından çekip aldı ve polis üniformasının deri kemerinin altına soktu. Elleri kızın üzerinde sertti, gövdesine tırmanmadan önce her iki bacağını ve kalçasını sıyırdı. Göğüslerinin etrafında biraz fazla oyalandı ve Tavia onaylamadığını homurdanarak ona biraz dış gösterdi.

Minion geri çekildi ve cep telefonunu ağzına götürdü. "Kız temiz. Onunla ne yapmamı istersiniz, Usta?"

Dragos'un sesi tehditkârdı ve tüylerini diken diken eden bir entrikayla süslenmişti. "Dişiyi orada tutun. Diğer talimatlarımı bekleyin."

"Dünya çapında teyit edilen ölü sayısı binlerle ifade ediliyor."

Lucan, Mathias Rowan o sabah Darkhaven'da kendisine ağırbaşlı haberleri verirken başını salladı. Tarikat uzun bir aradan sonra nihayet oraya sığınmıştı.

savaş gecesi. Dragos'un kötülüğü bile doğan güneşi alt edemezdi. Gün ağarırken, savaşçı, sivil ve Rogue tüm Breed saklanacak bir yer aramak zorunda kaldı.

Arka planda Tegan, Chase ve diğer savaşçılar saldırılar ve sonrasıyla ilgili televizyon haberlerini gözden geçiriyorlardı. Yalnızca son on sekiz saatteki yaygın katliam ve yıkım haberleri değil, insan kolluk kuvvetleri ve hükümet yetkililerinin vampirlerin tartışılmaz varlığından açıkça bahsetmeleri de imkânsız görünüyordu.

Ve insanoğlu, anlaşılabilir bir şekilde, onları düşmanları olarak görmüştü. Vahşi.

Canavarca.

Odaklanmış ve hızlı bir imha gerektiren ölümcül bir bela.

Lucan, Mira'nın vizyonunu tüm dünyada yayınlanan grafik video ve fotoğraflarda gördü. Bunu dün gece, botları dökülen kanla ıslandığında, ölü insanların ve katledilmiş Rogue'ların cesetleri gözlerinin alabildiğince uzağa yayıldığında yaşamıştı. Şimdi dilindeki pişmanlığın acı tadını alıyordu; Dragos'u böyle bir cehennemi serbest bırakmadan önce durduramadığı için pişmanlık duyuyordu. Kâbusun daha yeni başlamış olmasından duyduğu pişmanlık.

Avrupa yeniden gece karanlığına hazırlanıyor, başka bir saldırı ihtimaline karşı en büyük şehirlerin güvenliğini sağlamak için askeri güçleri çağırıyordu. Herkes bunun olmaması için dua ediyordu ama Lucan ve Tarikat'ın geri kalanı bunun olacağını biliyordu. Her ne kadar savaşçılardan hiçbiri ya da Mathias Rowan bunu söylememiş olsa da, onlar da Lucan gibi çünkü büyüklükte bir saldırıyla nasıl mücadele edebileceklerini merak ediyor olmalıydılar.

İki kıtaya dağılmış yüzlerce kişiye karşı burada toplanmış bir düzine kadardılar. Rowan ve onun kefil olduğu bir avuç Ajan'ı da sayarlarsa, yüz kişiye karşı yirmi kişiydiler, kendilerini hemen davaya adayan iyi adamlar. Denizaşırı ülkelerde Reichen'in başında olduğu birkaç kişi daha vardı. Ama Tarikat ve yeni müttefikleri aynı anda her yerde olamazdı. Serbest bırakılan Haydutları daha fazla masum can almadan ortadan kaldırmak için mevcut sayılarının on katına ihtiyaçları olacaktı.

İnsanlar saldırıya geçmeye karar vermeden önce.

"Sokağa çıkma yasakları yerinde mi?" Lucan sordu. İnsanlar terör ve şüphe içindeyken, hiçbir Cins erkeğin beslenmesine izin verilmeyecekti.

Haydutlar hâlâ bir tehdit oluşturunuyordu. Şu anda insanlık için, yasalara uyan bir Melez sivil ile bir Haydut arasında hiçbir fark yoktu. Lucan, tüm Irkların güvenliği için Darkhavens'ın bir sonraki emre kadar gece karantinasına uymasını talep etmişti.

Rowan ona şüpheli bir bakış attı. "Haberı yaymak için elimizden geleni yapıyoruz, ancak ilk saldırılardan bu yana Ajans altyapısının çoğu kapalı olduğu için bu yavaş bir süreç."

"Devam et," dedi Lucan ona. "Sivillerin çapraz ateşe yakalanması konusunda endişelenmek zorunda kalmadan ellerimiz yeterince dolu zaten."

İcra Dairesi ise bir gecede neredeyse dağılmıştı. İletişim kesilmişti. Dragos'un gizli takipçi ağı - biri Seattle'da, diğeri Avrupa'da olmak üzere bilinen iki Teşkilat yöneticisi de dahil olmak üzere - ona ve hedeflerine bağlılıklarını açıkça ilan etmek için gölgelerden çıkmıştı. Sayısız diğeri Ajans personeli de ya Dragos'a bahis oynamak ya da hizmetten tamamen çekilmek ve ailelerine bu karanlık dönemi atlarmaya odaklanmak için firar etmişti.

Lucan'ın kalbi birkaç saat kuzeyde, Gabrielle'in yanındaydı. Tüm bu kargaşa ve kaos içinde Gideon'la yalnız kalan Gabrielle, diğeri Soydaşlar ve çocuklar için endişeleniyordu. Gideon'un onları güvende tutacağından hiç şüphesi yoktu ama derin endişesi onu mahmuzlar gibi sürerken eşinden uzakta olmak Lucan'ı öldürüyordu. Savaşçıların hepsi bugün ayıktı, düşünceliydi.

Özellikle Chase.

Lucan şu anda muhtemelen en çok onun için üzülyordu. Savaşçı odanın arka tarafında tek başına duruyordu, soğukkanlı ve kontrollüydü, son aylarda çok değişken olan erkekten belirgin bir değişiklikti bu. Pervasız ve itaatsizdi. Devriye ortakları ve kendisi için bir sorumluluktı.

Dökülen onca kana rağmen, dün gece onunla yan yana savaşan soğukkanlı, yetenekli savaşçıda o Chase'den çok az şey kalmıştı. Hepsi için zorlu ve yorucu bir gece olmuştu ama özellikle Chase için. Yine de güçlü durmuştu. Yıkılmamıştı. Lucan, savaşçının odanın diğeri ucundaki net ve odaklanmış bakışlarıyla karşılaşınca, onun da kırılmayacağını tahmin etti.

Chase'in gözleri sabitti ve çelik gibi bir kararlılıkla doluydu.

Lucan'a Sterling Chase'in olmak için doğduğu liderin bir anlık görüntüsünü veren tek fikirli, yılmaz bir amaç. Gelecekte bir gün tekrar olabileceği lider, eğer içlerinden herhangi biri o geleceğin geldiğini görecektik kadar hayatta kalırsa.

Lucan başını eğerek onaylarcasına başını salladı ve kelimelerle ifade edemeyeceği kadar çok şey söyledi.

Chase ayık ve anlayışlı bir şekilde başını salladı.

Lucan, Harvard'ın tekrar Tarikat'ın yanında olmasından gurur duyuyordu. Sterling Chase'e kardeşim ve arkadaşım diyebildiği için gururluydu.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

JENNA TELEFONU KAPATTI ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Az önce duyduğu haber yüzünden kalbi adrenalinle çarpıyor olsa da, omuzlarına tünemiş kurşun örsler gibi üzerine ağır bir yorgunluk çökmüştü.

"Claire Newport'ta nasıl?" Gideon, odanın karşısındaki teknoloji laboratuvarında UV tasmalar üzerinde sürdürdüğü deneylere bakarak sordu.

"O iyi. Güvende ve şimdilik ortalık sakin."

Yerleşkenin geri kalanı Rogue saldırılarıyla ilgili televizyon haberlerine kilitlenmişken, Jenna ve Gideon kendilerini işlerine vermişlerdi. Diğer tasmanın yanlışlıkla patlamasından sonra, tüm tasma aktivasyon dizilerinin programsal anahtarının peşine düşmüştü. Gideon koleksiyonundaki tasmalardan birini GPS haritasında göstermeyi bile başarmıştı ve bu onu çok heyecanlandırmıştı. Haber beklemekten ve sonra biraz daha beklemekten başka yapacak bir şey olması yardımcı oluyordu.

Jenna *glif işaretli* boynundaki ağrıyı ovuşturdu, uykusuz geçen uzun saatlerin ve Brock ile Tarikat'ın geri kalanı için duyduğu endişenin bir ürünüydü bu. Aslında tüm dünya için endişeleniyordu. Son yirmi dört saatte yaşananların ışığında başka hiçbir şey önemli görünmüyordu. En azından değer verdiği herkes güvendedeydi ve hesaba katılmıştı. "Lucan ve Mathias Rowan, Reichen yurtdışındayken Darkhaven'ı korumaları için Newport'a bir çift Ajan gönderdi. Claire onun emin ellerde olduğunu söylüyor."

Gideon başını salladı. "Bunu duyduğuma sevindim. Sanırım dün gece kıyamet kopmadan önce ailesinin ölümüyle ilgili biraz araştırma yapabilmiş?"

"Evet," diye yanıtladı Jenna. "Aslında iyi olduğunu bize bildirmek dışında bu yüzden aradı. Claire annesinin yardım kuruluşuyla temasa geçmiş."

ellili yıllarda çalışmış ve isyancıların köye yaptığı baskınla ilgili bilgileri araştırmışlar. O gün üçü yardım kuruluşundan, dördü de köyden olmak üzere çok sayıda kişinin öldürüldüğü ortaya çıktı."

"Claire'in babası da onlardan biri mi?" Kadın omuz silkince Gideon üzerinde çalıştığı kırık siyah polimer halkayı yere bıraktı. Kaşlarını indirerek, burnunun ucuna taktığı küçük, soluk mavi güneş gözlüklerinin kenarlarından ona baktı. "Claire'in babası öldürülmedi mi?"

"Kimse kesin bir şey söyleyemiyor. O sırada baskına tanık olan köylülerin anlattıklarına göre, birden fazla kez vurulmuş. Claire'in annesi ve diğerleri gibi ölümcül şekilde yaralanmış."

"Ama?" Gideon kaşlarını çatarak sordu.

"Ama cesedinin bulunduğu dair bir kayıt yok."

"Vay anasını."

"Evet." Jenna başını salladı, bu fikir karşısında hâlâ biraz uyuşmuştu. "O da diğer kurbanlar gibi ölü ilan edildi ve o günden sonra varlığı sona erdi. Herkesin bildiği gibi, kalkıp gitmiş de olabilir."

Gideon, gözleri ciddi ve şüpheden uzak bir ifadeyle, "Eğer ölümlüyse hayır," diye cevap verdi. "Doğru." Claire'den gelen bu haber Jenna'nın şu konudaki kesinliğini daha da artırmıştı

doğru iz üzerindeydi. Dylan'ın, babasının sıradan bir insan, sıradan bir pislik olduğu konusundaki kararlı ısrarı olmasaydı, Jenna'nın teorisindeki tüm soru işaretleri ortadan kalkacaktı.

"Jen?" Dylan sanki tek başına düşünmüş gibi şimdi teknoloji laboratuvarının açık kapısında duruyordu. Şok geçirmiş ve solgun görünüyordu. Elinde sararmış bir kâğıt parçası vardı.

Jenna onu karşılamak için ayağa kalkarak, "Hey," dedi. Dylan çok kederli ve üzgün görünüyordu, Jenna onu sıkıca kucakladı. "Neyin var? Bir şey mi oldu?"

İrk Arkadaşı'nın gözleri arıyordu, biraz kaybolmuştu. "Tüm bu olup bitenlerden sonra, sanırım bugün biraz evimi özledim. Annemi özlemeye başladım. Geçen yıl öldükten sonra dairesinden küçük bir hatıra kutusu almıştım. Hepsine bakmamıştım, sadece bazı mektuplar ve kartpostallar, seyahatlerinden hatıralar olduğunu görecektim kadar. Aptalca şeylerdi, gerçekten. Duygusal biriydi, tanıdığım en açık ve sevgi dolu kalbe sahipti."

Jenna Dylan'ı içeri götürdü ve boş masa sandalyesine oturttu. "Bana bunun ne hakkında olduğunu söyle."

"Kutudaki her şeyi inceledim. En altta, mühürlü bir zarf buldum. İçinde bu vardı." Kâğıt parçasını masanın üzerine koydu. Sağ üst köşede karmakarışık, dalgalı bir el yazısıyla bir şey yazıyordu: *Zael. Mikonos, 1975*. Dylan anlamlı anlamlı Jenna'ya baktı. "Ertesi yıl doğdum."

Nereye varmaya çalıştığına şüphe yoktu. "Ama annenle baban çoktan evlendi sanıyordum. Senden büyük iki erkek kardeşin var."

Dylan başını salladı. "Ve 1975'te annem birkaç aylığına ayrıldı. Tek başına Yunanistan'a gitti, öylece toplandı ve gitti. Birkaç yıl önce bana babamdan boşanmak istediğini ama babamın onu geri alması için yalvardığını söyledi. Ama bana bundan hiç bahsetmedi. Bana *ondan* hiç bahsetmedi."

Dylan kâğıt parçasını ters çevirdi. Beyaz kumlu bir plajda oturan, çıplak göğüslü ve altın sarısı bronzlaşmış, inanılmaz güzellikte bir adamın yakın plan bir fotoğrafıydı. Şehvetli ağzı, fotoğrafı çeken kişiye, muhtemelen Dylan'ın annesine, dizlerini eriten bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Bu adamla bir ilişkisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet," dedi. "İhtimallerin oldukça yüksek olduğunu söyleyebilirim."

Jenna daha yakından bakabilmek için fotoğrafı kaldırdı. Elbette tamamen açıklama amaçlıydı. Kusursuz, kaslı vücuda ve bakıra çalan sarı saçlara şaşkınlıkla baktı. Yüzü çizgisizdi, yaşlanmamıştı. Koyu kirpikli gözleri delici maviydi, tropik, turkuaz suların rengindeydi. Bilge ve doğaüstü.

Ve güçlü bileğinin etrafında, üzerinde dövülmüş gümüş bir amblem bulunan işlenmiş deri bir bant asılıydı... bir hilalin beşiği üzerinde asılı duran bir gözyaşı damlası.

Siyah helikopter güneşli suyun üzerinden Maine kıyılarının birkaç mil açığındaki ıssız, ağaçlarla kaplı bir adaya doğru süzülürken TAVIA'nın midesi bulandı. Polis merkezindeki Minion'un Dragos'la temasa geçmesinden yirmi dakika sonra, yine Minion olan koyu renk giysili pilot onu Boston'daki bir gökdelenin tepesindeki özel helikopter pistine götürmek üzere geldi.

Yolculuğun her ayrıntısını özümsemi ve Tarikat'a bilgi aktarması gerekmesi ihtimaline karşı yer işaretlerini ve konumları katalogladı. Her ne kadar

Dragos'u öldürme planı başarısız olursa ve önümüzdeki birkaç saat içinde ölürse bunların hiçbir önemi kalmayacaktı.

Pilot helikopteri kaleye benzeyen bir konutun arkasındaki temizlenmiş beton levhanın üzerine indirdi. Granit ve uzun çamlardan oluşan bu zorlu kayalıktaki tek bina buydu. Dondurucu Atlantik akıntısında yüzmek ya da kanatlanmak istemediği sürece adadan tek başına çıkmasına imkân yoktu.

"Bu taraftan." Minion kokpitten çıktı ve onun kendisini takip etmesini bekledi. Uğuldayan, kırılğan bir rüzgâra karşı avluyu geçtiler ve geniş evin arka tarafına doğru ilerlediler.

Kapı içeriden açıldı ve elinde yarı otomatik bir tüfek olan başka bir Minion içeri girmesini işaret etti.

Dragos'la yüzleşmeye hazır olduğunu düşünüyordu ama onu evin içinde beklerken görünce iliklerine kadar buz kesti. "Bayan Fairchild. Bu kesinlikle beklenmedik bir zevk."

Yanında tepeden tırnağa siyah giyinmiş dört Birinci Nesil suikastçı vardı. Onların da silahları vardı; sert göğüslerine bağlanmış ve kaslı kalçalarına tutturulmuş silahlar ve bıçaklar hazır bekliyordu. Ama onlara ölümcül havayı veren ne kollarıydı ne de sert, tıraşlı kafaları ve güçlü boyunlarına geçirilmiş siyah UV yakalarıydı. Gözlerindeki merhamet eksikliydi. Herhangi bir duygu eksikliği.

Onlar birer ölüm makinesiydi ve Dragos'un hayatına hızlıca son verme umudu, bu dört avcının ilk hamleyi yapmasının ardından bir an bile geçmeden onu ölü göreceklerini anlamasıyla sekteye uğradı.

Grup her ne kadar tehditkâr olsa da, Dragos'un karşısındaki varlığı iliklerine kadar ürpermesine neden oldu. Onunla senatörün ofisinde ilk karşılaştığında içgüdüsel olarak ürpermişti. Şimdi, onun ahlaksızlığının ve kötülüğünün derinliğini anladığında, fiziksel olarak iğreniyordu. Bu hafif sarsıntıyı korku ve rahatlama etkisi yaratmak için kullandı. "Gidecek başka yerim yoktu. Sizi görmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Dragos ona şüpheyile baktı. "Bunca zamandır Tarikat'la birlikteydin." Bir soru değil, bir suçlama. "Onlardan kaçabileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Ben de kendi isteğinizle gittiğinizi sanmıştım," diye cevap verdi, temkinli ve dikkatli bir tavırla. "Belki de Sterling Chase seni etkilemenin bir yolunu bulmuştur diye düşünmüştüm."

"Beni büyülemek mi?" Zorla alay etti. "O beni kaçırdı. Beni sorguladı. Beni... dövdü."

Kızın morluklarını ve iyileşmekte olan yırtıklarını inceledi. Burun delikleri alevlenerek hafifçe kokladı ve kadının kokusunu, ona anlattıklarıyla karşılaştırarak test etti. "Seni baştan mı çıkardı?"

Onu tamamen kandırmayı umamazdı. Gerçeğin kokusunu teninden alabiliyordu, bu kadarını şüphesiz biliyordu. Utanç içindeymiş gibi başını öne eğdi. "Bedenimi bana karşı kullandı. Bana kanını içirdi."

"Hmm." Sesi kızın cevabından memnun ama gerçeklerden hoşnutsuz geliyordu. "Bu çok talihsiz bir durum Tavia. Aramızdaki bağ koparılamaz."

"Sadece ölümle," diye cevap verdi, kelimeler boğazında düğümlendi, ama onun inanmasını umduğu gibi pişmanlıktan değil. Adam onun çenesini kaldırdı ve kadın gözlerine soğuk bir nefret yerleştirdi; bu nefret karşısında duran vampire karşı olduğunda o kadar da zor değildi. "Neden bana kim olduğumu söylemedin? Kökenimle ilgili gerçeği neden benden sakladın?"

Geri çekildi, onun ulaşamayacağı bir yere gitti. Buz gibi gözleri hesaplamayla kısıldı, o şüphe kıvılcımı onları tekrar ziyaret etti. Yaratıcılarını korumaya hazır olan Birinci Nesil muhafızları ileri atıldı.

Tavia'nın kalp atışları hızlanırken Dragos'un ilgisini çekmeye ve kendisine güvenmesini sağlamaya çalışıyordu. Bu onun tek şansıydı; ona şüpheyi yer bırakamazdı.

"Güçlü olsaydım sana çok daha iyi hizmet edebilecekken neden beni zayıf tuttun?" Onu kazanma konusundaki kararlılığının şiddeti, gözlerinin sıcak kehribar rengiyle parlamasına neden oldu. "Eğer bana gerçeği söylememe izin verseydin, senin için daha fazla şey olabilirdim."

Kara kaşları hafifçe kalktı. Yavaş bir gülümsemeyle ağzını hafifçe büktü. "Bana çok iyi hizmet ettin Tavia. Yararlı olmaktan çok daha fazlasıydın. Ve doğru zaman geldiğinde sana her şeyi anlattırdım -bu muhteşem parçanı özgür bıraktırdım-."

"Bunun yerine beni savunmasız bıraktın. Bana hiç şans vermedin." Onun egosuna ve ondan yayıldığını hissettiği bariz çekiciliğe oynadı, çünkü ona duyduğu tiksinti Irk doğasının içinde canlanmasına neden oldu. "Tarikat'ın beni tuttuğunu biliyor olmalıydın. Beni senin hakkında sorgulayacaklarını, beni taciz edeceklerini bilmen gerekirdi. Onlara senin kim olduğunu ya da seni nerede bulabileceklerini bilmediğimi söylediğimde bana inanmayı reddettiler."

"Ve eğer senin hakkındaki gerçeği bilselerdi, bunun için seni öldürürlerdi," diye cevap verdi. "Onların yerinde olsaydım ben de öldürürdüm."

Soğuk, kara bir kalpten gelen soğuk sözler. Ona inandı ve sonraki kelimeleri dudaklarından zorla dökmek için tüm iradesini kullandı. "Kaçtıktan sonra aklıma gelen ilk kişi sendin. Seni aradım çünkü sen benim yaratıcısın. Başvurabileceğim tek kişi. Tarikat'ı yenebilecek kadar güçlü olan tek kişi sensin."

"Ve ben de öyle yaptım," diye cevap verdi, kendinden memnun bir şekilde gülümseyerek. Şimdi onu uzun uzun süzüyordu, bariz ilgisi kızın tüylerini diken diken ediyordu. "Çocukluğundan beri sana hayranım Tavia. Çok güzelsin. Benim kendi yetiştirdiğim, bizzat tasarladığım Eve." Omuz silkti. "Diğerlerinin de cazibeleri var ama özellikle senden etkilendiğimi fark ettim."

Diğerleri, dedi. Geçmiş zaman değil, şimdiki zaman. Dr. Lewis'in dosyalarını düşündü - ölen hastaları ve klinik yok edilmeden önce okuma fırsatı bulamadıklarını. Yani, uzun süreli tıbbi deneylerden ve tedavilerden sağ çıkan, laboratuvarı yaratılmış başka Cins dişiler de mi vardı? Emin olmak zorundaydı. Eğer kız kardeşleri varsa, onlara yardım etmenin bir yolunu bulmalıydı.

Dragos hâlâ onu inceliyordu, ürpertici gözleri teninde ölü parmaklar gibiydi. "Kral olduğumda ve tüm insanlar ve Irklar bana boyun eğdiğinde - çok yakında," diye ekledi kibirli bir kesinlikle sırtarak, "uygun bir kraliçeye ihtiyacım olacak."

Tavia bu fikir karşısında boğazına dolan safrayı yuttu.

"Sanırım yanımda, yatağымda olman hoşuma giderdi." Bir şeyle eğlenmiş gibi homurdandı. "Sana hediyem, zincire vurulmuş Tarikat olacak. İstersen Sterling Chase'i bizzat öldürebilirsin."

Bu sözler, Chase'in ya da Tarikat'taki diğerlerinin Dragos'un eline düşme düşüncesi, ona bir tokat gibi çarpmıştı. Elini uzatıp yanağını hafifçe okşadı. Gen One suikastçılarının onu şahin gibi izlediğinin farkında, öğürmemek için mücadele etti.

Dragos'un elini anında koparabilirdi ama onu öldürmesi gerekiyordu. Bunun için de yaklaşması gerekiyordu. Tanrı yardımcısı olsun, gerekirse yakınlaşmalıydı.

"Gel," dedi ona. "Yurtdışında gün batımını geçti. Ben de tam oturup haberleri izlemek üzereydim. Bana katılacaksın Tavia ve

yakında bizim olacak olan krallık."

KIRKINCI BÖLÜM

Chase antreye dalıp emici kafayı kül ettiğinde, SERSERİ bir kadını lüks apartmanının merdiven boşluğunda köşeye sıkıştırmıştı. Titanyum bıçak vahşi vampirin boğazına saplanınca, vampir yere yığıldı ve eriyen et ve kemiklerden oluşan, sızan, cızırdayan bir yığın halinde yere düştü.

Chase ölü Rogue'un başında duruyordu, parmakları bıçağın sapına yapışmıştı, siyah taytı ve savaş botları o gece güneş battıktan sonraki birkaç saat içinde işlediği diğer cinayetlerden dolayı kan ve irin içindeydi. Merdiven boşluğunun uzak köşesine büzülmüş, korkudan titreyen kadına baktı. Gözlerinin kehribar rengi ışıltısı kadının yüzünü ateş rengine boyamıştı. Kahverengi saçları dağınıktı, ensesindeki muhafazakâr kıvrımından dökülmüştü. Koyu renk, etekli takım elbisesi ve köpüklü beyaz bluzu darmadağınktı, yer yer yırtılmıştı ve ona saldıran yalakanın kirli el izleriyle lekelenmişti.

Bıçağının kenarını pantolonuna silerken, "İyisin," diye güvence verdi ona. "Rogue artık sana zarar veremez."

Dehşet içinde ona bakakaldı. Başını çılgınca sallayarak daha da geriye çekildi, gözleri geniş ve güvensizdi. "Tanrım, sen de onlardan birisin!"

"Hayır," dedi ve geceyi kana bulayanlarla aynı yırtıcı canavar olmaya ne kadar yakın olduğunu düşününce bir lanet savurdu. "Sana zarar vermek istemiyorum. Kalk ayağa."

Kesik kesik bir nefes aldı. "Anlamıyorum."

"Açıklayacak zaman yok," diye hırladı. "Şimdi dairene gir ve kapıyı sürgüle. Gün ağarana kadar dışarı çıkma, anladın mı? Git. Şimdi!"

Sakarca bir telaşla ondan uzaklaştı, saldırısı sırasında yüksek topuklu bir pompa kayboldu. Dairesine doğru aceleyle ilerlerken, cep telefonunu çantasından çıkarıp onun tüm vampir ihtişamıyla hızlı bir fotoğrafını çekecek gücü buldu. Harikaydı. Zaten kolluk kuvvetlerinde yeterince fotoğrafı yokmuş gibi.

Dışarı çıktı ve temizleyici bir nefes aldı. Daha doğrusu, temizleyici olmalıydı. Ama kış havası, bir kısmı taze, bir kısmı da sokaklarda ve kaldırımlarda buz tutmuş su birikintilerinde pıhtılaşan dökülmüş kırmızı hücrelerin alt akıntısıyla olgunlaşmıştı.

Saatler boyunca bu kadar çok kanın varlığı onu çıldırtıyordu.

Ama yine de zorladı, aklı Tarikat'a karşı olan sorumluluğundaydı. Kalbi ise Tavia'ya olan sevgisine dayanıyordu.

Artık onu yakınında hissedememek onu rahatsız ediyordu.

Onu görmek, ona dokunmak istiyordu. Güvende olduğuna dair reddedilemez bir kanıtı olsun istiyordu. Ve onu sevdiğini bilmesini istiyordu. Her şeyden çok, bunu bilmesini istiyordu.

Lanet olsun Dragos'a. Ve sonunda Tarikat'ın suratında patlayan bu savaşa da lanet olsun. Durumu temizlemek için ellerinden geleni yapıyorlardı ama savaş daha yeni başlamıştı. Boston sokakları o gece erken saatlerde bir nebze kontrol altına alındıktan sonra Tarikat New York'a geçmiş, Manhattan ve çevresindeki tüm ilçelerde şiddetli saldırılar olduğu rapor edilmişti. Tarikat ve Rowan'ın adamları son iki gecede otuzdan fazla haydutun işini bitirmişti. Daha çok var. Ve Amerika'da ve yurtdışında hâlâ ağır kuşatma altında olan daha pek çok şehir var.

"Harvard." Dante'nin derin sesi karanlığı yarıp geçti. Ellerinde kavisli hançerler, yüzü son zamanlardaki çatışmaların kiriyle lekelenmiş bir halde koşarak geldi. "Bu tarafa gelen dangalağı yakaladın mı?"

"O öldü," diye cevap verdi Chase. Görüşü hâlâ kehribar rengiyle doluydu, geceye sinen kan kokusu karşısında dişleri kalınlaşmıştı. "Piç kurusunu tam öldürmek için harekete geçtiği sırada öldürdüm. Kurban, şahdamarına dokunulmadan ve tütsülenmiş cesedin üzerinde dururken çekilmiş bir fotoğrafımla oradan uzaklaştı."

Tarikat'ın kurtarmaya çalıştığı insanlar, bu pisliği temizlemeye çalışan savaşçıların fotoğraflarını ya da cep telefonu videolarını çekmek için ilk kez durmuyorlardı. Sonuncusu da olmayacaktı.

Dante elini kırışmış yüzünde gezdirdi. "Lanet olası modern teknoloji. Bazen cehennem kadar rahatsız edici, değil mi? Irk'ın artık dikkat çekmemek gibi bir kaygısı yok. Olabileceğimiz kadar dışarıdayız."

Chase başını salladı ve dalgınca göğsünün ortasını ovuşturdu.

"İyi misin?" Dante onu inceleyerek sordu.

"Evet. Sadece..."

Chase'in sesi kesilince savaştı, "Tavia," dedi.

"Şu anda onunla birlikte olmamaktan nefret ediyorum." Aralarındaki kan bağı adamın içini titretiyordu ama ondan fiziksel olarak uzakta olması göğsünde bir boşluk bırakıyordu. "Onu yakınımda hissedememekten nefret ediyorum."

Dante başını salladı, sempatikti. "Eğer başı beladaysa, bunu bileceksin. Ve eğer o zaman gelirse, arkanı kollayacağım. Tüm Tarikat senin arkanda olacak."

Verilen söz -Tarikat'la yeniden kurulan dostluk ve akrabalık bağı- Chase'in boğazının kurumasına neden oldu. Dante ve diğerlerinin onu tekrar kabul etmeye hazır olduğunu bilmek onu alçaltmıştı. Onun için kanını akıtmaya hazırdı, tıpkı herhangi biri için yapabileceği gibi.

Ailesini bu iyi ve cesur adamlarda bulmuştu.

Bunu hiçbir şey için kaybetmeyi göze alamazdı.

Ve Tavia yanında durana kadar gerçek evini bilemezdi.

Tam o sırada Dante'nin cep telefonu gelen bir aramayla titremeye başladı. Telefonu açtı, Niko'yu selamladı ve sonra alçak sesle küfretti. "Dalga geçiyor olmalısın. Evet, gidebiliriz. Harvard ve ben senden beş dakika uzaktayız. Hemen geliyorum." Telefonu kapattı ve Chase'e ciddi bir bakış attı. "Rock and roll zamanı. Siparişler en kısa sürede yola çıkıyor."

"Sorun mu var?" Chase, etrafları başka pek az şeyle çevriliyken retorik bir şekilde sordu.

"Yeni bir haydut dalgası Washington'a girdi. Her yeri ateşe veriyorlar, yabancı elçilikleri parçalıyorlar ve insanları evlerinden sürüklüyorlar. İnsan kaybı had safhada."

Chase acımasızca bir küfür savurdu, sonra da bir sonraki savaş raundunda kardeşleriyle buluşmak üzere Dante'nin yanına düştü.

ASLA onu öldürecek kadar yaklaşmayacaktı.

Dragos avcılarını her zaman yakınında tutardı. Yine de ne kadar temkinli olsa da, onu bir tehdit olarak görmüyor gibiydi. Ona ulaşmak için aynı anda dört iyi eğitilmiş askeri etkisiz hale getirmesi gerekirken nasıl olabilirdi ki?

Şu anda kapalı kapılar ardındaki özel çalışma odasında teğmenleriyle görüşüyordu. Hiç şüphe yok ki, saldırıları en son terörden dolayı kına yakıyorlardı - Washington, D.C.'ye yapılan büyük bir saldırı da dahil olmak üzere, yoğun nüfuslu bölgelere daha fazla Rogue salmak.

Ceset sayısı üst üste ikinci gece de artmaya başlayınca Tavia dehşetini bastırmak zorunda kalmıştı.

Onun inine vardığından beri geçen saatler içinde, Dragos'la yalnız kalabileceği tek bir yer olduğuna karar vermişti. Onun kendisine dokunmasına izin vermeyi düşünmek, bırakın yatağına girmeyi, kendisini onun yakınında bir yere koymak bile midelerini bulandırıyor ama tek yol buysa bunu yapacaktı.

Güzel döşenmiş oturma odasında bir kanepeye oturmuş, kapalı kapının diğer tarafındaki sadist kahkahaları ve hareketli konuşmaları dinliyordu. Odada görevli Minion kartal gibi onu izliyordu, ruhsuz bakışlarının donuk parıltısı kadının omurgasında bir aşağılama dalgası yaratıyordu. Dragos'un başardığı her şey karşısındaki eylemsizlik ve güçsüzlük hissi onu çıldırtıyordu. Onu öldürme planı daha fazla beklemek zorunda kalacaksa, onu engellemek için bir şeyler yapmalıydı.

Aniden ayağa kalktı ve Minion'u odanın diğer ucuna, kaskatı kesilmiş bir halde gönderdi. "Bir saatten fazladır burada oturuyorum. Tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Minion tereddüt etti, sonra koridorun hemen dışındaki tuvalet odasını işaret etti. Tavia umursamaz bir tavırla oraya doğru yürüdü, kapıyı arkasından kapatırken kapıya yaslandı. O sabah Chase'in Darkhaven'ından ayrıldığından beri yanında taşıdığı eşyayı bulmak için sütyeninin içine baktı.

Crimson'ın gümüş şişesi teninden sıcaktı, balmumuyla kapatılmış mantar tıpa hâlâ ölümcül dozun üzerindeki yerini koruyordu. İhtiyacı olan tek şey tozu Dragos'un boğazından aşağı atmak için bir fırsattı. İlacın kıvranan, acı dolu bir ölüm getireceği gerçeği muhtemelen onu bu kadar tatmin etmemeliydi. Ama onun acı çekmesini istiyordu. Yaptığı tüm kötülükler için

Çok uzun süren yaşamı boyunca Dragos'un yavaşça ve korkunç bir şekilde ölmesini istedi.

Şişeyi sütyeninin içine geri soktu ve kapıyı dikkatlice açarak oturma odasına baktı. Minion kımıldamamıştı. Genetik olarak sadece bir insandı, bu yüzden kız banyodan çıkıp koridorda hızlı bir cins çevikliğiyle ilerlerken gözünü bile kırpmadı.

Tavia koridorun en ucundaki merdiven boşluğundan yayılan bilgisayar ekipmanlarının elektronik titreşimini takip etti. Dragos'un operasyon komuta merkezi olduğunu tahmin etti.

Birisi klavyede bir şeyler yazıyordu, makineler aşağıdan neredeyse belli belirsiz uğulduyordu. Tavia adımlarını sessizce, Minion teknisyeninin onu takip edebileceğinden daha hızlı attı. İnsanlık dışı hızı ve becerisiyle birlikte gücü de her geçen gün artıyordu. Adamın başının iki yanından tuttu ve boynuna sert, ölümcül bir bükülme verdi. Adamın cansız bedenini hiç ses çıkarmadan aşağı indirdi, sonra da cesedi yakındaki bir erzak dolabına istifledi.

Bir duvar dolusu monitör çeşitli güvenlik yayınları ve çalışan programlarla parlıyordu. Tavia hepsini taradı ve Dragos'un komuta merkezi verilerinden alabildiği kadarını aldı. Bilgisayarlardan biri - Minion'un yazmakta olduğu bilgisayar - oturum açma bilgileriyle erişilen açık bir veritabanı gösteriyordu. Tavia sistem menüsünde Dragos'un işleyişine daha fazla ışık tutabilecek uygulamaları aradı.

Birkaç denemeden sonra, Dragos'un programında hâlâ aktif olan diğer üç Birinci Nesil dışının kayıtları da dahil olmak üzere zengin bir istihbarat topladı. İsimlerini ve yerlerini göğsünde bir ağrıya okudu - hiçbirisi diğerlerinin varlığından haberdar olmayan üç üvey kız kardeş. "Sizi bulacağım," diye söz verdi şimdi hepsine sert bir fısıltıyla. "Bu bir gün sona erecek."

Sabit diskin derinliklerini araştırdıkça önüne daha fazla veri çıktı. Dr. Lewis'in çalışma bulguları, tedavi prosedürleri ve reçete formülleri. Avcı programıyla ilgili kayıtlar, tüm suikastçı nüfusuyla ilgili dosyalar da dahil.

Tanrım, Tarikat'ın Dragos'un operasyonunu içeriden çökertmek için ihtiyaç duyduğu her şey tam burada, onun önünde duruyordu.

Bunu onlara ulaştırmanın bir yolunu bulmalıydı. Aramak imkânsız olurdu. Çok fazla istihbarat ve çok az zaman vardı. Daha iyi bir yolu olmalıydı.

Ve öyle olduğunu fark etti.

Bilgisayarda bir DOS komut istemi açtı ve bir komut yazdı. Karanlık ekran satır satır kod ve parametrelerle doldu. İhtiyacı olanı gördüğünde, onu bir anda hafızasına işledi.

Ama bunu Emir'e nasıl ulaştıracağız?

Malzeme dolabındaki ölü Minion'a doğru koştu ve cep telefonunu aradı. Pantolonunun ön cebinde buldu. Parmakları dokunmatik yüzeyin üzerinde uçtu.

Sözlerini bitirip mesajı gönderir göndermez yukarıdaki koridorda bir hareketlilik hissetti. Telefonu Minion'un cebine geri soktu ve yukarı fırladı... Dragos ve dört suikastçı muhafızının tam ortasına.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

"YOLUNU MU KAYBETTİN, TAVIA?"

Dragos ona bakarken kadının yüz ifadesi bir saniye bile değişmedi. Eğer öyle olsaydı, Avcılarına onu hemen oracıkta öldürmelerini emrederdi. Ama kadın en ufak bir suçluluk ya da korku belirtisi göstermeden Dragos'un bakışlarını üzerinde tuttu.

Hayır, kızın ona bakışı düz ve şaşırmamıştı. Onu biraz daha incelemek istemesine neden olan anlaşılmas bir merakla aydınlanmıştı. Güzel Tavia Fairchild'ı incelemek için aklına pek çok eğlenceli yol geliyordu.

"Minyonum tuvaleti aramaya gittiğinizi söyledi."

"Minion'un çok sıkıcı. Toplantının bitmesini beklemekten sıkıldım ve keşfe çıktım." Ağzı, doğrudan adamın sikine giden soğuk, kendinden emin bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Buradaki operasyonunuz etkileyici. Umarım merakıma aldırmazsın."

Öyle olup olmadığından emin değildi ama kızın şu anda ona bakışı - kısmen istekli bir baştan çıkarıcı, kısmen tasmalı bir avcı- onu affetmesini kolaylaştırıyordu. Ayrıca, onun kendisiyle oynamaya çalışıp çalışmadığını umursamayacak kadar coşkuluydu. Uğruna çalıştığı her şey şimdi yerli yerine oturuyordu.

Şiddetle, kanlı bir şekilde, tam da istediği gibi yerine oturdu.

"Bugünkü gösteriden nasıl keyif aldın?" diye sordu, kurnaz bir gözle onun tepkisini ölçerek.

"İnanılmaz," diye cevap verdi hiç düşünmeden. Ama şimdi daha da yaklaştı, berrak, keskin yeşil bakışları tek bir amaçla ona sabitlenmişti. "Bu kadar kan döküldüğünü görmek-" Biraz titredi ve gözleri tekrar ona çevrildiğinde kehribar rengi bir ateşle parladı. "Böyle bir gücü görmek bana bir şeyler yapıyor. Onun yakınında olmak bana gerçekten açıklayamayacağım şeyler hissettiriyor."

Onaylayan hırıltısı boğazının arkasına doğru kıvrıldı. "Bu seni tahrik ediyor."

Bu tepkiyi anlıyordu. Ve bu dışının de ona aynı şeyi itiraf ettiğini duymak onu şaşırtmamıştı. O Birinci Nesil'di, yırtıcı genleri neredeyse saftı. Ayrıca kendisiyle aynı uhrevi soydan geliyordu; onu yaratan Kadim, birkaç yüzyıl önce kendi Birinci Nesil babasını doğuran kişiydi. Tavia Fairchild onun genetiğini paylaşıyordu; aynı karanlık içgüdüleri ve açlıkları paylaşabileceği fikri, keşfetmek için sabırsızlandığı bir baştan çıkarıcıydı.

"Bana daha fazlasını gösterebileceğinizi umuyordum," dedi ve sonra sanki kurtulmak için sabırsızlandığı bir baş belasıymışlar gibi onu çevreleyen dört suikastçıya baktı. "Özel olarak yani."

Dragos aptal olduğu için yedi yüz yaşına kadar yaşamamıştı. Aletinin onun yerine karar vermesine izin verme eğiliminde de değildi. Kontrol odasına indiğinde Minion teknisyeninin artık nefes almadığını ve bilgisayar sistemlerinde bir güvenlik ihlali tespit edildiğini göreceğini bilen hesapçı bir yanı vardı.

Ayrıca Tavia'nın Sterling Chase ve Tarikat'la olan esaretinin muhtemelen onun inanmasını istediği kadar dolaylı olmadığını da biliyordu. Ama Tarikat artık onun için önemli değildi. Planları durdurulamayacak kadar ileri gitmişti ve Lucan'ın savaşçıları dünyanın çeşitli yerlerinde yaratılan tahribatla fazlasıyla meşguldü.

Tavia onun kendisini yatağına götürmesi için sabırsızlandığını düşünmesini istiyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmaya gerek görmedi. Onu anlamsızca ve defalarca becerecekti - kanayana ve merhamet için yalvarana kadar - ama iktidara yükselişi garantilenene kadar değil.

Kadifemsi yanağını okşamak için uzandı. "Sana pek çok şey göstermek niyetindeyim Tavia. Bu gezegende yaşayan her varlığın efendisi ve efendisi olduğum andan başlayarak." Tavia'nın kırpışmayan gözlerindeki belirsizlik titreşiminden zevk alıyordu. "Şimdi Washington'a gidiyoruz, D.C. Eğer kraliçem olacaksan, tacı ele geçirdiğimde yanımda olmanı istiyorum."

D.C.'deki sahne Boston ve New York'taki saldırıları parkta yürüyüş gibi gösterdi.

Haydutlar her yönden şehir merkezindeki sokaklara ve dış mahallelere akın etti. Kayıplar ağırdı, ikincil hasarlar da çok fazlaydı. Yoğun nüfuslu kentsel alanlarda serbest bırakılan çok sayıda aç vampirin saldırısıyla mücadele etmek için Tarikat üç ekibe ayrılmıştı: iki

bir diğeri yüksek bir şirket binasının tepesinde keskin nişancı olarak görev yapıyor, yüksek güçlü saldırı tüfekleriyle haydutları haklarken bir yandan da yaya ekipler için durumu gözetliyor.

Tegan, Hunter, Brock ve Kade Columbia Heights'ta işlerini hallederken Niko telsizle Chase'in ekibine bir haydut sürüsünün yolcularla dolu bir metrobüsü devirdiğini bildirdi.

Niko, Renata ve Rio'yla birlikte çatıdaki gözcü tüneğinden, "Pennsylvania'nın kuzeybatısında," diye haber verdi. "Kahretsin, gemide otuz insan olmalı. İşler hızla çirkinleşecek."

"Şimdi oraya gidiyoruz," dedi Lucan ona, Chase, Dante ve Archer'ı işaret ederek, ekip çoktan yola çıkmıştı.

Birkaç dakika içinde olay yerine varmışlardı ama katliam çoktan başlamıştı.

Gümüş rengi, kırmızı, beyaz ve mavi renklerden oluşan kutu gibi otobüs caddede yan yatmış, bir düzine serseri üzerine tırmanmış, camları kırılmış ve içinde sıkışıp kalmış çığlık atan, dehşete düşmüş insanları yakalamaya çalışıyordu. Çevre sokaklardan ve ara yollardan daha fazla haydut sızmış, dökülen kanın kokusuna kapılmıştı.

Chase'in kendi fiziksel tepkisi de hızlı, neredeyse ezici oldu. Başı açlıktan zonkluyor, damarları beslenme, devrilmiş otobüsü pençeleyip parçalayan çılgın yaratıklar gibi tıka basa doyma isteğiyle parlıyordu. Vücudunun ateşli tepkisini bir kenara itti ve ekibinin geri kalanıyla birlikte devrilmiş araca saldırıp Rogue'un kıcını tekmelemeye başladılar.

Lucan saldırganların en irisini yakaladı ve bir kükremeyle onu kaldırıma fırlattı. İki el silah sesi duyuldu ve Rogue'un kafatası patlayarak titanyum mermiler daha zarar veremedi onu öldürdü. Lazaro Archer aynı anda otobüsün yıkılmış kabinine daldı ve parçalanmış ön camdan içeri tırmanan ve beslenmek için içeriye girmeyi başarmış olan diğer dördüne katılmak için can atan bir çift Rogue'a ölümcül bir ateş açtı.

Chase ve Dante, titanyum bıçakları ve öfkeleriyle otobüsün arkasına atladılar. Sadece saniyeler içinde üç dangalağı bıçtılar, sonra Lucan üsttekileri kesip biçerken diğer saldırganlarla başa çıkmak için otobüsün içine daldılar. Ön tarafta, Archer kırılan ön camın kalıntılarını temizledi ve dehşete düşmüş insanları güvenli bir yere çekmeye başladı.

Çatışma şiddetlenirken çığlıklar ve kükremeler silah seslerine karıştı. İnsanlar histerik bir halde otobüsten dışarı akın etti. Ortalık kan revan içinde ve vahşiydi. Sonunda ortalık yatıştığında, otobüsün içinde sadece dört insan ölmüş, diğer ikisi de yakınlardaki sokağa kırık ve cansız bir şekilde düşmüştü. Haydutların kayıpları daha fazlaydı: Yaklaşık bir düzine tutsülenmiş kan bağımlısının sızan kalıntıları kaldırımında siyah bir yağ gibi birikmişti.

Durumu kontrol altına alır almaz Lucan'ın cep telefonu gelen bir aramayla mırıldandı. Tarikat'ın lideri cevap vermek için kanlı serpintiden uzaklaştı. Derin sesi ciddi ve kısıktı. Telefonu ceketinin cebine geri koyup Chase'e döndüğünde, sert, kan lekeli yüzü ciddiydi.

"Ne var ne yok?" Dante, Chase'in yanında durduğu yerden sordu. Archer da diğer savaşçıların yanında durakladı.

"Arayan Rowan'dı." Lucan ayık bir tavırla başını salladı. "Gideon için istihbarat içeren bir mesaj almış. Görünüşe göre Dragos'un komuta merkezinin IP adresini almışız."

"Lanet olsun," diye nefes aldı Dante. "Kimden?"

Lucan'ın ayık bakışları Chase'e dönüp orada kalınca kalbi hızlı ve soğuk bir düşüşle midesine indi. "Tavia'dan geldi. Dragos'un karargâhından göndermiş. Tavia onun elinde."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

WHITE-BRICK, Queen Anne tarzı malikane ve park benzeri arazisi, Washington, D.C.'nin kalbindeki dairesel Birleşik Devletler Donanma Gözlemevi arazisinin geniş ve özel bir bölümünü kaplıyordu.

Tavia burayı görür görmez tanıdı, Senatör Clarence'ın yardımcısı olarak çalıştığı süre boyunca otuz üç odalı ihtişamlı binanın içinde birden fazla kez bulunmuştu. Dragos'un Minion pilotlu helikopterinin pervaneleri Başkan Yardımcısı'nın konutunun üzerindeki gece göğünü yararken, pencereden aşağıdaki karlı, ağaçlarla dolu zemine baktı ve havanın bir kısmının kalp hastası bir şaşkınlıkla ciğerlerini terk ettiğini hissetti.

Askeri ve Gizli Servis araçları arazinin etrafındaki görev yerlerinde boş duruyordu. Karanlık şekiller yerde kıpırdamadan yatıyordu; uçak evden birkaç yüz metre ötedeki açıklığa yavaşça alçalırken, silahlı çatışma ve insan kayıpları gibi bariz mücadele işaretleri acımasızca belirdi.

Dragos'un suikastçıları çoktan buraya gelmişlerdi.

Bunu daha bir çift ağaçların arasından çıkıp gelen komutanlarını karşılamadan önce anlamıştı. "Her şey emniyete alındı," diye bilgilendirdi tepeden tırnağa siyahlar içindeki devasa Yaratıklardan biri. "İnsan sizi içeride bekliyor."

"Mükemmel," diye yanıtladı Dragos. İki Avcı önden giderken, Dragos helikopterden inen Tavia'yı kolundan tutarak fazla nazik olmayan bir şekilde kavradı. Onlarla birlikte yolculuk yapan suikastçı da hemen arkalarından geliyor ve Tavia'nın her hareketini izliyordu.

Eğer malikânenin dışındaki manzara kalbini hastalıklı bir korkuyla sıkıştırdıysa, içeride yaşananların gerçekliği onu daha da sert vurdu. Başkan yardımcısı, zevkli bir şekilde dekore edilmiş fildişi renkli koltukta silah zoruyla oturuyordu.

oturma odasını seçti. Arkasındaki duvarda, büyük boy soyut bir tablonun seladon ve krem rengi paletine kan sıçramıştı; bu kanın birkaç adım ötede yerde yatan ölü denizciye ait olduğuna şüphe yoktu.

"Benden ne istediğinizi söyleyin, lanet olsun!" diye bağırdı kırılaşmış hükümet görevlisi duygusuz esirlerine. "Lütfen, en azından karımı ve ailemi görmeme izin verin. Bırakın gitsinler."

"Sakin ol," dedi Dragos yumuşak bir sesle ve odaya girerken Başkan Yardımcısı'nın tüm dikkatini üzerine çekti. "Aileniz yukarıda, adamlarımdan bazılarıyla birlikte, zarar görmemiş durumda. Onlara ihtiyacım yok."

Adamın yüzü gözle görülür bir şekilde inanmaz bir bakışa büründü. "Drake Masters mı? Tanrı aşkına... ve Tavia?" Ayağa kalkacakmış gibi hareket etti ama yanında duran suikastçı yarı otomatik tabancasını dürterek onu aksi yönde ikna etti. "Bu da ne demek oluyor, Drake? Ne haltlar döndüğünü bilmek istiyorum!"

Dragos kıkırdadı. "Artık hiçbir şey talep etmiyorsun. Ve bana Dragos diyebilirsin. Birkaç dakika içinde bana Efendi diyeceksin."

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Başkan Yardımcısı. "Son birkaç gündür olan biten hiçbir şeyi anlamıyorum-"

"Öyle değil mi?" Dragos Tavia'nın yanından karanlık düşüncelerle baktı. Soğuk bir tehdit yayarak öne doğru yürüdü. "Sonunda ne kadar güçlü olduğumu anlamadın mı? Artık neler yapabileceğimi gördüğünüze göre - artık tüm dünya gazabımın büyüklüğünü gördüğüne göre- belki de insanlık sonunda hiçbir şeyi kontrol edemediğini anlayacak. Bu dünya artık bize ait. Bana ait."

Çılgına dönmüş gözler biraz daha büyüdü. "Ne demek istiyorsun, tüm bu deliliğin bir şekilde senin yüzünden olduğunu mu?"

Dragos'un cevabı, Tavia'nın damarlarını buza çeviren alçak bir hırıltıydı. "Cins yeterince uzun süre gölgelerde yaşadı. Her şeyin düzenini sıfırlıyorum. Irkı ait olduğumuz yere, besin zincirinin tepesine yerleştiriyorum. Ve sen de bunu yapmama yardım edeceksin."

Tavia'nın yumrukları iki yanında sıkıldı. Dragos'un ruh halinin hafif bir eğlenceden tehlikeli bir kararlılığa dönüştüğünü hissettiğinde kaygı asit gibi içine yayıldı.

Dragos, "Bu gece, tüm insanlığın ve Irkların efendisi olarak hak ettiğim yeri ele geçiriyorum," diye devam etti. "Senin adına, iktidara yükselişime başlamama yardım etmek için çağrıda bulunacaksın. Başkanı bana hemen şimdi ve burada teslim edeceksin."

Dragos'un bir bakışı muhafız suikastçılardan birini insanın cep telefonunu takım elbisesinin cebinden almaya itti. Gen One telefonu başkan yardımcısına uzattı, o da sadece reddederek baktı. "Sen delisin," dedi sertçe. "Dışarıdaki güvenliğini aşmanın bir yolunu bulmuş ve personelimi öldürmüş olabilirsiniz ama daha fazlası gelecek. Şu anda yoldalar, bunu garanti edebilirim. Az önce tüm Birleşik Devletler ordusunu başınıza yıktınız."

Dragos güldü. Etrafındaki hava uğursuz bir soğukla titreşirken gözleri kehribar renginde parladı ve dişleri diş etlerinden fırladı. "Yap. Çağır. Çağır."

"Yapamam," diye itiraz etti insan. "Bunu yapmayacağım-"

Bu lanetleyici sözlerle Dragos'un saldırmaya hazır bir engerek gibi öne atılması arasında geçen bir anlık sürede Tavia harekete geçti. Süper hızlı bir hareketle Dragos'la hedeflediği kurbanın arasına girdi, Crimson şişesini üzerindeki gizlendiği yerden çıkarıp ellerine aldı.

Avucunda bir avuç kırmızı toz tutuyordu; o anda sahip olduğu tek silah buydu. Büyük dozu adamın yüzüne üfleyecek nefesi verdi ve bunun onu kıvranan bir acı patlamasıyla öldürmese bile etkisiz hale getirmeye yetmesi için dua etti.

Ama hiç şansı olmadı.

Onları takip edebileceğinden ya da tepki verebileceğinden çok daha hızlı hareket ederek -kendisi de benzer genlere sahip olmasına rağmen- Dragos'u koruyan Avcılardan ikisi onu yakaladı.

Biri kollarını arkaya doğru çekti. Diğeri Crimson şişesini tutuyordu. Dragos'un tek bir emriyle öleceğini soğuk bir kesinlikle anlamıştı.

Yüz ifadesi güvenilmeyecek kadar yumuşaktı, Kızıl'ı muhafızından alıp burnuna götürürken hareketleri çok sakindi. Hafifçe kokladıktan sonra soğuk bir kinle dudak büktü. "Bu senin açından son derece aptalca bir kumardı Tavia. Yazık oldu."

Kız tepki veremedi, adam ileri atıldı ve açık şişeyi kızın ağzına soktu. Boğazının arkasına çarpan tozun kuru tozuyla boğuldu. Öksürdü, kekeledi, dizlerinin üzerine çöktü ve kafasını milyonlarca arının vızıltısı gibi bir telaş doldurdu.

Tanrım, diye düşündü, Crimson kan dolaşımına karışıp vücudunun her hücresine acı okları saplanırken korkudan çaresiz kalmıştı.

Başaramamıştı.

Chase'i ve Tarikat'ı fena halde hayal kırıklığına uğratmıştı ve şimdi Dragos'un onu öldürdüğünden emindi.

CHASE'İN DİZLERİ sokakta altında sıkıştı. Göğsü yarılacakmış gibi şiddetli bir acı hissetti.

"Tavia."

Ah, Tanrım.

Kadının ıstırabı onun içinde her yerdeydi. Ateş, hançerler ve zehir... O kadar yoğun bir acı ki, kalbinin göğsünde atmayı bırakmaması bir mucizeydi.

Hayır, yaralı organ göğüs kafesinin arkasında patlamak istiyordu.

O anda hissettiği şeyin vahşeti, şimdiye kadar bildiği en korkunç şeydi. Sadece acısının ham ıstırabından dolayı değil, aynı zamanda bunu hissedenin kendisi olduğu gerçeğinden dolayı.

Dişisi, eşi acı çekiyordu -Tanrı korusun, ölüyordu- ve onun yanında olamıyordu.

"Tavia!" Kızın adı adamın ağzından bir kükremeye çıktı.

"Chase," diye bağırdı Dante, kadının çektiği acının ağırlığı altında tökezlerken hemen yanında. "Aman Tanrım. Konuş benimle, Harvard. Neler oluyor?"

"Yaralanmış. Siktir... Ona ulaşmalıyım!"

Az önce Dragos'la birlikte olduğunu duyduktan sonra ona ulaşmak için duyduğu çaresizlik artık nükleer bir hal almıştı. Niko ve Brock diğer savaşçılarla birlikte Tarikat'ın iki cipine binerken, Chase araçlara doğru koşmaya başladı. Dante, Lucan ve Archer hemen arkasındaydı.

Chase ve ekibi Rover'a doluşurken Tegan telefonda Gideon'la konuşuyordu. "Hemen yola çıkıyoruz," dedi ve Lucan ile diğerlerine baktı. "Gideon, Tavia'nın verdiği IP adresini buldu. Maine'den geliyor, sahilin ortasında özel bir ada."

Chase'in ıstırabı daha da kötüleşti ve onu içten içe sarstı. Çaresizliğinin verdiği öfkeyle hırladı. "Beni ona götürün. Lütfen..."

Araçlar DC'nin dumanla kaplı sokaklarında ilerlemeye başladı.

"Gideon, UV yaka kodları için patlama dizileri hakkında daha fazla bilgi edindiğini söylüyor. Onları GPS sinyalleriyle eşleştirmeye çalışıyor, tüm aktif Avcılara giden bir tür yol haritası üzerinde çalışıyor," diye bildirdi Tegan.

Lucan homurdandı. "Söyle ona, gaza bassa iyi olur. Dragos'un inine gittiğimizde o kodlara ihtiyacımız olabilir."

Karanlık başkentin kaos ve katliam ortamında hızla ilerlerken, Chase'in göğsündeki ağır sızı daha da derinleşti. Tavia'ya olan kan bağı zonkluyor, bir davulun ritmi gibi duyularına pompalanıyordu. Dokunabileceği kadar yakın hissediyordu. "Maine'e gitmiyoruz."

Niko'nun sorgulayan bakışları dikiz aynasında onun acı dolu bakışlarıyla buluştu.

"Arabayı durdur!" Chase, farkına vardığı şeyin parçalayıcı yoğunluğu yüzünden güçlükle konuşabiliyordu. "Geri dönmeliyiz. Onu hissediyorum. O burada. Bu şehirde bir yerde."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Acıya DAYANMAKTA ZORLANIYORDU.

Damarlarında, zihninde yüzüyor, tüm gücünü tüketiyordu.
Akıl sağlığını küçük, parçalayıcı dişlerle çiğnedi.

Bu ölümdü.

Bu gerçek bir ıstıraptı, onu yerde kıvranırken bırakan hızlı ve kapsamlı bir bağımlılık. Nefes almak için ölüyormuş gibi soluyordu.

Bu, hayal edebileceği hiçbir şeye benzemeyen bir cehennemdi, vücudunun hiçbir içeceğin gideremeyeceği bir açlığa -vahşi, tüketen bir susuzluğa- yenik düştüğünü hissetmek.

Yüzünü çaresizlik içinde kıvrandığı yere dayamış olan kadın, Dragos'un en yeni kölesinin bir zamanlar sadık yardımcısı olarak hizmet ettiği adama telefon edişini donuk gözlerle izledi. Başkan yardımcısının boynu Dragos'un oraya açtığı iki delikten hâlâ kanıyordu ama artık acı hissetmiyordu. Tek bildiği efendisini memnun etmektir.

"Başkan yolda," dedi Minion ve ölü bir adamın gülümsemesiyle cep telefonunu Dragos'a geri verdi. "Bu talepten şüphelendi. Ağır askeri muhafızlarla birlikte gelecek, Usta. Yanlış bir şey sezerse vur-öldür emri alacaklar."

Dragos başını salladı. "Bunun için hazırlıklıyız. Tek ihtiyacım olan onu yakınlaştırmaktı. Yakında ona da sahip olacağım. Ve onun bağlılığıyla birlikte dünyanın geri kalan liderleri de teker teker gelecek. İnsanların Irk üzerindeki kontrolünün tabutuna son çiviye çakmaya yardım ettiniz."

Minion başını eğerek uşakça bir selam verdi.

Tavia ayağa kalkmaya çalıştı, umutsuzca bir şeylerin -herhangi bir şeyin -Dragos'un niyetlendiği kötülüğü engelleyecekti. Başını kaldırır kaldırmaz ağır bir çizme ensesine indi ve onu oraya sabitledi.

Avcı'nın çizmesinin topuğu, komutanına karşı çıkmayı aklından bile geçirse boğazını parçalayacağına söz veriyordu.

Tekrar yere çöktü ve içinde yeni bir acının filizlendiğini hissetti. Bu Chase'di. Öfkesinin gücüyle kanı kabarmıştı, onun için duyduğu korkuyla. Chase'in şu anda onun yanında olmayı ne kadar çok arzuladığı onu derinden sarsmıştı.

Ve o geliyordu. Bunu da hissedebiliyordu. Aralarındaki her bir kilometrelik mesafeyi hissediyordu; ona ulaşana kadar dayanması, hayatta kalması için onu zorladığını neredeyse hissedebiliyordu.

Ancak o zaman gözyaşları dökülmeye başladı.

Chase onun için geliyordu ve Dragos ile katiller ordusu onu bekliyor olacaktı.

"BURASI OLDUĞUNA EMİN MİSİN?" Geniş Birleşik Devletler Deniz Gözlemevi yerleşkesine doğru hızla ilerlerken Nikolai direksiyonun arkasından sordu.

Chase'in kanı cevapla birlikte sertçe zonkladı. "Eminim. Orada bir yerde."

"Başkan yardımcısının evi bu arazide," dedi Dante, Rover'ın arka koltuğunda onun yanında otururken. "Burası asker kaynıyor olmalı."

"Dragos da buradaysa olmaz." Lucan'ın cevabı önsezi ve ince tasmalı tehdidin uğursuz bir karışımıydı. "Yüce Tanrım. Tavia bizi tam da o orospu çocuğunun yanına getirdi."

Lucan'ın cep telefonu gelen bir aramayla uğuldadı ve hoparlöre almak için düğmeye bastı. Arayan yine Gideon'du. Birkaç dakika önce yola çıktıklarından beri durumun nabzını tutuyordu. Şimdi sesi hevesli bir yoğunlukla gergindi.

"Sonunda yaka sinyallerini bulduk," diye bildirdi. "İnternette bir harita var ve şu anda D.C. bölgesinden gelen bir sürü sinyal görüyorum."

"Nereye?" Niko hızlı bir viraj alıp Brock'un yakın takibinde çembere doğru ilerlerken Lucan sordu.

"Beyaz Saray'ın birkaç mil kuzeybatısında düzinelerce sinyal alıyorum. Bölge lanet bir Noel ağacı gibi aydınlandı."

Lucan, Chase ve diğer savaşçılara baktı, kara kaşları çelik gibi gri gözlerinin üzerinde düşüktü. "Tam olarak nerede olduğunu biliyoruz. Şimdi oraya doğru gidiyoruz."

"Lanet olsun, bu iyi bir şey olamaz," diye mırıldandı Gideon, teknik laboratuvarındaki koltuğuna yığılırken elini dağınık sarı saçlarında gezdirdi. "Bu bir tuzak olabilir çocuklar. Dragos'un eline doğru yürüyor olabilirsiniz."

Chase'in kararlı bakışlarıyla karşılaşan Lucan'ın çenesinde bir kas kasıldı. "Sanırım bunu yakında öğreneceğiz. Chase'in dışisi içeride. Onsuz bir yere gitmiyoruz."

Niko'ya bir bakış atınca savaşçının ayağı gaza sertçe bastı.

Asfaltta lastiklerin çıkardığı gıcırtilı bir sesle, Tarikat'ın her iki Rover'ı da başkan yardımcısının yerleşkesinin park benzeri çimlerine doğru yükseldi.

Chase avlunun yarısına kadar sıçradı ve sahip olduğu tüm doğaüstü hızla malikâneye doğru koştu.

DRAGOS evin dışındaki araziden gelen ani tekerlek seslerini duydu. Başkan ve koruma ekibinin can havliyle içeri dalmayacağını bildiği için sesin geldiği yöne doğru döndü.

Tarikat'tı.

Tavia'ya bir bakış fırlattı ve Sterling Chase'den kan aldığını itiraf ettiğini hatırladı. Yarı-Rogue eski Ajan'ın da onun kanından örnek almış olabileceğini tahmin edebilirdi. Birbirlerine bağlanmışlardı ve Dragos kadının yüzünü buruşturan gözyaşlarını gördüğünde, Chase ile aralarında kandan daha fazla bir bağ olduğunu anlamıştı. Onu seviyordu.

Ve Dragos, dışarıdaki avludan yükselen silah ve çatışma seslerinin kakofonisinden Sterling Chase'in de onu sevdiğini anlıyordu.

"Onları buraya sen getirdin." Sahte bir alkışla ellerini çırparken kahkahasının patlamasına izin verdi. "Tebrikler Tavia. Bunca zamandır başaramadığım şeyi başardın. Tarikat'ı bana getirdin, hem de kesin ölümlerine kadar."

Oturma odasında yakınlarda duran avcılardan birine sert bir bakış fırlattı. "Hayatta kalmak yok. Anladın mı beni? Diğerlerine ne yapmaları gerekiyorsa yapmalarını söyle. Lucan ve savaşçıların hemen şimdi ölmesini istiyorum, lanet olsun!"

Suikastçı emri yerine getirmek için dönerken, konutun ön tarafındaki bir pencere kırıldı. Hızlı silah sesleri ve kükreyen devasa bir öfke kütlesi içeri girerek Gen Bir'i bulanık bir hareket ve vahşet karmaşası içinde yere düşürdü.

Dragos bu beklenmedik saldırı karşısında ağzı açık kaldı. Avcısı Sterling Chase'in cezalandırıcı saldırısına maruz kalırken o da bir silaha sarıldı. Savaşçı şiddetten çılgına dönmüştü, tamamen hayvandı. Ölümcüllüğü neredeyse muhteşemdi.

Başka bir savaşçı Chase'in arkasından atladı, sonra bir diğeri, gelen silahların ve ölümcül gücün çılgınca değişimi iki suikastçıyı daha sadece kanlı zihin gibi görünen şeyle alt etti. Savaş çok acımasızdı ve Dragos, iyi eğitilmiş ölüm makinelerinin Chase, Dante ve Tarikat'tan Rio'dan dayak yediğini gördüğünde içini bir belirsizlik duygusu kapladı.

Dragos arkasında, Tavia'nın dikkatsizlik anını kullanarak kendini yerden yukarı ittiğini gördü. Kaltak kötü durumdaydı ama savaşmadan yere düşecek gibi değildi. Kehribar rengi gözleri odanın öbür ucundan ona dikilmişti. Dişleri keskin beyaz hançerlerdi ve sonunda akıl sağlığını ve hayatını tüketen Kızıl'ın kırmızı köpüğü damlıyordu.

Ama yeterince çabuk değil.

Çömeldiği yerden kalktı ve ayak parmaklarının ucunda ona doğru fırladı. Dragos onun altına düştü, kaynayan dişi vampir onu parçalamak üzere olan bir dişi ejderha gibi göğsüne tünerken tabancası elinden fırladı.

Fırsat bulamadı.

Kadın daha kötüsünü yapamadan, evde kalan son Avcı onu üzerinden çekip aldı ve duvara fırlattı. Kadın kırık dökük, inleyen bir yığın halinde yere yığıldı. Bir raunt daha yapmak için kendini kaldırmaya çalışırken Dragos tam oradaydı.

"O kadar hızlı değil," diye uyardı onu, yarı otomatik 9 mm'nin dipçiği şakağına sertçe bastırdı. Avcısına verdiği bir baş hareketiyle ayağa kalktı. Dragos tabancasını ona doğrultmuş, hoşuna gitmeyecek bir şekilde göz kırpması halinde beynini duvara fırlatmaya hazır bekliyordu.

Odanın diğer ucunda Chase ve diğerleri iki suikastçının işini bitirmişti. Dragos'un emriyle şehrin geri kalanı kuşatma altında tutulurken, ötedeki avluda çatışma devam ediyor, silah sesleri yükseliyor, siren sesleri uzaktan duyuluyordu.

Chase savaşını olabildiğince ileri götürdüğünü fark edince Dragos sırtıttı.

Savaşçının gözleri, dışisinin hayatını her an sona erdirebilecek tabancaya bakarken sıcak kehribar renginde parladı. "Kaybettin," dedi Dragos ona. "Sen ve Tarikat bunu asla kazanamayacaktınız."

"Bırak onu." Chase şimdi kendi silahını kaldırmış, Dragos'un kafasına doğrultmuştu.

"Bırak onu gitsin mi?" Dragos bu sıkı emirle ve erkeğin asla riske atmayacağını bildiği kurşun tehdidiyle alay etti. Kadınının şakağı aynı anda bir kurşunu kolayca yiyebilecekken değil. Gerçi Tavia Fairchild'ı öldürmek için artık bir kurşun gerekmiyordu. "O çoktan gitti, savaşçı. Ona bir baksana. Kuduz bir köpek gibi köpürüyor ve nefes nefese. Silahını indir."

"Tavia," dedi Chase, bakışları sevgi ve endişeden acınacak haldeydi. "Bana iyi olduğunu söyle. Ah, Tanrım... seni kaybetmediğimi söyle."

Dragos kıkırdadı, gerçek bir kötü adam gibi boşa giden duygunun tadını çıkarıyordu. "Sana bırak dedim-"

Kelimeler boğazında düğümlendi, sonra kafatasına bir acı saplanırken hırıltılı bir çığlıkla dışarı sızdı. Güçten düşürücüydü. Beynine saplanan kızgın bir kazık, vücudundaki her kasın acı içinde kasılmasına neden oldu. Tabanca elinden düştü. Bacakları altından kayıp gitti. Başı bir mengeneye sıkışmış, aşırı basınç ve acının altında patlamak üzereymiş gibi hissediyordu.

Dragos yere yığılırken siyah deri giysili bir kadının ince hatlarını gördü. Çene hizasında siyah saçları ve delici yeşim yeşili gözleriyle onu zihin patlatan bir duyu ötesi güç ağına hapseden bir Irkdaş.

Renata'nın yeteneği Dragos'u düşürür düşürmez, Chase öfkeli bir sıçrayışla ona doğru uçtu.

Vahşiliğini dizginleyemiyordu.

Çenesini vampirin boğazına dayayıp dişleri ve sivri dişleriyle gırtlakını parçaladığında kükremesi tamamen hayvansaldı. Dragos'un çığlığı da onunla birlikte öldü. Onca şiddetin ve sefaletin orkestratörü, yıpranmış tendonlar, fişkırان atardamarlar ve geniş gözlü, gevşek çeneli korkudan oluşan kanlı bir püre içinde öldü.

Chase bu acının son olmasını istemişti. Dragos için acımasız, cezalandırıcı bir ölüm arzulamıştı ama Tavia'nın hayatı söz konusuysa değil. Chase, Dragos'un cesedinin düşmesine izin verdi, arkasına bile bakmadan bir çöp gibi atıldı.

Hayat bedenini terk ederken, tüm köleleri de yok olacaktı. Chase'in arkasında, başkan yardımcısı olan insan cansız bir şekilde yere yığıldı. Dünyanın başka bir yerinde, Dragos'un isyan tohumlarını ektiği her yerde

Sahip olduğu insanların hepsi benzer şekilde ölecekti: aniden, sessizce, açıklanamaz bir şekilde.

Kendi yetiştirdiği suikastçılar ordusu öyle değildi. Dante, Rio ve Renata arasında, evde kalan son Avcı artık bir tehdit değildi ama dışarıda hâlâ Tarikat'la savaşanlar, komutanlarının isteklerini yerine getirene kadar rahat etmeyecekti.

Chase kardeşlerinin ona ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Bunu biliyordu ama yine de tek yapabildiği Tavia'nın yanına koşmak ve Kızıl'dan harap olmuş bedenini kollarının arasına almaktı.

"Onunla kal," dedi Dante, viski rengi gözlerinde yargılama yoktu. Sadece dostluk ve şu anda orada yatan Tess olsaydı aynı şeyi yapacak olan çiftleşmiş bir erkeğin anlayışı vardı. "Onu güvende tut. Gerisini biz hallederiz."

Dante ve diğerleri çatışmaya girmek için dönerken Chase Tavia'ya sıkıca sarıldı.

Bir sonraki anda, dışarıdaki gece aniden parlayan yoğun, retina yakıcı bir ışıkla aydınlandı.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LUCAN, saldıran Birinci Nesil suikastçılar ordusunun üzerindeki UV tasmaların ani, tandem vızıltısını duyar duymaz Yere Yığıldı ve Tarikat'ın geri kalanıyla birlikte gözlerini siper etti.

Yine de patlamalarının etkisi şok etkisi yarattı.

Yayılan ışık o kadar parlaktı ki, bir şimşek çakması gibi tüm saldırıyı bir anda yok etti.

Bir an sonra kaybolduğunda, düzinelerce Avcı'nın kalıntıları düştükleri yerde yatıyordu, kafaları sadakatlerini ve köleliklerini sağlayan tasmaların kesme gücüyle vücutlarından temiz bir şekilde ayrılmıştı

-Dragos'a.

"O öldü." Dante, Rio ve Renata'yla birlikte koşarak dışarı çıktı; Renata, Nikolai'yi görür görmez ona şiddetle sarıldı. "Dragos öldü."

"Chase ve Tavia?" Lucan, ikisi de dışarı çıkmayınca eve doğru bakarak sordu.

"Durumu kötü Lucan." Dante'nin ses tonu pek umut vaat etmiyordu. "Görünüşüne bakılırsa -davranış şekli, ağzının etrafındaki pembe tükürük... Bu tür bir tepkiyi daha önce sadece bir kez gördüm."

"Tarikat'tan tüm o sivil çocukların hayatını mahveden Crimson satıcısını durdurması istendiğinde," diye bitirdi Lucan o geceyi ve bir yıl önce onlara gönülsüzce gelen ve bir şekilde Tarikat'ın ayrılmaz bir üyesi haline gelen gergin İcra Ajanı'nı hatırlayarak. Lucan'ın hayatı pahasına koruyacağı geniş ailenin bir üyesi. Chase'in Tavia Fairchild'a ne kadar derinden değer verdiğini görmek, aralarındaki bağın farkına varmak, onu da artık bu ailenin bir üyesi yapıyordu. "Onu yerleşkeye geri götürmeli, ona yardım etmenin bir yolunu bulmalıyız."

Dante başıyla onayladı ama bakışlarında sadece Tavia için değil, Chase için de endişe vardı. "Eğer başaramazsa..."

"O zaman bunu yaptığından emin olmalıyız."

Lucan'ın telefonu çalmaya başladı. Gideon, merkezden arıyor. "Telefonuma cevap verdiğine göre, bir tahminde bulunacağım ve patlama kodlarını hacklememin işe yaradığını tahmin edeceğim."

"İşe yaradı," diye onayladı Lucan, Tegan'a ve Gideon'un dehasının aynı mucizesine tanık olup grubun geri kalanına katılmaya gelen diğerlerine başıyla işaret ederek. "Dragos'la olan bu savaşın en kötü kısmı nihayet sona erdi. Şimdi serpintilerle başa çıkmamız gerekiyor."

O konuşurken, farları yanıp sönen büyük siyah bir SUV ve ona eşlik eden askeri bir öncü, eve doğru kükreyerek geldi. Lucan kardeşlerinin etrafında gerildiğini ve kendilerini savaşın devamına hazırladıklarını hissetti.

"Geri çekilin," dedi Lucan onlara soğukkanlılıkla. "İnsanlara onların düşmanı değil, müttefiki olduğumuzu göstermeliyiz. Dragos'un bunu baltalamak için yaptığı her şeye rağmen bize bu şansı tanıyacıklarını umuyorum."

Cip, toplanan Breed savaşçılarının birkaç metre ötesinde durduğunda, savaşa hazır düzinelerce asker Tarikat'ın etrafını sardı. Arkadan askeri üniformalı, sert görünümlü bir adam çıktı ve onlara doğru sert adımlarla yürüdü. Kamuflaj askeri üniformasının ön rütbe pedi boyunca dört işlemeli yıldız uzanıyordu, bir başka yıldız dizisi de yüksek ve sıkı, kırılmış saçlarını örten siperlikli kamuflaj şapkası boyunca uzanıyordu. Subay yaklaşırken keskin bakışlı gözler arazideki açıklanamayan yıkımı ve ceset sayısını taradı.

"General," dedi Lucan, başıyla hafifçe selam vererek.

İnsan sessiz kaldı ve durumu değerlendirdi. "Başkan Yardımcısı nerede?"

"O öldü. Cesedini içeride bulacaksınız, bu gece burada olan her şeyin sorumlusunun cesediyle birlikte." Lucan yüksek rütbeli subayın değerlendirici bakışlarını üzerinde tuttu. "Bu şehirdeki ve dünyanın diğer yerlerindeki tüm katliamı düzenleyen kişi artık zarar veremeyecek. Kardeşlerim ve ben onu yok ettik. Ancak kötülük hala sokaklarınızda serbestçe dolaşıyor ve onu durdurmak için yapılması gereken daha çok iş var. Hepimizin, insanlığın ve bizim birlikte yapmamız gereken işler."

Generalin gözleri kısıldı. "Sizin türünüz. Sizin türünüz ne? Vahşiler. Vampirler, vatandaşlarımızı katlediyorlar. Tanrı aşkına, dünyanın her yerine kan döküyor, parazitler gibi bizden besleniyorlar."

"Benim türüme Irk denir," diye cevap verdi Lucan sakın bir sesle. "Yüzlerce yıldır aranızda yaşıyoruz. Biz canavar değiliz. Aslında bir parçamız insan, sizden çok da farklı değiliz."

"Son birkaç gecedir işlenen cinayetlerde hiç insanlık görmedim."

Lucan bunu inkâr edemeyerek başını salladı. "Aramızda bu dünyayı barış içinde birlikte paylaşmak yerine insanlığın bize hizmet etmesi gerektiğini düşünenler vardı. Liderleri artık öldü."

General gözlerini dikmiş, pek ikna olmamıştı. "Gördüklerimizden sonra, herhangi birinize nasıl güvenebiliriz?"

Lucan küçümseme ve kuşkunun tepki vermeden üzerine çökmesine izin verdi. Ne de olsa suçsuz değildi. Son birkaç gündür insanların yüreğine salınan korkunun yatışması yıllar alabilirdi. Şimdi bir düzen duygusunu yeniden inşa etmek yüzyıllar alabilirdi. Irkları arasında barış içinde bir arada yaşamayı başarmak daha da uzun sürebilirdi.

Ama denemek zorundaydılar.

Herkesin geleceği için.

Irkın ve insanlığın henüz doğmamış tüm çocuklarının geleceği için.

Lucan, "Güvenin kolay bir şey olmayacağını biliyorum," dedi. "Ancak herkesin iyiliği için denememiz gerekiyor."

General bir şeyler söylemeye başladı - yaşlı askerin gözlerindeki sert ifadeye bakılırsa bir protesto. Ama aynı anda sağ kulağına takılı iletişim cihazını dinlemek için durakladı. "Evet efendim," diye mırıldandı sessizce. "Elbette, Sayın Başkan."

Cipin arka kapısı açılıp başka bir adam dışarı çıkarken Lucan kenara çekildi. Lucan bir nefes aldı ve askeri birliğin Amerika Birleşik Devletleri'nin en güçlü adamına yol açmak için ayrılmasını dikkatle izledi.

Başkan Lucan'ın önünde durmuş, sokak kıyafetleri ve polar yakalı, koyu zeytin rengi bir bomber ceket giymişti. Sanki dünyanın yükü omuzlarına binmiş gibi bitkin görünüyordu. Lucan başını eğerek onu selamlarken belli belirsiz, bilmiş bir gülümseme takındı.

"Tüm bunlara sebep olan kişinin öldüğünü mü söylüyorsunuz?"

"Evet efendim," dedi Lucan başını sallayarak ve Başkan'ın General'le yaptığı konuşmayı cipinin içinden izlediğini fark etti.

"Ve sen ve bu adamlar - bu kadın da öyle," diye ekledi insan lider, en az diğer savaşçılar kadar vahşi görünen Renata'ya bakarak. "Onu indirmekte parmağınız olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Öyle yaptık," diye yanıtladı Lucan.

Birleşik Devletler'in başkomutanı düşünerek sustu. "İki gece önce burada katliam başladığından beri bir grup askerin -bir grup vampirin- insan hayatını kurtardığına dair dağınık raporlar gördüm. Fotoğraflar, video klipler gördüm. Bu grup hakkında bir şey biliyor musunuz?"

"Onlar benim kardeşlerim," diye cevap verdi Lucan, göğsü gururla kabarak. "Biz Tarikat'ız. Ve ben de onların lideriyim, Lucan Thorne."

Başkan şimdi onu inceliyordu, Lucan uzun süre yeni bir savaşın tam burada, o anda başlayıp başlamayacağını merak etti. Sonra insan yavaşça elini kaldırdı ve selamlamak için Lucan'a uzattı. Teşekkür etmek için. "Sana borçluyuz, Lucan Thorne. Sana ve Tarikatına."

Lucan teklif edilen güven gösterisini kabul etti. Kan lekeli, savaşta sertleşmiş elini insanın avucuna bastırdı ve sıkıca sıkı.

• • •

TAVIA onun kollarında kendini çok sıcak hissetti, titrerken bile ateşi vardı.

Kızıl'ın onun üzerinde güçlü bir etkisi vardı, çok güçlü. Onun içine batıyor, gittikçe daha da uzağına sürükleniyordu. "Benimle kal, güzelim. Sakın bırakma."

"Çok yorgunum," diye mırıldandı, dudakları çatlamış ve kurumuştı, ağzının kenarları pembemsi bir köpükle kaplanmıştı. "Çok susadım..."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Öyle olduğunu biliyorum ama kan şu anda sana yardım edemez."

Bu sadece durumu daha da kötüleştirecektir."

Kadın inledi ve o kırık, muhtaç seste kendi mücadelesinin yankılarını duydu. Tavia'nın Kan Tutkusu'yla yüzleşiyor olması ne kadar ironikti, tam da Tavia'nın Kan Tutkusu'nu yenme şansı olduğunu hissettiği anda.

Onun da kendisi gibi acı çektiğini düşünmek ne kadar zalimceydi, hem de sırf ona ve Tarikat'a Dragos'u yenmeleri için yardım etme arzusundan dolayı.

Ve o da yardım etmişti.

O bu kadar çok şeyi, kendi hayatını riske atmasaydı, Dragos'un sapkın planlarını ne kadar ileri götürebileceğini kimse bilemezdi.

Dışarıdaki çatışma gürültüsü yatışmıştı. Chase'in birkaç dakika önce gördüğü parlak ışık patlaması, ardında garip bir sakinlik bırakmıştı. Artık yakın silah sesi ya da çatışma yoktu. Dragos'un suikastçıları da artık yoktu; Chase bunun gerçek olması gerektiğini biliyordu. Dünyanın dört bir yanındaki şehirlerde serbestçe dolaşan haydutlara gelince, Düzen sonuncusu da sokaklarda kül olana kadar onları ortadan kaldırmaya devam edecekti.

Tavia'nın ve kardeşlerinin cesareti sayesinde dünya yarın daha iyi olacaktı.

İleriye bakacak çok şey vardı - herkes için daha iyi bir dünya için çok fazla umut. Tavia'nın içinde olmadığı o dünyayı hayal etmek istemiyordu. Bunun mümkün olabileceğini düşünmeyi reddetti.

Açlığının ateşi geçene kadar kendini ona kapatması gerekse bile onu sağlığına kavuşturacaktı. Eğer geçerse.

Zamanı geri alabilseydi ve onun yerine ölümcül Crimson'ı alabilseydi, şu anda hayatını seve seve onunkıyla takas ederdi.

"Hayır," diye mırıldandı, sesi dişlerinin arasında kalınlaşmıştı. Uyuşturucunun tahribatına rağmen, onu dikkatli ve umutsuz bir şekilde kucaklarken duygularının derinliğini hissetmiş olmalıydı. Kız ona baktı, vahşi kehribar rengi gözleri hüznüyle doluydu ve yaşlarla doluydu. "Beni burada bırak, Chase. Kardeşlerinin yanına git."

"Hayır." Başını bir kez salladı, sonra tekrar, daha sert bir şekilde. "Hayır. Seni asla terk etmeyeceğim. Bir daha asla." Sesi çatallaştı, bu kadına karşı hissettiği duygularla çok doluydu. Onun kadınına. Onun eşi. "Seni seviyorum. Sen benim sin. Kalbimde, bunu en başından beri biliyordum. Sen benim sevgilimsin Tavia, bir tanemsin."

"Chase," diye fısıldadı. Gözyaşları yanaklarından ve çenesinden aşağı süzülüyordu. "Seni seviyorum-"

Kızıl, kanının derinliklerine işlerken bir kasılma onu sarstı. Chase bunu hissetti, kendi damarlarında sıcak ve kaynayan. Ve onun aşkını hissetti. Vücudunu yiyip bitiren susuzluğun akıntısına kapılan Chase, onun kalbinin güçlü ve sabit atışını hissetti... ve bu kalp ona duyduğu aşkla doluydu.

Bilmesi gereken tek şey buydu.

İhtiyacı olan tek umut buydu.

Daha iyi olacaktı.

İyileşecekti.

Ve sonsuza dek onun olmuştu.

Onu kollarının arasına aldı. Kızın kurumuş ağzını öptü, sonra onunla birlikte ayağa kalktı ve onu evden dışarı, katliamdan uzağa, akrabası olan savaşçıların yanına taşıdı. "Seni şimdi eve götürüyorum, Tavia."

EPILOG

Bir Yıl Sonra. Yeni Yıl Günü.

CHASE, iyileşene kadar onun yanında olacağına dair verdiği sözü tuttu.

Tavia, bedeninin karanlık bir uçurumun kenarından dönmek için mücadele ettiği süre boyunca onun gücünün kendisini tuttuğunu, koruduğunu ve sabitlediğini hissetmişti.

Tess, Kızıl'ın zehriyle harap olan organların iyileşmesine yardım etmişti ama eşsiz Irk Arkadaşı yeteneğinin Tavia'yı kemiren, iradesini ve akıl sağlığını saat saat, gün gün... hafta hafta kemiren açlık için yapabileceği çok az şey vardı.

Bunun için beklenmedik bir kaynağa başvurmak zorunda kaldılar: Dragos. Daha doğrusu, Minion doktorunun Tavia'nın Irk doğasını yirmi yedi yıl boyunca bastırdığını belgeleyen tedavi formülleri ve prosedür kayıtları. Kan açlığını bastırmak ve vücudunun ateşini düşürmek için Dr. Lewis'in tıbbi tedavilerini kullanmışlardı, böylece Kan Tutkusunu sisteminden temizleyebilir ve iyileşmesi için gereken ayları dinlenerek geçirebilirdi.

Doğduğu andan itibaren güvenine ihanet eden aynı sinsi uygulamanın, sonunda onu kurtaran şey olması ironik ve bir şekilde uygun.

Bu, Chase'in sevgisiyle birlikte.

Adamın arkasında durduğu ve onu kollarının çemberine aldığı yerde, şimdi içinden akıyordu. Adamın kalp atışları kendi kanında yankılanıyordu, sabit ve güçlü, bütün ve sağlıklı. Adamın kucağına daha da sokuldu, sıcak nefesi boynunun kenarında gezinirken usulca iç çekti.

"Bugün seni ne kadar çok sevdiğimi söyledim mi?" diye mırıldandı, alçak sesle, sadece ona özel kelimeler.

"Evet," diye fısıldadı, kulağının altına kısa bir süreliğine yerleşen öpücüğe gülümsedi ve içinden bir sıcaklık ürpermesi geçti. "Ama bunu duymaktan asla bıkaçağımı sanmıyorum."

Cevap olarak verdiği hırıltı, kadının omurgasında şehvetli bir mırıltı gibi titreşti. "İyi ki sonsuza kadar zamanımız var. Zaten çok fazla gün kaçırdık."

Tam altı ay - Tavia'nın yaşama geri dönüş yolculuğu bu kadar uzun sürmüştü. Kolay olmamıştı ama şimdi zar zor hatırladığı bir zaman ve ıstırap; kusursuz hafızasının gücünden gelen nadir, merhametli bir erteleme. Ama aralarındaki kan bağı sayesinde Chase her şeyi atlatmıştı. Bir yandan kendi hastalığıyla mücadele ederken bir yandan da onunkini yaşamak onun için cehennem azabı olmalıydı ama bir şekilde bunu başarmıştı.

Tarikat'taki kardeşlerinin, ailesinin yardımıyla. Ve şimdi onun ailesi de.

Lucan delegasyona hitap etmeye hazırlanırken Tavia bu gece Manhattan'daki Birleşmiş Milletler merkezinin Genel Kurul Salonu'ndaki boş gözlem odasında kendileriyle birlikte toplanan insanlara baktı.

Tüm Tarikat üyeleri ve aileleri oradaydı. Özel balkon süitinin ön sırasında Gabrielle, Savannah ve Gideon, Dante ve Tess ile küçük Xander Raphael oturuyordu. Tegan küçük oğlunu kaslı kolunun beşiğinde tutarken, diğer kolu sevgiyle Elise'e sarılmıştı. Rio ve Dylan, Kade, Alex, Brock ve Jenna büyük cam pencerenin yanında Niko, Renata ve Mira'nın yanında durmuş, Andreas ve Claire Reichen, Hunter, Corinne ve Nathan, Lazaro ve Kellan Archer ile birlikte aşağıdaki koltukları dolduran, dünyanın dört bir yanından gelen on sekiz yüz delegeden oluşan kalabalığa bakıyorlardı.

Toplantı hınca hınç doluydu, heyecan ve beklentiyle uğulduyordu. Çünkü bugün, berrak bir 1 Ocak günü Kuzey Amerika'nın üzerine gece çökerken, 193 ülkeden oluşan koalisyon en yeni üyesini kabul etmek üzere tüzüğünü değiştirmişti:

İrkin ulusu.

Lucan gecenin onurunu kabul etmek üzere mikrofona doğru ilerlerken Chase'in kalbi Tavia'nın da paylaştığı bir beklentiyle çarpıyordu. Yanında Amerika Birleşik Devletleri Başkanı ve diğer birkaç dünya lideri vardı.

"Benim adım Lucan Thorne." Delici bakışları, kendisinden yayılan karanlık güç havasını yumuşatmak için çok az şey yapan muhafazakâr siyah takım elbisesi içindeki bu heybetli erkeğe bakan delegasyonun yüzlerini taradı. "Bu gece burada karşınızda duruyor, soyum ve akrabalarım adına dünyaya sesleniyorum... Soy olarak adlandırılan uzun ömürlü ırkım adına."

Derin sesi odayı doldurduğunda, oda bir anda tam bir sessizliğe gömüldü.

"Çok uzun zamandır sizinle birlikte var olduk. Ve size asla zarar vermek istemedik, yine de kanlı bir zeminde başlarken bu güveni inşa etmek zaman alacaktır." Sözlerinin özümsemesini beklercesine durakladı, odadaki herkes mesajının dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca kulağa ulaştığının farkındaydı. "Geçtiğimiz yıl boyunca her iki taraftan da kayıplar oldu - türümüzün Rogue üyeleri tarafından geceleri saldırıya uğrayan insanlar ve ilk şiddet dalgalarını takip eden haftalar ve aylarda gündüzleri avlanan ve Darkhavens'ımızdan koparılan bizler. Bu karanlık başlangıçları geride bırakmak ve ileriye doğru yeni bir yol çizmek için anlaşmamız gerekiyor. Bu kolay olmayacaktır. Önümüzdeki yıllar boyunca ya da daha fazla can kaybı olmadan tam olarak başarılamayabilir."

Kalabalık, uyarıdan çok tehdit olarak algılanabilecek sözlerin sert dürüstlüğü karşısında tedirginlikle gürlerken Lucan, Başkan'a ve diğer liderlere baktı. "Gölgelerden, yüzyıllar boyunca insanların sınırlar ve birbirlerine duydukları güvensizlik yüzünden birbirleriyle savaşmalarını izledik. Bu gece buraya insanlığın ve kendi iyiliğim için tüm bölünmelerin ötesinde birleşme talebiyle geldim. Bu gece buraya, dünyamızın tüm sakinlerinin bir arada yaşamanın, birbirleriyle iyi geçinmenin bir yolunu bulacakları umuduyla geliyorum. Ve bu gece buraya geliyorum çünkü ortak bir zemin bulacağımıza ve sonunda hepimiz arasında kalıcı bir barış kurabileceğimize inanıyorum."

Gabrielle gülümseyen ve gözyaşlarıyla dolu bakışlarını Chase, Tavia ve odadaki diğerlerine çevirdi. "Lucan'la ilk tanıştığımda bana sadece bir savaşçı olduğunu, ırkının temsilcisi olmadığını söylemişti. Daha sonra, Dragos en kötüsünü yaparken, Lucan geleceğin neler getirebileceğine dair bir umut olmadığını düşünerek endişelendi." Huzurlu bir uykuya dalmış olan üç aylık oğluna sevgiyle baktı, minik pembe yumruğunu sıkıyordu

çenesinin altında. "Onun eşi olmaktan hiç şu anda duyduğum kadar gurur duymamıştım."

"Bu Lucan'ın gerçek kaderiydi," dedi Tegan, yasaklayıcı Gen Bir liderine, arkadaşına saygılı ve hayran gözlerle bakarak. "Liderlik etmek, daha iyi bir geleceğe giden yolu açan kişi olmak her zaman onun içinde vardı. En başından beri yaptığı şey buydu. Irkını çok iyi onurlandırıyor."

"Hepiniz biliyorsunuz," diye ekledi Elise, küçük oğulları annesininkiyle aynı lavanta tonundaki geniş, meraklı gözleriyle odayı incelerken eşine gülümseyerek.

Herkes başını sallayarak ya da gülümseyerek karşılık verdi, şüphesiz her birinin kalbi bu gece bu salonda şekillendiğini gördükleri gelecek için gurur ve umutla doluydu.

Ama Lucan'ın uyarı sözleri doğrudu.

Tavia altı ay önce Chase ile paylaştığı aşk sayesinde iyileşmiş ve her zamankinden daha güçlü bir şekilde uyanmış olsa da, dünyanın geri kalanı Dragos'un üzerine saldırdığı şiddet ve terörün derin yaralarını taşımaya devam ediyordu.

Önümüzdeki aylarda ve yıllarda yapılacak çok şey olacaktı. İnsanlar ve Irklar arasında hâlâ güvensizlik vardı. Her iki tarafta da huzursuzluk ve şiddet hâlâ mevcuttu.

Andreas Reichen, Mathias Rowan ve kan dökülmesine son vermek için bir araya gelen düzinelerce İnfaz Görevlisinin yardımıyla Tarikat, şehirleri tüm Rogue şiddetinden temizlemişti. Birlikte Dragos'un kalan teğmenlerini ve bilinen suç ortaklarını da ortadan kaldırmışlardı. Ancak onun muhalefet tohumlarının başka yerlerde gizlice kök salıp salmadığı bilinmiyordu.

İcra Teşkilatı'nın üst kademelerinin kısırlaştırılması ve üyeliğinin darmadağın olmasıyla birlikte, artık tüm Irk yasalarının uygulanmasının sorumluluğunu Tarikat üstlenmişti.

Yapılması gereken çok şey, çözülmesi gereken pek çok soru vardı ama işler iyi bir başlangıç yapmıştı.

Umut vardı.

Tavia, etrafında toplanan Irkdaş arkadaşlarının ciddi ve şefkatli yüzleriyle karşılaştığında bunu hissetti. Lucan'ın kararlı liderliğinin arkasında çok sağlam ve cesurca duran savaşçılara baktığında bunu hissetti, hepsi

bu yeni, keşfedilmemiş yaşam biçimine adım atıyor. Hem insanlar hem de Irklar tarafından oluşturulacak ve paylaşılacak yeni bir dünya.

Hepsinden önemlisi, Chase'in sabit mavi gözlerine baktığında ve onun sevgisinin içinde büyüdüğünü hissettiğinde, içinde ılık ve kalıcı bir umut yeşerdiğini hissetti.

Bu aşk, ilkbaharda ikizleri doğduğunda fiziksel bir şekil alacaktı.

Tavia sevinç duydu ve bakışları şimdi eşininkini tutarken, mükemmel bir huzurun içini doldurduğunu hissetti. Birbirlerinde aşkı ve onları kanlarıyla birbirine bağlayan bağın ötesine geçen ebedi bir bağı bulmuşlardı.

O ve Chase sonunda evlerini bulmuşlardı.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.